#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

TOO LATE

Este prea târziu ca ea să-și găsească fericirea?

COLLEEN HOOVER

AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNAȚIONALE

UNU

SLOAN

Simt cum degete calde se împletesc cu ale mele şi îmi apasă mâinile mai adânc în saltea. Pleoapele îmi sunt mult prea grele din cauza lipsei de somn care s-a acumulat în această săptămână. Lipsei de somn cu care m-am confruntat, de fapt, toată luna.

La naiba, tot *anul* ăsta nenorocit.

Gem şi încerc să-mi strâng picioarele, dar nu reuşesc. Simt presiune peste tot. Pe piept, pe obraz, între picioare. Îmi trebuie secunde bune să mă dezmeticesc şi să mă trezesc îndeajuns ca să-mi dau seama ce-mi face.

— Asa, bombăn eu, iritată. Dă-te de pe mine!

Îl simt greutatea corpului de fiecare dată când împinge în mine, ritmic, gemându-mi în ureche şi zgâriindu-mi obrazul cu barba abia crescută.

— Aproape am terminat, iubito, îmi şuieră el la ureche.

Încerc să-mi smulg mâinile de sub ale lui, dar mă strânge mai tare, amintindu-mi că nu sunt nimic altceva decât o prizonieră în propriul pat şi că el este gardianul dormitorului. Întotdeauna mă face să simt că trupul meu e la dispoziţia lui.

Nu e niciodată rău sau brutal; doar că e lacom, iar mie nu-mi place deloc lucrul ăsta.

Aşa e şi acum.

La şase — în mama măsii — dimineaţa!

Îmi dau seama cât e ceasul după felul în care se strecoară lumina soarelui pe sub uşă, dar şi fiindcă Asa a venit abia acum în pat după petrecerea de azi-noapte. Eu însă trebuie să fiu la cursuri în mai puţin de două ore. Şi nu mi-aş fi dorit să fiu trezită în acest mod, după doar trei ore de somn.

Îmi înfăşor picioarele în jurul taliei lui şi sper ca el să creadă că îmi place. Când mă arăt cât de cât interesată, termină mai repede.

Îmi prinde sânul drept în palmă, iar eu gem ca să nu-l dezamăgesc, chiar în momentul în care îşi dă drumul.

— Futu-i, mormăie el, îngropându-şi faţa în părul meu şi încetinindu-şi ritmul.

După câteva secunde, se prăbuşeşte peste mine şi încearcă să-şi recapete suflarea, după care mă sărută pe obraz şi se rostogoleşte pe jumătatea lui de pat. Se ridică şi-şi scoate prezervativul, pe care îl aruncă în coşul de gunoi, după care ia o sticlă cu apă de pe masa de lângă noptieră. O duce la gură, plimbându-şi ochii pe trupul meu gol. Buzele i se lăţesc într-un zâmbet leneş. Stă încrezător, gol, lângă pat, şi termină sticla de apă.

Arată bine, dar are şi defecte. De fapt, înfăţişarea lui s-ar putea să fie singurul aspect pe care nu-l consider în neregulă. E îngâmfat, impetuos, greu de temperat uneori. Dar mă iubeşte. Mă iubeşte al naibii de mult. Şi aş minţi dacă aş spune că nu l-aş iubi şi eu. Sunt multe lucruri pe care le-aş schimba la el dacă aş putea, dar deocamdată e tot ceea ce am,

aşa că trebuie să mă descurc. M-a primit la el în casă într-un moment în care nu aveam unde să merg. Pe cine să rog să mă sprijine. Fie doar şi pentru acest motiv, trebuie să-l suport.

Nu am de ales.

Îşi ridică mâna şi se şterge la gură, după care aruncă sticla goală în coşul de gunoi. Îşi trece degetele prin părul des, şaten închis, şi îmi face cu ochiul. Pe urmă, se aruncă în pat, se întinde şi mă sărută uşor pe buze.

— Noapte bună, iubito, îmi spune încetişor, după care se rostogoleşte pe spate.

— Vrei să spui... bună dimineaţa, îi răspund, în timp ce cobor din pat fără niciun chef.

Tricoul mi s-a adunat în jurul taliei, aşa că îl dau jos, iau nişte pantaloni şi o bluză. Merg în lungul holului către duş, mulţumită că nu e ocupat de niciunul dintre nenumăraţii noştri colegi.

Mă uit la telefon ca să aflu ce oră e şi mă sperii când îmi dau seama că nu voi avea îndeajuns de mult timp nici ca să-mi beau cafeaua. E prima zi a noului semestru, iar eu mă gândesc deja cum să fac să recuperez somnul pierdut. Nu e prea bine.

N-am cum să continui aşa. Asa nu se duce niciodată la cursuri, dar ia mereu note aproape de maximum. Eu mă străduiesc din greu să mă menţin pe linia de plutire, deşi nu am lipsit nici măcar o zi în semestrul trecut. Mă rog, fizic... Din păcate, trăim împreună cu atât de mulţi alţi oameni în casă, încât aici nu e niciodată linişte. Adesea m-am surprins adormind în timpul orelor; doar la şcoală găsesc linişte şi pace. La noi, petrecerile par să se desfăşoare indiferent de ora din zi sau din noapte sau indiferent de cursurile pe care le avem a doua zi.

Sfârşiturile de săptămână nu se deosebesc în niciun fel de zilele obişnuite, iar colegii noştri nu plătesc deloc chirie.

Nici măcar nu ştiu cu exactitate cine locuieşte cu noi. Asa e proprietarul casei, iar lui îi place să fie înconjurat de oameni, aşa încât adoră politica asta a uşilor deschise. Dacă mi-aş permite, m-aş muta imediat. Nu e însă cazul. Asta înseamnă că trebuie să mai îndur încă un an în iadul ăsta, până la absolvire.

Încă un an şi pe urmă sunt liberă.

Îmi scot bluza peste cap şi o las să cadă pe pardoseală, după care trag perdeaua de la duş. În momentul în care pun mâna pe robinet, urlu din toate puterile. În cadă, leşinat dar complet îmbrăcat, îl văd pe cel mai nou coleg al nostru, Dalton.

Se trezeşte brusc şi dă cu capul de robinetul de deasupra lui, ceea ce-l face să urle la rândul său. Mă aplec şi îmi iau bluza, chiar în momentul în care uşa se dă de perete şi Asa se năpusteşte înăuntru.

— Sloan, eşti bine? mă întreabă preocupat, întorcându-mă ca să vadă dacă nu cumva sunt rănită.

Dau energic din cap că da şi arăt cu degetul spre Dalton, care zace în cadă.

— *Eu* nu sunt bine, geme Dalton.

Îşi pune palmele pe rana de pe frunte şi încearcă să se târască din cadă.

Asa se uită la mine, la corpul meu gol abia acoperit de bluză, şi apoi îl priveşte pe Dalton. Mi-e frică să nu intre la idei, aşa că încerc să-i explic, dar mă întrerupe cu un hohot de râs neaşteptat.

— Tu i-ai făcut asta? mă întreabă el, arătând spre fruntea lui Dalton.

— Nu, îi zic eu clătinând din cap. S-a lovit de robinet când am țipat.

Asa începe să râdă și mai tare și-i întinde mâna lui Dalton, ajutându-l să iasă din cadă.

— Hai cu mine, omule, ai nevoie de o bere. Face minuni la mahmureală.

Îl împinge pe Dalton afară din baie și-l urmează îndeaproape, închizând ușa în urma lui.

Rămân înțepenită, strângând încă la piept bluza. Partea tristă e că se întâmplă a treia oară. De fiecare dată e un alt idiot leșinat în cadă. Îmi propun să verific de acum înainte cât sunt încă îmbrăcată.

DOI

CARTER

Scot orarul din buzunar și îl despăturesc pentru a afla numărul sălii de clasă.

— E o tâmpenie, spun eu în telefon. Am absolvit colegiul acum trei ani. Nu m-am băgat în chestia asta ca să ajung să fac din nou teme.

Dalton izbucnește zgomotos în râs, obligându-mă să-mi depărtez telefonul de ureche.

— Ce să zic! exclamă el. Eu a trebuit să dorm într-o nenorocită de cadă azi-noapte. Taci și înghite! Rolul ăsta e parte a misiunii.

— Ți-e ușor să zici. Pe tine te-au înscris la un singur curs pe săptămână. Eu am trei. Ție de ce ți-a dat Young numai unul?

— Poate că o sug mai bine, zice Dalton.

Privesc din nou la orar și apoi la numărul scris pe ușa în fața căreia am ajuns. Coincid.

— Trebuie să plec. *La clase de Español.*

— Carter, stai așa.

Dalton vorbește acum pe un ton mult mai serios. Știu că se pregătește de un discurs motivațional. A trebuit să îl suport în

fiecare zi din momentul în care am început să lucrăm împreună. N-are de ce să-mi reamintească însă motivul pentru care ne aflăm aici. Datoria mea este să-mi fac treaba pentru care sunt plătit... adică să demasc cea mai mare rețea de distribuție de droguri din campus. Doar în ultimii trei ani, problema substanțelor interzise la universitatea de aici s-a amplificat de zece ori. Lumea zice că motivul acestei situații este doar activitatea lui Asa Jackson. A lui și a celor din anturajul său, iar Dalton și cu mine ne aflăm în campus ca să-i identificăm pe principalii jucători. Noi doi suntem doar o părticică a acestui efort și știm că suntem parte a unui angrenaj mai mare, dar credem că toate rolurile sunt vitale. Chiar și cel în care te prefaci că ești student. *Din nou.* Mi-aș fi dorit să fi început semestrul săptămâna trecută, ca toți ceilalți studenți, dar departamentul a avut nevoie de o veșnicie ca să mă înscrie la cursuri.

— Încearcă să te și distrezi, omule, îmi spune Dalton. Suntem atât de aproape de a face ce ne-am propus... O să stai aici cel mult două luni. Găsește-ți și tu o gagicuță bună pe lângă care să te învârți; o să ți se pară că timpul trece mai repede.

Mă uit în clasă prin geamul ușii. Sala e practic plină și văd doar trei locuri goale. Privirile îmi cad imediat pe o fată așezată undeva mai în spate, lângă care e un scaun gol. Își ține capul pe brațe și are părul răvășit. A adormit. Îmi place să stau lângă somnoroși; pur și simplu îi urăsc pe ăia care trăncănesc întruna.

— Ca să vezi. Am găsit deja. Te caut după prânz.

Închei convorbirea și deschid ușa clasei în timp ce reduc la zero volumul soneriei telefonului. Îmi potrivesc mai bine pe umăr breteaua rucsacului și urc pe scări până în spate. Mă strecor pe lângă ea până pe scaunul liber, îmi arunc rucsacul pe

podea și îmi pun telefonul pe masă. Sunetul pe care îl scoate acesta când se lovește de tăblia de lemn o trezește pe fată. Își ridică imediat capul și face ochii mari. Privește prin încăpere, neliniștită și nedumerită, și apoi la caietul aflat în fața ei. Trag scaunul și mă așez lângă ea. Privește întâi la telefonul meu și apoi la mine.

Părul ei e o harababură totală, iar din colțul gurii i s-a prelins o dâră lucitoare de salivă. Mă privește de parcă i-aș fi întrerupt singurul minut de somn din viața ei.

— Te-ai culcat târziu? o întreb.

Mă aplec și îmi deschid rucsacul, de unde scot manualul de spaniolă, pe care aproape că-l pot recita pe de rost.

— S-a terminat ora? Vrea ea să știe, privind cu ochi mijiți cartea pe care am așezat-o în fața mea, pe bancă.

— Depinde.

— De ce anume?

— De cât timp ai zăcut aici. Nu știu la ce te aștepți, dar te afli la seminarul de spaniolă de la ora zece.

Își pune coatele pe masă și geme, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Am dormit doar cinci minute? Atât?

Se lasă pe spate în scaun și alunecă ceva mai jos, sprijinindu-și capul de spătar.

— Să mă trezești când se termină, bine?

Mă privește și așteaptă să o aprob. Îmi duc degetul la bărbie.

— Ai ceva acolo...

Își trece mâna peste buze, după care o întoarce ca să se uite la ea. Mă aștept să fie jenată de faptul că i-a curs saliva din gură, dar se mulțumește să-și dea ochii peste cap și-și bagă

degetul mare sub mâneca bluzei. Şterge astfel pata de salivă, după care se scufundă din nou în scaunul ei şi-şi închide ochii.

Am mai fost la colegiu. Ştiu cum merg lucrurile cu petrecerile şi învăţătura, când pare că n-ai timp să faci tot ceea ce vrei. Fata asta pare însă stresată la maximum. Sunt curios dacă a lucrat în schimbul de noapte sau a petrecut mult prea mult.

Îmi duc din nou mâna în rucsac şi scot băutura energizantă pe care am cumpărat-o dimineaţă în timp ce mă îndreptam spre cursuri. Cred că are mai multă nevoie de ea decât am eu.

— Uite, îi zic, punând cutia în faţa ei. Bea asta!

Îşi deschide ochii foarte încet, de parcă pleoapele i-ar fi cântărit câte o tonă. Priveşte la băutură, o înşfacă repede şi o deschide. Gâlgâie lacom conţinutul, de parcă n-ar mai fi băut nimic de câteva zile.

— Cu plăcere, îi zic eu râzând.

Termină sucul şi pune cutia goală pe bancă, după care se şterge la gură cu aceeaşi mânecă pe care a folosit-o ca să cureţe pata de salivă. N-am să vă mint; nepăsarea asta şleampătă mă stârneşte foarte tare.

— Mulţumesc, zice ea, dându-şi părul din ochi.

Mă priveşte şi-mi zâmbeşte, după care îşi întinde braţele în spate şi cască. Se deschide uşa clasei şi toată lumea se foieşte în scaune, ceea ce mă face să înţeleg că a venit profesorul, dar eu nu-mi pot lua ochii de la ea.

Îşi trece degetele prin păr. E încă umed şi simt aroma florală a şamponului atunci când, cu o mişcare scurtă a capului, îşi aruncă părul pe spate. E lung, negru şi gros, la fel ca genele care îi subliniază ochii. Priveşte spre partea din faţă a încăperii şi îşi deschide caietul, iar eu îi repet întocmai gesturile.

Profesorul ne salută în spaniolă, iar noi îi răspundem în cor. Începe să ne dea instrucțiuni cu privire la ce avem de făcut, când se luminează ecranul telefonului care e încă între noi. Privesc la mesajul pe care tocmai mi l-a trimis Dalton.

Are și un nume bunăciunea lângă care stai?

Întorc imediat telefonul, în speranța că nu a apucat să citească. Își duce mâna la gură ca să-și mascheze râsul.

Rahat. A văzut.

— Bunăciune, așa-i? zice ea.

— Îmi cer iertare. Prietenul meu... Crede că e simpatic. Și-i place să-mi transforme viața într-un iad.

Își arcuiește o sprânceană și se întoarce spre mine.

— Deci *nu* crezi că sunt o bunăciune.

Acum, că mă privește direct în față, am pentru prima dată ocazia să o observ mai bine. Să spunem că îmi place foarte mult cursul ăsta. Ridic din umeri.

— Cu tot respectul, când am venit eu, erai așezată. Nu ți-am văzut nici măcar fundul.

— Sloan, zice ea râzând și întinzându-mi mâna.

Îi iau mâna. Văd că pe degetul mare are o cicatrice mică în formă de paranteză. Îmi trec degetul mare peste ea și mă uit mai bine.

— Sloan, repet eu, lăsându-i numele să se rostogolească printre buzele mele.

— De obicei, în cadrul unei prezentări, acesta e momentul când celălalt își rostește *propriul* nume.

O privesc din nou, iar ea își retrage mâna, privindu-mă întrebător.

— Carter, îi răspund, rămânând în pielea personajului pe care trebuie să-l joc.

Mi-a fost oricum destul de greu în ultimele șase săptămâni să-i spun Dalton lui Ryan, dar m-am descurcat. În privința numelui meu, Carter, a fost o altă istorie. De câteva ori, aproape că mi-am folosit propriul nume.

— *Mucho gusto,* zice ea cu un accent aproape perfect, după care își îndreaptă atenția spre catedră.

Nu, plăcerea e a mea. Credeți-mă!

Profesorul spune întregii audiențe să se întoarcă spre cel mai apropiat coleg și să enunțe trei lucruri despre cealaltă persoană folosind limba spaniolă. Acesta e cel de-al patrulea an în care studiez spaniola, așa că mă hotărăsc să o las pe Sloan să înceapă, ca să nu o intimidez. Ne întoarcem unul spre celălalt și-i fac semn din cap.

— *Las señoras primera,* zic eu.

— Nu, o să facem cu rândul, zice ea. Începi tu. Hai, spune-mi ceva despre mine.

— Bine, îi răspund eu, râzând de felul în care preluase controlul. *Usted es mandona.*

— Asta e o opinie, nu un adevăr, îmi spune ea, dar cred că e bine.

— Ai înțeles ce ți-am spus? întreb eu clătinând din cap.

— Dacă ai intenționat să spui că sunt dominatoare, atunci da, îmi răspunde ea, îngustându-și ochii și zâmbind ușor. E rândul meu. *Su compañera de clase es bella.*

Izbucnesc în râs. Și-a făcut singură un compliment spunându-mi că partenera mea de curs e frumoasă? Aprob energic din cap.

— *Mi compañera de clase esta correcta.*

Văd cum începe să roșească, deși e bronzată pe față.

— Câți ani ai? mă întreabă ea.

— Asta e o întrebare, nu un fapt. Şi nu mi-ai adresat-o în spaniolă.

— Trebuie să-ţi adresez întrebarea ca să aflu adevărul. Iar acesta e că pari ceva mai mare decât studenţii care încep cursul de spaniolă.

— Şi câţi ani crezi că am?

— Douăzeci şi doi, douăzeci şi trei, îmi zice ea.

Nu e prea departe de adevăr. Am douăzeci şi cinci, dar ea nu trebuie să afle asta.

— Douăzeci şi doi, îi răspund.

— *Tiene veintidos años*, zice ea, spunând al doilea adevăr despre mine.

— Ai trişat, protestez eu.

— Trebuie s-o spui în spaniolă, dacă vrei să fie considerat unul dintre adevărurile tale despre mine.

— *Usted engaña.*

Îmi dau seama din felul în care îşi mişcă sprâncenele că nu se aştepta să pot spune asta în spaniolă.

— Tu ai ajuns la trei, constată ea.

— Iar tu mai ai una.

— *Usted es un perro.*

— Tocmai mi-ai spus din greşeală că sunt un câine, zic eu râzând.

— N-a fost nicio greşeală, îmi spune ea clătinând din cap.

Începe să-i vibreze telefonul, aşa că îl scoate din buzunar şi se concentrează asupra lui. Mă sprijin de spătar şi-l iau şi eu pe al meu, prefăcându-mă că fac acelaşi lucru. Rămânem tăcuţi în timp ce restul colegilor îşi termină exerciţiul. Mă uit la ea cu coada ochiului cum scrie, la degetele ei lungi care se mişcă repede pe ecranul telefonului. E simpatică. Sunt încântat

că voi aştepta cu nerăbdare acest curs de acum înainte. Trei zile pe săptămână nu mi se mai par deloc o veşnicie.

Mai sunt vreo cincisprezece minute până la sfârşitul orei şi mă străduiesc din răsputeri să nu mă zgâiesc la ea. Nu mi-a mai spus nimic după ce m-a numit câine. Mă uit cum mâzgăleşte în caiet, fără să asculte vreun cuvânt din ceea ce spune profesorul. Fie e plictisită, fie mintea ei se află în cu totul altă parte. Mă aplec puţin, încercând să văd mai bine ce scrie. Mă simt indiscret, dar şi ea mi-a citit mesajul mai devreme, aşa că am o justificare.

Pixul îi aleargă nebuneşte pe hârtie, probabil din cauza băuturii energizante pe care a dat-o peste cap. Citesc propoziţiile în timp ce le scrie. Indiferent de câte ori le parcurg, nu reuşesc să găsesc vreun sens.

Trenurile şi autobuzele mi-au furat papucii, iar acum trebuie să mănânc caracatiţă crudă.

Mă distrează asocierea cuvintelor. Râd uşor, iar ea mă priveşte. Văd că zâmbeşte ştrengăreşte.

Priveşte la caietul din faţa ei şi ciocăneşte cu pixul.

— Mă plictisesc, şopteşte ea. Nu prea mă pot concentra pe o perioadă mai îndelungată.

Teoretic, eu pot, dar se pare că nu şi atunci când stau lângă ea.

— Mi se întâmplă şi mie, îi zic, după care arăt cu degetul la ceea ce a scris. Dar ce-i asta? Un fel de cod?

Ridică din umeri, pune pixul jos, după care întinde caietul mai aproape de mine.

— E o chestie prostească pe care o fac atunci când mă plictisesc. Îmi place să enumăr lucrurile întâmplătoare care îmi trec prin cap, fără ca eu să mă gândesc cu *adevărat* la ele. Cu cât sunt mai lipsite de sens, cu atât câştig mai mult.

— Cu atât câştigi mai mult? o întreb eu, sperând că o să-mi explice, fiindcă deocamdată fata asta e o enigmă. Cum ai putea pierde dacă doar tu joci jocul ăsta?

Zâmbetul îi dispare şi-şi întoarce privirea în altă parte, după care se uită la caietul dintre noi. Trece cu delicateţe degetul peste unul dintre cuvinte. Mă întreb ce mama naibii am zis de i-am schimbat dispoziţia într-un asemenea hal şi atât de repede. Ia pixul şi mi-l dă mie, alungându-şi gândurile care-i întunecaseră mintea.

— Încearcă şi tu, mă îndeamnă ea. Să ştii însă că dă dependenţă.

Iau pixul din mâna ei şi găsesc un loc liber pe pagină.

— Pot să scriu orice? Ce-mi trece prin minte?

— Nu, îmi răspunde ea. Dimpotrivă. Încearcă să nu te gândeşti, să nu-ţi treacă nimic prin cap. Scrie pur şi simplu.

Pun pixul pe hârtie şi fac exact ce mi-a zis. Scriu pur şi simplu.

Am aruncat o cană cu boabe de porumb în coşul de rufe, iar acum mama plânge curcubeie.

Pun pixul jos şi simt că m-am prostit. Îşi acoperă gura ca să-şi înăbuşe râsul. Întoarce o pagină goală şi-mi scrie *ai talent,* după care îmi dă din nou pixul.

Mulţumesc. Siropul de unicorn mă ajută să respir când ascult disco.

Izbucneşte din nou în râs şi-mi ia pixul din mână chiar în momentul în care profesorul încheie ora. Toţi îşi bagă manualele în genţi şi-şi părăsesc locurile în grabă.

Toţi, cu excepţia noastră. Rămânem amândoi aşezaţi, privind pagina, zâmbind, fără să ne mişcăm.

Își pune mâna pe caiet și îl închide cu un gest leneș, după care îl bagă în rucsac. Se uită din nou la mine.

— Stai, nu te mișca! îmi spune în timp ce se ridică.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să te uiți la fundul meu ca să poți stabili dacă sunt cu adevărat o bunăciune, îmi spune ea, făcându-mi cu ochiul.

Dumnezeule! Fac exact ceea ce mi-a zis și îmi lipesc privirea fix de fundul ei. Și constat că e perfect. Fiecare părticică din corpul ei e perfectă. Iar eu rămân complet nemișcat, în timp ce ea coboară scările.

De unde naiba a venit fata asta? Și unde naiba a fost în restul vieții mele? Realizez că indiferent ce s-a întâmplat între noi e maximum ce se poate petrece vreodată. Relațiile nu încep niciodată bine atunci când minți. Mai ales când minți ca mine.

Îmi aruncă o privire peste umăr când iese pe ușă și ochii ni se întâlnesc din nou. Îmi ridic degetul mare în sus. Râde din nou, după care dispare ieșind din clasă.

Îmi adun lucrurile și încerc să mi-o scot din cap. În seara asta trebuie să fiu concentrat. Lucrurile sunt prea importante ca să mă las distras, chiar și de o asemenea *bunăciune*.

TREI

SLOAN

Îmi termin temele la bibliotecă, conștientă fiind că nu mă voi mai putea concentra nici măcar o secundă după ce mă întorc acasă. Înainte să mă mut prima dată cu Asa, eram pe punctul să fiu dată afară de unde stăteam... asta ca să nu mai pomenesc și de celelalte probleme financiare cu care mă confruntam. Ne întâlneam doar de două luni, dar n-am avut unde să mă duc în altă parte.

Asta se întâmpla acum doi ani.

Știam, după mașinile pe care le conducea și mărimea casei pe care o avea, că are bani. Nu eram însă sigură dacă era vorba de vreo moștenire sau dacă era implicat în ceva de care ar fi trebuit să se ferească. Speram să fie prima variantă, dar eu și speranțele nu ne-am înțeles bine niciodată. În primele două luni, a reușit să mascheze destul de bine că, de fapt, vinde droguri. A pretins că își permite o asemenea viață fiindcă spera la o moștenire uriașă. O vreme l-am crezut. Oricum nu aveam de ales.

Lucrurile s-au schimbat însă când la ușa noastră au început să apară, la ore târzii din noapte, oameni pe care nu-i

cunoşteam, cărora Asa le vorbea doar dincolo de nişte uşi închise. A încercat să îmi explice ce motive avea şi s-a jurat că vinde doar droguri „inofensive" unor oameni care oricum şi le-ar fi procurat din altă parte. Eu n-am vrut să iau parte la aşa ceva, iar când a refuzat să se oprească, am plecat.

Singura problemă era că n-aveam unde să mă duc. Am mai dormit pe canapelele unor prieteni, dar niciunul nu avea nici spaţiul şi nici banii necesari ca să mă întreţină. Dacă ar fi fost doar după mine, aş fi ales să merg într-un dormitor destinat celor fără adăpost mai degrabă decât să mă întorc la Asa, dar nu era vorba despre persoana mea, ci de viaţa fratelui meu mai mic.

Stephen n-a avut niciodată o viaţă uşoară. S-a născut cu o mulţime de probleme, atât fizice cât şi psihice. O vreme, a primit îngrijire gratuită din partea statului şi a ajuns într-un sanatoriu bun, pe mâna unor oameni în care aveam încredere. La un moment dat însă, finanţarea a încetat. N-aveam cum să risc să fie trimis înapoi acasă, la mama. N-am acceptat să se întoarcă la viaţa aceea şi, ca şi atunci, aş face orice şi astăzi ca să mă asigur că nu va mai avea parte de aşa ceva.

Eram deja plecată de la Asa în cele două săptămâni în care s-a desfăşurat închiderea sanatoriului. N-aveam cum să-l iau pe Stephen la mine, fiindcă, dacă l-aş fi externat, ar fi pierdut accesul la îngrijirea de care avea nevoie. N-am avut la cine să apelez în afară de Asa, fiindcă el era singurul dispus să ne ajute. Când am intrat pe uşa lui cerându-i ajutorul, am fost conştientă că fac cel mai greu lucru din viaţa mea. A fost ca şi cum întoarcerea mea în braţele lui a marcat renunţarea la orice respect de sine. M-a lăsat să mă întorc, dar nu fără consecinţe. Acum, că aflase cât de mult am nevoie de el ca să

plătesc pentru îngrijirea lui Stephen, nici nu se mai ascundea de mine că vindea droguri. Au început să vină din ce în ce mai mulți oameni, iar tranzacțiile se petreceau în văzul tuturor și nu doar în spatele ușilor închise.

Acum, în casa noastră locuiesc atât de mulți oameni încât e greu să-ți dai seama dacă ei locuiesc aici, mai vin din când în când sau sunt total străini. În fiecare noapte e câte o petrecere, și fiecare petrecere e un coșmar.

Pe măsură ce trec săptămânile, atmosfera devine din ce în ce mai periculoasă și îmi doresc să plec mai mult decât oricând. Mi-am luat o jumătate de normă la biblioteca din campus, dar în acest semestru nu au post pentru mine. Sunt pe o listă de așteptare și am aplicat și pentru alte slujbe, încercând cu disperare să câștig niște bani care să-mi permită să evadez. N-ar fi atât de greu dacă ar trebui să mă gândesc doar la mine, dar avându-l și pe Stephen, trebuie să iau bani pe care nu-i câștig. Bani pe care nu-i pot dobândi deocamdată.

În timpul ăsta, trebuie să mențin aparențele, prefăcându-mă că-mi datorez viața lui Asa, în timp ce senzația mea e că el mi-o distruge. Nu mă înțelegeți greșit, chiar îl iubesc.

Îl iubesc pe cel în care s-ar putea transforma la un moment dat, dar nu sunt naivă. Deși îmi promite mereu că va reduce dimensiunile afacerii și se va retrage, știu că n-o s-o facă. Am încercat să-l conving, dar e greu să renunți pur și simplu la putere și la banii din buzunar. N-o să se oprească niciodată. O să continue până când va ajunge în închisoare... sau va muri. Iar eu nu-mi propun să fiu martoră la așa ceva.

Nici măcar nu mai încerc să identific mașinile de pe alee. În fiecare zi e una nouă. Parchez, îmi iau lucrurile și mă îndrept spre casa în care îmi voi petrece o altă noapte de coșmar.

Când intru, constat că e ciudat de linişte. Închid uşa în urma mea şi zâmbesc, presupunând că toată lumea e în curtea din spate, la piscină. N-am niciun moment de intimitate, aşa că profit de acesta, îmi pun căştile şi încep să fac curăţenie. Ştiu că nu pare cine ştie ce, dar pentru mine e singura cale de evadare.

Asta ca să nu spun şi că totul pare să fie o imensă cocină.

Încep din sufragerie şi adun îndeajuns de multe sticle de bere ca să umplu un sac de o sută douăzeci de litri. Când ajung în bucătărie şi văd muntele de vase crescut în chiuvetă, încep să zâmbesc. Asta o să-mi ia măcar o oră. Aranjez farfuriile murdare în stânga chiuvetei pe care încep să o umplu cu apă. Mă legăn în ritmul muzicii care mi se revarsă în urechi. N-am mai simţit atâta linişte în casa asta din primele două luni când m-am mutat aici. De pe vremea în care locuiam cu Asa *cel bun*. Cu tipul care obişnuia să-mi spună chestii drăguţe, să mă scoată în oraş şi să mă aşeze înaintea oricui şi a orice.

Îmi aduc aminte chiar şi de momentele în care eram singuri în casă. Comandam mâncare, după care ne cuibăream pe canapea, pregătiţi pentru o seară de filme.

În momentul în care aceste amintiri despre Asa îmi umplu mintea, îi simt braţele cum mă cuprind de la spate. La început, mă sperie. Pe urmă, îi miros însă parfumul, acelaşi miros Dior pe care l-am remarcat la prima noastră întâlnire. Începe să se legene şi el cu mine, ţinându-mă cu delicateţe. Zâmbesc şi-mi închid ochii, prinzându-i braţele cu mâinile şi mă las pe spate ca să-i ating pieptul.

Mă sărută pe ureche, după care îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mă întoarce cu faţa la el. Când îmi deschid ochii, îl

văd zâmbindu-mi, având întipărită pe faţă o expresie cu adevărat dulce. Nu i-am mai văzut privirea asta de multă vreme, aşa că simt un junghi în inimă, care îmi arată cât de mult mi-a lipsit.

Poate că se străduieşte. Poate că şi el s-a săturat de viaţa asta.

Îmi ia faţa în mâini şi mă sărută — prelung, pasional, într-un mod despre care eu uitasem că e capabil. În ultima vreme, mă sărută doar când e în pat, deasupra mea. Îmi pun braţele pe după gâtul lui şi-l sărut la rândul meu. Cu disperare. Fiindcă e vechiul Asa şi nu ştiu câtă vreme va mai fi aşa, lângă mine.

Se dă puţin în spate şi-mi ia căştile de pe urechi.

— Cineva vrea o nouă repriză a meciului de dimineaţă?

Îl sărut din nou şi zâmbesc, aprobându-l din cap. Vreau. Dacă acesta este Asa cu care urmează să mă culc, chiar da, vreau.

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi izbucneşte în râs.

— Dar nu în faţa oaspeţilor, Sloan.

Oaspeţi?

Îmi închid ochii, speriată să mă întorc, fiindcă nu am ştiut că suntem priviţi.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva, îmi spune el.

Mă întoarce, iar eu deschid un singur ochi şi apoi pe celălalt, sperând că şocul pe care îl resimt în stomac nu va fi pe deplin vizibil şi pe faţa mea. Sprijinit de tocul uşii, cu braţele încrucişate pe piept şi o privire feroce, îl văd pe Carter.

Tipul cu care am flirtat doar cu câteva ore în urmă.

Icnesc, mai ales fiindcă e ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd aici. Simt deodată că e mai intimidant să stau în faţa lui decât lângă el. E mult mai înalt decât mi-am

imaginat, îl domină chiar și pe Asa. Nu e la fel de musculos, dar Asa merge la sală în fiecare zi și, judecând după diametrul bicepșilor lui, probabil că ia mulți steroizi. Carter are o constituție mai naturală, un ten și un păr mai întunecate — iar în acest moment niște ochi negri și mai întunecați.

— Hei, zice Carter, îndulcindu-și expresia feței cu un surâs și întinzându-și mâna spre mine, fără să trădeze deloc faptul că mă cunoaște.

Îmi dau seama că se preface că nu m-a mai întâlnit ca să mă protejeze pe mine — sau poate în interesul *său*, așa că îi iau mâna și mă prezint pentru a doua oară pe ziua de azi.

— Eu sunt Sloan, îi zic cu glas tremurat, sperând că, atingându-mi doar palma, nu poate să-mi simtă pulsul. Cum te-ai cunoscut cu Asa?

Nu sunt sigură că vreau să știu răspunsul, dar întrebarea mi se rostogolește pur și simplu din gură.

Asa își pune mâna pe talia mea și mă întoarce în altă direcție.

— E noul meu partener de afaceri, iar acum avem niște treabă. Du-te și fă curățenie în altă parte.

Mă lovește ușor peste fund, încercând să mă alunge așa cum procedezi cu un cățeluș. Mă întorc și-l privesc furioasă, dar nu reușesc să fiu nici pe departe la fel de intensă precum ura pe care o văd că se revarsă din ochii lui Carter care-l privește pe Asa.

De obicei, nu forțez lucrurile cu Asa, mai ales când sunt și alți oameni de față, dar de data asta nu mă pot abține. Sunt furioasă din cauza atitudinii tandre de la început, din cauza faptul că a mai adus pe cineva în afacere, în pofida promisiunii că se va opri. Nu pot nega nici că sunt supărată că e vorba despre Carter. Mă enervează faptul că, dimineață, la cursul

de spaniolă, mi-am făcut o altă idee despre el. Credeam că sunt mai bună la cititul oamenilor, dar faptul că e asociat cu Asa îmi demonstrează că habar n-am să mă uit cu adevărat la cineva. E la fel ca ceilalţi şi ar fi trebuit să mă aştept la asta. Indiferent cât mă străduiesc — cât de greu a fost să-mi părăsesc casa părintească ca să mă îndepărtez de exact genul ăsta de viaţă, doar ca să mă trezesc că am nimerit exact la fel — mi se pare că nu ştiu nimic. Părinţii mei erau consumatori şi mi-am jurat că, de îndată ce voi fi în stare să mă depărtez de viaţa lor periculoasă, voi pleca fără să arunc măcar o privire înapoi. Iată-mă însă, la douăzeci şi unu de ani, trăind deja o viaţă care nu e cu nimic mai bună decât cea cu care m-am obişnuit în copilărie. Cum se poate că încerc atât de mult şi îmi doresc atât de tare o viaţă normală, dar sfârşesc scufundându-mă mereu în acelaşi rahat? E un blestem.

— Asa, ai promis, zic eu, arătându-l pe Carter cu degetul. Atunci când aduci mai mulţi oameni în afacere nu e semn că te retragi... Tu, de fapt, te afunzi.

Mă simt ipocrită cerându-i să se oprească din ceea ce face. În fiecare lună, îl las să trimită un cec pentru Stephen, alimentat cu aceiaşi bani murdari, pe care îmi doresc să nu-i câştige. E mai uşor să accept situaţia, fiindcă totuşi banii nu sunt pentru mine. Aş lua chiar şi cei mai murdari bani din lume dacă asta ar însemna că pot să am grijă de frăţiorul meu.

Asa se încruntă şi face un pas în direcţia mea. Îşi pune cu gingăşie mâinile pe braţele mele şi începe să mă mângâie. Îşi duce gura lângă urechea mea şi începe să mă strângă din ce în ce mai tare, până când încep să tremur de durere.

— Nu mă face de râs, îmi şopteşte el îndeajuns de încet încât să-l pot auzi doar eu.

Își ușurează strânsoarea și-și pune mâinile pe coatele mele, după care mă sărută demonstrativ pe obraz.

— Du-te și-ți pune rochia aia sexi. Cea roșie. În seara asta o să sărbătorim.

Face un pas în spate și-și ia mâinile de pe mine. Îl privesc pe Carter, care a rămas în pragul ușii și se uită la Asa, de parcă ar vrea să-i rupă capul. Privirile ni se întâlnesc pentru o secundă și mi se pare că se calmează ușor, dar nu zăbovesc îndeajuns de mult ca să fiu sigură. Mă întorc și urc scările până în dormitor. Izbesc ușa și mă prăbușesc pe pat. Mușchii brațelor îmi tresar încă din cauza durerii și încep să mă frec. E prima dată când s-a manifestat fizic față de mine în fața unui străin, dar cel mai tare doare rana pe care a provocat-o mândriei mele. Pe de altă parte, n-ar fi trebuit să-l înfrunt în fața cuiva. Trebuia să mă aștept la ceea ce s-a întâmplat.

Mâine voi avea probabil vânătăi pe brațe, dar măcar ele nu vor rămâne pe viață, precum cicatricile pe care mi le-au făcut părinții mei. Mă uit la cicatricea de pe degetul mare și-mi aduc aminte că mama mea a vrut să mă ardă cu bricheta de la mașină când aveam doisprezece ani. Nu mi-am dat seama de ce e supărată pe mine, dar mi-am smuls mâna imediat ce am realizat ce vrea să-mi facă. N-am fost însă destul de rapidă. Acum, de fiecare dată când mă uit la cicatrice, îmi aduc aminte cum a fost să trăiești cu ea.

Vânătăile astea vor dispărea, dar oare cât mai este până în momentul în care Asa va începe să-mi provoace și el cicatrici? Știu că nu merit ceea ce mi-a făcut. Nimeni nu merită. Dar dacă nu plec îndeajuns de repede, lucrurile se vor înrăutăți. Asemenea om foarte rar se schimbă. Îmi vine să-mi iau genții și să le umplu cu tot ce-i al meu. Vreau să plec și să nu mă

mai întorc. Vreau să scap. Vreau să scap. Vreau să scap. Vreau să scap.

Dar încă nu pot pleca. Fiindcă asta nu mă va afecta doar pe mine.

PATRU

CARTER

— Îmi cer iertare pentru ea, zice Asa, după care se întoarce.

Îmi descleştez pumnii şi încerc să-mi ascund greaţa. Îl cunosc doar de trei ore, dar n-am dispreţuit pe nimeni mai mult vreodată.

— E în regulă, îi răspund.

Mă duc către bar şi mă aşez nepăsător pe unul dintre scaunele de acolo, în pofida faptului că îmi doresc să alerg pe scări în sus ca să mă asigur că Sloan e în regulă. Mintea refuză să accepte că ea e implicată în toate astea. Dalton nu mi-a descris-o niciodată pe prietena lui Asa; doar a spus că există. Cu siguranţă, n-a pomenit că vom fi colegi la cursuri. Sloan a fost ultima persoană pe care mă aşteptam să o întâlnesc atunci când am venit aici. Când l-am văzut pe Asa cum o sărută şi că ea îi răspunde, am simţit că regret misiunea asta. Totul a devenit cu mult mai complicat.

— Locuieşte cu tine? îl întreb eu.

Asa îmi dă o bere din frigider, iar eu îi răsucesc capacul, după care o duc la gură.

— Mda, încuviinţează el. Şi am de gând să-ţi tai scula chiar şi numai dacă te uiţi aiurea la ea.

Îl privesc în ochi, dar nici măcar nu clipeşte. Închide uşa frigiderului şi se trânteşte pe locul lui, de cealaltă parte a barului, ca şi cum n-ar fi rostit cuvintele alea. Mă uimeşte faptul că poate să o rănească fizic, dar în acelaşi timp să se comporte ca şi cum o iubeşte. Îmi vine să-i sparg în frunte nenorocita asta de sticlă de bere, dar prefer s-o strâng mai tare în pumn, în încercarea de a-mi controla mânia. Îşi deschide şi el sticla, după care o ridică.

— Pentru bani, spune el, ciocnind sticlele.

— Pentru bani. Şi pentru nenorociţii *care vor primi ceea ce merită.*

În momentul acela, Dalton intră în bucătărie. Mă priveşte şi dă uşor din cap, după care îşi întoarce atenţia spre Asa.

— Salut, omule. Jon vrea să ştie cum stăm cu alcoolul. BYOB[1] sau aducem noi băutura? Fiindcă nu mai avem nimic.

Asa îşi aşază zgomotos berea pe bar, îşi dă scaunul înapoi şi se ridică.

— I-am spus prostălăului să ne aprovizioneze încă de ieri, după care iese din bucătărie cu paşi grăbiţi.

Dalton îmi face un semn din cap către uşa din faţă, iar eu mă ridic şi-l urmez afară. Rămaşi singuri în curtea din faţa casei, se întoarce spre mine şi soarbe din bere, probabil ca să se dea mare. Nu-i place berea.

— Cum a mers? Te-a acceptat?

---

[1] BYOB — Bring Your Own Bottle, Adu-ţi Propria Băutură, acronim care apare uneori pe invitaţiile la petrecerile studenţeşti.

— Cred că da, zic eu ridicând din umeri. E disperat după cineva care să vorbească spaniola. I-am spus că sunt destul de bun, dar nu fluent.

Dalton mă privește uimit.

— Doar atât? Nu te-a întrebat nimic? continuă el, clătinând neîncrezător din cap. Doamne, cât de bou poate să fie. Oare de ce cred întotdeauna novicii ăștia că sunt de neatins? Ce cretin încrezut!

— Da, îl aprob eu cu toată convingerea.

— Te-am prevenit în legătură cu misiunea asta, Luke. Dacă vei trăi așa, o să te scrântești la cap. Ești sigur că vrei să mergi mai departe?

N-am cum să mă retrag acum, fiindcă știu cât de aproape sunt Dalton și ceilalți să-l prindă pe tipul ăsta.

— Tocmai mi-ai spus Luke.

— La dracu!

Dalton lovește cu piciorul în pământ și se uită apoi la mine.

— Îmi cer iertare, omule. Ne vedem mâine. Young vrea un raport amplu, acum că te-ai implicat și tu.

— Unii dintre noi au ore mâine, zic eu, aducându-i din nou aminte că eu am primit partea cea mai nasoală a misiunii. Termin însă pe la prânz.

Dalton aprobă din cap, după care pornește spre casă.

— O s-o inviți la petrecere și pe tipa aia bună de la cursul de spaniolă?

— Nu e genul. *Ca să nu mai pomenesc că n-are nevoie de invitație. E băgată până-n gât în rahatul ăsta.*

Mă aprobă mut, știind că n-aș chema niciodată la un asemenea eveniment pe cineva care vrea să trăiască altfel. Dalton poate să intre în rolul ăsta mai ușor decât mi-am imaginat.

A avut multe misiuni sub acoperire, iar într-una dintre ele chiar a cerut o tipă de nevastă, ca să păstreze aparențele. Bineînțeles, după ce se termină misiunea, n-are vreo problemă să dispară. În mintea mea în schimb, a rămas bine întipărită fiecare persoană pe care a întâlnit-o Carter. Nu vreau să induc în eroare pe *nimeni*, așa încât mă străduiesc să țin garda sus și să nu mă implic prea mult.

Închide ușa în urma lui, iar eu rămân singur în curtea din față, uitându-mă la casa care a devenit centrul misiunii mele în următoarele două luni. Când m-am angajat în poliție, nu m-am gândit că voi avea misiuni sub acoperire, dar s-a dovedit că sunt bun la așa ceva. Din păcate, am o presimțire sumbră cu privire la asta... și n-a trecut decât o zi.

Îmi petrec următoarele două ore împreună cu Asa, intrând și ieșind din camere și strângând mâna mult prea multor oameni ca să-i pot ține minte pe toți. La început, încerc să-mi fac note mentale despre toți cei pe care îi întâlnesc și despre felul în care interacționează ei cu Asa, dar, după a patra bere care mi se pune în mână, încetez să mă mai străduiesc. O să am destul timp să-i cunosc pe toți; n-are sens să insist acum. Sunt nou în grupul ăsta și n-are rost să dau motive de îndoială.

Într-un final, mă desprind de grup și merg să caut o baie. Când găsesc în sfârșit una, constat că e ocupată de tipul pe care am aflat că îl cheamă Jon și de două fete care n-au cum să aibă mai mult de nouăsprezece ani. Închid ușa mai repede decât am deschis-o, după care pornesc în sus pe scări, sperând să găsesc o baie liberă la etaj, una care să nu fie folosită drept bordel.

Rămân în baie cu vreo zece minute mai mult decât e nevoie. Îmi vărs berea în chiuvetă și umplu sticla cu apă de la

robinet, fiindcă am depășit deja limita pentru o seară. Trebuie să fiu perfect lucid în următoarele câteva săptămâni.

Mă privesc în oglindă, hotărât s-o scot la capăt. Nu sunt din zonă, așa că nu sunt preocupat că voi fi recunoscut. Mă gândesc însă cu îngrijorare la faptul că eu nu sunt ca Dalton. N-am un întrerupător, așa cum pare să aibă el. Lucrurile pe care le văd aici sunt cele care îmi revin în minte seara, atunci când închid ochii. Judecând după scena la care am asistat, dintre Sloan și Asa, probabil că nu voi dormi prea bine.

Iau un prosop și îl ud bine, după care mă șterg pe față, dorindu-mi să mă trezesc înainte să ies din baie. Îl arunc apoi în coșul de rufe. Mă uit la el și văd că e plin până la refuz cu lenjerii murdare, ceea ce mă face să mă întreb dacă Sloan e singura fată care locuiește aici. Presupun că rufele astea sunt responsabilitatea ei. Iar casa e oricum mult prea mare.

Când am intrat împreună cu Asa în bucătărie, ea spăla vasele, iar el s-a oprit puțin în prag ca s-o privească. M-am uitat peste umărul lui, uimit că văd fata pe care o întâlnisem la curs... dar și ca să contemplu cât de frumoasă era când se legăna în ritmul muzicii. Mi-au venit în minte versurile melodiei *Jessie's Girl* de Rick Springfield. Mi-aș fi dorit să fiu singurul care se uită la ea în felul acela.

Ca și cum ar fi fost a mea.

Trag adânc aer în piept și deschid ușa băii. Ochii îmi sunt atrași de cineva care stă în pragul unei uși. Când mă aude, ea se întoarce cu repeziciune, făcându-și rochia elegantă să se rotească. Când se oprește, constat că nu-mi pot lua privirea de pe rochie. O îmbrățișează în toate locurile esențiale, bretelele subțiri menținând un corsaj care îi adună sânii împreună, fiindcă e limpede că nu poartă sutien. Mă enervează că

îi mulțumesc în minte lui Asa fiindcă i-a zis să-și pună rochia asta.

Respiră, Luke. Respiră.

Într-un târziu, ajung să o privesc în ochi și constat că expresia feței ei nu se potrivește cu atitudinea sexy și încrezătoare pe care încearcă să o adopte. Mi se pare că a plâns.

— Ești bine? o întreb, făcând un pas înainte, ca s-o întâmpin.

Ea privește scările cu ochi temători, pe care și-i întoarce apoi la mine. Dă afirmativ din cap și pornește spre parter, așa că sunt silit să o apuc de o mână și să o trag înapoi.

— Sloan, stai puțin!

Se întoarce cu fața la mine. Fata care mă privește acum nu e cea pe care am întâlnit-o la curs. E fragilă. Speriată. Învinsă.

Face un pas în direcția mea și-și pune mâinile pe piept. Își duce privirea în podea și își mușcă ușor buza.

— De ce ești aici, Carter?

Nu știu ce să-i răspund. Nu vrea s-o mint, dar nici nu pot să-i zic adevărul. Sunt destul de sigur că n-am cum să-i spun că am venit fiindcă am de gând să-l arestez pe prietenul ei.

— Am fost invitat.

— Lasă asta, îmi spune ea, ridicându-și bărbia. De ce te-ai implicat în chestia asta?

— Iubitul tău, mai exact, e motivul pentru care mă aflu aici, îi zic, încercând să-i atrag atenția că amândoi avem o legătură cu Asa. E doar un job.

Își dă ochii peste cap, ca și cum mai auzise această scuză. Probabil de la Asa. Diferența între motivul meu și cel al prietenului ei este însă că eu spun adevărul. Doar că ea nu știe exact ce fel de job am eu.

Oftez și încerc să mai elimin din tensiunea dintre noi.

— Sloan, cred că se poate spune că amândoi am omis niște aspecte în timpul exercițiului de dimineață.

Râde neconvingător.

— Da. Ar fi trebuit să ne dea mai mult de trei întrebări. Cred că cinci ar fi fost de ajuns.

— Da, o aprob. Cinci adevăruri ar fi fost probabil de ajuns ca să-mi dau seama că ești cu cineva.

Privește în sus la mine și-mi spune încetișor:

— Îmi pare rău.

— De ce?

Își lasă umerii să cadă și își coboară mai mult vocea.

— Pentru felul în care m-am comportat astăzi. Pentru că am flirtat cu tine. N-ar fi trebuit să zic unele lucruri. Îți jur că nu sunt genul ăsta de fată. Niciodată n-aș fi...

— Sloan, o întrerup eu, punându-mi degetul sub bărbia ei.

Privesc în jos la ea, conștient că trebuie să-mi cobor mâna și mă îndepărtez dracului de ea.

— Nu sunt deloc de acord cu asta. Au fost câteva glume inofensive.

Cuvântul *inofensive* rămâne în aer ca un nor întunecat. Știm amândoi că Asa este departe de a fi inofensiv. I-am vorbit în timpul cursului, acum stau cu ea aici pe hol... genul ăsta de momente inofensive, dacă se vor repeta îndeajuns de mult, vor sfârși prin a deveni cu totul altceva decât inofensive. În minte îmi vine amenințarea lui Asa. Cu fata asta e interzis să interacționezi. Mi-a explicat limpede... iar îndeletnicirea mea ar trebui să mă convingă că are dreptate. Și atunci mie de ce nu mi-e clar?

Încep să-mi cobor mâna chiar în momentul în care o voce ne face să tresărim.

— Pierzi petrecerea, omule.

Mă întorc și-l văd pe Dalton în capul scărilor, privindu-mă ca și cum e gata să mă ia la bătaie. Și e îndreptățit s-o facă, având în vedere mizeria în care tocmai am intrat.

— Da.

Trag adânc aer în piept și mă întorc din nou către ea:

— Mai vorbim la curs, îi șoptesc eu.

Ea mă aprobă din cap și răsuflă ușurată că vocea din capul scărilor nu i-a aparținut lui Asa. Și nu e singura care simte asta.

Se întoarce și intră înapoi în camera ei, preferând să nu coboare. Acum îmi dau seama de ce nu reușește să doarmă.

Imediat ce închide ușa, mă întorc și îl înfrunt pe Dalton. Nările îi freamătă, semn clar că e pe cale să mă pocnească. Mă izbește de perete și îmi pune antebrațul pe gât.

— Să nu cumva să strici chestia asta! îmi șuieră el, după care își duce o mână la tâmpla mea. Fii deștept!

CINCI

ASA

Aştept ca Jess să termine şi să-şi şteargă nasul, după care mă aplec, îmi acopăr o nară şi trag a doua linie. În momentul în care simt arsura, mă sprijin de tăblia patului şi-mi acord un moment de pauză.

— Ai dreptate, îi spun lui Jon, care a rămas în prag. E marfă bună.

Jess se întinde pe spate, cu ochii în tavan. E cea mai nouă cucerire a lui Jon şi n-am avut timp s-o scanez cum trebuie. E drăguță. Nu face parte din aceeaşi ligă ca Sloan, dar e îndeajuns de frumuşică pentru a mă face să simt că mă strâng blugii în zona prohabului.

Îi fac semn lui Jon, iar el intră şi vine spre pat ca să ia tava.

— Eşti de acord să facem afacerea? mă întreabă el.

— Da, zic eu, privind-o încă pe prietena lui. Du-te şi rezolvă.

Întinde mâna ca să o tragă pe Jess după el, dar îl împiedic.

— Du-te singur. Îi țin eu companie.

Jon mă priveşte de parcă nu mi-ar fi înțeles cuvintele. Jess se uită când la unul, când la celălalt.

— Du-te și fă afacerea! îi repet eu. O să fie pe aici și când te întorci.

Jon pleacă, dar trântește ușa cu putere. Sar din pat și o încui. Jess se îndreaptă de spate și mă privește cu îngrijorare. Sau poate e nerăbdătoare? Îi zâmbesc blând, fiindcă vreau să se simtă în largul ei. Mă întind din nou pe pat și mă sprijin într-un cot, privind-o.

— Dă-ți jos rochia!

Jess mă privește pentru un moment, părând că nu se poate hotărî dacă să fugă sau să mă asculte. Îmi dau seama însă că începe să-și facă efectul cocaina, fiindcă ochii îi devin mai strălucitori și mai întunecați. Mă aplec și o iau de mână, trăgând-o mai aproape de mine, și simt că e mai dispusă să mă asculte decât să fugă.

Îi pun o mână pe coapsă și o mișc în sus, până când dispare sub rochie.

Treizeci de secunde mai târziu, rochia e pe podea, lângă cămașa mea. S-a așezat deasupra, iar limba ei apasă în gura mea, simțindu-i-o practic în gât.

Tipa asta știe ce face. Asta poate fi și bine, și rău. Îmi plac fetele care știu să și-o pună, dar nu pot să nu mă gândesc și la modul în care au învățat asta, cu câți tipi s-au culcat ca să fie atât de bune. Duc mâna la noptieră și iau un prezervativ, pe care i-l dau ei.

— Pune-mi-l! îi poruncesc.

Continuă să mă privească în ochi în timp ce îl desface, după care întinde mâinile ca să-mi desfacă nasturii de la blugi. Îi prind degetele și clatin din cap.

— Cu gura.

Rânjeşte şi începe să-şi coboare capul, dar în momentul acela aud zgomot de paşi. Văd mânerul uşii cum se roteşte zadarnic.

La naiba.

— Asa, deschide uşa! zice Sloan de pe hol.

— La naiba!

O împing pe Jess, mă ridic şi-mi trag pantalonii, în timp ce fata se uită când la mine, când la uşă. Îi iau rochia şi o arunc în şifonier, arătându-i cu degetul să meargă să se ascundă şi ea.

Se ridică şi mă priveşte lung. Pare supărată şi clatină din cap.

Oare chiar e atât de idioată încât să-şi închipuie că va ieşi din camera asta în timp ce Sloan e de partea cealaltă a uşii? O iau de umeri şi o închid în şifonier.

— Doar câteva minute, îi şoptesc.

Încerc să par blând, dar acest moment nu e deloc unul liniştit. Ştie şi ea asta, aşa că încearcă să protesteze, rostindu-mi numele pe un ton şuierat.

Dacă nenorocita asta o s-o lase pe Sloan să afle că e înăuntru, o să-mi tulbure toate apele. Simt cum începe să clocotească mânia în mine. Las deoparte delicateţea, mă apropii şi o prind de bărbie.

— Dacă scoţi un singur cuvânt, o să regreţi, drăguţă.

O strâng de obraz până când ochii i se măresc şi-mi dă din cap că a înţeles. Sloan bate din nou în uşă.

Când sunt convins că a înţeles, mă silesc să zâmbesc.

— Două minute, Jess, îi şoptesc. Scap repede de ea.

Închid uşa şifonierului, iau cămaşa de pe jos şi şterg mirosul lui Jess de pe mâinile şi buzele mele. Mă duc la uşa dormitorului şi o deschid.

— E ora patru după-amiază. De ce dormi?

Sloan trece pe lângă mine. Se îndreaptă spre șifonier, așa că o prind de talie și o împing pe pat. Oftează agasat când îi zâmbesc, cerându-i tăcut scuze.

— Îmi pare rău, îi zic. Am fost la ore toată ziua. Sunt obosit.

Nici măcar nu-mi mai aduc aminte când am mers ultima dată la cursuri, dar sper că minciuna asta mă va ajuta să-mi cer scuze.

Și așa este.

Se relaxează și se ghemuiește la pieptul meu.

— Chiar ai fost astăzi la cursuri?

Aprob din cap și-mi pun mâinile pe fața ei, dând deoparte o șuviță de păr care-i căzuse în ochi. I-o potrivesc pe după ureche, după care o împing pe spate și mă ridic deasupra ei. Văd vânătăile pronunțate de pe brațele ei și asta mă face să-mi aduc aminte că nu mi-am cerut scuze nici pentru incidentul din bucătărie.

— Da, am fost la ore, mint eu, trecându-mi degetele pe brațul ei, pe semnele pe care i le-am făcut. Iau totul în serios, Sloan. Tot ce ți-am promis. Vreau să îmbunătățesc lucrurile, continuu eu și-i sărut vânătăile. Uneori uit cât de sensibilă e pielea ta.

Își strânge buzele și își înghite nodul din gât. Realizez că încearcă să nu plângă. Va fi nevoie de un efort mai mare decât m-am așteptat. E încă supărată pe mine.

— Îți jur că o să fie bine. Bine pentru amândoi, da?

Îi iau ambii obraji în palme și o sărut apăsat. Știu că fetelor le place să fie sărutate așa, fiindcă băiatul semnalizează în felul ăsta că nu are nicio altă intenție.

Asta e o prostie. Dacă ar fi după ei, băieţii nu şi-ar ridica niciodată mâinile mai sus de ţâţe.

— Te iubesc, îi spun din nou, în timp ce îmi duc mâna spre talia ei.

Simt cum mi se umflă penisul, care e mult mai tare decât poate să-l facă vreodată curva ascunsă în şifonier.

Pot să spun că Sloan mă excită cel mai mult dintre nenumăratele fete cu care am fost. Nu ştiu de ce o găsesc mult mai atrăgătoare decât pe oricare alta. N-are sânii foarte mari şi nici forme pronunţate.

Cred că e vorba de inocenţă. Îmi place să ştiu că am fost primul şi singurul tip cu care s-a culcat. Îmi place să știu că voi fi *singurul* tip cu care şi-a pus-o vreodată.

Îmi bag mâna sub bluza lui Sloan şi trag uşor de dantelă.

— Lasă-mă să mă revanşez, îi șoptesc.

Îmi pun gura pe materialul subţire care îi acoperă sfârcul, pe care îl prind uşor cu buzele. Geme, își arcuiește spatele, dar mă împinge deoparte.

— Asa. Abia am venit de la sală. Sunt transpirată. Lasă-mă să fac un duş.

Buzele mele îi eliberează sfârcul, iar ea se pregătește să părăsească dormitorul. Asta o să-mi permită să scap de... cum o cheamă?

— Du-te și fă duş. Diseară ieşim în oraș.

— Serios? Ca la o întâlnire?

— Nu *ca*. O să *fie* o întâlnire.

Zâmbeşte şi pleacă de lângă mine, îndreptându-se spre uşă.

— Încui-o, te rog.

— De ce?

Mă prind de prohab.

— Trebuie să termin ce-ai început.

Strâmbă din nas și-și dă ochii peste cap, dar încuie ușa în urma ei. Sar de pe pat și verific încuietoarea, după care mă întorc, exact în momentul în care Jess iese din șifonier. Îndreaptă un deget acuzator înspre mine și practic scuipă cu venin când îmi strigă:

— Pervers nenorocit!

Îi acopăr imediat gura cu o mână, după care îi răsucesc la spate brațul cu care arăta acuzator. O privesc amenințător, ca să-și țină gura închisă.

De îndată ce aud dușul de dincolo de hol, îmi iau ușor mâna de pe gura ei. Ochii i se înroșesc. Pare speriată, ceea ce e un lucru bun. Frica o s-o împiedice să mă toarne lui Sloan. Îi iau rochia din mâini și i-o trag peste cap.

— Îmbracă-te și pleacă! îi zic. Eu și Sloan avem întâlnire în seara asta.

ŞASE

SLOAN

Mă strecor în baie înainte de curs ca să-mi verific repede părul şi machiajul. Până acum, nu mi-a păsat cum arăt. Mă rostogoleam pur și simplu din pat și veneam la şcoală, dar acum, că voi sta la câteva zeci de centimetri de Carter, sunt mai preocupată decât de obicei.

Lumina fluorescentă e necruțătoare. Cearcănele de sub ochi sunt grăitoare despre cum a fost noaptea trecută. Privindu-mi imaginea din oglindă, văd doar o fată care s-a culcat mult prea târziu, fiindcă l-a aşteptat pe cel care i-a promis că o scoate în oraş, dar n-a mai apărut.

Asa a plecat cu Jon în timp ce eu eram ieri în duş, pregătindu-mă ca el să mă ducă undeva pentru prima dată în mai bine de cinci luni. În pofida faptului că niciunul dintre ei n-a fost prin preajmă, casa a gemut de lume. L-am aşteptat îngrijorată până când n-am mai putut să-mi țin ochii deschişi. Când s-a strecurat într-un târziu în pat și s-a urcat deasupra mea, eram atât de supărată încât am început să plâng.

Nici măcar nu a observat. Sau nu i-a *păsat.*

Am plâns tot timpul cât a fost pe mine, trăgându-mi-o de parcă nu i-ar fi păsat *cine* era sub el. Când a terminat, s-a rostogolit într-o parte și a adormit, fără să-mi spună vreun cuvânt. Fără să-și ceară scuze. Fără să-mi mulțumească. Fără vreun *te iubesc*. S-a rostogolit și a adormit imediat, fără vreo remușcare. Eu m-am întors pe o parte și am continuat să plâng.

Am plâns din cauza faptului că-i permit să-mi facă astfel de lucruri. Am plâns fiindcă simt că nu am de ales. Am plâns fiindcă stau lângă el, în pofida a ceea ce a devenit. Am plâns fiindcă nu e nicio cale de scăpare, indiferent cât aș vrea să plec. Am plâns fiindcă, deși are apucături oribile, m-am îngrijorat de moarte văzând că nu vine acasă. Am plâns fiindcă mi-am dat seama că, indiferent în ce fel de persoană se va transforma, o parte din mine va avea mereu empatie pentru el... fiindcă *nu* știu să fiu altfel.

Încetez să mă mai uit în oglindă și mă îndrept spre sala de curs, fiindcă nu vreau să mă mai privesc în ochi. Mi-e rușine de ceea ce am devenit.

În momentul în care intru, îl văd pe Carter deja așezat la masa noastră. Îmi dau seama că mă privește, dar refuz să mă uit la el.

După ora petrecută împreună cu el la celălalt curs, cred că se poate spune c-am făcut o mică pasiune. Gândul că voi petrece ceva timp în compania lui de trei ori pe săptămână îmi dă fiori, o senzație care mi-a devenit străină în ultima vreme. Când l-am văzut însă în compania lui Asa, toate fanteziile mi s-au risipit. Nu-mi doresc să se întâmple ceva cu Carter. Cum s-ar putea una ca asta? N-am cum să ies din relația cu Asa, pe care nu-l voi înșela. Doar că îmi doream o asemenea flacără bruscă. Tânjeam să flirtez puțin. Așteptam să fiu dorită.

Ştiind însă că seamănă cu Asa mai mult decât mi-aş fi putut imagina, simt că nu-mi mai trebuie aşa ceva. Nu-l vreau. Faptul că a devenit mai nou o prezenţă constantă în casa noastră îl face şi mai intangibil. Dacă Asa bănuieşte că-mi vorbeşte vreun alt tip, omul acela o să moară. Mi-ar plăcea să spun că e o expresie cu sens figurat, dar nu pot. Îmi dau seama că nu are niciun fel de conştiinţă. Sunt perfect convinsă că Asa e capabil de crimă.

Acesta e motivul pentru care nu-l pun pe Carter într-o asemenea poziţie. Îmi tot spun că este doar un Asa, doar că e îmbrăcat diferit. Nu merită riscul. Trebuie să privesc întreaga situaţie ca şi până acum: un alt obstacol în calea evadării mele.

Privesc prin clasă în căutarea unui loc liber. Probabil că am stat însă prea mult la baie, fiindcă încăperea e aproape plină. Văd două locuri libere în penultimul rând, dar sunt exact în faţa celui ocupat de Carter. Îi evit privirea şi mă duc către ele, cu capul în pământ. Nu ştiu dacă mă pot preface că nu l-am observat, dar sunt al naibii de hotărâtă să încerc.

Mă aşez pe unul dintre locurile libere, după care îmi scot cărţile şi le aşez în faţa mea. Aud o mişcare bruscă undeva pe ultimul rând şi nu mă pot abţine să mă întorc. Carter s-a ridicat de pe scaun şi şi-a luat rucsacul în mână. Sare pe bancă şi apoi aterizează pe locul liber de lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, întorcându-se spre mine.

— Cum adică? îi întorc eu întrebarea, deschizând manualul în locul unde rămăsesem ora trecută.

Îi simt privirea, dar nu spune nimic. Mă prefac absorbită de carte, dar el continuă să mă privească în tăcere până în punctul în care nu mai suport. Mă întorc spre el.

— *Ce-i?* îl întreb iritată. Ce vrei?

El tot nu spune nimic. Închid cartea cu zgomot și mă întorc cu totul spre el. N-am cum să nu observ că genunchii ni se ating. El privește la rândul lui la picioarele noastre, iar pe buze îi apare un zâmbet subțire.

— Păi, începe el, mie mi-a plăcut să stau cu tine data trecută. Așa că m-am gândit s-o fac din nou. Înțeleg însă că nu-ți dorești asta, deci...

Începe să-și adune cărțile, și o parte imensă a minții mele își dorește să i le smulgă din mâini ca să-l oblige să rămână exact în locul în care se află. O altă parte însă e ușurată că a înțeles ce i-am sugerat. Își bagă caietul în rucsac, iar eu rămân tăcută. Știu că, dacă voi deschide gura, singurul lucru pe care l-aș putea spune ar fi o rugăminte jalnică de a rămâne.

— Stai pe locul meu, se aude o voce calmă și monotonă.

Carter și cu mine ne uităm în sus și vedem un tip care ne privește cu o expresie indiferentă.

— Tocmai mă mutam, omule, zice Carter, ridicându-și rucsacul pe masă.

— N-ar fi trebuit să te așezi deloc în locul ăsta, continuă tipul. *Eu* stau aici, zice el, după care se întoarce spre mine și mă arată cu degetul. Și nici tu nu stai aici. Pe locul ăsta, luni a fost o altă fată, deci n-ai voie să te așezi aici.

Tipul are întipărită pe față o expresie rătăcită. E tulburat teribil că astăzi stăm pe alte locuri. Deodată, simt că îmi pare rău pentru el, fiindcă recunosc anumite amănunte pe care le-am remarcat și la fratele meu. Dau să-i spun c-o să ne mutăm — că o să poată sta pe locul lui –, dar mânia lui Carter mi-o ia înainte.

— Ia-ți degetul dinspre fața ei, îi spune el tipului.

— Dă-te de pe locul meu, răspunde el, întorcându-și atenția la Carter, care începe să râdă și-și pune la loc rucsacul pe podea.

— Frate, zice el, unde suntem? La grădiniță? Du-te și găsește-ți naibii un loc.

Băiatul își lasă brațul în jos și-l privește șocat pe Carter. Dă să răspundă, dar își închide gura și pornește spre ultimul rând, învins.

— Dar era locul meu, bombăne el, îndepărtându-se.

Carter își scoate din nou caietul din rucsac și-l pune pe bancă.

— Cred că o să rămân aici, zice el. N-am cum să-mi schimb acum locul.

Clatin din cap și mă apropii de el.

— Carter, îi șoptesc, lasă-l în pace. Cred că e ușor autist. Nu-și dă seama.

Carter își întoarce brusc ochii spre mine.

— Vorbești serios?!

— Fratele meu e autist, îi spun aprobând din cap. Recunosc semnele.

Își pune mâinile pe față.

— La dracu! geme el.

Se ridică imediat și mă prinde în același timp de mână. Mă ridic și eu.

— Hai, ia-ți lucrurile, zice el, arătând spre rucsacul meu și spre caiet.

Se întoarce și-și pune lucrurile pe masa din spatele lui, după care face același lucru și cu rucsacul meu. Privește la tip, după care arată cu degetul la locurile pe care le ocupăm.

— Iartă-mă, prietene. Nu mi-am dat seama că sunt locurile tale. O să ne mutăm.

Băiatul se grăbește să-și ocupe locul înainte să se răzgândească Carter. Îmi dau seama că majoritatea colegilor se uită probabil la dialogul dintre noi, dar nu mă pot abține să zâmbesc. Îmi place ceea ce a făcut Carter.

Mergem amândoi pe locurile pe care le-am avut la cursul de luni, după care ne scoatem lucrurile din rucsaci.

Din nou.

— Îți mulțumesc pentru asta, îi spun lui Carter.

Nu-mi răspunde. Îmi zâmbește fugar și apoi își lipește ochii de telefon până când începe cursul.

Din momentul acela, lucrurile încep să fie mai ciudate. Faptul că n-am vrut să mă așez lângă el îl nedumirește. Îmi dau seama de asta fiindcă văd cuvintele scrise cu cerneală neagră, pe o bucată de hârtie pe care tocmai a împins-o către mine.

De ce n-ai vrut să stai lângă mine?

E o întrebare atât de directă încât mă face să chicotesc. Îmi iau pixul și-i răspund.

Frate. Unde suntem? La grădiniță?

Îmi citește cuvintele și aș putea jura că-l văd cum se încruntă. Eu doar am încercat să fiu amuzantă, dar el n-a luat-o așa. Începe să scrie ceva, un paragraf întreg, după care împinge foaia din nou către mine.

Serios, Sloan. Ți-am greșit cumva cu ceva ieri? Îmi cer iertare dacă așa a fost. Știu că ești cu Asa și nu comentez. Cred însă sincer că ești simpatică și vreau să stau lângă tine. Limba spaniolă mă plictisește de moarte, iar apropierea de tine îmi domolește pornirea de a-mi scoate propriii ochi cu o lingură.

Privesc la cuvintele lui ceva mai mult decât mi-a luat să le citesc. Are un scris impresionant pentru un băiat, dar și un fel aparte de a-mi face bătăile inimii s-o ia razna.

Crede că sunt simpatică.

E un mic compliment, dar îmi dau seama că mă impresionează cu mult mai mult decât mi-aș fi dorit. N-am idee cum să-i răspund, așa că îmi pun pixul pe hârtie și-mi concediez gândurile în timp ce scriu.

Oamenii din Wyoming nu există cu adevărat și nu reușesc niciodată să-mi găsesc ținuta potrivită atunci când merg să cumpăr pinguini.

Îi întind hârtia, iar când izbucnește într-un hohot sonor de râs, îmi pun mâna la gură, ca să-mi acopăr zâmbetul. Îmi place că înțelege felul meu de umor, dar, în același timp, urăsc asta. Fiecare secundă pe care o petrec cu el se transformă în *alte* două secunde în care vreau să fiu în preajma lui.

Îmi întinde din nou hârtia.

Țânțarii șoptesc fleacuri siropoase în butoiul meu cu maimuțe, cărora le-a luat prea mult timp ca să-mi aducă pizza pe care am comandat-o.

Râd, dar simt imediat cum mi se strânge stomacul. Citind cuvântul pizza, îmi dau seama cât îmi este de foame. Aseară am fost prea supărată ca să iau cina, așa că n-am mai mâncat nimic de vreo douăzeci și cinci de ore.

Pizza sună grozav.

Îmi pun pixul pe bancă, dar nu îi întind foaia. Nu sunt sigură de ce, de data asta, am scris ceva la care m-am gândit.

— Așa este, zice el cu voce tare.

Mă uit spre el şi-l văd cum mă priveşte cu un zâmbet pe care îl resimt aproape dureros. El e tot ce-mi doresc, tot ceea ce n-am nevoie, iar lucrul ăsta mă doare, *la propriu*.

— După curs, îmi şopteşte. Te scot la o pizza.

Rosteşte cuvintele atât de repede încât mi se pare că e perfect conştient că n-ar trebui să le spună şi cu atât mai puţin *să le pună în practică*.

Dar aprob din cap.

La naiba! Îi fac semn că sunt de acord.

ŞAPTE

CARTER

După ce se termină cursul, merge lângă mine în timp ce o conduc spre parcare. După felul în care își strânge breteaua rucsacului și se uită mereu în spate, îmi dau seama că e pe cale să renunțe. Când se oprește și se întoarce apoi către mine, nu-i dau ocazia de a vorbi.

— E ora prânzului, Sloan. Trebuie să mănânci. Te duc la pizza. Încetează să transformi asta în ceva ce nu este, da?

Ochii i se măresc din cauza surprizei că știu exact ce gândește. Își strânge buzele și mă aprobă din cap.

— E prânzul, zice ea ridicând din umeri și încercând în mod evident să se convingă că totul e în regulă. *Eu* mănânc la prânz. *Tu* mănânci la prânz. Ce mare lucru că ne nimerim împreună? La același restaurant...

— Exact, îi spun eu.

Zâmbim amândoi, dar neliniștea ni se citește în ochi.

Trecem de o anumită graniță și suntem amândoi conștienți de asta.

Când ajungem la mașina mea, dau să îi deschid portiera, dar mă răzgândesc și mă duc direct pe partea șoferului. Cu cât

o tratez mai puţin ca pe o fată pe care am invitat-o în oraş, cu atâta mă voi *simţi* altfel decât la o întâlnire. Nu vreau s-o fac mai agitată pentru prânzul nostru „întâmplător", decât este deja.

Adevărul e că am eu emoţii pentru amândoi. Nu ştiu ce naiba fac, dar, atunci când mă aflu în preajma ei, nu mă pot gândi decât la faptul că n-aş vrea să ne mai despărţim vreodată.

Închidem portierele şi apoi ies din parcare. Mi se pare că, îndepărtându-mă împreună cu ea de clădirea colegiului, joc o ruletă rusească. Pulsul mi-a luat-o razna, gura mi-e uscată fiindcă ştiu că apropierea de ea poate să îmi pună capăt carierei. Asta ca să nu mai pomenesc de ceea ce s-ar întâmpla dacă ar afla Asa.

Mi-l alung din minte şi privesc spre ea, cu senzaţia că asta ar putea fi foarte bine ultima mea zi pe pământ, aşa că mă voi concentra asupra ei şi mă voi bucura de fiecare secundă.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zice ea privindu-mă jenată.

— Ce anume?

Îşi închide centura de siguranţă şi îşi pune mâinile în poale.

— Nu am bani.

Iniţial, îmi vine să râd. Dar, ca să fiu sincer, asta mă face să o compătimesc.

— Fac eu cinste, îi zic, fiindcă oricum asta s-ar fi întâmplat. Dar dacă nu te scoteam astăzi la masă, cum ai fi mâncat?

— De obicei sar peste prânz, îmi răspunde ea ridicând din umeri. Masa asta costă bani, pe care eu nu-i am deocamdată din abundenţă. Economisesc pentru ceva mai important.

Îşi întoarce capul şi priveşte pe fereastră, semn clar că nu are intenţia de a-mi da mai multe amănunte despre motivul

pentru care strânge bani. Nu insist. Vreau însă să știu care e motivul pentru care nu are bani de mâncare.

— De ce nu-i ceri lui Asa? El are. Pun pariu că, dacă ar ști că sari peste prânz, ți-ar da destui.

— N-am nevoie de banii lui murdari, îmi răspunde ea răstit și clătinând din cap. Prefer să mor de foame.

Nu-i răspund. Nu vreau să-i amintesc că impresia ei e că lucrez pentru Asa, deci voi plăti mâncarea cu aceiași bani murdari. Prefer să abordez un subiect mai simplu.

— Povestește-mi despre fratele tău, îi spun în timp ce cotesc în direcția autostrăzii.

— Fratele meu? mă întreabă ea. Care dintre ei? Am avut doi.

— Cel cu autism. Nu știu prea multe despre subiectul ăsta. Am avut un vecin în Sacramento care suferea de chestia asta. Dar nu știam că poate fi vindecat. Tu ai spus însă că fratele tău *a avut*... la trecut.

Ochii îi cad în poală și își împletește degetele.

— Nu e ceva ce poate fi vindecat, zice ea încetișor.

Dar a vorbit la timpul *trecut*. Sau... poate s-a referit la el la trecut.

Sunt un cretin insensibil. De ce naiba a trebuit să deschid subiectul?

— Îmi pare rău, îi zic eu și o strâng ușor de mână. Chiar îmi pare rău.

Își retrage mâna și apoi își drege glasul.

— E în regulă, zice ea încercând să zâmbească. A trecut multă vreme. Din păcate, nu s-a confruntat doar cu autismul.

Ajungem la restaurant. Intru pe un loc de parcare și opresc motorul. Niciunul dintre noi nu se mișcă. Am senzația că ea

mă așteaptă pe mine să ies din mașină, dar eu simt că i-am stricat buna dispoziție.

— Cred că e oficial: n-am avut niciun haz cât am mers cu mașina, îi zic eu. Ai vreun remediu?

Râde ușurată și apoi rânjește.

— Am putea duce jocul nostru la un alt nivel, îmi spune ea. Să încercăm să ne bine-dispunem. În loc să scriem lucruri întâmplătoare la care nu ne-am gândit, ne-am putea petrece timpul în care mâncăm *spunând* lucruri întâmplătoare la care nu ne gândim.

O aprob din cap și-i fac semn spre restaurantul din fața noastră.

— După tine, îi spun. Colții de morsă îmi încețoșează privirea precum budinca de ciocolată.

Începe să râdă și își deschide portiera.

— Rechinii-tigru cu un singur picior sunt mai buni pentru sănătate decât legumele.

OPT

ASA

— Jon!

Strâng telefonul atât de tare încât nu m-ar mira să se crape în mâna mea. Inspir pe nas și expir pe gură, încercând să mă calmez, dispus să îi ofer prezumția de nevinovăție înainte s-o iau razna cu totul.

— Jon!

Îi aud într-un final pașii pe scări. Ușa se deschide cu putere, iar el intră în cameră.

— Ce naiba ai pățit? Tocmai eram pe budă.

Privesc pe diagrama GPS de pe telefonul meu.

— Ce e la 1262 Ricker Road?

Privește spre tavan și începe să bată darabana cu degetele pe tocul ușii.

— Ricker Road, repetă el. Mai mult restaurante cred.

Privește la ecranul telefonului și introduce adresa.

— De ce? Avem vreo livrare?

— Nu, îl informez eu clătinând din cap. Sloan e pe Ricker Road.

Jon își ridică bărbia.

— Ți s-a stricat mașina? Trebuie să o duc undeva?

— N-are nevoie să fie dusă nicăieri, boule, zic eu dându-mi ochii peste cap. E pe Ricker Road, deși ar trebui să fie în campus. Vreau să știu ce naiba face acolo și mai ales cu cine e.

Își dă seama într-un târziu.

— Oh, rahat. Vrei să mă duc să arunc un ochi? mă întreabă el, întorcându-și privirea apoi spre telefon. Pare un restaurant italian. Se cheamă Mi Amore.

Îmi arunc telefonul pe saltea, mă ridic și încep să mă plimb prin cameră.

— Nu, îi spun. E ora prânzului. Ne-ar lua prea mult să ajungem acolo din cauza traficului. Probabil că va pleca până atunci.

Trag adânc aer în piept și mă prind cu degetele de nas, dorindu-mi să rămân calm.

— Dacă mă înșală, o să aflu. Și dacă aflu, e ca și moartă. Nenorocitul cu care și-o pune nu va fi însă la fel de norocos. Lămuresc eu lucrurile, îi spun lui Jon. În seara asta.

NOUĂ

SLOAN

Carter îmi ține ușa deschisă. E prima dată când intru într-un restaurant după luni bune; am uitat cât de bine miroase înăuntru. Prin minte îmi trec gânduri despre Asa și cum ar putea el afla, în pofida faptului că îmi repet că nu fac nimic altceva decât să iau prânzul. Deși e o chestie nevinovată, dacă ar afla Asa...

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ceea ce ar face.

Chelnerița ne zâmbește, ținând în mână două meniuri.

— Da, vă rog, zice Carter. În Reno, bananelor le place apa fiartă, adaugă el cu o față serioasă.

Izbucnesc în râs. Chelnerița ne aruncă o privire nedumerită, după care clatină din cap.

— Urmați-mă!

Carter mă ia de mână și mă trage după el. Nu mă apucă însă pur și simplu, ci își împletește degetele cu ale mele și îmi zâmbește, făcându-mi inima să bată ca un ciocan pe o nicovală.

Oh, Doamne, e greșit, greșit, greșit.

Când ajungem la masă și își scoate mâna dintr-a mea, inima mă doare la propriu. Ne așezăm amândoi pe canapea

şi ne punem coatele pe masă. Îi privesc mâinile..., mă uit în special la cea cu care m-a luat de mână. E ciudat cum această simplă atingere poate să-mi provoace o tulburare atât de mare în interior.

Ce naiba e atât de special la mâna lui?

— Ce-i? mă întreabă el.

Sunetul vocii sale mă scoate din transă şi-mi ridic ochii spre el. Are capul aplecat pe o parte şi privirea concentrată asupra mea. E intensă. Ca şi cum ar încerca să-mi citească gândurile.

— *Ce-i?* îl întreb la rândul meu, prefăcându-mă că n-am înţeles.

Se sprijină de spătar şi îşi aduce braţele pe piept.

— Mă întrebam la ce te gândeşti. Te uitai la mâinile mele de parcă ai fi vrut să le tai.

Nu mi-am dat seama că expresia de pe faţa mea mă trădează într-un asemenea hal. Simt cum obrajii îmi sunt cuprinşi de căldură, dar refuz să par jenată. Mă sprijin la rândul meu de spătar şi mă mut spre perete, ca să nu mai stau direct în faţa lui. Îmi ridic picioarele pe locul de lângă el şi-mi încrucişez gleznele, aşezându-mă mai confortabil.

— Mă gândeam, îi răspund.

El îşi ridică la rândul său picioarele lângă mine, încrucişându-şi gleznele în acelaşi mod. Nu-mi dau seama dacă vrea să stea mai bine sau pur şi simplu mă imită.

— Îmi dau seama că te gândeai. Vreau doar să ştiu la *ce* anume.

— Eşti băgăreţ de felul tău?

— Când vine vorba despre siguranţa membrelor mele... da, îmi zice el.

— Ei bine, nu mă gândeam că vreau să-ți tai mâinile, dacă asta te face să te simți mai bine.

Continuă să mă privească în ochi, cu mâna așezată nepăsător pe spătarul canapelei.

— Spune-mi, mă îndeamnă el.

— Ești insistent, îi răspund, după care iau meniul.

Îl ridic în fața mea, ascunzându-mă de privirea lui. E greu să te împotrivești ochilor săi negri, așa încât prefer să nu mă uit deloc la el.

Îi văd degetele apărând deasupra meniului, pe care îl trag în jos. Se uită din nou la mine, în așteptarea unui răspuns. Oftez.

— Gândurile personale sunt personale dintr-un anumit motiv, Carter.

Își îngustează ochii și se apleacă puțin deasupra mesei.

— N-ar fi trebuit să te iau de mână? Asta te-a supărat?

Sunetul domol și senzual al vocii lui mă gâdilă în stomac, de parcă aș fi înghițit o pană, dar încerc să mă conving că sunt doar flămândă.

— Nu m-a supărat, îi zic, continuând să evit să-i răspund.

Problema e că mi-a plăcut atunci când m-a luat de mână. Foarte mult. Dar n-am de gând să-i spun asta.

Ridic din nou meniul ca să mă ascund de privirea lui insistentă. Pe de altă parte, nu vreau să-i văd reacția. Citesc o vreme, conștientă de greutatea tăcerii care s-a lăsat între noi. Faptul că nu spune nimic mă face să-mi iau câmpii. Îi simt privirea care mă provoacă să mă uit la el.

— Pot să iau o pizza? îl întreb, întrerupând tăcerea și schimbând subiectul.

— Ia orice vrei, zice el, după care deschide propriul meniu.

— Pepperoni și ceapă, zic, după care pun meniul pe masă. Și niște apă. Mă duc până la toaletă.

Dau să ies, dar picioarele lui îmi blochează drumul. Trebuie să-l privesc, dar el continuă să citească din meniu. Își coboară încet un picior, apoi pe celălalt, zâmbind subțire. Pornesc către baie și încui ușa în urma mea. Mă lipesc cu spatele de aceasta și oftez din rărunchi.

Să-l ia *naiba.*

Să-l ia naiba că s-a așezat lângă mine la curs.

Să-l ia naiba că a venit acasă la mine.

Să-l ia naiba fiindcă lucrează cu Asa.

Să-l ia naiba fiindcă m-a adus aici.

Să-l ia naiba fiindcă m-a ținut de mână.

Să-l ia naiba fiindcă e atât de drăguț cu mine.

Să-l ia naiba fiindcă e tot ce-mi doresc să fi fost Asa și tot ce aș fi vrut să am.

Mă spăl pe mâini de vreo trei ori, dar nu reușesc să înlătur senzația atingerii lui. Îi simt încă degetele printre ale mele... pielea aspră a palmei... felul în care m-a condus prin restaurant... gâdilitul din palmă, care nu vrea să dispară, indiferent cât de tare mă scarpin.

Torn din nou săpun în mâini și mă spăl pentru a patra oară, după care reușesc să mă mobilizez să ies din toaletă și să mă așez apoi la masă.

— M-am gândit că o să vrei și niște cafeină, zice Carter, arătând la sucul din fața mea.

S-a gândit bine. *Să-l ia naiba din nou.* Trag băutura lângă mine și prind paiul cu buzele.

— Mersi.

El își ridică din nou picioarele, blocându-mă iarăși.

— Cu plăcere, îmi răspunde, întorcându-mi un zâmbet care e la limita dintre seducție și îndrăzneală.

Mă uit la buzele lui prea mult, așa că zâmbetul i se lărgește.

— Nu-mi zâmbi în felul ăsta, mă răstesc eu, agasată că îngreunează lucrurile pentru amândoi cu flirtul ăsta subtil.

Mă sprijin nervoasă de spătar și îmi ridic furioasă picioarele pe locul de lângă el.

În momentul în care privirile îi coboară pe brațele mele, zâmbetul îi dispare într-o clipită. La vederea vânătăilor de pe pielea mea, în ochi i se întoarce mânia, fiindcă ele arată de parcă aș fi fost încătușată.

Oricum, așa m-am simțit.

Îmi pun palmele deasupra lor ca să mă acopăr, fiindcă mă simt brusc prea expusă.

— Nu vrei să-ți mai zâmbesc? mă întreabă el afișând o figură confuză.

— Nu, îi zic. Nu vreau. N-am chef să-mi zâmbești de parcă m-ai plăcea. Nu vreau să stai lângă mine la curs. Nici să mă iei de mână. Nici să flirtăm. Nici măcar nu vreau să-mi dai de mâncare, dar deocamdată mi-e prea foame ca să-mi pese de lucrul ăsta.

Îmi duc băutura la gură ca să tac. Nu-mi place c-am fost atât de rea. Dar cu cât prelungim riscul ăsta la care ne expunem amândoi, cu atât mă simt mai înfuriată.

Carter își privește paharul și își trece degetele peste el, ștergând condensul.

— Vrei deci să fiu rău cu tine? mă întreabă, privindu-mă atât de rece încât nu-l mai recunosc. Vrei să te tratez ca pe un nimic? Așa cum o face Asa? continuă el, așezându-se mai bine

și ducându-și brațele la piept. Nu țin minte să te fi făcut preș atunci când te-am văzut prima dată.

Îi întorc o privire la fel de furioasă.

— Nici eu n-am crezut că ești dealer, îi reproșez eu.

Ne menținem privirile unul altuia, refuzând fiecare să fie cel care cedează primul. O face însă el, când pe față i se întinde un zâmbet de automulțumire.

— Cred că se poate spune asta despre mine. Dealer? Da. Nenorocit? Da. Vrei să te tratez ca pe un rahat? Se pare că lui Asa îi reușește de minune.

Cuvintele lui pline de cruzime sunt ca un pumn în stomac și îmi taie răsuflarea.

— Să ți-o trag, îi spun eu printre dinți.

— Nu, mersi! Se pare că mai întâi ar trebui să te pocnesc și nu e stilul meu.

Reușesc cu greu să-mi stăpânesc lacrimile după acest schimb de replici. Mi-am petrecut toată viața învățând să nu plâng în fața unor ticăloși. Mă pricep la asta.

— Du-mă înapoi la mașină, îi zic.

Ochii lui Carter se inundă brusc cu păreri de rău. Încearcă să-și ceară scuze. Își trece mâna peste față, gemând de frustrare. Sau de regret.

— Te duc după ce mănânci ceva.

Mă mișc în lateral pe canapea până mi se lipește coapsa de picioarele lui.

— Nu mi-e foame. Lasă-mă să ies.

Nu își mișcă picioarele, așa că mă ridic și sar peste el. Mă îndrept spre ușă cu senzația că n-am vrut niciodată să mă îndepărtez mai repede de cineva.

— Sloan! strigă el în urma mea. Sloan!

Deschid uşa şi când ies sunt lovită de o pală puternică de vânt care îmi taie respiraţia. Mă aplec şi îmi pun mâinile pe genunchi, trăgând aer pe nas şi expirând pe gură, mereu şi mereu. Când reuşesc să-mi alung definitiv lacrimile, mă îndrept şi pornesc spre maşina lui. Alarma răsună de două ori şi uşile se deschid. Mă întorc şi constat că el nu m-a urmat — e încă în restaurant.

Să-l ia naiba! Doar mi-a deschis maşina.

Trântesc portiera cât pot de tare după ce intru. Îl aştept să iasă, dar nu o face. Trec câteva momente bune până când îmi dau seama că n-are nici cea mai mică intenţie să mă urmeze. Are de gând să mănânce mai întâi. E chiar mai nenorocit decât mi-am imaginat.

Iau o şapcă de baseball de pe bord şi mi-o pun pe cap, trăgând-o apoi pe ochi ca să mă ferească de soare. Dacă tot trebuie să-l aştept să mănânce până mă duce la maşina lui Asa, pot măcar să trag un pui de somn.

ZECE

CARTER

— Pot să iau astea la pachet? întreb eu, arătând spre băuturile noastre. Şi pizza?

— Vin imediat, zice ea.

Se îndepărtează, iar eu mă aplec peste masă şi îmi prind capul în mâini.

N-am nici cea mai mică idee ce mi-a venit. N-am lăsat niciodată o fată să mă afecteze într-un asemenea hal. Cu atât mai puţin una cu care nici măcar nu mă văd.

Dar s-o ia naiba! E atât de frustrant. Nu-mi dau seama cum poate fi atât de încăpăţânată şi de încrezătoare când e în preajma mea, dar devine o cu totul altă persoană atunci când se află în casa ei. Şi, deodată, mă acuză că am fost prea *drăguţ* cu ea? *Ce naiba?* Sunt conştient că unele femei sunt atrase de bărbaţi ca Asa. Îmi fac meseria de îndeajuns de multă vreme ca să-mi dau seama de asta. Încerc să empatizez şi să le înţeleg, dar nu pricep deloc de ce acceptă Sloan situaţia în care este. E al naibii de dureros să trebuiască să te uiţi de la distanţă, fiindcă nu-mi dau seama ce anume o face să se complacă în această viaţă.

Chiar dacă nu e treaba mea, nu pot să nu încerc să o conving în momentele în care sunt singur cu ea. Deşi sunt destul de sigur că nu am procedat prea bine atunci când am făcut-o preş şi i-am spus şi celelalte porcării.

Sunt un idiot.

— Comanda dumneavoastră e la casă, îmi spune chelneriţa, dându-mi bonul.

Îl iau din mâna ei, plătesc şi apoi ies din restaurant ţinând în mâini mâncarea lui Sloan.

Când ajung lângă maşină, stau puţin înainte să deschid portiera. S-a aşezat pe scaunul din dreapta şi şi-a ridicat picioarele pe bord. Poartă şapca mea, pe care şi-a tras-o pe ochi. Părul negru i se revarsă peste umărul drept şi-i acoperă braţele, pe care şi le-a strâns la piept.

Priveliştea pe care mi-a oferit-o ieri, atunci când am văzut-o în rochia roşie, continuă să mă înnebunească. N-am dormit toată noaptea. Dar s-o văd aici... dormind în maşina mea... purtându-mi şapca?

Nu cred că voi mai dormi vreodată.

Deschid portiera, iar ea îşi coboară picioarele de pe bord, fără a-şi ridica însă şapca de pe ochi. Se trage înspre portiera din dreapta, mişcare ce mă face să tresar.

O rănesc. E atât de suferindă, încât simpla mea prezenţă îi face rău.

— Uite, îi zic, întinzându-i paharul cu suc.

Ridică puţin şapca şi mă priveşte. Spre surprinderea mea, ochii nu-i sunt roşii. Am presupus că şi-a dorit să acopere faptul că a plâns, dar se pare că nu a vărsat o lacrimă.

Îmi ia băutura din mâini, aşa că îi întind şi cutia de pizza. Ea o ia, iar eu mă urc pe locul şoferului. Deschide imediat

capacul şi ia o felie, pe care o bagă toată în gură. Întoarce cutia şi o ridică, oferindu-mi şi mie o felie. Iau una şi încep să-i zâmbesc, dar îmi aduc aminte că mi-a interzis să o fac. Aşa că iau o gură şi apoi pornesc maşina.

Nu vorbim deloc în drumul spre campus. Când intrăm în parcare, tocmai termină cea de-a treia felie, iar eu trag chiar lângă maşina ei. Ia o înghiţitură mare de suc, după care închide capacul cutiei de pizza, pe care o pune apoi pe bancheta din spate.

— Ia-o cu tine, o îndemn eu, spărgând tăcerea care s-a acumulat între noi.

Îşi pune paharul în suportul pentru băuturi şi-şi scoate şapca, după care îşi îndreaptă părul.

— Nu pot, zice ea încetişor. O să mă întrebe de unde o am.

Se întoarce spre mine şi se întinde printre scaunele din faţă ca să-şi ia rucsacul de pe banchetă. Se aşază din nou cu faţa la parbriz.

— În mod normal, ar trebui să-ţi mulţumesc pentru prânz, dar adevărul e că mi-a cam stricat ziua, zice ea.

Deschide portiera şi se grăbeşte să iasă înainte să-i înţeleg cuvintele. Închid motorul şi cobor şi eu.

— Sloan!

Înconjur repede maşina, până când ajung la ea.

Îşi aruncă rucsacul în maşina ei şi închide portiera din spate. O deschide pe cea de la şofer şi se foloseşte de ea ca de o barieră între noi doi.

— Nu, Carter, zice ea, refuzând să mă privească. Ai zis ce-ai avut de zis, iar eu sunt acum prea supărată ca să-ţi ascult scuzele.

Poate să-mi interzică să-mi cer iertare, dar n-am de gând să o las să plece înainte să-i zic tot ce am pe suflet.

— Îmi pare rău, îi spun. N-ar fi trebuit să spun lucrurile alea. Nu le-ai meritat. Dar... ezit eu clătinând din cap. Ești mai bună de atât, Sloan. Gândește-te mai bine și pleacă naibii de lângă el.

Refuză să mă privească, așa că îi pun mâna sub bărbie și-i ridic fața. Își duce ochii în dreapta, evitând cu încăpățânare să se uite în ochii mei. Mă strecor printre portiera ei și mașina mea până când ajung să stau direct în fața ei. Îi prind obrajii cu ambele mâini, disperat să-i întâlnesc privirea. Vreau să asculte ceea ce am de zis.

— Uită-te la mine, o rog, ținând-o cu delicatețe până când îmi dă ascultare. Îmi pare rău. Am fost deplasat.

Continuă să-și țină ochii ferecați cu ai mei până când o lacrimă mare și singuratică începe să i se rostogolească pe obraz. O șterge cu dosul palmei, înainte să apuc s-o fac eu.

— Habar n-ai de câte ori am auzit eu scuza asta veșnică, șoptește ea.

— *Nu* e același lucru, Sloan. Nu mă poți compara cu el.

Își ridică ochii spre cer și izbucnește în râs, încercând să împiedice apariția altor lacrimi.

— Nu ești deloc mai bun ca el. Singura diferență dintre voi doi este că Asa nu mi-a spus niciodată ceva care să mă doară atât de tare precum cuvintele tale de astăzi.

Îmi ia mâinile de pe fața ei și se urcă în mașină. Se întinde după mânerul portierei și se uită din nou la mine.

— Nu ești diferit, Carter. Du-te și salvează pe altcineva.

Își închide portiera și sunt silit să fac un pas în spate. O privesc cum se așază în mașină. Nu se mai uită la mine, dar eu îi văd lacrimile cum i se rostogolesc pe obraz.

— Îmi pare rău, îi zic din nou, privind cum se îndepărtează.

UNSPREZECE

ASA

După tot ce am făcut pentru ea — după tot ceea ce *fac* pentru ea — ar fi bine să aibă o scuză al naibii de bună fiindcă mă face să trec prin așa ceva.

N-ar fi nimic fără mine. Am primit-o aici când n-avea unde altundeva să se ducă. În lipsa mea, ar fi trebuit să se târască înapoi la cotoroanța aia drogată de mă-sa. Dacă judec fie numai după ceea ce mi-a povestit despre copilăria ei, o duce cu mine mai bine ca niciodată. O mamă care își aduce câte un soț răpănos la fiecare lună? Aș vrea s-o văd întorcându-se în haznaua aia.

Dar dacă a început să mă înșele, ăla o să fie primul loc unde am s-o arunc. O s-o duc chiar în fața casei unde stă mă-sa — înapoi într-un container unde se tot perindă tați vitregi și trebuie să se ascundă în dulap ca să-și schimbe hainele.

— Vrei să încerc altceva? mă întreabă Jess, făcându-mă să mă uit la ea, așa cum stă în genunchi, la marginea patului. Nu ți se scoală.

Mă ridic în coate și o privesc mai bine.

— Dac-ai ști cum se face...

Mă ridic în picioare și o dau mai încolo câteva zeci de centimetri pe podea, după care mă sprijin cu mâinile de perete. Îmi închid ochii și-mi imaginez că e Sloan. Doar că, în mintea mea, ea plânge, implorându-mă să nu o alung. Rugându-mă s-o salvez din nou, așa cum am făcut ultima dată când s-a comportat atât de stupid.

Ce om întreg la mine ar duce-o pe Sloan la un restaurant, știind că e a mea? A lui Asa Jackson. Indiferent cine este, dac-ar fi știut lucrurile pe care i le pot face, n-ar fi îndrăznit niciodată. Nimeni nu are un asemenea tupeu.

— La dracu! am zis, iritat de felul în care prezervativul nu mă lasă să-i simt limba.

Mi-o scot din gura ei și îl arunc, după care o las să mă termine, gândindu-mă că e Sloan.

* * *

Când cobor la parter, îl găsesc pe Jon la bar, împreună cu Dalton și Carter. Iau o bere din frigider și stau lângă ei.

— Nu mi-ai spus că poate s-o înghită toată, îi spun lui Jon, scoțând dopul sticlei. Ești un mare norocos.

Jon se uită la mine și se așază mai bine pe scaun.

— N-am știut.

— Ei bine, îi zic eu râzând, cred că nici ea n-a fost conștientă până acum vreo cinci minute.

Jon oftează și dă din cap.

— La naiba, Asa. Ți-am spus să fii blând cu ea.

Râd, iau o înghițitură de bere, după care pun sticla pe masă.

— Singura fată cu care sunt blând e Sloan.

Carter își ridică berea la gură, privindu-mă în timp ce își dă capul pe spate și înghite hulpav. Ăstuia îi place să se zgâiască.

— Apropo de Sloan, zice Jon, atrăgându-mi din nou atenția la el. Când ai de gând să-mi întorci favoarea? întreabă el și ia o dușcă de bere.

Măgarul ăsta *râde?* I se pare că a făcut o nenorocită de *glumă?* Îmi retrag piciorul și apoi lovesc în scaunul lui cât pot de tare, trimițându-l cu tot cu băutură pe pardoseala de gresie. Mă ridic și-l privesc de sus, cu pumnii strânși.

— *Sloan* nu e o nenorocită de *curvă!*

Jon se ridică de pe jos și apoi îmi face o plecăciune, fiindcă e doar un idiot.

— Nu? Înseamnă că ai aflat de ce s-a dus azi pe Ricker Road. Nu și-o punea cu vreunul pe acolo?

Mă năpustesc înainte și-l pocnesc în gura aia spurcată. Se prăbușește la podea și-i trag un șut în coapse. Mă las să cad în genunchi și încerc să-l lovesc din nou, dar Dalton și Carter mă ridică de pe el înainte s-o fac. Se târăște de lângă mine și își șterge gura plină de sânge. Își privește mâna și apoi pe mine.

— Cretin nenorocit, zice el.

— Culmea! Același lucru mi l-a spus și prietena ta când mi-am scos scula din gâtul ei.

Jon se ridică în picioare și dă să mă lovească, așa că intru în garda lui și-l las să-și expună falca. Carter se bagă între noi și-l împinge în frigider, în timp ce Dalton mă prinde și mai tare de brațe.

— Du-te sus! îi spune Carter. Du-te și vezi ce face Jess și calmează-te.

Jon aprobă și Carter îi dă drumul. Dalton continuă să mă țină de brațe până când Jon dispare pe scări.

Îmi trec mâna peste bărbie și-mi pocnesc articulațiile gâtului.

— Sunt în curtea din spate. Să mă anunțați când vine Sloan.

DOISPREZECE

CARTER

Asa iese pe ușa din spate, iar eu mă prind de ceafă și mă strâng zdravăn.

— Ce porcărie!

— Știu, îmi zice Dalton, care n-ar habar însă de tot ceea ce se petrece în mintea mea.

— Trebuie să dau un telefon, îi spun eu. Așteaptă aici și asigură-te că nu se iau din nou la bătaie.

Ies pe ușa din față și mă îndrept direct spre mașină. Scot telefonul și încerc să caut numărul lui Sloan. Dalton mi-a spus că a memorat toate numerele celor care locuiesc aici în momentul în care mi s-a încredințat misiunea asta. Mă duc la contactele cu *S*, dar nu-i găsesc numele. În momentul în care sunt pe cale să-mi arunc telefonul, văd *Prietena lui Asa*. Apăs, dorindu-mi ca numărul să se formeze instantaneu.

Îmi duc telefonul la ureche și ascult cum sună. La al patrulea apel, ea răspunde într-un final.

— Alo?

— Sloan! îi rostesc eu numele cu disperare.

— Cine e?

— Sunt Lu... Carter. Sunt Carter.

Oftează din greu în telefon.

— Nu! Să nu închizi! zic eu repede, sperând că voi apuca să-i spun că n-am sunat-o ca să mă scuz. Știe. Știe că ai fost să iei prânzul pe Ricker Road.

Nu spune nimic timp de câteva secunde.

— Tu i-ai zis? mă întreabă ea cu un glas plin de durere.

— Nu. Nu. N-aş face asta... L-am auzit pe Jon spunând ceva despre faptul că ar trebui să afle cu cine ai fost la masă. Nu știe că ai mers cu mine.

Mă uit în spate ca să mă asigur că sunt singur. Dalton stă lângă fereastră și mă privește.

— Dar... de unde știe? mă întreabă ea cu glas înfricoșat.

— Probabil îți urmărește telefonul, îi zic. Unde ești?

— Tocmai am plecat de la sală. Ajung în cinci minute. Carter, ce mă fac? O să mă omoare.

Spaima din vocea ei mă face să regret fiecare secundă din ziua de azi. N-ar fi trebuit s-o pun într-o asemenea situație.

— Ascultă-mă. Cutia de pizza e încă în mașina mea. O să-l țin ocupat în curtea din spate. Când ajungi aici, ia pizza și adu-o la noi. Poartă-te de parcă n-ai avea nimic de ascuns. Spune-i că ți-a fost foame, așa că te-ai dus la un restaurant, ai cumpărat o pizza și apoi ne oferi și nouă câte o felie. Dacă deschizi tu prima subiectul, o să fie bine.

— În regulă, îmi spune ea respirând precipitat.

— În regulă, îi răspund eu.

Trec câteva secunde, iar pulsul începe să-mi revină la normal.

— Sloan?

— Da, șoptește ea.

— N-am să-l las să te rănească.

Rămâne tăcută pentru un moment. O aud oftând, după care conversația se întrerupe. Privesc la telefon, respir adânc, apoi intru în casă.

— Cu cine ai vorbit? mă întreabă Dalton, privindu-mă cu curiozitate când intru pe ușă. Tipa de la cursul de spaniolă?

— Da, îl aprob eu. Mă duc în spate. Vrei să mă ajuți să-l calmăm pe Asa?

Dalton mă urmează îndeaproape.

— Mie mi se pare că *tu* ești cel care trebuie să se calmeze, îmi spune el.

Deschid ușa și-l văd pe Asa lungit pe un șezlong lângă piscină, bătându-se cu degetele în genunchi. Mă așez lângă el și-mi ridic picioarele, încercând să par pe cât de relaxat îmi permit nervii mei încordați. Nu-mi pasă dacă află că eu am fost cel care a scos-o la masă. Nu-mi pasă dacă își pune amenințarea în aplicare. Nu-mi doresc decât să n-o mai atingă pe Sloan.

Dalton și cu mine îl ținem ocupat pe Asa, vorbindu-i despre o afacere pe care urmează s-o facem. Câteva minute mai târziu, o auzim pe Sloan trăgând pe alee. Îl observ pe Asa cum se încordează și-și închide gura în mijlocul unei propoziții. Dă să se ridice, iar eu presupun că vrea s-o întâmpine în curtea din față. Fac tot ce pot ca să-l distrag.

— Deci, tipa asta Jess, zic eu.

— Ce-i cu ea? mă întreabă el, întorcându-se spre mine.

— Sunt curios. Chiar poate s-o înghită toată?

Faptul că mă prefac interesat de așa ceva mă face să mă simt ca un nenorocit.

Asa zâmbeşte şi dă să-mi răspundă, dar în momentul acela se deschide uşa casei. Pe ea iese Sloan, care are în mână o cutie de pizza. Simt furia care se revarsă din Asa şi văd cum îşi strânge pumnii.

— Salut, băieţi, zice ea, înaintând spre noi. Vă e foame? Mi-au mai rămas nişte felii.

Întinde cutia spre noi şi-şi menţine un zâmbet larg.

Dalton sare în picioare; vine lângă ea şi înșfacă repede cutia din mâinile ei.

— Să mor eu, zice el, luând o felie.

Cutia ajunge apoi la mine, aşa că trebuie să mănânc şi eu. I-o dau apoi lui Asa, exact în momentul în care Sloan se aşază pe şezlong lângă el. Încearcă să-l sărute, dar Asa se fereşte.

— De unde ai asta? întreabă el, închizând capacul ca să citească ce e scris pe el.

Fata ridică din umeri şi se străduie să nu mă privească deloc.

— Dintr-un local italian. Unul din cursuri a fost anulat, mi-era foame, aşa că am mers să mănânc.

— Singură? întreabă el, aşezând cutia pe betonul aleii.

— Da, zâmbeşte ea. M-am săturat de mâncarea din campus, exclamă Sloan, după care ia o felie de pizza. Gustă, îl îndeamnă ea, întinzându-i mâncarea. E foarte bună. Am adus acasă ca să vezi şi tu.

Asa ia felia de pizza din mâinile ei şi o aruncă la loc în cutie. Apoi se întinde şi o trage pe Sloan lângă el.

— Vino la mine, îi zice el, trăgând-o în poală şi apucând-o de ceafă ca să o sărute.

Privesc în altă parte. Trebuie.

Sloan rămâne înfăşurată în jurul lui Asa. Îl văd cu coada ochiului cum îi mângâie fundul în timp ce o sărută pe gât.

Se ridică ţinând-o în braţe şi porneşte spre casă, ceea ce-i dă ei ocazia să mă privească peste umărul lui. Se uită la mine cu ochi măriţi în timp ce el deschide uşa şi intră, îndreptându-se probabil spre pat.

Mă lungesc pe şezlongul meu şi oftez, trecându-mi mâinile prin păr. Cum să stau aici pur şi simplu, ştiind ce se petrece în casa aceea?

— Aş vrea să-l putem aresta chiar astăzi, îi spun lui Dalton.

— Iar mie nu-mi place deloc cum se uită ea la tine, îmi răspunde el cu gura plină. Fata asta e belea.

Mă uit la el şi văd că priveşte încă spre uşa din spate. Iau cutia de pizza şi pun mâna pe o felie.

— Eşti gelos? îl întreb eu râzând, în încercarea de a părea nonşalant. Poţi s-o ai pe Jess. Aud că Jon e mai generos decât Asa.

Dalton râde şi clatină din cap.

— Oamenii ăştia sunt duşi rău cu capul.

Nu chiar toţi.

— Cred că am putea să ne folosim de ea, adaugă Dalton, iar mie îmi este clar că în mintea lui au început să se învârtă nişte rotiţe.

— Cum anume?

— Te place, zice el, ridicându-se în şezlong. Trebuie să folosim asta în avantajul nostru. Apropie-te de ea. Probabil că ştie mai multe despre partenerii lui Asa decât vom putea afla noi vreodată.

La naiba! Ultimul lucru pe care mi-l doresc este s-o implic pe ea.

— Nu cred că e o idee prea bună.

Dalton se ridică şi îmi zice.

— Pe dracu. E perfect. Fata asta e intrarea de care aveam nevoie.

Începe să formeze un număr de telefon și pornește spre ușa din spate.

Nu-i pasă că se folosește de femei ca să rezolve cazurile. A făcut-o în aproape fiecare caz la care am lucrat împreună.

Eu nu mi-aș dori însă să fac așa ceva.

Doar că s-ar putea ca alegerea să nu fie a mea...

TREISPREZECE

SLOAN

— Îți bate inima atât de repede, îmi zice Asa, aruncându-mă pe saltea.

Bineînțeles. Tocmai am trăit probabil cele mai înfricoșătoare cinci minute din viața mea, fiindcă n-am fost convinsă că va ține minciuna asta. A mers datorită lui Carter.

— M-ai sărutat tot timpul până aici, îi spun. Bineînțeles că bate repede.

Asa se urcă pe mine, își apasă buzele pe ale mele și mă sărută. Își trece mâna prin părul meu și apoi își pune gura pe bărbia mea, pe gât, până ajunge deasupra claviculei. Se oprește și mă privește direct în ochi.

— Mă iubești, Sloan? mă întreabă el, luându-mă prin surprindere.

Îmi înghit nodul din gât și-i fac semn că da.

Îmi prinde palmele pe saltea și se ridică deasupra mea.

— Păi atunci spune-o.

Mă silesc să zâmbesc și privesc în sus la el.

— Te iubesc, Asa.

Se uită pătrunzător la mine, ca și cum ar avea un detector intern de minciuni și așteaptă să vadă rezultatul testului. Se lipește încet din nou de mine și-și îngroapă fața pe lateralul gâtului meu.

— Și eu te iubesc, îmi zice.

Se rostogolește pe o parte și mă trage la el. Mă ține în brațe, în timp ce mâna lui desenează cercuri pe spatele meu. Nu-mi mai aduc aminte când m-a alintat ultima dată în patul acesta, fără să treacă direct la sex. Mă sărută pe tâmplă și oftează.

— Să nu mă lași, Sloan, zice el cu fermitate. Să nu îndrăznești să mă părăsești.

Privirea lui, deopotrivă disperată și feroce, mă paralizează. Clatin din cap.

— N-o s-o fac, Asa.

Ochii săi examinează fiecare milimetru pătrat al chipului meu. Așa cum stăm acum, eu cufundată în îmbrățișarea lui și el privindu-mă cu atenție, nu știu dacă ar trebui să mă simt iubită sau înspăimântată. De fapt, experimentez puțin din amândouă.

Își apasă gura peste a mea și mă sărută. Își bagă limba adânc în gura mea, de parcă ar vrea să pună stăpânire pe mine, pe fiecare centimetru din corpul meu. Nu e nimic tandru în gestul ăsta, iar când își smulge gura de pe buzele mele, aproape că a rămas fără aer. Se ridică în genunchi și-și scoate tricoul peste cap.

— Mai spune-mi-o o dată, zice el, aplecându-se asupra mea, scoțându-mi bluza și sutienul deodată. Spune-mi că mă iubești, Sloan. Că nu mă vei părăsi niciodată.

— Te iubesc. Nu te voi părăsi niciodată, îi șoptesc, rugându-mă ca ultima parte să devină în curând minciună.

Își pune din nou gura peste a mea, după care își trece mâinile în jos, până îmi atinge pantalonii. Mă sărută atât de intens încât mi-e greu să respir. Încearcă să-mi dea jos pantalonii, dar nu reușește pentru că nu se poate desprinde prea multă vreme de gura mea. Îmi ridic mijlocul și-mi dau hainele jos, fiindcă sunt doar o târfă pentru el.

Nu e asta definiția unei prostituate? Cineva care își compromite respectul de sine pentru un câștig personal? Chiar dacă ceea ce capăt eu e ceva profund altruist, care are legătură doar cu fratele meu și nu cu mine, asta nu schimbă faptul că fac sex cu el ca să capăt ceva. Ceea ce... în teorie... mă face să fiu târfă.

Târfa *lui*.

Iar din privirea posesivă pe care o are în ochi, îmi dau seama că nu-mi va permite niciodată să fiu și altceva.

PAISPREZECE

CARTER

Există doar puţine lucruri mai proaste la mine decât percepţia timpului. Imediat ce deschid uşa din spate şi intru în casă, în urechi îmi pătrunde geamătul de final al lui Asa, care se aude chiar şi de la etaj. Mă opresc în bucătărie, fără să ştiu de ce stau şi ascult asta. Simplul gând la ceea ce se întâmplă acolo îmi întoarce stomacul pe dos, mai ales că ştiu despre episodul cu Jess, de acum două ore.

Când aud paşi la etaj şi uşa băii cum se închide, ies din transă şi mă duc la frigider. Pe el este fixată o tablă magnetică, acoperită cu numere de telefon. Iau un marker şi încep să scriu. Aud paşi în jos pe scări şi pun markerul la loc, după care mă întorc la timp ca să-l văd pe Asa apărând de după colţ.

— Hei, îmi spune el.

E desculţ şi nu are pe el decât blugii desfăcuţi la prohab. Are părul ciufulit şi pe faţă afişează un rânjet şmecher.

— Care-i treaba? îl întreb eu, sprijinindu-mă de bufet şi privindu-l cum vine până la dulap şi scoate din el o pungă de cipsuri.

O deschide şi vine lângă mine.

— Cum a mers aseară? vrea el să știe. Nici n-am avut timp să te întreb.

— Bine, îi răspund. Dar sunt curios. Ce-ar fi să mergem direct la furnizor? Acum nu mai avem nevoie de intermediar, dacă singurul motiv pentru care făceai afaceri cu el a fost limba spaniolă.

Asa își bagă un alt chips în gură și apoi se linge pe degete.

— Păi de ce crezi că te-am adus pe tine?

Pune punga de chipsuri pe bufet și se întoarce către chiuvetă, începând să se spele pe mâini.

— Îmi miros degetele a sex, zice el, frecându-se zdravăn cu săpun.

Acesta este unul dintre puținele momente din cariera mea când îmi doresc să fi ales o slujbă ceva mai jalnică. Un job care să nu mă consume emoțional atât de tare. Poate ar fi trebuit să fiu profesor de poezie.

— De când te vezi cu fata asta? întreb eu.

O parte a misiunii mele este să adun informații, dar singurele întrebări la care îmi doresc să aflu răspuns par să fie legate de Sloan.

Își șterge mâinile cu un prosop, ia din nou punga cu chipsuri, după care se așază pe un scaun lângă bar. Eu rămân pe loc.

— De ceva vreme. Vreo doi ani probabil.

Își bagă o mână de chipsuri în gură și își șterge palma de pantaloni.

— Nu prea pare să fie de acord cu ceea ce faci, zic eu ușor tărăgănat. Crezi c-o să te părăsească?

— Ei, pe dracu, răspunde el repede. Sunt tot ceea ce are. N-are de ales, trebuie să accepte.

Îl aprob din cap, deşi nu cred niciun cuvânt care îi iese din gură, aşa că sper cu disperare că afirmaţia asta e încă o minciună de-a lui.

— Eram curios, îi zic. Pentru mine e greu să am încredere în oameni, ştii cum e.

Asa îşi îngustează ochii şi se apleacă puţin spre mine.

— Să nu ai încredere niciodată în nimeni, Carter. *Mai ales* în curve.

— Păi, parcă, Sloan nu era o curvă, îl provoc eu.

Îşi ţine ochii fixaţi în ai mei şi-i văd furia. Pentru un moment, mă gândesc c-o să-mi facă şi mie ceea ce i-a făcut mai devreme lui Jon. El preferă însă să-şi ducă mâna la falcă şi să-şi pocnească vertebrele gâtului, după care se aşază mai bine pe scaun. Mânia din ochii lui se stinge când aude zgomotul paşilor lui Sloan, care coboară pe scări. Fata intră în bucătărie şi se opreşte când ne vede împreună.

Asa îşi ia privirea de pe mine şi se uită la Sloan. Izbucneşte în râs, se ridică şi o trage lângă el.

— Oamenii trebuie să-mi câştige încrederea, zice el privindu-mă peste umăr. Iar Sloan a făcut-o.

Fata îşi pune mâinile pe pieptul lui şi încearcă să se elibereze, dar el nu o lasă. Se aşază înapoi pe scaunul de bar şi o potriveşte între picioare, cu spatele la el şi cu faţa la mine. Îşi înfăşoară braţele în jurul taliei fetei şi îşi pune bărbia pe umărul ei, privindu-mă din nou în ochi.

— Îmi place de tine, Carter, zice Asa. Eşti pus pe treabă.

Încerc să zâmbesc, strângând cu disperare blatul bufetului, străduindu-mă să evit privirea ei. Nu suport frica pe care o citesc acolo de fiecare dată când el îşi pune mâinile pe ea.

— Apropo de treabă, îi zic. Mă întorc în vreo două ore. Am ceva de făcut.

Mă ridic și trec pe lângă Sloan și Asa, îndreptându-mă spre ușa din față. Ea se uită la mine cu oarecare admirație.

Asa se apleacă și o sărută pe gât, după care îi pune o mână pe un sân. Fata își închide ochii și se strâmbă, după care se întoarce cu spatele la mine.

Continui să merg spre ieșire, simțindu-mă complet neajutorat. Trebuie să-mi repet mereu că mă aflu aici dintr-un anumit motiv și acesta nu e persoana ei.

* * *

Îi trimit un mesaj lui Dalton înainte să plec din fața casei și-i spun că mă duc la secție ca să scriu niște rapoarte. În loc de asta, încep însă să merg cu mașina, fără să am vreo țintă în minte. Pornesc radioul și încerc să alung gândurile ucigașe pe care le am pentru Asa, dar nu reușesc să mi-o scot din minte pe Sloan... și de fiecare dată când îmi amintesc de ea, gândurile ucigașe revin.

Asa nenorocește o mulțime de vieți, iar cea a lui Sloan e doar una dintre ele. Pot fie să mă concentrez pe ceea ce am de făcut aici și să-i ajut pe colegii mei să-i băgăm după gratii pe toți cei implicați, ceea ce va salva o mulțime de vieți... sau pot salva o singură fată de unul care o abuzează.

Încercarea de a separa datoria pentru care mă aflu aici de ceea ce-mi doresc să fac îmi aduce aminte de teoria generalului Patton, cum uneori trebuie să sacrifici viețile celor puțini pentru binele celor mulți.

Simt că o sacrific pe Sloan pentru cei pe care îi distruge Asa. Iar gândul ăsta mă omoară.

Mă surprind întrebându-mă dacă am cu adevărat ceea ce trebuie pentru meseria asta. Mi se întâmplă a treia oară în doar o săptămână.

După ce mă plimb o oră, mă hotărăsc să mă întorc acasă la Asa. Dalton stă acolo în cea mai mare parte din timp, dar i-a spus lui Asa că eu locuiesc în campus, într-o conversaţie pe care au avut-o cu două luni în urmă. Ca atare, a trebuit chiar să închiriez un apartament acolo, pentru cazul în care Asa decide să mă verifice. Cu toate astea, şi eu îmi petrec cea mai mare parte a timpului la el, fiindcă de aici îmi propun să aflu informaţii. Ca să fiu în preajma găştii şi... probabil a lui Sloan.

Ştiu că Dalton are dreptate. Ştiu că ar trebui s-o folosesc pe Sloan în avantajul investigaţiei, dar asta ar însemna ca ea să rămână în situaţia în care se află. Mă gândesc că aş putea să-i dau nişte bani şi s-o forţez să fugă cât mai departe de Asa.

Când intru pe stradă, o văd pe Sloan aşezată pe o bancă, la două intersecţii distanţă de casa ei. Stă singură şi are câteva cărţi pe masa de picnic pe care a aşezat-o în faţă. Încetinesc şi opresc la marginea trotuarului. Privesc în jur ca să mă asigur că e singură.

Rămân în maşină şi o privesc o vreme, cântărind ce ar trebui să fac. Dacă aş fi deştept, mi-aş continua drumul cu maşina şi m-aş concentra la ceea ce am de făcut. Dacă aş fi deştept, n-aş închide acum portiera, pregătindu-mă să traversez strada.

Dacă aş fi deştept...

CINCISPREZECE

SLOAN

Nu l-am văzut pe Asa învățând nici măcar o dată. Eu studiez în fiecare zi, indiferent ce nebunii se petrec în jurul meu. Acum de pildă, a trebuit să plec de acasă și să merg în parc pentru puțină liniște.

Cum naiba are o medie generală atât de bună? Nu m-ar mira să-i fi mituit pe profesori.

— Bună.

Îmi strâng în mână cheile, pe al căror inel am un spray paralizant, și mă întorc încet. În spatele meu a apărut Carter, care înaintează cu mâinile în buzunarele blugilor. Părul său negru e nepieptănat și-i atârnă pe frunte, intrându-i în ochi.

Se oprește la doi metri de mine, așteptând să-i permit să se apropie. De data asta, nu-mi mai zâmbește. *Măcar e bine intenționat.*

— Bună, îi răspund eu plat, punându-mi cheile înapoi pe masă. Te-a trimis Asa să mă aduci acasă?

Trece pe lângă masa de picnic și-și ridică un picior pe deasupra băncii, pe care o încalecă. Se uită la mine, cu mâinile în buzunare. Eu privesc în cărți, refuzând să-mi duc ochii spre

el. Scânteia pe care am simţit-o în timpul cursului s-a transformat în ceea ce ar putea să mă arunce într-un adevărat uragan, după ce am luat prânzul cu el. Trebuie să mă ţin departe, dar, când îl privesc, îmi doresc cu *totul* altceva.

— Treceam pe aici. Te-am văzut stând şi m-am gândit să văd ce faci.

— Sunt bine, îi zic, întorcându-mi din nou atenţia la caietele din faţa mea.

Cred c-ar trebui să-i mulţumesc că m-a prevenit. Dacă nu m-ar fi sunat, n-avem de unde şti cum s-ar fi petrecut totul. Pe de altă parte, se poate să mă fi prevenit ca să se salveze pe el.

Ştiu însă că nu e aşa. I-am auzit îngrijorarea din voce. Se temea pentru mine. Se temea pentru mine la fel cum eu mă temeam pentru el.

— Serios? mă întreabă el sceptic. Chiar eşti bine?

Îmi ridic privirea spre el. Oare chiar nu poate să lase lucrurile aşa cum sunt?

Îmi arunc creionul pe masă şi mă întorc cu totul către el. Vrea mereu să afle adevărul. Să ştie mereu de gândesc. Ei bine, dacă asta îşi doreşte, asta o să capete. Trag adânc aer în piept şi mă pregătesc să-i răspund la toate întrebările pe care mi le-a pus vreodată, şi chiar la cele pe care nu le-a formulat încă.

— Da. Sunt bine. Nu grozav. Dar nici îngrozitor. Sunt pur şi simplu *bine.* Asta fiindcă am un acoperiş deasupra capului şi un prieten care mă iubeşte, în pofida faptului că face tot felul de alegeri greşite. Îmi doresc să fie o persoană mai bună? Da. Dacă aş avea posibilitatea, l-aş părăsi? Da. Absolut. Aş vrea ca în casa mea să nu fie mereu câte o petrecere ca eu să pot să-mi găsesc un loc liniştit în care să-mi fac temele sau, Doamne-ajută!, să dorm puţin? Bineînţeles. Îmi

doresc să absolv mai repede și să ies din mizeria asta? Da. Sunt jenată de felul în care mă tratează Asa? Da. Aş vrea ca tu să nu fii parte din tot ceea ce se întâmplă? Da. Îmi doresc să fii tipul care am crezut că ești atunci când te-am întâlnit prima dată la curs? Da. Vreau ca tu să mă salvezi?

Oftez scurt și îmi privesc mâinile.

— Da, Carter, foarte mult, șoptesc. Îmi doresc să mă poți salva din tot rahatul ăsta în care sunt. Dar nu poți. Nu trăiesc pentru mine. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aş fi plecat cu multă vreme în urmă.

Cum m-ar putea salva de propria existență? El e *parte* a ei. Dacă fug de Asa și mă arunc în brațele lui Carter, aş continua cu același stil de viață... Doar brațele ar fi diferite. Iar Carter nu știe că singurul motiv pentru care mă complac în această situație nu e despre mine sau despre ceea ce am simțit odată pentru Asa.

Clatin din cap și încerc să-mi alung lacrimile.

— L-am părăsit o dată, îi spun lui Carter. S-a întâmplat la început, când am aflat cum își face banii. N-aveam unde să mă duc, dar am plecat fiindcă eram convinsă că merit ceva mai bun.

Mă opresc, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite. Când mă uit din nou la Carter, primul lucru pe care îl observ este preocuparea profundă din ochii lui. E ciudat să te încrezi mai mult în cineva pe care abia dacă îl cunoști, decât în persoana cu care împarți propriul pat.

— Am avut doi frați mai mici. S-au născut când eu aveam doi ani. Gemeni. Mama era dependentă de droguri, așa că au venit pe lume amândoi cu complicații. Drew a murit când avea zece ani. Celălalt, Stephen, are nevoie de multă îngrijire.

Pe care eu nu i-o pot oferi de una singură, dacă vreau să construiesc totodată şi o soartă mai bună pentru noi doi. Când a împlinit şaisprezece ani, a fost primit în sfârşit într-un cămin unde putea să locuiască şi să aibă îngrijire tot timpul zilei. Iar eu am putut să merg la facultate, ca să încep să clădesc soarta aia mai bună. Lucrurile au fost grozave până la câteva săptămâni după ce am hotărât să mă despart de Asa. Lui Stephen i s-a retras finanţarea, iar eu nu aveam unde să locuim împreună ca să am grijă de el. Singura opţiune era să plătesc din propriul buzunar, ceea ce ar fi necesitat mii de dolari pe lună. Nu mi-am putut permite, dar nici n-am vrut ca el să trebuiască să se mute din nou cu mama. E în pericol acolo. Ea e dependentă de droguri şi nu e în stare să aibă grijă nici de ea, darămite de Stephen. Când am realizat în ce situaţie am ajuns amândoi, n-am ştiut încotro s-o apuc. Asa s-a oferit să plătească îngrijirea lui Stephen în cazul în care îi voi acorda o a doua şansă. N-am putut să-l refuz. M-am mutat înapoi cu el. Acum sunt obligată să mă prefac mulţumită. Să mă prefac că nu văd lucrurile îngrozitoare pe care le face. În schimb, el trimite în fiecare lună câte un cec care acoperă cheltuielile lui Stephen. De asta sunt încă aici. Fiindcă n-am de ales.

Carter se uită la mine fără să rostească vreun cuvânt. Pentru un moment, aproape regret că am fost atât de sincer cu el. N-am mai spus nimănui toate astea. Deşi Asa nu mă merită, mi-e ruşine că rămân cu el doar fiindcă mă ajută. Mi-e jenă să admit acest adevăr.

Prânzul nostru de astăzi pare că s-a petrecut cu multă vreme în urmă. S-au întâmplat atâtea lucruri între timp. Mi se pare că e diferit acum. Nu mai e Carter cel jucăuş de la curs şi nici cel gata să-şi ceară scuze, de la prânz.

Acum mi se pare... nu ştiu... o cu totul altă persoană. E ca şi cum se preface că e cineva. Parcă acum mă priveşte pentru prima dată cu adevăraţii săi ochi.

Priveşte în altă parte pentru o secundă şi văd cum i se agită mărul lui Adam, după care îmi spune:

— Respect ceea ce faci pentru fratele tău, Sloan. Dar ce-o să se întâmple dac-o să mori? Nu eşti în siguranţă acolo. Asa e periculos pentru tine.

Oftez şi îmi şterg o lacrimă răzleaţă.

— Fac şi eu ce pot. Nu-mi permit să mă îngrijorez gândindu-mă la *asemenea* lucruri.

Ochii lui urmăresc o altă lacrimă care mi se scurge pe obraz şi care mi-o şterge apoi cu vârful degetelor. Indiferent cât am plâns pentru Asa, el n-a făcut niciodată un asemenea gest.

— Vino la mine, îmi spune Carter luându-mă de mână.

Mă trage mai aproape de el. Îi privesc mâna cum o ţine pe a mea şi încerc să mă opun. El mă strânge însă şi mă prinde de cot cu cealaltă mână.

— Haide, şopteşte el liniştitor, trăgându-mă şi mai aproape.

Îşi pune braţele în jurul meu şi mă face să-mi pun capul pe umărul său. Mă strânge uşor, punându-mi o mână pe creştet. Apasă cu obrazul său cald pe capul meu. Apoi mă ţine în braţe.

Asta e tot ceea ce face.

Nu se scuză. Nu minte şi nu-mi spune că totul va fi în regulă, fiindcă ştim amândoi că n-o să fie aşa. Nu-mi face promisiuni pe care nu poate să le ţină, aşa ca Asa. Mă îmbrăţişează doar din dorinţa simplă de a-mi aduce alinare. Şi e prima dată când simt aşa ceva.

Mă trag şi mai aproape de el şi mă liniştesc la pieptul lui, ascultând cât de repede îi bate inima. Îmi închid ochii şi încerc să-mi aduc aminte de un alt moment din viaţa mea nenorocită în care am simţit că-mi duce cineva grija, dar nu găsesc niciunul. Trăiesc pe pământul ăsta de douăzeci şi unu de ani şi asta e prima dată când simt că există cineva căruia îi pasă de mine.

Îi strâng tricoul în pumn şi încerc să mă apropii şi mai tare, dorindu-mi să păstrez acest sentiment pentru totdeauna. El îşi ridică obrazul şi-şi pune buzele uşor pe creştetul meu.

Rămânem înlănţuiţi aşa, strângându-ne unul pe altul ca şi cum soarta întregii lumi ar fi depins de îmbrăţişarea noastră.

Materialul subţire al tricoului lui e ud de lacrimile care mi se scurg pe obraji. Nici măcar nu ştiu de ce plâng. Poate că până acum n-am ştiu ce înseamnă să fiu apreciată. Să fiu respectată. Până acum, habar n-am avut cum e să existe cineva căruia să-i pese de tine.

N-ar trebui să existe vreun om care să nu ştie cum e să nu fii ocrotit nici măcar de părinţii care te-au adus pe lume. Şi totuşi aşa am trăit eu timp de douăzeci şi unu de ani.

Până acum.

ŞAISPREZECE

CARTER

Îmi închid ochii şi continuu s-o strâng în braţe în timp ce ea plânge încetişor la pieptul meu. Rămânem aşa până când asfinţitul se transformă în noapte, iar din lumina zilei nu mai rămâne decât strălucirea stelelor.

O ţin în braţe până când aud o maşină care mi se pare că vine pe strada noastră. Privesc şi văd că o coteşte însă în altă direcţie. Ea rămâne lipită de mine, dar în mintea mea nu există acum decât gândul că Asa sau chiar Dalton ar putea să ne vadă aici.

N-ar trebui să fiu în postura asta. Nu fac decât să creez şi mai multe probleme.

Are dreptate. N-o pot salva. Indiferent cât de mult mi-aş dori s-o fac, trebuie să recunosc că nu avem scăpare. Nu pot risca să stric o operaţiune care e mult mai importantă decât ceea ce se petrece între noi. Nu pot sacrifica scopul pentru care mă aflu aici de dragul ajutorului pe care i l-aş putea da să scape. Asta e ceva care va trebui să rezolve de una singură, atunci când va fi posibil din punct de vedere financiar.

Şi în fiecare moment în care o îmbrăţişez, în care o iau de mână, în care stau lângă ea la cursuri, de fiecare dată când o

pun în asemenea situații nevinovate, nu fac decât să o împing din ce în ce mai aproape de marginea prăpastiei. Dacă nu voi fi în stare să mă îndepărtez de ea... voi sfârși prin a mă uita cum se prăbușește.

Îmi iau brațele din jurul ei și mă îndepărtez puțin, dar ea continuă să se țină strâns de trupul meu. Îi iau mâinile și i le îndepărtez. Își ridică fruntea și se uită la mine, cu ochi roșii și umflați, așa cum mi-ar plăcea să fie acum și buzele ei.

Nu te mai gândi la așa ceva, Luke.

Mă ridic, dar ea se prinde din nou de tricoul meu și mă trage înapoi, afișând o expresie confuză.

— Să mergem, îi șoptesc.

Mâinile îi cad în poală și încetează să mă mai privească. Își ridică picioarele pe bancă și se prinde cu brațele de genunchi, continuând să plângă. Va trebui să folosesc toată puterea de care mă simt în stare pentru a mă îndepărta de ea.

— Ai dreptate, Sloan, îi spun când mă desprind cu totul de ea. Nu te pot salva.

Mă întorc și pornesc spre mașină, simțind că pașii îmi sunt din ce în ce mai grei. Urc pe scaunul șoferului și merg spre casa lui Asa, fără să privesc înapoi.

* * *

Când intru pe ușa din față, îmi dau seama după starea în care este sufrageria și după zgomotul care vine din curtea din spate că o să fie o noapte lungă.

Traversez casa și intru în curtea din spate. Văd câteva persoane. Niciuna nu se uită la mine. În piscină se află patru fete la care se uită toată lumea. Două dintre ele s-au urcat pe umerii celorlalte două și încearcă să se doboare una pe cealaltă. Jon

şi Dalton stau pe marginea piscinei, cu câte o bere în mână, încurajându-le pe cele pe care pariaseră.

Asa s-a aşezat cu picioarele în apă. Nu se uită la fete. Acum priveşte direct la mine, cu ochi bănuitori. Dau din cap în direcţia lui, prefăcându-mă că nu îi văd bănuiala.

Dalton mă vede la rândul lui şi strigă:

— Carter!

Ocoleşte repede piscina, clătinându-se uşor. Râde mereu şi îşi varsă jumătate din bere. Când ajunge la mine, îmi pune un braţ pe după umeri şi se apropie de urechea mea.

— Nu-ţi bate capul, nu-s atât de beat pe cât vreau să par, îmi şopteşte el. Ai aflat ceva de la Sloan?

— De unde ştii că am fost cu ea? îl întreb eu năucit.

— N-am ştiut, chicoteşte el. Dar ai făcut treabă bună, continuă, strângându-mă de umăr. Lucrezi repede. Cred că ştie mai multe decât ne închipuim noi.

— Eu nu prea cred, clatin din cap. Ar fi o greşeală să ne concentrăm asupra ei.

Privesc peste umărul lui Dalton şi-l văd pe Asa uitându-se la noi. Îşi scoate picioarele din apă şi se ridică.

— Vine încoace, îi zic.

Dalton ridică dintr-o sprânceană şi se dă doi paşi în spate, după care îşi ridică berea în aer. Rânjeşte şi se întoarce.

— Pe o sută de dolari că pot sta sub apă mai mult decât oricare dintre voi, nenorociţilor!

Jon se prinde imediat în joc. Îşi aruncă berile şi sar amândoi în piscină. Asa trece pe lângă mine şi intră în casă, fără să mă privească vreun moment în ochi. Nu ştiu ce mă enervează mai mult. Faptul că sunt suspicios în privinţa fiecărei mişcări pe care o face sau că el pare bănuitor faţă de *mine*.

ŞAPTESPREZECE

SLOAN

Mi-a luat jumătate de oră după ce a plecat Carter ca să-mi revin îndeajuns ca să-mi strâng lucrurile şi să mă întorc acasă. Sunt zece minute de când am ajuns pe aleea întunecată. Mă tot uit la beton, urmărind traseul sinuos până la intrare. Ar fi atât de simplu să merg mai departe. În casa aceea nu e nimic ce să-mi doresc. Care să-mi trebuiască. Aş putea merge în continuare pe trotuar până când voi ajunge într-un loc prea îndepărtat ca să mă mai pot întoarce.

Mi-aş dori să fie la fel de uşor precum sună, dar, repet... nu e doar despre mine. Iar eu sunt *singura* în stare să schimbe ceva din toate astea.

Carter nu mă poate salva. Şi, cu siguranţă, nici Asa. Trebuie să continuu să economisesc bani, până când voi avea îndeajuns de mulţi ca să mă descurc singură şi să-l aduc pe fratele meu lângă mine.

Fac un pas pe iarbă, către casă, dar ezit. E ultimul loc în care îmi doresc să mă aflu acum. Aş vrea să fiu înapoi în parc, pe bancă, în braţele lui Carter. Am nevoie de sentimentul acela şi mi-e ruşine să admit că mi-aş dori chiar mai mult. Vreau să ştiu cum e să fiu sărutată de cineva care mă respectă.

Acest simplu gând mă face să mă simt incredibil de vinovată. Din câte știu, Asa îmi este credincios. Mă întreține. Plătește pentru fratele meu... deși responsabilitatea nu e a lui. O face fiindcă știe că vreau să-mi văd fratele fericit. N-am cum să nu apreciez asta. E mai mult decât a făcut cineva pentru mine în toată viața mea.

Pun rucsacul care conține temele terminate în mașina lui Asa și intru pe ușa din față. Continuu să merg până ajung în bucătărie. O să procedez la fel ca în fiecare seară: voi lua ceva de mâncare și un suc, cu care mă voi duce în camera mea. Voi rămâne acolo singură și voi încerca să adorm în pofida muzicii, a hohotelor de râs și, uneori, a gemetelor înfundate. O să adorm sperând că Asa îmi va oferi cel puțin patru ore de somn înainte să mă trezească din nou.

Potrivesc ceasul cuptorului cu microunde și îmi umplu o cană cu gheață. Închid congelatorul și dau să deschid frigiderul, dar pe tabla magnetică prinsă de el e ceva ce-mi atrage privirea. Un scris cunoscut. Mi se taie răsuflarea când citesc.

Grijile îi zboară de pe buze precum vorbele întâmplătoare îi țâșnesc din degete. Mă întind și încerc să le apuc, să le închid în pumnii mei, dorindu-mi nespus să le prind pe toate.

Privesc cuvintele pe care le-a scris, acolo unde le poate vedea toată lumea, dar eu știu că-mi sunt destinate numai mie. E evident că n-a respectat regulile jocului. S-a *gândit* la ceea ce avea să scrie. Mă face să zâmbesc. *Trișor.*

Șterg cuvintele, nu înainte însă să mi le întipăresc în minte. Iau markerul și îl pun pe tablă.

OPTSPREZECE

ASA

Mâinile îmi sunt ude de sudoare. Aerul condiționat s-a stricat din nou și e prea cald ca să merg afară. Îmi trec palma transpirată pe brațul învelit în piele al canapelei, lăsând în urmă o dâră de umezeală.

Mă întreb de unde vine transpirația.

Mă întreb de unde vine pielea.

Mama mi-a spus că se ia de la vaci, dar știu că e mincinoasă, așa că n-o cred. Cum ar putea pielea să provină de la vaci? Am atins o vacă și știu că e ușor păroasă. E mai probabil să provină de la dinozauri decât de la vaci.

Pun pariu că pielea chiar e luată de pe dinozauri. Nu știu de ce mama mă minte de fiecare dată. La fel face și cu tata. Știu asta, fiindcă o încurcă adesea.

Tata îmi spune mereu să n-am încredere în curve. Eu nu știu ce e o curvă, dar văd că tata le urăște de moarte.

Uneori, când se supără pe mama, îi spune și ei curvă. Poate că e un alt cuvânt pentru „mincinoasă" și de aceea o urăște atât de mult.

Mi-aș dori ca mama să nu fie curvă. Aș vrea să nu mai mintă, ca să nu mai dea de belea atât de des. Nu-mi place s-o văd că are probleme.

Tata zice însă că e bine pentru mine. Cică dacă vreau să cresc și să devin bărbat, trebuie să văd cum arată o femeie când plânge. El crede că lacrimile unei femei îi fac pe bărbați să fie slabi. De aceea, cu cât voi vedea mai multe lacrimi cât sunt mic, cu atât mă voi obișnui cu ele mai repede și nu mă voi încrede în minciunile curvelor când sunt mai mare. Uneori, când o pedepsește pe mama fiindcă e curvă, mă obligă să mă uit la ea cum plânge ca să înțeleg când voi fi mare că toate plâng, iar mie n-ar trebui să-mi pese.

— Să nu ai încredere niciodată în nimeni, Asa, îmi zice el mereu. Mai ales în curve.

* * *

Trag de cureaua de piele din jurul brațului și o strâng mai tare, după care lovesc ușor cu palma. Acum știu că pielea nu provine de la dinozauri.

Măcar în *această* privință, maică-mea nu m-a mințit.

Nu-mi amintesc prea multe despre cearta aceea din dormitorul lor. Urletele deveniseră oricum ceva obișnuit. De fapt, diferit în seara aceea a fost că s-a lăsat tăcerea. Casa nu mai fusese niciodată atât de liniștită. Îmi aduc aminte cum stăteam în pat, ascultându-mi respirația, fiindcă nu se mai auzea niciun alt zgomot. Uram liniștea. *Urăsc* liniștea.

Au descoperit abia după câteva zile ce i-a făcut. I-au găsit cadavrul învelit într-o pătură murdară de sânge, aruncat sub casă și acoperit cu pământ doar pe jumătate. Știu asta fiindcă m-am strecurat afară și m-am uitat cum o scot de acolo.

După ce l-au arestat pe tatăl meu, am fost trimis să locuiesc acasă la mătușa mea, de unde am fugit la paisprezece ani.

Știu că e pe undeva printr-o închisoare, dar nu l-am căutat niciodată. Din noaptea aceea n-am mai primit niciun semn de la el.

Cred că n-ar trebui să te încrezi nici în *bărbații* care iau o curvă de nevastă.

Apăs vârful acului ca să-mi intre în braț și apoi pun ceva presiune pe piston. Odată ce-mi intră sub piele, prelungesc procesul cât mai mult posibil. Pentru mine, cea mai plăcută parte este înțepătura.

Presez cu degetul mare și simt căldura cum se răspândește de la ac, în jos către încheietură și în sus, spre umăr.

Scot acul și-l arunc pe jos, după care desfac cureaua, lăsând-o și pe ea să cadă. Îmi duc brațul la piept și-l țin cu cealaltă mână, în timp ce mă sprijin cu capul de perete. Închid ochii și zâmbesc, mulțumit că n-am nimerit cu o curvă ca mama.

Gândul că Sloan a fost astăzi cu un alt bărbat mi-a limpezit motivul pentru care tatăl meu ura curvele. Nu cred că l-am înțeles pe deplin până în acest moment, până când n-am simțit pentru Sloan aceeași ură pe care o avea el pentru mama mea.

Sunt atât de ușurat că Sloan nu e curvă.

Las brațul să-mi cadă inert pe saltea.

La naiba, e atât de bine.

O aud pe Sloan urcând scările.

O să se supere că fac asta în dormitorul nostru. Ea crede că doar vând marfa asta — nu că o și încerc.

După tot ceea ce mi-a făcut astăzi, ar fi bine să-și țină dracului gura când va intra în dormitor.

La naiba... atât de bine.

NOUĂSPREZECE

CARTER

S-a întors acasă acum vreo zece minute. Am văzut luminile cum se aprind în bucătărie.

Stau la piscină cu Jon, Dalton și cu un tip pe nume Kevin. Ei sunt absorbiți de un turneu de poker, pe care îl urmăresc pe un laptop adus de Kevin. Se pare că au pariat și ei ceva.

Sunt conștient că Dalton își face notițe mentale, folosindu-se de conversațiile cu replici scurte, ca un meci de ping-pong. Îl las în pace. Mintea mea e prea epuizată după ziua de azi și nu mă pot opri să mă îngrijorez cu privire la locul în care a dispărut Asa și la ce face Sloan în acest moment.

Privirea îmi e ațintită asupra casei. Mă uit prin ferestre și o văd mișcându-se prin bucătărie, unde își face ceva de mâncare. De îndată ce se pare că a urcat la etaj, iau și eu o pauză. Trebuie să-mi revin, să mă concentrez la conversațiile din jurul meu. Doar că am nevoie de câteva minute de singurătate ca să fac asta. Nu sunt ca acei oameni care își încarcă bateriile folosindu-se de energiile celor din jurul lor.

Eu nu sunt așa.

Am citit undeva că diferenţa dintre un extrovertit şi un introvertit se vede după cum reacţionează într-un grup de oameni. Totul se reduce la întrebarea dacă atunci când eşti în colectivitate te încarci cu energie sau, dimpotrivă, te simţi secătuit. Un introvertit poate părea celorlalţi să fie extrovertit, şi invers. Totul se rezumă însă la felul în care aceste interacţiuni îi influenţează pe dinăuntru.

Eu sunt cu siguranţă introvertit. Fiindcă oamenii mă epuizează. Iar acum am nevoie de linişte ca să-mi revin.

— Vrei o bere? îl întreb pe Dalton.

El refuză cu un gest mut, aşa că mă ridic şi mă îndrept spre bucătărie. De fapt, nu vreau nicio bere. Nu caut decât linişte. Nu-mi dau seama cum reuşeşte Sloan să trăiască şi să funcţioneze zi de zi în haosul ăsta.

Intru pe uşa din spate şi primul lucru pe care îl observ când ajung în bucătărie este mesajul înscris pe tablă. Fac un pas mai aproape şi îl citesc.

El şi-a desfăcut pumnii şi i-a aruncat îngrijorările, incapabil să le mai păstreze. Dar ea le-a adunat şi le-a aruncat. Îşi doreşte ca de acum să le ţine pentru ea.

Citesc o dată şi încă o dată, până când aud cum se deschide uşa dormitorului de la etaj şi asta mă scoate din transă. Mă îndepărtez de frigider, chiar în momentul în care Sloan intră în bucătărie. La vederea mea, se opreşte brusc. Îşi duce repede mâinile la faţă şi-şi şterge lacrimile. O văd cum priveşte la cuvintele de pe tablă şi apoi la mine.

Rămânem amândoi tăcuţi, la o jumătate de metru unul de celălalt, privindu-ne. Are ochii mari şi-i văd pieptul cum urcă şi coboară, în ritmul unei respiraţii adânci.

Trei secunde.

Cinci secunde.

Zece secunde.

Pierd noțiunea timpului, dar continuăm să ne uităm unul la celălalt, fără ca vreunul dintre noi să știe cum poate fi tăiată frânghia invizibilă care ne leagă, obligându-ne să ne apropiem și să ne îmbrățișăm cu o putere care întrece cu mult voința noastră.

Își trage nasul, își pune mâinile în șolduri și-și pleacă privirea în podea.

— Îl urăsc, Carter, șoptește ea.

După durerea impregnată în glasul ei, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva când a urcat la etaj. Mă uit prin tavan spre dormitorul lor, întrebându-mă ce anume s-a petrecut. Pe urmă, constat că mă fixează cu privirea.

— E leșinat, îmi spune. Se droghează din nou.

N-ar trebui să mă simt bine că aflu că zace undeva leșinat, dar ăsta-i adevărul.

— Din nou?

Trece pe lângă mine și se sprijină de blatul bufetului, împletindu-și brațele la piept. Își șterge încă o lacrimă.

— Devine...

Trage adânc aer în piept și-mi dau imediat seama că e greu să vorbească despre lucrul ăsta. Vin lângă ea.

— Devine paranoic, continuă ea. Începe să creadă că e pe cale să fie prins, iar presiunea devine insuportabilă pentru el. Crede că nu observ asemenea lucruri, dar nu e așa. Pe urmă, începe să se drogheze, iar în momentul acela se întâmplă niște lucruri... lucruri rele pentru noi toți.

Mă lupt cu mine însumi. O parte din mine își dorește să o liniștească, dar alta vrea să obțină mai multe informații.

— Pentru noi toți?

— Da, aprobă ea. Pentru mine. Pentru Jon. Pentru cei care lucrează cu el, zice ea arătând în direcția mea. Pentru *tine.*

Rostește ultimul cuvânt cu o nuanță de amărăciune. Își mușcă buza și privește în altă direcție. Eu continui să mă uit la ea. Antebrațele i se agită în mânecile largi ale bluzei în momentul în care se strânge în brațe.

Nu mai plânge. Acum e supărată și nu sunt sigur dacă pe mine sau pe Asa.

Mă uit din nou la cuvintele de pe tablă.

El și-a desfăcut pumnii și i-a aruncat îngrijorările, incapabil să le mai păstreze. Dar ea le-a adunat și le-a aruncat. Își dorește ca de acum să le ține pentru ea.

Recitind aceste cuvinte și privind-o din nou, îmi dau seama deodată. Am fost mereu îngrijorat pentru ea. Preocupat de faptul că e spălată pe creier și că nu-și dă seama ce fel de persoană este Asa.

— M-am înșelat în privința ta, îi spun.

Se uită din nou la mine: de data asta, buzele îi sunt strânse împreună, iar sprâncenele îmi sugerează că e curioasă.

— Am crezut că ai nevoie de protecție, îi explic eu. Că ai fost naivă când te-ai încurcat cu Asa. Dar nu e așa. Îl cunoști mai bine decât oricine altcineva. Mi s-a părut că se folosește de tine... dar de fapt tu îl folosești pe *el.*

Văd cum i se încordează maxilarul și aud cum scrâșnește din dinți.

— Îl *folosesc?*

Îi fac semn că da.

Curiozitatea i se transformă în furie şi îşi mijeşte ochii.

— Şi eu m-am înşelat cu privire la tine. Am crezut că eşti diferit. Dar eşti un nenorocit, la fel cu toţi ceilalţi.

Se întoarce şi dă să plece, dar o prind de cot şi o trag înapoi. Oftează când o întorc şi o prind de antebraţ.

— N-am terminat, îi zic.

Îi văd surprinderea din priviri. Încetez s-o mai strâng foarte tare şi o mângâi cu degetele mari, sperând c-o să-i mai domolesc furia.

— Îl iubeşti? o întreb eu.

Inspiră încet şi nu-mi răspunde.

— Nu, răspund eu în locul ei. Nu-l iubeşti. Probabil că l-ai iubit cândva, dar dragostea nu poate exista fără respect. Şi tu nu primești asta din partea lui.

Rămâne tăcută, aşteptând să argumentez.

— Nu-l iubeşti. Ai rămas aici nu fiindcă eşti prea slabă ca să pleci, ci fiindcă eşti prea *puternică*. Suporţi toate mizeriile astea, fiindcă eşti altruistă. Nu-ţi pasă de propria siguranţă. O faci pentru fratele tău. Nu există foarte multe persoane care să aibă genul ăsta de curaj şi de putere, Sloan. E cu totul deosebit.

Buzele i se desfac puţin și trage aer în piept. Dacă e să mă iau după reacţia ei, probabil nu e obișnuită cu complimentele. Iar asta e trist.

— Îmi pare rău că ţi-am spus lucrurile alea la restaurant. Nu eşti slabă. Nu eşti preş, ci....

Văd o lacrimă cum îi ţâşneşte din ochiul stâng şi începe să i se rostogolească pe obraz. Îmi ridic mâna şi mi-o apropii de faţa ei, lăsând lacrima să cadă pe degetul meu. Nu-l şterg.

Mi-aş dori s-o pot păstra. Probabil că e prima lacrimă pe care o varsă datorită unui compliment.

— Cum sunt? mă întreabă ea cu o voce moale, plină de speranţă.

Se uită în sus la mine, dorindu-şi — *având nevoie* — să termin propoziţia.

Ochii îmi cad pe buzele ei şi simt o greutate în piept la gândul cum ar fi să le simt lipite de ale mele. Îmi înghit nodul din gât şi rostesc vorbele pe care ştiu că are nevoie să le audă.

— Eşti una dintre cele mai puternice persoane pe care le-am întâlnit, îi şoptesc. Eşti tot ceea ce nu merită Asa.

Şi tot ceea ce-mi doresc eu.

Oftează încetişor şi, fiindcă suntem atât de aproape, îi simt respiraţia pe buze. Aproape că pot să o gust. Îmi trec mâna prin părul ei şi o trag spre mine, dar, în momentul în care buzele noastre sunt pe cale să se lipească, începe să se deschidă uşa bucătăriei. Ne tragem imediat mai departe unul de celălalt, privind în direcţii diferite. Încercăm să ascundem ceea ce tocmai s-a întâmplat. Deschid repede frigiderul, chiar în momentul în care intră Jon. Evit să-l privesc, dar apuc să observ că pe faţă i s-a întipărit o expresie pe care o cunosc bine. E bănuitor.

Rahat.

O aud pe Sloan cum deschide un dulap din spatele meu. Eu bag mâna în frigider.

— Vrei o bere? îl întreb, întinzându-i o sticlă.

Face doi paşi către mine, cu o încetineală studiată, privindu-mă cu asprime, după care îmi ia berea din mână. Priveşte în spatele meu la Sloan în timp ce îi scoate capacul.

— Am întrerupt ceva?

Aştept să văd dacă Sloan vrea să-i spună ceva, dar se pare că nu e cazul. Tăcerea pare să dureze prea mult. Iau şi eu o bere din frigider, după care închid uşa şi privesc în direcţia fetei. Stă cu spatele la noi amândoi, în timp ce-şi toarnă un pahar cu apă de la robinet.

Aş putea zice că Jon exagerează. Aş putea mima nevinovăţia. Dar el e mai deştept de atât. Îmi dau seama ce-a văzut când a intrat aici — amândoi ne-am depărtat unul de celălalt, am privit în altă direcţie, vinovaţi.

Jon nu mă ştie. Din punctul lui de vedere, sunt exact ca el. Probabil că dacă îl voi face să creadă că nu-mi pasă de repercusiuni, mă va respecta mai mult. Mă uit la el şi-i fac din ochi, lăsându-l să creadă ce vrea. Ies încrezător din bucătărie şi, de îndată ce uşa se închide în urma mea, mă sprijin cu mâna de perete şi expir uşurat.

Simt tensiune în tot corpul — sângele mi s-a urcat în cap, în timp ce plămânii încearcă să compenseze respiraţiile pe care Sloan m-a făcut să le pierd în bucătărie. De fapt, le-a luat de la *Luke*. Pentru că eu am fost acolo, trăgând-o mai aproape de mine, dorindu-mi să o sărut, să-i simt buzele. N-a avut nimic de-a face cu motivul pentru care sunt aici, cu personajul Carter.

Şi am căpătat tot ceea ce merit, fiindcă am îngăduit aşa ceva. Jon e conştient că a văzut ceva, iar acum trebuie să găsesc o modalitate de a rezolva chestia asta înainte să afle Asa.

Lucrurile s-au complicat.

DOUĂZECI

SLOAN

Îmi tremură mâinile necontrolat în timp ce iau o înghițitură din paharul cu apă. Știu că Jon este încă în bucătărie, undeva în spatele meu, dar nu vreau să mă întorc. Mă dezgustă aproape la fel de mult ca Asa și sunt conștientă că acum simte că are un avantaj fiindcă i s-a părut că vede ceva între mine și Carter. Știu cum îi funcționează mintea. Nu sunt proastă.

Pun paharul jos și mă uit în spatele meu. Jon stă în fața frigiderului, privind la cuvintele pe care le-am scris. Își ridică degetul arătător și urmează șirul de litere, după care le șterge cu același deget.

— Ce dracu înseamnă asta? mă întreabă el, întorcându-se la mine.

Îi înfrunt privirea și îmi încrucișez brațele pe piept. Nu-mi place cum îi aleargă privirea pe trupul meu. Urăsc felul în care se uită la mine, de parcă aș fi singurul lucru pe care nu-l poate avea. În mintea lui, Carter aproape că m-a avut și deci acum îi par cumva mai accesibilă.

Inima mi s-a urcat în gât. Simt cum pulsul îmi accelerează și mă uit la Jon care face câțiva pași spre mine.

— Unde e Asa? mă întreabă el, ţinându-şi ochii mai degrabă pe sânii mei decât pe faţă.

— În dormitor, îi spun, dorindu-mi să afle că Asa e în casă.

Nu-i spun că-i aproape leşinat şi că probabil nu se va ridica din pat timp de câteva ore.

E ciudat cum funcţionează uneori lucrurile. Mă tem de Asa mai mult decât de oricine altcineva, dar el e şi singura mea apărare împotriva celor care se perindă prin casă.

— Doarme? mă întreabă Jon privind spre tavan.

— Nu, îi zic clătinând din cap. Am coborât ca să-i pun ceva de băut.

Îmi dau seama din privirea lui că ştie că mint. Ştie că încerc să mă protejez. Mai face un pas şi ajunge chiar lângă mine. Expresia feţei i se schimbă. Văd o căutătură sinistră, plină de ură, şi deschid gura să strig. Vreau să ţip după Carter, ca el să se întoarcă. Vreau să strig după Asa să coboare. Dar nu pot, fiindcă mâna lui Jon m-a prins de gât şi mi-a frânt glasul.

— M-am cam săturat de o chestie. Ştii care? mă întreabă el, fixându-mă cu privirea şi strângând mai tare.

Ochii mi s-au mărit, dar nu sunt în stare să-mi mişc capul în niciun fel. M-am prins de mâna cu care el mă sugrumă şi încerc să o îndepărtez.

— M-am săturat ca Asa să capete tot ceea ce vrea, îmi zice el. Şi să nu-mi lase nimic şi mie.

Îmi strâng ochii cu putere. Sper că va intra curând cineva în bucătărie. Carter, Dalton, un om care să oprească tortura asta.

Chiar în momentul în care îmi vine în minte această idee, se deschide uşa din spate şi simt o senzaţie de uşurare. Mijesc

ochii îndeajuns încât să-l văd pe Jon cum se întoarce, fără să-mi dea însă drumul.

Ochii mei se întâlnesc cu cei ai lui Kevin. Rămâne în pragul uşii, zgâindu-se la noi. Abia dacă-l cunosc, fiindcă nu stă pe-aici prea mult, dar nu-mi pasă. E aici şi l-a prins pe Jon, care va fi silit să-mi dea drumul.

— Ieşi dracului de-aici! mârâie Jon la Kevin.

Acesta îşi dă seama ce se întâmplă: Jon m-a înghesuit, are o mână pe coapsele mele şi cealaltă în jurul gâtului meu; vede şi că sunt înfricoşată. Încerc să-i fac semn din cap să nu plece, dar se pare că nu înţelege pe deplin situaţia, fiindcă începe să râdă. Sau... poate că nu se înşală. Poate că nu-i pasă. Poate că s-a plictisit, la fel ca Jon. Nu face decât să-şi ridice braţele şi să spună:

— Greşeala mea, omule, după care iese din bucătărie.

Ce naiba?

Jon mă întoarce şi mă scoate din bucătărie, împingându-mă spre sufragerie. Încerc să strig, dar nu reuşesc să scot niciun sunet. Mâna lui e încă încleştată pe gâtul meu.

Încăperea e goală şi întunecată, iar eu încerc că scap din strânsoarea lui, doar că devin din ce în ce mai slabă, fiindcă nu reuşesc deloc să respir. Mă simt în pragul panicii, pe care încerc să o domin. Nu-mi pot permite să-mi pierd controlul.

Mă împinge până pe canapea şi, de îndată ce-şi ia mâna de pe gâtul meu, trag adânc aer în piept, tuşind şi hârâind, până când sunt capabilă într-un final să urlu. Înainte să reuşesc să fac asta, simt însă ceva rece pe pielea gâtului meu. Ceva ascuţit.

Oh, Doamne!

Îmi închid ochii, în timp ce cealaltă mână a lui Jon încearcă să-mi depărteze genunchii. N-am mai simțit niciodată o asemenea teroare. Am mai fost în situații periculoase — de obicei în mâinile lui Asa. Dar nu m-am temut niciodată pentru viața mea.

Cu Jon e însă altceva. El vrea să mă rănească doar ca să se răzbune pe Asa.

Mâna lui îmi urcă pe coapsă și mi se oprește între picioare. Simt cum încep să tremur de frică.

— Asa crede că poate să și-o tragă cu femeile oricui, dar pe tine te ține doar pentru el? mă întreabă, coborându-și gura lângă urechea mea. Îmi datorează câteva favoruri, Sloan. Iar tu vei fi unul dintre ele, chiar acum.

— Jon, zic eu înecându-mă. Oprește-te, te rog. Te rog.

Își pune gura peste a mea.

— Mai spune-mi o dată „te rog", îmi șoptește el.

— Te rog, rostesc eu încă o dată.

— Îmi place când cerșești.

Își apasă gura peste a mea și simt imediat cum mi se ridică voma în gât. Atingerea lui nu are nimic tandru și își înfige limba printre buzele mele. Cu cât încerc să mă eliberez, cu atât apasă mai tare lama cuțitului pe gâtul meu.

În pofida fricii și a luptei, reușesc totuși să aud clănțănitul ușor al unui pistol.

Jon îngheață deasupra mea, iar când îmi deschid ochii, văd țeava unui pistol lipită de tâmpla lui.

— Dă-te dracului de pe ea, zice Carter.

Oh, Doamne. Mulțumesc, Carter. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Mâna lui Jon se ridică încet de pe gâtul meu și ajunge pe spătarul canapelei.

— O să regreți asta, îi spune el lui Carter.

Mă uit la el și văd în ochii lui ceva ce n-am mai întâlnit.

— Te înșeli, zice el cu calm. Singurul lucru pe care o să-l regret este că nu te-am împușcat acum trei secunde.

Jon înghite cu greutate și începe să se depărteze încet de mine. Carter nu-i ia pistolul de la tâmplă nici când ajunge să stea așezat. Se mulțumește să i-l lipească acum de frunte și continuă să nu-l scape din ochi.

— Cere-i scuze.

Jon nu ezită deloc.

— Îmi pare rău, zice el, cu glas tremurat.

Mă trag de lângă el și cad de pe canapea. Mă îndepărtez, după care mă ascund în spatele lui Carter. Îmi duc mâna la gât și încerc să mă masez, ca să-mi mai domolesc durerea.

Carter face un pas în spate, dar continuă să țină arma ațintită spre Jon.

— Părerea mea e că amândoi avem niște secrete pe care ar fi bine ca Asa să nu le afle. Tu *nu* m-ai văzut pe mine cu Sloan în bucătărie, iar eu *nu* te-am văzut urcat pe ea. Ești de acord? îl întreabă Carter.

Am sentimente confuze când îmi dau seama că sunt un fel de monedă de schimb. Știu însă că, dacă Jon îi spune lui Asa ce bănuiește el că a văzut între mine și Carter în bucătărie, se va lăsa cu violență. Și asta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— N-am văzut nimic, îl aprobă Jon.

— Bine, zice Carter. Înseamnă că ne-am înțeles.

Apasă din nou cu țeava pistolului pe fruntea lui Jon, silindu-l pe acesta să se sprijine de spătarul canapelei.

— Dar dacă o mai atingi pe Sloan vreodată, n-o să mai ajung să-l informez pe Asa, fiindcă am să te împușc chiar eu, pe loc.

Carter pune toată forța de care e în stare în lovitura pe care i-o dă cu pistolul în tâmplă. Jon nu apucă să reacționeze în niciun fel. Cade pe brațul canapelei, complet inert. Leșinat după o singură lovitură.

Mă uit șocată la Jon, dar îl simt pe Carter cum își pune mâinile pe fața mea. Privesc în sus, în timp ce el mă examinează cu grijă.

— Ești în regulă? mă întreabă el.

Îi fac semn că da. Imediat după acest gest, încep să mi se reverse lacrimile. Carter mă trage lângă el, iar corpul meu tresare necontrolat în ritmul suspinelor.

Mă prinde de ceafă și își lipește gura de urechea mea.

— Sloan, nu-mi place că trebuie să-ți cer asta, fiindcă e ultimul loc de pe lume în care mi-aș dori să fii acum. Dar acolo vei fi în siguranță. Mergi în dormitorul tău și rămâi acolo tot restul nopții, da?

Îl aprob mut, fiindcă știu că are dreptate. Uneori, Asa poate fi însuși diavolul, dar măcar nu va permite nimănui să-mi facă rău. În plus, e leșinat. La fel ca Jon.

Carter mă conduce până în capătul scărilor.

— Ai telefonul cu tine?

— Da.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Altfel, ne vedem mâine-dimineață, zice el, trecându-și ușor mâna pe obrazul meu.

Am uitat cu desăvârșire de ziua de mâine. Am ore. Cu Carter. Gândul că mă voi afla cu el la cursuri, departe de toate

mizeriile astea, e singurul lucru care mă face să-mi doresc să continui.

— Bine, îi zic, cu o voce încă tremurândă.

Se apleacă puțin și mă sărută pe frunte, după care îmi dă drumul. Jon începe să se foiască pe canapea, așa încât Carter face semn cu capul în direcția scărilor, trimițându-mă afară din sufragerie înainte ca Jon să se trezească. Mă întorc și încep să urc, gândindu-mă șocată la cât de diferită e viața din această casă în comparație cu ceea ce se întâmplă afară.

În mod normal, când ești atacat, raportezi la poliție. Aici însă, totul se rezolvă între noi. E o negociere continuă. Iar eu, în loc să merg la poliție, urc spre un tip care e de zece ori mai periculos decât cel care aproape că m-a violat.

Casa asta are alte reguli decât restul lumii. E o închisoare cu propriile ei mecanisme.

Iar Asa e gardianul. Așa a fost dintotdeauna.

Mă gândesc însă că nu-și dă seama că, în momentul în care a venit Carter aici, lucrurile se pot schimba.

Sper să *nu* realizeze asta niciodată. Fiindcă n-ar fi bine pentru niciunul dintre noi.

DOUĂZECI ȘI UNU

ASA

Gura mi-e al dracului de uscată. Parcă aș fi supt toată noaptea dintr-un prosop.

Mă întorc pe o parte și caut orbește una dintre sticlele cu apă pe care Sloan le ține mereu lângă patul nostru. Nu-mi pot deschide ochii, fiindcă mă simt ca și cum capul ar fi pe cale să-mi explodeze, așa că pipăi în jurul noptierei până găsesc una. Îmi tremură mâinile. Deja mai vreau o doză. De data asta, o să fiu mai atent. N-o s-o mai iau după ce am băut atâta whiskey. Fiindcă leșin și irosesc bunătate de marfă.

Duc sticla la gură și o golesc în întregime din două înghițituri imense. Arunc recipientul gol undeva în cameră și mă prăbușesc pe pernă.

Tot mi-e sete.

Îmi întind brațele și o lovesc din greșeală pe Sloan în umăr. Privesc la ea, dar sunt prea amețit ca să-mi limpezesc ochii. Se agită puțin, dar nu se trezește. Mă uit la ceas cu ochii mijiți. E 4:30 dimineața. Mai are două ore de somn până când să se trezească și să se pregătească de școală.

Îmi ofer un minut ca să mă obişnuiesc cu întunericul, până când pot să o văd mai bine. Mă rotesc pe o parte şi mă uit cum doarme.

E întinsă pe spate. Nu stă niciodată pe o parte sau pe burtă. În copilărie, l-am văzut pe tatăl meu stând întotdeauna pe spate, chiar şi când era doborât de substanţa de care abuzase în ziua respectivă. L-am întrebat de ce doarme aşa şi mi-a răspuns:

— Când stai pe spate, eşti pregătit pentru orice. E mai simplu să te aperi când te trezeşti. Dacă stai prea confortabil, poţi să fii prins descoperit.

Asta mă face să mă întreb dacă Sloan doarme şi ea pe spate din precauţie. Poate că stă aşa ca să se apere de *mine*.

Nu. Nu se teme de mine în felul ăsta. Pur şi simplu mă adoră.

Înainte, obişnuia totuşi să doarmă pe burtă. Poate c-ar trebui să cumpăr altă saltea. E posibil să nu-i placă patul ăsta.

Odinioară, obişnuia să doarmă dezbrăcată, dar n-a mai făcut asta de peste un an. Zice că sunt prea mulţi oameni în casa asta şi nu se simte bine. Asta m-a enervat la un moment dat, fiindcă mă urcam pe ea şi constatam că poartă pijamale. Nu puteam să intru în ea decât după ce scăpam de ele.

După ce m-am plâns o vreme, a făcut într-un final un compromis, iar acum doarme doar cu un tricou. Accesul e mai uşor, dar eu tot mi-aş dori să fie goală.

Mă dezvelesc cu grijă, atent să n-o trezesc. Uneori îmi place să mă uit pur şi simplu la ea când doarme. Îmi place să cred că mă visează pe mine. Uneori o ating, îndeajuns de uşor ca să n-o trezesc, dar suficient de tare ca să o fac să scoată un geamăt.

Tricoul i-a ajuns în jurul taliei. Îl ridic încet, centimetru cu centimetru, până când îi dezvelesc sânii. Pe urmă, mă așez pe spate și-mi bag mâna în boxeri. Încep să mi-o frec în timp ce mă uit cum doarme, privind la sânii ei moi cum urcă și coboară încetișor, în ritmul respirațiilor.

E al naibii de frumoasă. Are părul ăsta negru și lung. Genele. Gura. Trebuie să mărturisesc că n-am văzut altă fată mai frumoasă ca ea în viața mea. Am știut că o să fie a mea încă de prima oară când am zărit-o. N-aveam cum să permit ca o ființă perfectă să aparțină altcuiva.

N-am acționat însă imediat, fiindcă îmi plăcea felul în care se uita la mine. Îi vedeam inocența din ochi. Am făcut-o să fie curioasă. Și, deși m-am prefăcut că n-o observ, am devenit și *eu* curios. Mi-am dat seama încă de la început că e diferită de toate fetele cu care mai fusesem.

Încă din copilărie, nu mă mai sperie nimic. Felul în care mă obsedează e aproape înfricoșător. Ideea că aș putea corupe o ființă atât de dulce m-a făcut să mă gândesc la ea mai mult decât la oricine altcineva.

Înainte de Sloan, nu eram tipul de bărbat care să se îndrăgostească. Nu în sens propriu, în orice caz. Le foloseam în scopul care le e predestinat majorității: o partidă de sex noaptea târziu, poate una înainte de micul-dejun, dar niciodată după 8 a.m. sau înainte de 8 p.m. Tipii care acceptă femei în viața lor în intervalul dintre aceste ore au tărâțe în loc de creier.

Asta e un citat din tatăl meu.

Mi-am amintit mereu chestia asta când mă uitam la Sloan, înainte ca ea să fie a mea. De fiecare dată când o surprindeam uitându-se la mine. De fiecare dată când scula mi se întărea în pantaloni când mă gândeam la ea.

Tărâțe în loc de creier.

Cu cât am observat-o mai mult, cu atât am început să mă întreb dacă tatăl meu știa cu adevărat ce-mi spune atunci când eram mai mic. Probabil că n-a avut niciodată parte de o fată ca Sloan. De una care să nu fi fost coruptă de vreun alt bărbat, care e prea timidă ca să știe cum să flirteze, care n-a avut ocazia de a deveni curvă.

Mi-am propus să o pun la în cercare. Să văd dacă e excepția de la regulă. M-am dus la ea după un curs și am întrebat-o dacă vrea să ia prânzul cu mine. Era prima dată când făceam așa ceva, dacă stau să mă gândesc mai bine. M-am așteptat să zâmbească și să aprobe sfios, dar în loc de asta, ea m-a privit, s-a întors și s-a îndepărtat.

În momentul ăla mi-am dat seama că mă înșel în privința ei. Nu era timidă. Știa bine cât de nemiloși pot fi oamenii. Cunoștea *exact* cât de crudă era lumea și din motivul ăsta păstra distanța față de oricine.

N-avea de unde să știe că falsul ei dezinteres avea să mă facă să o doresc și mai mult. M-a determinat să vreau s-o conving să accepte fiecare parte din mine... chiar și cruzimea. M-a făcut să-mi doresc să mă *roage*.

N-a fost pe cât de greu mi-am imaginat. E uluitor câte lucruri bune îți pot aduce o înfățișare frumoasă și un pic de umor.

Și... manierele. *Cine știe?*

Deschizi o nenorocită de ușă pentru o fată, iar ea presupune automat că ești un domn. Crede că ești tipul de bărbat care ar trata-o pe mă-sa ca pe o regină. Când se uită la tipii manierați, fetele nu-și imaginează defel că ei ar putea fi și periculoși.

Iar eu i-am deschis lui Sloan toate ușile cu putință.

Odată, i-am ţinut chiar şi umbrela.

Asta a fost cu ceva vreme în urmă însă. În lunile în care obişnuia să doarmă pe burtă. *Dezbrăcată.*

Uneori mă întreb dacă e la fel de fericită ca odinioară. M-a părăsit o dată şi nu mi-a plăcut deloc. În fiecare secundă în care a fost plecată, am simţit că m-am transformat exact în creatura despre care m-a prevenit tatăl meu. *Unul care are nevoie de dragoste. Tărâţe în loc de creier.*

Dar o iubesc. Ducă-se dracului cu tot cu filozofia lui de rahat despre dragoste. Fata asta e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, iar când m-a părăsit am realizat asta pe deplin.

Am ştiut că dacă ar fi plecat de tot, şi-ar fi găsit într-un târziu pe altcineva. N-am putut suporta gândul că gura altui bărbat se va uni cu a ei. Că-şi va pune mâinile pe ea. Că-şi va băga scula dezgustătoare în ea, deşi doar eu am mai fost pe-acolo. Era a mea.

Şi am făcut ceea ce a fost necesar — chiar dacă ea nu-şi dă seama c-am manipulat-o. Am făcut-o în avantajul ei, fiindcă o iubesc. Şi ştiu că şi ea mă iubeşte pe mine. Când s-a întors şi m-a rugat să o ajut, m-am simţit mai mândru de mine ca niciodată. Fiindcă în momentul ăla m-am convins că s-a terminat, că e a mea pentru totdeauna.

Există însă un mic neajuns în relaţia noastră, ceva ce mă face să mă îndoiesc permanent. Refuză să accepte stilul meu de viaţă şi-mi cere mereu să-i promit c-o să mă schimb într-o zi. Deşi ştim amândoi că asta nu se va întâmpla niciodată. Sunt bun la ceea ce fac. Dar mă gândesc că poate ar fi necesar să-i demonstrez că pot fi în ambele feluri, că-i pot oferi tot ceea ce-şi doreşte fără să mă schimb cu adevărat.

Am nevoie să fiu sigur că nu mai pleacă nicăieri. Ea trebuie să fie în permanență o parte a vieții mele.

Aş putea s-o iau de nevastă. Să-i cumpăr o casă — una în care să trăim doar noi doi. Bineînțeles, eu aş locui *aici* între 8 a.m. şi 8 p.m, fiindcă deocamdată sunt singurul care se pricepe să organizeze lucrurile în casa asta.

Dar Sloan ar putea sta în casa aceea, una în care am putea să creştem şi copii. Când aş veni seara acasă, mi-ar putea da de mâncare, am face dragoste, după care aş adormi cu ea lângă mine. Şi va sta pe burtă.

Nu m-am mai gândit niciodată până acum la căsătorie. Mă întreb de ce nu mi-a venit până acum ideea asta minunată.

Adevărul că nici ea n-a adus vorba. Nici măcar nu-s sigur că ar accepta. Dar, dacă ar rămâne însărcinată, n-ar avea de ales. Din păcate, foloseşte anticoncepționale, pe care le ia mai des decât am eu ocazia să fac sex oral. Nu că asta ar fi ceva cu care nu m-aş putea descurca, dar, în plus, mă obligă să folosesc prezervativ de fiecare dată când facem sex.

Dar... prezervativele sunt alt lucru cu care m-aş putea juca.

Mă întreb cum se simte să fii în ea fără prezervativ. M-a lăsat pentru câteva secunde de câteva ori, chiar înainte să-mi pun prezervativul. Dar n-am terminat niciodată în ea.

Vaginul ei cald în jurul sculei mele în timp ce-mi dau drumul în ea şi simt totul fără nicio oprelişte.

Gem uşor la acest gând şi încep să-mi mişc pumnul mai repede. La naiba, ce bine e! S-o privesc, să mă gândesc că sunt în ea. Trebuie s-o ating. Mă aplec puțin şi-mi duc gura lângă sânul ei gol. De obicei, încerc să n-o trezesc, dar n-ar fi prima dată când m-ar vedea masturbându-mă în momentul în care deschide ochii.

Îmi duc limba pe sfârcul ei pe care îl încercuiesc uşor. Ea îşi pune braţul pe pernă şi geme. Îmi place că nu s-a trezit. Ador să văd cât de aproape o pot duce de orgasm fără s-o trezesc.

Îmi pun buzele în jurul sfârcului şi sug uşor. Se întăreşte instantaneu în gura mea.

— Mmm... geme ea din nou cu o voce lipsită de vigoare. Carter.

Fălcile mi se încleştează deşi îi ţin încă sfârcul în gură.

Ce mama mă-sii a zis?

Mă trag imediat în spate, eliberându-i sfârcul din gură. Mă uit la ea şi-mi iau mâna de pe sculă. Fiindcă tocmai s-a fleşcăit la auzul cuvântului ăla.

Ce mama mă-sii?

Ce.

Mama.

Mă-sii?

Simt un junghi în piept. Ba nu, e ca şi cum cineva mi l-ar fi zdrobit. Ar fi aruncat cu o cărămidă. Ba chiar cu o *clădire* întreagă.

Între geamătul acela şi momentul în care s-a trezit, Sloan a reuşit să-şi tragă tricoul peste sâni.

Între geamătul acela şi momentul în care s-a trezit, am prins-o cu mâna de gât.

Se uită în ochii mei. Ochii îi sunt măriţi de groază. Sunt convins că e destul de înfricoşător să te trezeşti în momentul în care prietenul tău te strânge de gât, dar ar trebui să se considere norocoasă să nu simtă ceea ce simt *eu* acum.

— Ţi-o tragi cu el?

Am nevoie de toată stăpânirea care mi-a mai rămas ca să nu urlu aceste cuvinte. Vocea îmi sună însă calmă și în control, spre deosebire de restul ființei mele. Nu o strâng prea tare de gât.

Deocamdată.

Mi-am pus pur și simplu mâna acolo, ca să-i arăt că *trebuie* să-mi răspundă imediat. Poate vorbi, dar n-o face. Nenorocita asta de curvă se uită la mine de parcă tocmai aş fi prins-o că mă înşală.

— Sloan. Ți-o pui cu Carter? A intrat în tine?

Începe imediat să clatine din cap. Se sprijină cu palmele de saltea și se ridică, sprijinită de tăblia patului. Nu-mi i-au mâna de pe gâtul ei.

— Despre ce vorbești? mă întreabă ea. Nu. Bineînțeles că nu. *Doamne!* Nu!

Se uită la mine, de parcă aş fi nebun. E foarte convingătoare.

Așa era și maică-mea. Și uite unde a ajuns!

O strâng și mai tare, privind-o cum se înroșește la față. Clipește des și se prinde cu pumnii de cearşaf. Ochii încep să i se umple de lacrimi.

Ce bine că m-a învățat taică-miu să nu-mi pese de lacrimile femeilor.

Mă aplec asupra ei până când ajung la cinci centimetri. O privesc în ochi și apoi îi analizez fiecare părticică a feței.

— Tocmai i-ai spus *numele*, Sloan. Eram cu sfârcul tău în gură și încercam să te *satisfac*. Iar tu ai şoptit numele lui. Ai spus *Carter*.

Sloan clatină din cap. E atât de hotărâtă în gestul ei încât uşurez strânsoarea, ca să poată vorbi. După ce trage aer în piept, se răsteşte la mine.

— N-am spus *Carter*, rahat idiot ce ești. Am spus *harder*. Mă trezisem și am simțit că mă sărutai.

Mă uit la ea.

Las cuvintele să-mi pătrundă în minte.

Explicația ei îmi masează pieptul până când îmi alungă durerea.

Îmi iau mâna de pe gâtul ei.

La naiba!

Sunt paranoic.

De ce m-am gândit că ar putea visa la un alt bărbat când e în pat cu mine? Nu m-ar înșela niciodată. Nu *poate*. Nu aparține nimănui altcuiva. Asta ar fi cea mai mare greșeală pe care ar putea să o facă, iar ea o știe bine.

Trebuie să o scot din casa asta. S-o duc undeva departe de toți oamenii de-aici. Sunt mai sigur acum decât eram în urmă cu zece minute că trebuie să devină mamă. Să mi-o fac nevastă. Să ne ofer un loc al nostru, unul în care să nu existe atâția bărbați prin preajmă, ca eu să încetez să fiu paranoic.

Sloan se apleacă și se prinde de marginea tricoului, pe care îl scoate peste cap. Pe urmă, îl aruncă pe podea și mă împinge până ajung cu spatele pe tăblia patului. Mi se așază în poală.

Îmi place asta. Mi s-a sculat din nou.

Își bagă sânul în gura mea și mi se oferă. Îi iau din nou sfârcul între buze, dar nu-i dau ceea ce și-a dorit. Îl sug mai tare. Încât s-o doară. Vreau să simtă și ea durerea pe care mi-a provocat-o.

Își bagă mâinile în părul meu și mă trage la pieptul ei, în timp ce geme spunând numele meu. Zice „Asa".

De trei ori.

Numele *meu*.

O prind de coapse şi o ridic uşor până ajunge în poziţia potrivită. O las să cadă şi când intru în ea am senzaţia că n-am mai pătruns niciodată atât de adânc. Doamne, ce bine e. Ce bine e atunci când n-o urăsc.

Nu mi-a plăcut atunci când am urât-o.

— Eşti a mea, Sloan, îi zic, trecându-mi buzele în lungul gâtului ei, până pe gură.

— A ta, Asa, şopteşte ea.

Îmi bag limba în gura ei până când începe să geamă, după care mă îndepărtez puţin. O prind din nou de gât cu mâna dreaptă, iar cu stânga o ridic și o cobor. Clipește dezorientat puţin când o strâng de gât, ceea ce mă face să mă întreb dacă mai devreme am rănit-o. Îmi iau mâna și văd un fel de amprentă. E chiar puţin vânătă.

La naiba! Am strâns-o mult mai mult decât ar fi trebuit.

Mă aplec și o sărut pe gât, oferindu-i o scuză tăcută. Apoi mă uit în ochii ei și-i spun:

— Vreau să ne căsătorim, Sloan. Vreau să te fac a mea pentru vecie.

Nu spune nimic. Îi înţepeneşte tot corpul şi încetează să se mai mişte.

— Poftim? întreabă ea tremurat.

La naiba. *Oare am cerut-o de nevastă?* În mod surprinzător, chestia asta nu mă sperie. Zâmbesc, o mângâi pe spate şi o prind de fund.

— Am zis să te căsătoreşti cu mine, iubire. Să fii soţia mea.

O ridic de pe mine şi o pun pe spate. Intru din nou în ea, conştient de faptul că nu am prezervativ. Mă mişc înainte şi înapoi, savurând fiecare senzaţie, în timp ce ea se uită în sus la mine, fără cuvinte.

— O să-ți cumpăr un inel câtă vreme ești la școală astăzi. Cel mai mare pe care o să-l găsesc. Dar, mai întâi, trebuie să accepți.

I se scurge o lacrimă și atunci îmi dau seama că mă iubește cu siguranță. Gândul că-și va petrece restul vieții alături de mine o face să plângă.

Doamne. Cât o iubesc pe fata asta!

Continuu să vorbesc, uitându-mă direct în ochii ei plini de lacrimi.

— Te iubesc, Sloan. Al naibii de mult. Vreau să te aud cum spui „Da".

Gem, fiindcă îmi dau seama cât de aproape sunt să termin. Să termin în ea. Experimentând ceva ce n-am mai simțit niciodată împreună. O sărut pe tâmplă și apoi îmi cobor gura lângă urechea ei.

— Am nevoie să te aud spunând da, iubire.

Într-un final, rostește cu glas stins:

— Da.

Cuvântul acesta mă face incredibil de fericit; trebuie să mă mișc doar o dată și termin. Îmi dau drumul în ea. În *logodnica mea.*

O aud cum icnește, dar acesta este singurul zgomot pe care îl face. Trec câteva secunde în care eu tremur deasupra ei, dar ea rămâne tăcută. Probabil e din cauza șocului a ceea ce s-a întâmplat. Nu s-a mișcat și nici n-a vorbit, fiindcă nu se aștepta la o cerere în căsătorie. În special la una venită în creierii nopții. Sau când se crapă de ziuă. N-am idee cât e ceasul.

O sărut din nou, după care mă întorc pe o parte, punându-mi degetele într-ale ei. Zâmbesc, gândindu-mă la ceea ce s-a întâmplat între noi. Pe urmă, îmi închid ochii ca să dorm

lângă logodnica mea. Lângă logodnica mea goală, care va trebui să înceapă să doarmă pe burtă.

Ca să fiu sincer, n-am crezut că ziua asta va veni vreodată, dar e posibil ca tocmai să fi trăit cel mai fericit moment din viața mea.

La dracu cu taică-miu și filozofia lui de rahat despre dragoste.

DOUĂZECI ȘI DOI

CARTER

— Nu-ți mai spun încă o dată. Nu vreau să fie implicată.

Dalton — *Ryan* — își încleștează pumnii și se sprijină de spătarul scaunului, în mod evident, frustrat.

— E implicată deja, Luke. N-o pui deloc în pericol — a locuit acolo cu multă vreme înainte să venim noi, încearcă el să mă convingă. Dar n-ai avut asemenea probleme în timpul misiunii trecute. O mai ții minte pe Carrie?

Sigur că mi-o aduc aminte.

— Carrie a fost problema *ta*, nu a mea. Eu nu am manipulat niciodată vreo fată ca să rezolv un caz, Ryan.

Își ridică o sprânceană.

— Să înțeleg că e în regulă să te implici emoțional în timp ce *ești* într-o misiune, dar nu fiindcă vrei să *rezolvi* cazul? Ai să permiți sentimentelor tale să ne pună pe amândoi în pericol?

Îmi dau scaunul mai în spate și mă ridic.

— Nu suntem în niciun pericol. Și nu se petrece nimic între noi. Nu știu de câte ori trebuie să-ți repet asta.

Urăsc faptul că are dreptate și n-am să recunosc niciodată asta în fața lui. Mă uit la oglinda unidirecțională din camera

de interogatorii şi-mi privesc chipul. Par obosit. Îmi trec o mână prin păr şi închid ochii.

— Chiar crezi că tot ceea ce se întâmplă în legătură cu ea e nevinovat? Că nu ne face să riscăm într-un fel sau în altul? mă întreabă Ryan. Nu cumva l-ai atacat pe Jon — *cel mai bun prieten* al lui Asa — pentru că o săruta pe Sloan noaptea trecută?

Îi văd imaginea în oglindă şi-i întorc o privire fioroasă.

— O *săruta?* întreb eu, întorcându-mă către el ca să-l înfrunt. Era pe cale să o *violeze*, Ryan. Ce-ai fi vrut să fac? Să ies din casă şi să dublez miza la nenorocitul ăla de joc de poker?

Mă întorc din nou spre oglindă, fără să-l pierd din ochi. Ştie că ar fi făcut acelaşi lucru, dacă ar fi fost în locul meu.

Pare potrivit că avem discuţia asta într-o cameră pentru interogatorii dintr-o secţie din apropiere, fiindcă exact aşa mă simt: ca la un interogatoriu.

Rămânem amândoi tăcuţi o vreme. Îmi pun mâinile pe faţă şi oftez.

— Şi cum o să ne ajute să rezolvăm cazul faptul că o s-o las să creadă că am sentimente pentru ea?

— Nu ştiu, îmi răspunde Ryan ridicând din umeri. S-ar putea să nu fie de folos. Dar merită să încerci. Mai ales că, din câte se pare, ai cu ea un fel de prietenie, o relaţie pe care ea o preţuieşte. Probabil că-şi va lăsa garda jos în preajma ta. S-ar putea să-ţi împărtăşească lucruri pe care nu avem cum să le aflăm altfel.

Se ridică, trece de partea cealaltă a mesei, după care se sprijină cu palmele pe ea.

Teoretic, e superiorul meu. Trebuie să-mi reamintesc asta uneori când interacţionăm în timpul nenumăratelor misiuni

sub acoperire la care am participat împreună. El are cinci ani de experiență în plus. Și, în general, știe ce spune. În pofida faptului că mie nu-mi place să recunosc asta.

— Nu-ți cer să te îndrăgostești de gagica asta. Nu vreau nici măcar să te *prefaci* că o iubești. Îți cer doar să te folosești de sentimentele ei față de tine. Pentru reușita investigației.

— Și cum să fac asta? îl întreb eu. Asa e mereu prin preajmă. Dac-o implicăm și pe ea, lucrurile vor deveni și mai periculoase.

— Există modalități, îmi răspunde el. Ai ore cu ea astăzi. Începi de-aici. Știu de asemenea că duminicile merge să-și viziteze fratele. Mergi și tu cu ea săptămâna asta.

— Da, izbucnesc eu în râs. Sunt convins că Asa va fi chiar fericit s-o fac.

— N-o să știe. I-a spus ceva lui Jon că duminică trebuie să mergem cu toții la cazinou. O să lipsim toată ziua. Tu trebuie doar să te prefaci că ai altceva de făcut și să pleci în schimb cu Sloan. O să ai parte de o zi întreagă împreună cu ea, neîntrerupt și nesupravegheat de cineva care îl cunoaște pe Asa.

Știu că ar trebui să-l refuz. Dar adevărul e că m-aș oferi să merg cu Sloan indiferent dacă asta ar ajuta ancheta sau nu. Atât de jalnic am devenit la slujbă în ultima vreme. Nimic n-ar trebui să fie mai important decât treaba pe care o fac. Mai ales dacă mă gândesc ce *fel* de misiune am.

— Bine, îi zic.

Îmi iau jacheta și o pun pe mine. Înainte să deschid ușa ca să plec, mă opresc și mă întorc cu fața către el.

— Dar de unde știi că am ore cu ea?

Ryan rânjește.

— Ea e bunăciunea de la spaniolă, Luke. Nu-s idiot, mă anunță el în timp ce-și ia haina și se îmbracă. De ce naiba crezi că te-am înscris la cursul ăla?

DOUĂZECI ŞI TREI

SLOAN

Continui să tremur când intru în clădire. Au trecut câteva ore de la incidentul cu Asa, dar nu mi-am revenit încă. N-am fost niciodată atât de speriată. Nici măcar seara trecută, când Jon mi-a pus un cuţit la gât.

Nu-mi vine să cred că am rostit prin somn numele lui Carter. Nu numai că aş fi putut să mă trezesc într-o situaţie îngrozitoare cu Asa, dar probabil că m-aş fi făcut vinovată şi de ceea ce avea să-i facă el lui Carter.

Nu ştiu cum m-am descurcat atât de bine. Nu mă împac însă cu ceea ce s-a întâmplat după aceea. Cu lucrurile pe care mi le-a spus Asa. Cu propunerea de căsătorie.

N-a folosit prezervativ.

Nu ştiu ce face Asa când nu sunt în preajma lui. Nu mi-a spus nimeni că m-ar înşela, cu excepţia a ceea ce a zis Jon seara trecută, dar oricum nu l-am înţeles prea bine. Nu l-am prins niciodată că mă înşală, dar nu mă încred îndeajuns în el ca să bag mâna în foc că nu o face.

Dar ceea ce s-a întâmplat astăzi de dimineaţă continuă să-mi zăbovească în minte. În secunda în care s-a făcut ora

opt, l-am sunat pe doctor şi am făcut o programare pentru un test, săptămâna viitoare. Iau anticoncepţionale cu mare grijă, aşa că nu sunt îngrijorată că m-a lăsat însărcinată. Mă tem însă de ce altceva mi-ar fi putut da.

Am să încerc să nu mă gândesc la asta până săptămâna viitoare. Şi am să fac tot ceea ce pot ca să mă asigur că n-o să se mai întâmple. Am fost mult prea speriată, prea îngrijorată pentru viaţa mea, ca să-i spun ceva astăzi de dimineaţă. Nu l-am văzut niciodată să se uite la mine cu atâta ură ca în momentul în care a crezut că m-a auzit şoptind numele lui Carter.

Când, *chiar* m-a auzit rostind numele lui Carter.

Înainte să merg la ore şi să mă întâlnesc cu el, trec pe la baie şi încerc să mă calmez. Acum, că nu mă mai aflu în aceeaşi clădire cu Asa, pot respira uşurată. Dar habar n-am cum să mă asigur că nu voi mai vorbi prin somn. Dacă va fi necesar să nu mai dorm niciodată în prezenţa lui, o să trebuiască să găsesc o cale să se întâmple asta.

După ce termin la baie şi ies pe hol, primul lucru pe care îl văd e Carter, sprijinit de uşa sălii de curs.

Mă aşteaptă.

Când mă zăreşte, se îndreaptă, aşteptând să vin la el.

— Eşti bine? mă întreabă, privind imediat la gâtul meu.

Am acolo câteva vânătăi, făcute de Jon, dar probabil că la sfârşitul zilei vor arăta chiar mai rău din cauza lui Asa.

Doamne, ce viaţă nenorocită am, de-am ajuns să fiu strânsă de gât de doi bărbaţi în mai puţin de douăsprezece ore.

— Sunt bine, zic eu neconvingător.

Carter îşi ridică mâna şi-şi pune degetul pe gâtul meu.

— E vânăt, îmi zice el. A observat Asa?

Acum mă mângâie cu dosul degetelor. Știu că o face fiindcă e îngrijorat, dar atunci când mă atinge în orice fel, indiferent de motiv, pare că nu mai sunt în stare să ignor asemenea atingeri. Am învățat să mă amorțesc în ultimii doi ani atunci când pune Asa mâna pe mine, dar cu Carter lucrurile sunt diferite.

— A observat, dar n-are nicio bănuială. Crede că e vina lui.

Cuvintele mele îl fac să tresară pe Carter. Mă privește în ochi.

— Sloan, șoptește el clătinând din cap.

Își ia mâna de pe gâtul meu și și-o trece prin păr. Observ că înghite cu greutate și că ochii i se umplu de ură, la gândul că Asa m-a făcut să sufăr. E evident îngrijorat pentru mine, ceea ce înțeleg pe deplin. Știe însă de ce trebuie să rămân cu Asa și nu pare să mă judece. Îmi înțelege cu adevărat situația și mă susține. Îmi place empatia lui.

E ceva ce Asa n-a simțit probabil niciodată.

Carter mă apucă ușor de cot.

— Haide. Să mergem în bancă.

Încearcă să mă direcționeze spre ușă, dar mă trag înapoi.

— Carter, așteaptă.

Se întoarce ca să mă privească din nou, făcând un pas în lateral ca să lase să intre doi colegi. Privesc în lungul holului, întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Furia de până acum lasă locul unei preocupări evidente. Aprobă din cap și ne îndepărtăm de ușă, în căutarea unui loc ceva mai intim. Mergem lângă altă ușă, el se uită pe geam și apoi încearcă mânerul. Acesta se întoarce, așa că intrăm.

E o sală goală, de muzică, ai cărei pereți sunt plini de nenumărate instrumente, cu bănci aranjate în cerc în mijloc. Când

ușa se închide într-un final în urma noastră și suntem singuri, mă aștept ca el să mă întrebe ce vreau să-i spun. În loc de asta, în momentul în care mă întorc spre el, mă trage la piept, înfășurându-mă cu brațele, punându-mi capul pe umărul lui.

Mă îmbrățișează.

Doar atât. Mă ține strâns fără să spună vreun cuvânt, deși eu simt tot ceea ce ar vrea să-mi zică. Îmi dau seama că după noaptea trecută, după incidentul cu Jon, probabil că a fost foarte îngrijorat pentru mine. E posibil să-și fi dorit să mă fi ținut în brațe și aseară. Sau de îndată ce m-a văzut astăzi. Îmbrățișările simple nu sunt totuși chiar atât de simple pentru mine.

Îl îmbrățișez și eu și-mi îngrop fața în cămașa lui, simțind aroma subtilă a parfumului lui. Miroase ca o plajă. Îmi închid ochii și-mi doresc să ne aflăm acolo. Departe de toate mizeriile.

Rămânem tăcuți câteva secunde, fără ca vreunul dintre noi să se miște. După o vreme, nu mai e clar cine îmbrățișează pe cine. E ca și cum am atârna amândoi de o coardă, prinzându-ne unul de celălalt, speriați că vom cădea dacă vreunul dintre noi se eliberează.

— Ți-am rostit numele în somn, îi șoptesc eu, întrerupând tăcerea.

Carter își dă puțin capul înapoi și mă privește îngrijorat.

— Și te-a auzit?

— Da. Dar cred că m-am scos destul de bine. I-am zis că nu m-a înțeles, că am spus altceva. Dar a fost cu adevărat furios imediat după aceea. Mai supărat decât l-am văzut vreodată. Iar eu... m-am gândit că ar trebui să știi și tu. Cred că ar trebui să fim mai atenți. Adică, știu că nu se întâmplă nimic între noi, dar...

Carter mă întrerupe.

— Așa să fie? Știu că n-am făcut nimic concret, dar nu trăim o chestie nevinovată, Sloan. Dacă Asa ar afla de pildă că avem cursuri împreună.

— Exact, îi zic eu.

Carter mă aprobă mut, realizând implicațiile. Nu poate să-mi mai vorbească atunci când ne întâlnim acasă. La naiba, n-ar trebui nici măcar să privească în direcția mea. După ceea ce s-a întâmplat în dimineața asta, Asa va fi bănuitor, în ciuda faptului că m-a crezut. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i fac neplăceri lui Carter, dar se pare că asta s-a întâmplat deja.

— Îmi cer iertare, îi zic eu.

— De ce te scuzi? Fiindcă ai avut un vis cu mine?

Îi fac semn că da.

Carter ridică mâna și mă mângâie pe obraz, iar pe față i se lățește un zâmbet

— Dacă trebuie să ne scuzăm pentru așa ceva, atunci cred că eu trebuie să-mi cer iertare de vreo zece ori mai mult.

Îmi mușc obrazul ca să-mi ascund zâmbetul. El își coboară mâna și mi-o pune pe talie.

— O să întârziem dacă nu ne grăbim.

Îmi vine să râd. Ce importanță are faptul că întârziem în comparație cu toate celelalte nenorociri din viața noastră? Una foarte mică. Dar are dreptate.

Îl urmez înapoi pe hol și apoi spre ușa sălii de curs. Înainte să intrăm, îmi șoptește:

— Nu știu dacă e necesar să auzi asta acum, dar să știi că arăți foarte bine. Mi s-a tăiat răsuflarea când te-am văzut.

El continuă să meargă, în pofida faptului că vorbele lui m-au făcut să îngheţ.

Fiindcă doar despre asta a fost vorba. Despre nişte *cuvinte*. O frază simplă care a avut însă destulă putere ca să mă facă să rămân ţintuită.

Îmi duc mâna la gură şi trag uşor aer în piept. Mă străduiesc să şterg zâmbetul care dorea să mi se instaleze pe faţă şi reuşesc cumva să-mi oblig picioarele să înainteze. Intru în clasă şi-l văd pe Carter trăgând două scaune din ultimul rând, aşa că îmi croiesc drum către el.

Simt că mă lasă genunchii. *Aşa ar trebui să fie. Aşa ar trebui să le facă băieţii să se simtă pe fete.*

De ce naiba l-am acceptat până acum pe Asa?

Când ajung la locul meu, el e încă în picioare, aşteptând să mă aşez eu mai întâi. Îi zâmbesc fugar şi-i mulţumesc, după care stau jos. Îmi scot cărţile din geantă, iar el face la fel. Profesorul intră imediat după ce ne-am pregătit. Se întoarce şi începe să scrie pe tablă.

Am strigat puţin cam tare aseară la meciul de fotbal. Mi-am pierdut vocea. Treceţi peste capitolele 8-10 şi o să recuperăm partea de lectură săptămâna viitoare.

Jumătate de clasă râde. Cealaltă jumătate oftează. Carter îşi deschide manualul la pagina potrivită. Fac şi eu la fel şi încep să citesc. Nu trece multă vreme până când Carter ia un pix şi începe să scrie pe o foaie de hârtie. Tremur de nerăbdare, sperând că e ceva pentru mine şi nu vreo notiţă.

Nici măcar nu mă simt vinovată. Deşi ar trebui. Mai ales că Asa m-a cerut în căsătorie azi-dimineaţă, iar eu m-am simţit obligată să accept.

O asemenea propunere ar trebui să fie un lucru pozitiv, dar, venită din partea lui Asa, am perceput-o ca pe o pedeapsă pentru un lucru îngrozitor pe care trebuie să-l fi făcut într-o viață anterioară.

Aproape tot timpul mă simt de parcă aş fi în iad. Singurele ocazii în care sunt veselă îl conțin şi pe Carter.

Îmi întinde foaia. E împăturită în două, aşa încât ridic o parte ca să pot citi ceea ce a scris. Mă aştept la ceva întâmplător, în genul jocului pe care l-am mai jucat la curs. Văd însă că e o cerere.

Pune-ți mâna sub bancă.

Citesc de două ori şi apoi încep să-mi privesc mâinile. Pare ceva întâmplător, dar nu în spiritul jocului pe care i l-am arătat. Pare ceva aleatoriu doar fiindcă nu înțeleg. Bag hârtia sub manualul meu şi apoi îmi cobor mâna sub masă, aşteptând să-mi dea ceva.

Spre surpriza mea, nu-mi dă nimic. Îi simt palma caldă peste a mea, după care îşi trece degetele printre ale mele şi ambele noastre mâini îmi ajung pe coapsă.

Pe urmă, îşi întoarce atenția către manual, continuându-şi lectura, de parcă tocmai n-ar fi încercat să-mi dea foc.

Fiindcă aşa mă simt, cu mâna împletită cu a lui, cu atingerea de pe picior. Mi se pare că trebuie să fiu stropită cu apă. Inima începe să-mi bată anapoda şi simt mâncărimi în tot corpul.

Mă ține de mână.

Isuse Cristoase!

N-am ştiut până acum că o ținere de mână te poate face să te simți mai bine decât un sărut. Decât sexul. Mă rog, sexul cu Asa.

Îmi închid ochii și mă concentrez la greutatea mâinii lui, așa cum stă peste a mea. La degetele lui care trec printre ale mele. La felul în care își mișcă din când în când degetul mare.

După ce m-am prefăcut că citesc din manualul din fața mea preț de vreo cincisprezece minute, își retrage mâna. Dar nu-mi dă drumul. Începe să facă cercuri cu degetul arătător pe palma mea. Urmărește apoi fiecare bucată a mâinii mele: palma, degetele, porțiunea *dintre* ele. Cu fiecare minut care trece, încep să mă întreb cum s-ar simți aceste degete pe piciorul meu. Pe gât. Pe burtă.

Încep să respir din ce în ce mai greu. Inspir mai scurt pe măsură ce se scurg minutele.

N-aș vrea ca acest curs să se termine vreodată. Niciodată.

După ce a explorat fiecare părticică a mâinii mele de măcar două ori, degetele îi alunecă pe piciorul meu. Începe să bată ușor la vreo cinci centimetri deasupra genunchiului, după care coboară. Am ochii închiși și strâng cartea în pumn. Face asta preț de câteva minute, înnebunindu-mă complet, aducându-mă aproape de punctul în care voi fi nevoită să mă ridic, să merg la baie și să-mi arunc apă rece pe față.

N-o fac însă, fiindcă se pare că timpul alocat cursului s-a terminat și toată lumea își adună cărțile ca să plece.

Mă străduiesc să-mi deschid ochii și apoi îl privesc. Se uită la rândul său la mine, cu ochii mijiți, incandescenți, cu niște buze umede pe care mi-e imposibil să nu le privesc. Mă ia din nou de mână și mă strânge ușor.

— Știu. N-ar fi trebuit...

Clatin din cap.

— N-ar fi trebuit.

Nu sunt sigură ce ar fi urmat să spună, dar cred că știu la ce se gândește, fiindcă și mintea mea e în același loc.

— Da, zice el. Doar că... atunci când sunt atât de aproape de tine, nu mă pot opri să te ating.

— Iar eu nu pot să nu te las.

Inspiră adânc, după care expiră exact în momentul în care îmi dă drumul la mână. Își ia cartea și și-o bagă în rucsacul pe care și-l aruncă apoi pe umăr. Privesc în sus la el. Aștept să-și ia la revedere sau să plece, dar nu face nimic de genul ăsta.

Ne uităm unul la celălalt câteva secunde, înainte ca el să lase să-i cadă rucsacul și să se așeze din nou pe scaun. Își pune mâna în părul meu și apoi își lipește fruntea de tâmpla mea. N-am idee ce face, dar disperarea din gestul lui îmi dă fiori.

— Sloan, îmi șoptește el, ținându-și gura direct deasupra urechii mele. Vreau tot ceea ce ești. Atât de mult. Atât de mult încât nu mai văd limpede.

Gem când îi aud cuvintele.

— Te rog să ai grijă, îmi spune el. Până când voi putea să te ajut să pleci de acolo. Nu știu când o să fie asta, dar până atunci, te rog, ai foarte multă grijă.

Îmi strâng pleoapele sub greutatea sărutului pe care mi-l dă deasupra urechii. Ce n-aș fi dat ca buzele acelea să se fi întâlnit acum cu ale mele?

Dar cum pot avea atâtea sentimente pentru cineva pe care abia dacă-l cunosc? Pentru cineva cu care nici măcar nu m-am sărutat? Pentru cineva care e aproape tot ce îmi doresc, dar e implicat în toate lucrurile pe care le disprețuiesc?

— Dacă trec pe la tine pe acasă în seara asta, nici măcar n-am să mă uit în direcția ta, zice el. Dar să știi că nu am ochi pentru altcineva!

Îmi dă drumul la fel de repede pe cât mă apucase. Își ia rucsacul și se ridică. Îl aud cum trece pe lângă mine în timp ce rămân nemișcată, complet imobilă, cu ochii închiși și inima zbătându-mi-se să iasă din piept.

Îmi doresc să-mi ofere mai multe asemenea senzații. Dar l-aș vrea și departe de mine. De orașul ăsta. De Asa. Sunt conștientă că, la fel ca mine, Carter își dorește ca eu să plec. Și eu vreau asta cu disperare, dar trebuie să fiu mai pregătită pentru așa ceva. Dacă fug eu, Carter va trebui să mă urmeze. Nu numai că o să fie nevoit să întrerupă orice legătură cu Asa, dar va trebui să se desprindă și de actualul stil de viață.

Trebuie să fugim amândoi.

Înainte să fie prea târziu...

DOUĂZECI ŞI PATRU

ASA

N-am fost niciodată tipul de om care să se ocupe de lucruri în plus. Asta e o altă chestie pe care am învăţat-o de la taică-miu.

Dacă o chestie nu e în beneficiul tău, atunci n-ar trebui să-ţi pese de ea.

Probabil că ăsta e cel mai bun sfat pe care mi l-a dat vreodată. Îl aplic în toate aspectele vieţii mele. Prietenii. Partenerii de afaceri. Educaţia. Imperiul.

Da, am zis imperiul. N-am ajuns încă să-l construiesc, dar e bine să gândeşti pozitiv, nu-i aşa?

Când am început să vând droguri, am făcut-o la scară mică. Dădeam şi eu ce puteam, când puteam, cui puteam. Mai ales Ecstasy studenţilor şi iarbă celor care s-au lăsat de facultate. De îndată ce mi-am dat seama însă că banii şi puterea nu erau acolo, am început să studiez.

După ce am început facultatea, timp de un an întreg, am studiat în fiecare minut al fiecărei zile. Şi nu mă refer că am studiat din manuale, ca mai apoi să ajung în spatele unui birou, pe un salariu care să-ţi ajungă să cumperi o casă, o maşină şi o nevastă. Eu mă refer la studiu *adevărat*. La întâlniri cu

oamenii. La a deveni acea persoană pe care vrea lumea să o vadă. La mostre gratuite de marfă ca lumea, heroină, cocaină, ca să înțeleg ce fel de drog e mai bun pentru fiecare categorie socială. A trebuit să învăț și să nu ajung dependent de propria marfă. Am învățat cum să mă apropii de furnizorul meu atât de mult încât să-i devin cel mai bun prieten și să ajung la furnizorul lui. Am câștigat încrederea celor cu mai multă putere decât mine și am stat cu capul la cutie în momentul în care am devenit mai puternic decât ei.

Am învățat o mulțime de chestii și nu în cele mai plăcute feluri. Dar am făcut-o *corect*. De la bază spre vârf.

Acum nu mă mai ocup cu nimicuri: X, iarbă, pastile. Mă feresc în special de marijuana. E ceva în plus. Vrei iarbă? Ia-ți un card cadou la magazinul de droguri legale! Nu-mi irosi mie timpul!

Dar dacă vrei ceva bun... o chestie care să te facă să simți că îl săruți pe gură pe însuși Dumnezeu? Atunci vii la mine. N-am să-ți vând un Ford, ci cel mai rar și mai scump Bugatti pe care îl cei vedea vreodată.

Construiesc în continuare. Voi construi mereu. În secunda în care cineva aflat în poziția mea simte că nu mai e nimic de știut, el va fi depășit de un altul. Din punctul meu de vedere, în orașul ăsta n-ar trebui să existe nimeni deasupra lui Asa Jackson. Mă sprijin și pe o echipă ca lumea. Băieți care stau la locul lor. Care știu că voi fi drept cu ei dacă se comportă cinstit cu mine.

Nu-l cunosc încă prea bine pe cel mai nou dintre ei, pe Carter. Pentru mine, majoritatea oamenilor sunt transparenți, dar el e ca apa unui râu mâlos. Cei mai mulți oameni, mai ales

ăia care lucrează pentru mine, mă pupă în fund fiindcă sunt conştienţi că ăsta este un lucru foarte bun pentru ei.

Carter e diferit. Nu prea îi pasă de chestiile astea. Iar indiferenţa asta mă enervează. Îmi aduce aminte de mine însumi şi nu ştiu dacă ăsta e un lucru bun. Fiindcă pe lume e loc doar de un singur tip ca mine.

Cel mai vechi dintre băieţii mei, Jon, începe să fie neglijent. Odinioară a fost mâna mea dreaptă, dar acum mi-a devenit călcâiul lui Ahile.

Ceea ce mă aduce în punctul de unde am plecat.

Dacă o chestie nu e în beneficiul tău, atunci n-ar trebui să-ţi pese de ea.

Deocamdată, încerc să văd în ce fel îmi mai este Jon de folos. Pare că intră în tot felul de rahaturi. Săptămâna trecută m-a făcut să pierd unul dintre cei mai mari clienţi fiindcă nu şi-a putut ţine scula în pantaloni şi i-a pus-o nevestei ăluia. Până şi *eu* ştiu că există o limită în chestiile astea.

Spre deosebire de Jon, Carter e folositor. Traduce bine, e tăcut, apare mereu acolo unde trebuie să fie şi face ceea ce îi cer. Acestea sunt motivele pentru care nu am scăpat de el, în pofida bănuielilor mele. Deocamdată nu e o chestie în *plus*.

Jon însă... Jon începe să devină o povară.

De asemenea, ştie o mulţime de lucruri, ceea ce ridică o problemă şi mai complicată.

Pentru el. Nu pentru mine.

În afara afacerilor, am tăiat din viaţa mea tot ceea ce e în plus. Mai puţin pe Sloan, deşi ea este totuşi departe de a se afla în poziţia asta. Dacă ar fi să o compar cu un drog, atunci ea ar fi heroina. Heroina e bună. Heroina te înmoaie. Atâta

vreme cât ai destulă, poate fi ceva ce să-ţi injectezi bucuros tot restul vieţii.

Poate că e ciudat să compari oamenii cu drogurile, dar atunci când nu ştii nimic altceva e normal.

Jon e metadonă. E mult prea îngâmfat, nu-i tace gura şi uneori spune prostii. Prostii imense.

Dalton e cocaină. Sociabil, prietenos, te face să-ţi doreşti şi mai mult. Îmi place cocaina.

Carter ar fi...

Ce-ar fi Carter?

Nu cred că-l cunosc îndeajuns de bine încât să-l pot asocia cu un drog. Dar, timp de două minute astă-noapte, când mi s-a părut că Sloan i-a rostit numele, a fost pur şi simplu o supradoză.

Dar nu i-a spus numele. Din câte ştiu eu, nici măcar nu a vorbit cu el. Iar dacă e deştept, probabil că nici el n-a mai vorbit cu ea de când le-am făcut cunoştinţă, în bucătărie.

Curând nu va mai trebui să mă îngrijorez pentru tipii de pe-aici, fiindcă nu va mai locui în această casă. O să avem locul *nostru*.

Rahat.

La naiba!

Trebuia să-i cumpăr azi nenorocitul ăla de inel. Ştiam eu că am uitat ceva.

Mă duc în dressing ca să mă îmbrac. Mă întreb dacă să scot costumul Armani. Ştiţi voi, e o zi mai specială şi... prostii. În schimb, iau un tricou albastru închis cu guler şi nasturi la gât, ştiu că lui Sloan îi place, şi pun pe mine şi nişte pantaloni scurţi. De fapt, nu prea contează ce aleg, fiindcă toate hainele

mele sunt spectaculoase. M-am îmbrăcat întotdeauna cu gândul la respectul cu care vreau să fiu privit.

Şi nu, n-am învăţat asta de la nenorocitul de taică-miu. Probabil că ar fi rezistat mai mult dacă nu s-ar fi îmbrăcat mereu ca un sărac. Ceea ce şi era.

Când ajung la capătul scărilor, privesc în bucătărie. Îl văd pe Jon aplecat deasupra chiuvetei, cu spatele la mine, ţinându-şi o pungă de gheaţă pe cap.

— Ce-ai păţit?

Se întoarce şi văd că toată partea dreaptă a feţei are nuanţe vineţii.

— Cristoase! Cine naiba te-a aranjat aşa?

— Nu contează, îmi răspunde Jon, lăsând punga cu gheaţă să cadă în chiuvetă.

Intru în bucătărie. De aproape, faţa îi arată chiar mai rău. Şi se înşală dacă crede că n-o să-mi spună cine l-a bătut. În cazul în care mi-am mai pierdut vreun client, şi partea stângă a mutrei lui va arăta la fel. Îmi iau cheile de pe masă şi-l întreb din nou:

— Cine dracu ţi-a făcut asta, Jon?

Îşi deschide gura şi priveşte în altă direcţie.

— Un nenorocit m-a prins aseară cu prietena lui. M-a luat prin surprindere. Pare mai rău decât este cu adevărat.

E un idiot şi asta mă face să râd.

— Nu, sunt sigur că arată exact aşa cum e.

Merg în cămară ca să văd dacă mai avem băutură. Ca de obicei, e goală, aşa că trântesc uşa.

— În seara asta sărbătorim. Trebuie să faci aprovizionarea. Eu am nişte treburi.

— Vreo ocazie specială?

— Da. M-am logodit. Ai grijă să fie băuturi bune. Fără chestii ieftine.

Mă îndrept spre ușa din față, dar îl aud cum începe să râdă. Mă întorc și văd că zâmbește încă.

— E ceva distractiv? îl întreb eu intrând înapoi în bucătărie.

Începe să clatine din cap.

— Dar e ceva care să *nu* fie distractiv în faptul că te însori, Asa?

Râd și eu. După aceea îi nenorocesc și partea stângă a feței.

Nu suport chestiile în plus.

DOUĂZECI ȘI CINCI

CARTER

Merg prin parcare către mașină. Când urc, strâng volanul în pumni și-mi dau capul pe spate.

Nu mai știu unde e granița, totul e confuz. Încerc să-mi îndeplinesc misiunea pentru care sunt aici, dar în același timp Sloan mă face să mă întreb dacă asta e viața pe care mi-o doresc. N-am idee dacă mai înainte am fost Carter sau Luke. Fiindcă Luke devine din ce în ce mai mult Carter.

Mă implic prea mult în cazul ăsta, dar nu știu cum să fac să nu mai fiu eu însumi când ajung în preajma ei. Toate lucrurile pe care vreau să i le spun. Pe care aș vrea să i le fac. Adevărul pe care aș vrea să i-l pot spune.

Dacă i-aș zice cine sunt cu adevărat și de ce am venit aici, aș risca probabil totul. Viața mea, pe a lui Ryan, poate și pe a *ei*. Cu cât știe mai puțin cu atât mai bine.

Îmi pun fruntea pe volan și încerc să prevăd furtuna care se îndreaptă spre noi. Vreau să fiu cu ea. Vreau să fiu cu ea fiind Luke. Dar asta nu se poate întâmpla înainte să strâng îndeajuns de multe dovezi ca Asa să nu mai iasă din închisoare. Iar asta nu se va întâmpla decât atunci când va greși. Iar

acum e grijuliu. Se comportă mai inteligent decât am crezut la început.

Cu cât trece mai mult timp iar noi nu ne putem desprinde de această investigaţie, cu atât mai periculos e pentru Sloan. Aşa cum îl cunosc pe Asa, probabil că nu există un lucru mai rău pentru ea decât să-l părăsească. El n-o s-o lase niciodată să plece pur şi simplu. I-ar face rău. Şi nu m-aş mira să se comporte la fel şi cu fratele ei.

E prinsă în capcană, atâta vreme cât el e liber. Şi asta s-ar putea să mai dureze câteva luni.

Mă sprijin de spătarul scaunului şi-mi iau telefonul. Am două mesaje de la Asa.

Asa: Unde eşti?
Asa: Ne vedem la prânz. La Peralta. Mi-e foarte foame.

Mă uit la mesaje câteva secunde. Nu prea obişnuieşte să trimită aşa ceva. Nu-şi foloseşte telefonul personal când vrea să comunice despre vreo afacere, deci... chiar vrea să mâncăm la *prânz?*

Eu: Ajung în zece minute.

* * *

Douăsprezece minute după aceea, îmi croiesc drum prin restaurant spre locul în care stă Asa. Când mă aşez, se uită la ecranul telefonului.

— Salut, îmi zice el, fără să-şi ridice privirea. Eşti liber în seara asta? mă întreabă el după ce îşi termină mesajul şi îl trimite.

Dau afirmativ din cap și iau meniul.

— Da. De ce?

Mă prefac că citesc, dar nu trebuie să mă uit la el ca să-mi dau seama că zâmbește. Duce o mână la spate și apoi pune ceva pe masă. Cobor meniul și văd o cutie.

O cutie pentru bijuterii.

Ce naiba?

O deschide și mi-o întinde mie. Privesc inelul și frica îmi răspândește fiori în tot corpul. *O cere de nevastă?*

Încerc să nu râd. E pur și simplu dement dacă își închipuie că ea va fi de acord. De asemenea, constat că nu o cunoaște prea bine pe Sloan, fiindcă ei nu-i va plăcea deloc inelul. E țipător și lipsit de gust. O să-l urască.

— O ceri de nevastă? întreb eu, dându-i înapoi cutia și ridicând din nou meniul, de parcă nu aș fi fost interesat cu adevărat.

— Nu, am făcut-o deja. În seara asta sărbătorim.

Îmi ridic ochii de pe foile meniului și-l privesc pieziș.

— Și ea a acceptat?

Până acum n-am avut idee că și aprobările mute, din cap, pot fi încrezute. Mă străduiesc să zâmbesc.

— Felicitări, omule. Pare o partidă bună.

Oare de ce nu mi-a zis asta de dimineață? De ce a acceptat? Cred că se simte într-o situație fără de ieșire. Nu-l poate refuza, având în vedere poziția în care se află. Acceptarea a fost modul înțelept de a proceda, deși trebuie să recunosc că sunt bolnav de îngrijorare pentru ea.

Doar că nu-mi dau seama de ce nu m-a prevenit.

Asa pune cutia înapoi în buzunarul hainei.

— E o partidă bună. E heroină.

— Heroină? repet eu ridicând o sprânceană.

Alungă întrebarea cu un gest vag al mâinii și cheamă chelnerul.

— Eu vreau o bere. Orice aveți la halbă. Și un cheeseburger cu de toate.

Chelnerul se uită apoi la mine.

— La fel, îi zic.

Îi dăm înapoi meniurile chiar în momentul în care telefonul începe să-mi vibreze în buzunar. Probabil că e Dalton. I-am trimis un mesaj în timp ce mă îndreptam spre restaurant ca să-l anunț că iau prânzul cu Asa. N-aveam de unde ști despre ce e vorba, așa că mi-am dorit să anunț echipa unde o să fiu. Mai ales după ce Sloan mi-a rostit numele în somn. Mă așteptam ca invitația asta să fie mai degrabă parte dintr-o misiune sinucigașă.

Iau o înghițitură de apă din carafa care se află deja pe masă.

— Și, deci, când e evenimentul?

— N-am idee, răspunde el ridicând din umeri. Curând. Vreau s-o scot din casa aia nenorocită înainte să pățească vreo chestie urâtă. Nu am încredere în nimeni din jurul ei.

Cât de grijuliu! A întârziat cu o zi însă. Dar, pe de altă parte, sunt convins că Jon nu i-a pomenit despre încercarea lui.

— Mie mi s-a părut că-i place, mint eu. Iar voi nu aveți o relația din asta... deschisă? Chiar așa, cum funcționează?

— Nu, mă contrazice repede Asa, îngustându-și ochii. N-avem niciun fel de relație deschisă. De ce naiba ai spune așa ceva?

Încep să râd și-i aduc aminte de ce ar *crede* cineva aflat în postura mea.

— Jess? Tipa căreia i-ai pus-o în dormitorul vostru? Fata din piscină?

— Mai ai multe lucruri de învăţat despre relaţii, Carter, zice Asa râzând.

Mă aşez mai bine în scaun. Încerc să continuu conversaţia fără a părea însă prea interesat. Îmi doresc însă să aflu fiecare motiv pentru care el crede că-i poate irosi timpul lui Sloan.

— Se poate. Eu am presupus mereu că relaţiile sunt între doi oameni, dar cred că m-am înşelat. Chestiile astea de cuplu mă nedumiresc. Chiar şi a ta.

— *Chiar şi a ta!* repetă el. Cine naiba vorbeşte aşa?

Suntem întrerupţi de chelnerul care ne aduce berile. Apucăm amândoi halbele, dar el o dă deoparte pe a lui şi se apleacă spre mine, bătând cu degetul arătător în masă.

— Hai să te învăţ eu cum e cu relaţiile, Carter. În caz că te vei trezi într-una.

Asta o să fie interesant.

— Tatăl tău mai trăieşte? mă întreabă Asa.

— Nu. A murit când aveam doi ani. *Asta e o minciună. S-a întâmplat acum trei ani.*

— Ei bine, asta e prima ta problemă. Ai fost crescut de o femeie.

— Şi asta e o problemă?

— Tu, zice el dând afirmativ din cap, ai învăţat ce e viaţa de la o muiere. Mulţi bărbaţi păţesc asta şi li se pare că ajung bine. De fapt însă, asta-i strică. Bărbaţii trebuie să înveţe de la bărbaţi. Noi funcţionăm diferit faţă de felul în care ne percep femeile în societate.

Nu-i răspund. Aştept că continue acest expozeu *genial.*

— Bărbații n-au fost proiectați de natură să fie monogami. Suntem programați să ne răspândim sământa. Să creștem populația. Suntem predestinați să ne înmulțim. Și, indiferent ce reguli încearcă să ne impună societatea, așa vom fi cât vom călca pe acest pământ. Acesta e motivul pentru care suntem și așa de excitați tot timpul.

Trag cu ochiul în stânga mea la două femei mai în vârstă care au rămas cu gura căscată după ce au tras cu urechea la descrierea pe care a făcut-o Asa tuturor bărbaților.

— Dar femeile sunt cele care nasc, îi zic eu. Nu au și ele instinctul ăsta de a se înmulți? Nu sunt și ele programate să crească populația?

Clatină puternic din cap.

— Ele îngrijesc. Datoria lor este să mențină specia în viață. Nu să o creeze. În plus, femeilor nu le place sexul așa cum ne place nouă.

Tare îmi doresc să fi putut înregistra conversația asta.

— Chiar așa?

— Bineînțeles. Ele tânjesc după împărtășirea gândurilor... emoții... sentimente... Își doresc să formeze o legătură... o conexiune care să dureze toată viața. Tocmai de aceea își doresc să se căsătorească. Dorința de a avea un protector e inclusă în zestrea lor genetică. Vor pe cineva care să le întrețină. Au nevoie de stabilitate, de o casă, de un loc în care să-și crească progeniturile. Femeile n-au dorințe fizice așa ca noi. Astea fiind zice, este deci normal ca noi să creăm cadrul familial pentru femei, dar avem nevoie și de un alt debușeu, unul care să ne satisfacă instinctele. Una e să înșele bărbații și cu totul altceva este să înșele femeile.

Dau din cap, ca și cum i-aș înțelege filosofia, dar îmi pare tare rău pentru Sloan.

— Deci, după părerea ta, femeile nu au o scuză biologică pentru dorința lor de a se cupla cu mai mult de un bărbat. Iar la noi e invers?

— Exact, mă aprobă el. Când un bărbat merge la alte femei, e o chestie pur fizică. Suntem atrași de șoldurile femeilor, de picioare, de fund, de țâțe. Totul se învârte în jurul actului sexual. O bagi, o scoți. Când înșală o *femeie*, actul ăsta e pur mental. Ele se excită din cauza emoțiilor. A sentimentelor. Atunci când face sex cu un bărbat, motivul femeii nu este că e stârnită. Ea își dorește să fie iubită. De asta o înșel eu pe Sloan. Și tot din această cauză ea n-are voie să se culce cu alt bărbat. Cum ți-am spus, atunci când înșală un bărbat e cu totul altceva decât când o face o femeie. E un adevăr demonstrat de însăși Mama Natură.

Doamne! Asemenea oameni chiar există. Doamne, ajută-ne!

— Și Sloan e de acord cu toate astea?

— Păi tocmai asta-i chestia, Carter, zice Asa râzând. Femeile nu înțeleg asemenea lucruri, fiindcă nu sunt construite ca noi. Din acest motiv, bărbaților și s-a oferit și abilitatea de a minți foarte bine.

Zâmbesc, dar, de fapt, singurul lucru pe care mi-l doresc este să mă întind peste masă și să-i termin capacitatea de a crea viață, mai ales de a fi părintele unei creaturi care să se comporte ca el.

— Și atunci ce rol joacă amantele? îl întreb eu.

— Din acest motiv a creat Dumnezeu curvele, Carter.

Încerc să zâmbesc. Are totuși dreptate într-o privință — și eu pot minți foarte bine.

— Deci curvele satisfac instincte, iar nevestele îngrijesc familia.

Asa rânjeşte, încântat probabil că a reuşit să mă înveţe ceva. Îşi ridică berea.

— Să bem pentru asta.

Ne ciocnim halbele, iar el ia o înghiţitură.

— Şi taică-miu avea cam aceeaşi părere.

— Mai trăieşte?

Asa îmi face semn că da, dar observ că fălcile i s-au încordat brusc.

— Da, pe undeva.

Vine şi mâncarea, dar nu-s sigur că după lecţia asta de darwinism mai pot înghiţi şi altceva.

Nu-mi vine să mănânc, mai ales că în seara asta mă voi vedea cu Sloan.

La nenorocita ei de petrecere de logodnă.

— Ar trebui să ţii un toast în seara asta.

— Pardon? zic eu, cu gura plină.

— În seara asta, repetă Asa, după care ia o gură de bere şi aşază la loc halba pe masă. La petrecere. Ar trebui să ţii un toast după ce anunţ logodna. Eşti cel mai capabil să legi două vorbe dintre toţi prostanii care vor fi pe-acolo. Să mă vorbeşti de bine. Sloan va înghiţi găluşca asta.

Înghit cu mare greutate mâncarea din gură.

— Aş fi onorat.

Ce nenorocit!

DOUĂZECI ȘI ȘASE

SLOAN

De obicei, pierd cât mai mult timp înainte să mă întorc acasă. Cu cât lipsesc mai mult, cu atât mai bine. Astăzi, după cursuri, m-am dus la sală și apoi la bibliotecă. Era trecut de șapte când am intrat pe ușă. Jon stătea pe canapea și s-a uitat la mine.

M-am grăbit să urc scările și să intru în camera mea, dar n-am avut cum să nu-i observ fața. Nu știu ce s-a întâmplat după ce l-am lăsat aseară singur cu Carter, dar se pare că lucrurile au continuat, fiindcă acum are vânătăi pe ambele părți ale feței.

Mă asigur că am încuiat ușa dormitorului. Nu știu dacă Asa este acasă sau nu, dar nu mai risc să rămân vreodată singură cu Jon.

Ajunsă în siguranța camerei mele, îmi arunc rucsacul pe podea. Ochii îmi cad imediat pe comodă. Mai ales pe *cutia de bijuterii* care stă pe ea.

Mi-a cumpărat un inel. Îmi face aproape zilnic promisiuni pe care nu le respectă niciodată. Dar pe asta, singura pe care mi-aș fi dorit să o ignore, și-a respectat-o.

Asta e norocul meu.

Mă apropii de comodă și deschid cutia. Nici măcar n-o ridic. O deschid doar, fără să-mi doresc să văd ce e înăuntru.

Tresar instantaneu. Bineînțeles că mi-a cumpărat un asemenea inel. Probabil era cel mai mare din magazin. Trei diamante imense acoperă cea mai mare parte a inelului de platină, fiecare dintre ele fiind înconjurat de pietre mai mici.

E urât cu spume. Oare chiar va trebui să port chestia asta?

N-am cum să ascund inelul. Știu că ar fi trebuit să-i spun lui Carter mai devreme. Doar că nu m-am priceput cum să fac să-i zic tipului pentru care încep să nutresc sentimente că tocmai m-am logodit cu altcineva. Cu cineva pe care el îl disprețuiește. Chiar dacă logodna asta nu înseamnă mare lucru pentru mine.

De afară se aud râsete, așa că mă duc la fereastra dormitorului. Pe peluza grădinii din spate văd o mulțime de răcitoare de băuturi și pe Dalton care stă lângă grătar și prăjește burgeri. Sunt câțiva oameni așezați pe șezlonguri sau în picioare. Vreo douăzeci. Probabil că Asa a încălzit piscina, fiindcă în ultimele zile a fost ceva mai rece, dar acum văd oameni în apă.

Asa încălzește piscina doar pentru petreceri importante.

— Sloan!

Rahat.

Mă întorc fiindcă mi-am auzit numele și o bătaie în ușă. Mă grăbesc să deschid, lăsându-l pe Asa să intre. Zâmbește încă de dinainte să mă vadă.

— Salut, viitoare nevastă.

E ciudat cum ceea ce el vrea să fie un apelativ drăguț sună pentru mine ca o insultă.

— Salut... viitor soț.

Își pune brațele în jurul meu și mă sărută pe gât.

— Sper că ai dormit bine azi-noapte, fiindcă astăzi n-ai să pui geană pe geană, continuă el, mișcându-și buzele în sus pe gât și oprindu-se în colțul gurii mele. Vrei să-ți dau inelul acum sau mai târziu?

Nu-i spun că m-am uitat deja în cutie și că bijuteria aia este încă o dovadă că nu mă cunoaște absolut deloc. Îi zic că-l vreau acum, fiindcă dacă voi amâna momentul, el îl va transforma într-un spectacol. Iar ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Merge până la comodă și ia cutia. Mi-o dă, dar mi-o ia imediat înapoi.

— Stai! Trebuie s-o fac cum trebuie.

Se așază într-un genunchi și ridică spre mine cutia, arătându-mi inelul.

— Vrei să-mi faci onoarea de a deveni doamna Asa Jackson?

Serios? Asta trebuie să fie cea mai jalnică cerere în căsătorie din istorie. Dacă n-o pun la socoteală pe cea pe care mi-a făcut-o dimineață, în timp ce mă strângea de gât.

— Ți-am zis deja că da, fraiere, îi răspund eu.

Rânjește și îmi pune inelul pe deget. Îl privesc și eu, ridicându-l în lumină. *Nu știam că Iadul sclipește într-un asemenea hal.*

Asa se ridică și merge în dressing. Își dă jos tricoul albastru pe care îl poartă acum și începe să-și caute altul.

— În seara asta ar trebui să ne asortăm. Tricou negru, rochie neagră.

Le alege pe amândouă, iar eu prind rochița pe care o aruncă în direcția mea. E una pe care mi-a cumpărat-o el, mai scurtă decât orice mi-aș fi dorit eu vreodată.

— O să fie așa de bine, când o să avem, în curând, casa noastră, zice el. Cu dressinguri separate.

Strâng rochia în pumni.

— Casa noastră? îl întreb eu, făcându-l să râdă.

— Doar nu credeai că am de gând să te iau de nevastă dar să te las să trăiești în continuare aici?

— Să mă *lași?*

Își trage tricoul peste cap și râde încetișor, în timp ce-și încheie nasturii de la gât.

— Astăzi am fost la prânz cu Carter, zice el nepăsător, așezându-se pe pat.

Prânz? Ce? Cursul pe care l-am avut împreună s-a terminat la amiază. Carter a plecat de acolo după ce m-a făcut să am toate senzațiile alea și s-a dus direct să ia masa cu *Asa?*

De ce?

Mă așez și eu pe cealaltă parte a patului, încercând să par dezinteresată.

— Serios?

Asa începe să-și pună o pereche de șosete.

— Nu e chiar așa de rău. Am început să-l plac. S-ar putea chiar să-l rog să fie cavaler de onoare la nunta noastră.

Planifică deja nunta?

Asa își pune încălțările, se ridică și se întoarce spre oglindă. Își trece ambele mâini prin păr.

— Te-ai gândit cine vrei să-ți fie domnișoare de onoare? Nu prea ai multe prietene, nu-i așa?

E cam greu să ai așa ceva când sunt în preajma ta, Asa.

— Abia ce ne-am logodit în dimineața asta, îi răspund eu. Pe urmă am avut cursuri toată ziua. N-am putut să mă gândesc la asemenea detalii.

— O poţi ruga pe Jess, zice el.

Îi fac semn că da, dar râd în sinea mea. Jess mă urăşte. Nu ştiu de ce, dar fata aia nu s-a uitat în direcţia mea în ultimele şase luni, indiferent cât aş încerca eu să mă împrietenesc cu ea.

— Mda, îl aprob eu. Aş putea s-o întreb pe Jess.

Asa deschide uşa dormitorului şi arată spre rochia pe care o strâng încă în pumni.

— Fă un duş şi pregăteşte-te. Vreau să fii aranjată în seara asta, atunci când voi face marele anunţ.

Uşa se închide în urma lui. Privesc rochia. Privesc inelul.

Mă afund din ce în ce mai mult în toate astea. Dacă nu găsesc o cale de a evada din groapa pe care mi-am săpat-o, Asa o va acoperi cu ciment.

* * *

Îi place atunci când am părut drept. Ştiu asta fiindcă mi l-am ondulat de vreo câteva ori, iar el mi-a cerut să-l îndrept. Prima dată a fost chiar după ce am început să ne vedem, când mi i-a prezentat prima dată pe Jon şi pe Jess. A doua oară a fost cu ocazia primei noastre aniversări, când am mers la un restaurant la care eu am făcut rezervările. A trebuie să-i amintesc de aniversarea asta de vreo trei ori.

Mi-a spus că maică-sa avea părul ondulat şi de aceea ar vrea ca eu să-l păstrez drept.

Singurul amănunt pe care îl ştiu despre familia lui este că nu există. Propoziţia aceea despre coafura mamei sale a fost singura menţiune a ei în toţi anii de când îl ştiu.

Şi totuşi... stau acum în faţa oglinzii cu aparatul în mână, ondulându-mi părul. Doar fiindcă ştiu că aşa îi place lui Carter. L-am surprins privindu-mă uneori după ce l-am ondulat.

Pare că-și dorește să-l atingă — să-și treacă mâna prin el și să mă tragă mai aproape. O fac deși știu că va fi prezent cât mai în spate, în partea opusă a mea și a lui Asa, fără să privească în direcția mea. Îmi fac bucle. Pentru el.

Nu pentru *logodnicul meu.*

Muzica e tare, casa e plină de oameni, dar eu am zăbovit în baie timp de o oră și jumătate, pregătindu-mă. Bineînțeles, cea mai mare parte a acestui interval am petrecut-o privindu-mă în oglindă și întrebându-mă cum naiba am ajuns în situația în care mă aflu. Știu însă că trebuie să încetez să mă mai gândesc la deciziile proaste pe care le-am făcut, fiindcă trebuie să încep să mă descurc mai bine.

Duminică merg să-l văd pe fratele meu. Acum că îngrijirea lui e plătită, nu mai trebuie să mă întâlnesc cu vreun inspector, ca să semneze evaluarea anuală. Dar cred că voi încerca să stabilesc o asemenea întâlnire. Vreau să aflu ce se poate face ca el să-și recapete alocația. Bineînțeles, Asa nu trebuie să știe despre asta.

Aud o bătaie în ușa băii, așa că scot ondulatorul din priză și-l las din mână. Când deschid, îl văd pe Asa sprijinindu-se de toc. Mă măsoară de sus până jos și exclamă:

— Dumnezeule!

Intră în baie. Cu un braț mă ia de talie, iar cu mâna liberă începe să-mi ridice rochia.

— Mă gândisem să aștept până te duc în pat, diseară, dar nu sunt sigur că pot.

Respirația îi duhnește a whiskey. Nu cred că s-a făcut încă ora nouă, iar el e la jumătatea drumului spre comă alcoolică. Îl împing în piept.

— Păi, *trebuie* să aştepţi. Abia m-am terminat de aranjat. Mi-ar plăcea să te torturez cu rochia asta cel puţin vreo *câteva* ore.

Mormăie şi mă împinge pe blatul care susţine chiuveta, intrând între picioarele mele.

— Sloan, cum se poate ca un tip să fie atât de norocos?

Îmi închid ochii în timp ce el mă sărută pe umăr. Dar oare cum poate să fie o fată atât de *ghinionistă?*

Mă ia de talie şi mă dă jos. Dar nu mă pune cu picioarele pe podea. Mă ridică în braţe şi trebuie să-l prind de gât ca să mă echilibrez. Mă scoate din baie şi coborâm aşa scările. Înainte să ajungem jos, mă pune totuşi în picioare.

— Stai aici, îmi spune el, după care dispare în bucătărie.

Mă uit în sufragerie, la toţi oamenii de acolo. Sunt al dracului de mulţi. O zăresc pe Jess cum mă fixează cu privirea şi-i zâmbesc. Se uită în altă parte şi sunt aproape sigură că strâmbă din nas înainte să o facă.

N-am idee ce i-am făcut de mă urăşte într-un asemenea hal. Pe de altă parte însă, sunt obişnuită să fiu tratată în felul ăsta. Am încetat să-mi mai pun asemenea probleme înainte să ajung în liceu.

Îmi rotesc inelul de pe mâna stângă, cu un gest nervos. Cred că singurul avantaj al dimensiunilor lui este că-l pot folosi ca armă de autoapărare. S-ar putea să am nevoie de aşa ceva dacă mă voi pomeni iarăşi singură cu Jon.

Simt neliniştea cum îmi încordează stomacul încă înainte să-l văd. Carter e în partea cealaltă a încăperii. Stă sprijinit de perete, lângă Dalton. Şi-a încrucişat braţele pe piept şi, credincios promisiunii făcute, nici măcar nu se uită la mine. Teoretic. Fiindcă îmi priveşte mâna.

Încetez să mai rotesc inelul și în momentul acela privirea lui se lipește de a mea. Are ochii mijiți și maxilarul încordat. Dalton stă lângă el, râzând și vorbind continuu, ca și cum Carter ar participa la conversație. El are însă ochi doar pentru mine. Trăsăturile îi sunt neclintite. Chiar și când se întoarce Asa cu două pahare de șampanie pe care mi le pune în mâini, Carter nu-și ia privirea de pe mine. E ca și cum și-ar dori să-și facă rău singur.

Încerc să-i mai domolesc din durere și privesc prima în altă parte. Probabil că nu ajută însă prea mult, fiindcă mă uit la Asa. Simt încă ochii lui Carter pe mine când acesta ridică paharul.

— Tâmpiților! urlă el. Opriți muzica!

Durează câteva secunde, dar se face liniște. Toți cei din cameră se întorc spre noi, iar mie îmi vine să urc scările în fugă și să mă ascund. Mă silesc să nu mă uit la Carter.

Abia după ce se convinge că toată lumea e atentă la el, Asa începe să vorbească.

— Cei mai mulți dintre voi au aflat deja, fiindcă nu pot să-mi țin dracului gura, după ce ea a zis „Da", continuă el, ridicându-mi mâna, dar a acceptat.

Încăperea se umple de aclamații și felicitări, care se curmă însă de îndată ce devine limpede că Asa n-a terminat de vorbit.

— O iubesc de multă vreme pe fata asta, zice el. Ea e lumea mea. Așa că m-am gândit că a sosit momentul să ne oficializăm relația.

Îmi zâmbește și aș minți dacă aș zice că în momentul acesta nu există o părticică din mine care simte ceva pentru el, deși e vorba doar de milă. Undeva în adâncul sufletului meu sunt conștientă că a devenit ceea ce este din cauza felului în

care a fost crescut. O părticică din mine nu-l poate învinovăţi pentru asta. Dar fiindcă o mare parte a comportamentului lui se datorează oamenilor îngrozitori cu care a interacţionat în copilărie, asta nu înseamnă că eu trebuie să mă supun unei nefericiri eterne doar pentru că el mă iubeşte.

Fiindcă mă iubeşte. O face în felul lui bizar, dar e îndrăgostit de mine. Asta e evident.

Asa întinde mâna şi arată spre celălalt capăt al camerei.

— Carter! Omule! Ajută-ne să marcăm această ocazie deosebită. Spune ceva!

Îmi închid ochii. De ce-l bagă pe Carter în asta? Pur şi simplu nu mă pot uita.

— Unul dintre voi, tâmpiţilor, daţi-i omului un pahar de şampanie! strigă Asa.

Îmi deschid ochii pe care-i duc cu încetineală spre Carter, care are aceeaşi expresie întipărită pe faţă. I se dă un pahar cu şampanie.

Şi un scaun pe care să se urce.

S-o ia dracu de viaţă.

Asa mă trage lângă el şi mă sărută pe tâmplă, în timp ce ne uităm amândoi cum Carter se urcă pe scaun. Se lasă o tăcere ciudată. Deşi nu a rostit încă niciun cuvânt, a pus stăpânire pe toată adunarea într-un fel pe care Asa nu a reuşit s-o facă. Pare că toată lumea e mai curioasă să afle ce are de spus Carter decât a fost să audă anunţul lui Asa. Sper că asta nu e prea evident.

Carter nu mă priveşte. Îi face cu ochiul lui Asa şi-şi duce paharul la gură. Îl goleşte dintr-o înghiţitură, înainte să rostească vreun cuvânt. Îndreaptă paharul gol spre Dalton, care ţine sticla cu şampanie, şi-l umple din nou. Carter se uită

apoi direct la Asa. Îl văd cum expiră brusc înainte să înceapă să vorbească.

— E greu de crezut că am ajuns la vârsta logodnelor. A căsătoriilor. A creării unei familii. Dar e şi mai greu de acceptat faptul că Asa Jackson e primul dintre noi care face acest pas.

În cameră se aud câteva râsete răzleţe.

— Eu nu m-am văzut niciodată ca fiind tipul de bărbat care să se aşeze la casa lui. Dar după ce am petrecut mai mult timp cu Asa şi am ajuns să-l cunosc mai bine — după ce am putut să mă conving eu însumi cât de mult *preţuieşte* relaţia cu Sloan –, s-ar putea ca exemplul lui să mă facă să mă răzgândesc. Pentru că, dacă el poate să ia de nevastă o fată atât de frumoasă, poate că şi noi restul mai avem o şansă.

Oamenii încep să ridice paharele, dar Carter ridică o mână în aer şi-i reduce la tăcere. Simt cum Asa se încordează lângă mine, dar eu am fost tensionată încă de la începutul toastului.

— N-am terminat, zice Carter, privindu-i pe cei din încăpere. Asa Jackson merită un toast mai lung decât ăsta, băi nenorociţilor nerăbdători.

Alte râsete.

Carter termină şi al doilea pahar cu şampanie şi aşteaptă ca Dalton să-l umple a treia oară. Pulsul mi-a luat-o razna şi mă rog ca Asa să nu mă apuce de încheietura mâinii ca să-şi dea seama.

— Deşi Sloan este foarte *foarte* frumoasă, zice Carter, asigurându-se că nu se uită la mine, înfăţişarea n-are legătură cu dragostea. Iubirea nu poate fi găsită în atracţia pe care o ai pentru cineva. Ea trebuie căutată atunci când râdeţi împreună. Nu se găseşte nici măcar în lucrurile pe care le aveţi în

comun. Ea nu este definită în niciun fel și nu poate fi construită pe baza stării de bine pe care o aduce oamenilor.

Termină al treilea pahar de șampanie, iar Dalton își face din nou datoria. Iau și eu o înghițitură, fiindcă gura și gâtul îmi sunt tare uscate.

— Dragostea, continuă Carter cu o voce ușor mai nesigură și pe un ton ceva mai înalt. Dragostea nu poate *fi găsită*. Dragostea te *găsește.*

Ochii lui Carter rătăcesc prin cameră până când se întâlnesc cu ai mei.

— Dragostea te găsește în iertarea de după o ceartă, în empatia pe care o simți pentru celălalt. Simți iubirea în îmbrățișarea care urmează unei tragedii, în bucuria care te năpădește atunci când ai învins o boală sau, dimpotrivă, în jalea care te doboară după ce ai *pierdut* o asemenea bătălie, spune el, după care ridică paharul. Pentru Asa și Sloan! Fie ca dragostea să vă găsească după fiecare tragedie pe care o veți înfrunta.

Încăperea se umple de urale.

Inima mea se umple de neliniști.

Asa mă sărută pe gură, după care dispare. Se aruncă în mulțime, fericit să fie bătut pe umăr, felicitat, lăudat.

Eu rămân pe scări, privind la tipul care n-a coborât încă de pe scaun și-și ține la rândul său ochii ațintiți asupra mea. Ne privim câteva secunde. El termină și al patrulea pahar de șampanie, se șterge la gură, coboară de pe scaun și se topește în mulțime.

Îmi pun mâna pe burtă și expir pentru prima dată după ce a început să vorbească.

Dragostea te găsește în mijlocul unor tragedii.

Așa m-a întâlnit și Carter. În cursul unei serii de tragedii...

Mă uit în sufragerie până îl văd pe Asa. E tocmai în cealaltă parte şi mă priveşte. Bănuiala a înlocuit din nou zâmbetul pe care l-a afişat toată seara. Mă priveşte concentrat, cu aceeaşi intensitate cu care m-am uitat eu la Carter.

Nu reuşesc nici măcar să mă prefac că zâmbesc.

Asa dă peste cap un shot şi izbeşte apoi paharul de masă. Kevin îl umple imediat, iar logodnicul meu îl bea şi pe acela. Apoi încă unul. Iar privirea lui nu se desprinde deloc de mine.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

ASA

— Încă unul.

— E al cincilea, Asa, zice Kevin. Abia dacă a trecut de nouă. Dacă o să continui așa, la zece ești mort.

Îmi iau privirea de la Sloan şi mă uit la el. Se răzgândește și-mi toarnă cel de-al șaselea shot, pe care mă grăbesc să-l dau peste cap. Când mă uit spre scări, constat că ea nu mai e acolo.

Nu o văd pe nicăieri. Pornesc imediat prin mulțime şi mă îndrept spre scări, apoi spre dormitor.

Când deschid ușa, o găsesc așezată pe pat, privindu-și mâna. Se uită apoi la mine şi îmi zâmbeşte, dar pare ceva forțat. *Așa pare mereu în ultima vreme.*

— De ce-ai venit aici sus? o întreb.

— Ştii că nu-mi plac petrecerile, îmi răspunde ea ridicând din umeri.

Odinioară le adora. Şi dormea dezbrăcată. Pe burtă.

Fac doi paşi până ajung în fața ei şi mă uit în jos.

— Ce părere ai de toastul lui Carter?

Îşi umezeşte buzele şi ridică din nou din umeri.

— A fost destul de greu de urmărit. De fapt, destul de confuz.

O aprob din cap, urmărindu-i cu atenţie reacţiile.

— Chiar aşa? Şi ăsta e motivul pentru care te-ai uitat la el după ce am plecat de lângă tine?

Îşi roteşte puţin capul, gest pe care îl fac mulţi oameni atunci când sunt nedumeriţi. Sau poate că e un gest pe care oamenii îl fac când *pretind* că sunt nedumeriţi.

Singurul lucru pe care nu-l apreciez la Sloan e inteligenţa. E mai deşteaptă decât cele mai multe dintre fete, ba chiar şi decât o mulţime de bărbaţi pe care îi cunosc. Se poate să se pricepă foarte bine şi la minciuni, fiindcă n-am prins-o niciodată. Îmi cobor mâna până pe faţa ei şi-i ridic fruntea aşa încât să se uite la mine.

— Te-am întrebat deja o dată. E ultima oară, Sloan.

Dacă n-aş cunoaşte-o, aş zice că tremură. Se poate ca paharele de whiskey pe care le am în sistem să înceapă să mă afecteze. Îmi pun degetele pe obrazul ei. Cobor apoi pe buze şi le urmez conturul.

— Vrei să te culci cu el?

Gâtul i se înţepeneşte şi se trage într-o parte.

— Asa, nu fi ridicol! îmi zice ea, dar eu clatin din cap.

— Nu sunt prost, Sloan, aşa că nu mă trata în felul ăsta. Am văzut cum te uitai la el. Şi tot nu sunt convins că n-ai rostit numele lui prin somn. Aşa că spune-mi... vrei să te culci cu el?

— Nu mai fă asta, Asa, protestează ea, clătinând din cap. Eşti beat. Şi asta te face să devii paranoic.

Se ridică şi mă priveşte direct în faţă, iar eu o apuc de talie.

— Nu-mi pasă deloc de Carter. Nici măcar nu-l cunosc. N-am idee de ce tot aduci vorba despre el, dar dacă te deranjează atât de mult, de ce nu-l *concediezi?* Nu-l mai lăsa să intre în casa noastră. Mie nu-mi pasă, dar dacă tu te simți amenințat de el, fă ceva în privința asta. Dacă mi-aș fi dorit pe altcineva, n-aș fi purtat acum inelul ăsta.

Își ridică mâna stângă, după care continuă zâmbind:

— Să știi că e frumos, spune ea, admirând inelul. Adineaori, am rămas fără cuvinte, așa că am uitat să-ți spun că e perfect.

Una din două: ori eu sunt cel mai mare idiot care își închipuie tot felul de lucruri, ori ea e cea mai bună mincinoasă pe care am văzut-o vreodată. Dacă ar trebui să aleg, optez pentru prima variantă.

O prind cu brațele de talie.

— Vino jos, îi spun eu. Nu vreau să te scap din priviri toată noaptea.

Mă sărută repede pe obraz.

— Imediat. Vreau să îmi mai admir inelul înainte ca fetele de jos să-mi ceară să-l probeze și ele.

Îl răsucește din nou pe deget, admirându-l.

Femeile. Sunt așa de ușor de mulțumit. Ar trebui să-i mai cumpăr niște prostii din-astea de bijuterii.

Mă desprind de ea și mă îndrept spre ușă.

— Nu sta prea mult, ai o mulțime de pahare de recuperat.

Deschid ușa și dau să ies, dar mă opresc, fiindcă ea mă strigă. Mă întorc și o văd că s-a așezat din nou pe pat.

— Te iubesc, îmi zice ea și mi se pare că mângâie cu buzele aceste cuvinte, ceea ce mă face să-mi doresc să intru în ea.

Mai târziu.

— Știu asta, iubito. Ai fi proastă să n-o faci.

Închid ușa și încep să cobor scările. N-ar fi trebuit probabil să-i spun așa ceva, dar sunt încă ofticat pe felul în care m-a făcut să mă simt când am văzut-o cum se uită la Carter. Traversez camera și constat că Kevin stă în continuare la masă și împarte băuturi. Îi iau paharul din mână, îl dau peste cap, după care îi spun să-mi mai pună unul, arătându-i spre sticlă. Am nevoie probabil de încă atâta băutură cât am băgat deja în mine ca să mă liniștesc după ce m-am gândit la Carter și la Sloan.

Apropo de Carter...

Îl zăresc cu colțul ochiului cum se apleacă și șoptește ceva în urechea unei brunete minione. Ea râde și-l lovește ușor în piept. Văd cum a prins-o cu mâinile de talie și o împinge într-un perete.

Sloan are dreptate. Sunt paranoic. Dacă ar exista ceva între ea și Carter, el m-ar urmări pe mine sau ar căuta-o pe ea. Nu și-ar băga limba în gâtul unei alte fete, așa cum face acum.

Foarte bine pentru el! Sunt convins că asta e prima dată când l-am văzut relaxat. Probabil că e din cauza jumătății de sticlă de șampanie pe care a dat-o pe gât în timpul toastului.

Mai beau un shot și trec pe lângă ei, îndreptându-mă spre curtea din spate. Îl bat ușor pe umăr, dar nu cred că observă. Picioarele gagicii sunt acum încolăcite pe talia lui. Iar picioarele chiar sunt frumoase.

Ce nenorocit norocos!

Ating ușor cu degetele coapsa fetei când trec pe lângă ei. Carter are fața îngropată între gâtul și clavicula fetei, dar ea mă privește în ochi când simte că o ating. Îi fac cu ochiul și apoi pornesc spre ușa din spate.

Îi dau cinci minute înainte să găsească vreo scuză de a mă urma afară.

Ar trebui să mă simt ruşinat că-i fur iubita lui Carter, chiar de sub el. Dar nenorocitul ăsta mi s-a înfipt atât de rău în minte încât consider că merită aşa ceva pentru ceea ce m-a făcut să cred despre Sloan.

DOUĂZECI ŞI OPT

CARTER

— A plecat? şoptesc eu în urechea ei.

Tillie dă afirmativ din cap şi-şi desface picioarele de pe talia mea.

— Da, zice ea, ştergându-se pe gât. Înţeleg că a trebuit să pari convingător, dar te rog să nu-ţi mai bagi limba în gura mea vreodată. E greţos.

Încep să râd. Îşi îndreaptă părul, trecându-şi degetele prin el.

— Acum dispari. Am treabă. S-ar putea să fie mai simplu decât mi-am imaginat.

Mă bate uşor cu mâna în piept şi mă împinge din calea ei, după care se îndreaptă spre uşa din spate în căutarea noii sale ţinte. *Asa.*

Tillie m-a ajutat în câteva anchete şi-n alte dăţi, dar de obicei lucrează cu Dalton. M-am gândit că prezenţa ei aici va fi folositoare nu doar pentru mine, ci şi pentru investigaţie. Dacă cineva e capabil să-i abată atenţia lui Asa de la Sloan, atunci această persoană e Tillie. Nu numai datorită felului în care arată, ci şi fiindcă este un cameleon. Poate deveni orice

e necesar ca să se strecoare în mintea unui bărbat, iar Asa Jackson e următorul pe lista ei.

După ce iese, privesc prin cameră ca să mă asigur că nimeni nu e atent la mine. Pe urmă, mă îndrept direct spre scări.

E adevărat: Tillie nu e aici ca să mă ajute pe mine să mă strecor în camera lui Sloan. De fapt, Dalton mi-a ordonat să mă feresc de ea și să aștept până duminică înainte să-i dau vreo atenție.

Din fericire, Dalton e afară. La fel și Asa.

Tillie a ieșit și ea. Am un răgaz de măcar zece minute să văd ce face Sloan.

Probabil că n-a înțeles pe deplin toastul meu. Până la urmă, nici eu nu știu de ce m-a rugat Asa tocmai pe mine să vorbesc. Ori începe să aibă încredere în mine, ori să vrea *să-și țină dușmanii aproape*.

Nu-mi pierd timpul să bat în ușă când ajung la dormitorul ei. O deschid și o închid în urma mea cât pot de repede. Pe urmă, o încui, pentru siguranță. Stă pe pat, dar de îndată ce vede că eu sunt cel care a intrat, se ridică în picioare.

— Carter, zice ea, ștergându-și o lacrimă. N-ar trebui să fii aici.

Doamne, ce frumoasă e! Am fost atât de îngrețoșat când l-am văzut pe Asa cum o duce în brațe pe scări, încât am refuzat să o privesc până la capăt. Felul în care buclele întunecate i se revarsă pe umerii goi, faptul că rochia pare s-o îmbrățișeze așa cum aș vrea eu să fac acum... *La naiba!* Sunt conștient că a trebuit să dau peste cap o jumătate de sticlă de șampanie ca să pot termina toastul, dar acum simt că băutura începe să-și facă efectul.

Trec pe lângă ea fără să o ating și mă duc lângă fereastră. Mă trag într-o parte și privesc la curtea din spate. Asa stă pe șezlongul de lângă piscină, iar Tillie s-a așezat pe cel de lângă el. S-a aplecat puțin către Asa și vorbește cu el. Bărbatul își ține mâinile pe ceafă, dar chiar și de la distanța asta îmi dau seama că se zgâiește la sânii ei.

Dalton vorbește cu Jon, de cealaltă parte a piscinei.

Îmi îndrept din nou privirea către Sloan și o văd în spatele meu clătinând din cap.

— De ce ai intrat aici? Ai înnebunit?

— Așa se pare, zic eu aprobând din cap.

Se cuprinde pe ea însăși cu brațe și continuă să se uite la mine. Îmi simt inima cum dă să iasă din piept. Așa mi se întâmplă când fac asemenea prostii.

— Vrei să plec?

Își prinde buza de jos cu dinții și pare că se gândește. Pe urmă, dă din cap.

— Nu încă, șoptește ea.

Mă apropii și îi iau brațul stâng. Îmi pun degetele pe inel.

— Nu pot să continui câtă vreme porți chestia asta, îi spun eu, după care îi scot bijuteria pe care o arunc pe pat.

— Ce să faci? șoptește ea, privindu-mă destul de nerăbdătoare.

— Să te sărut, îi zic eu, după care îmi pun mâna pe obrazul ei și apoi o prind de ceafă. Am de gând să te sărut până când mă trezesc din beție sau vom fi prinși. Una din două.

Un zâmbet reușește să-i alunge pentru moment frica.

— Grăbește-te! zice ea, cu răsuflarea tăiată.

Graba e *ultimul* lucru care mă va preocupa atunci când vine vorba de ea.

Îmi înclin capul și îi simt pumnii încleștați pe tricoul meu. Abia dacă-i ating buzele, lăsându-mi gura să plutească deasupra ei. Expirăm amândoi tremurat înainte să ne atingem.

S-a ridicat pe vârfuri, din dorința ca eu să o sărut cu adevărat, ca eu să îi ofer ceea ce vrem de fapt amândoi. În loc de asta, fac un pas în spate și mă uit la ea. Când realizează că fac exact opusul a ceea ce își dorește, își deschide ochii.

Îi privesc gura, dorindu-mi să o savurez încă o secundă, înainte să o devorez. Îmi mut mâna dreaptă înapoi pe obrazul ei și-mi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— De ce-ți trebuie atât de mult timp?

Continui să-i privesc gura în timp ce-i mângâi buza cu degetul.

— Sunt îngrijorat că vom începe ceva și nu ne vom putea opri.

Își pune mâinile pe gâtul meu, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

— Cred că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să intri în dormitorul meu. Acum e cam târziu să te răzgândești.

O trag la pieptul meu. Îmi pun un braț pe spatele ei, iar cu cealaltă mână îi mângâi părul.

— Da. Așa e. E prea târziu.

Îmi pun buzele pe ale ei, iar inima mi-o ia razna. E atât de dulce, încât încep să gem. Gura îi este caldă, buzele reci, iar felul în care răspunde la sărutul meu face ca încăperea să mi se pară mai înfierbântată decât însuși iadul. Încerc să o trag mai aproape, să o sărut mai apăsat, dar nu pare să fie de ajuns. Ne strângem unul în celălalt, încercând să obținem din acest sărut mai mult decât știm că ne este permis. Dar buzele ei, gemetele, îmbrățișarea... nu mă pot opri.

Nu mă pot opri.

Ajungem ca ea să se sprijine cu spatele de un perete în timp ce ştim că ne riscăm viaţa. Sărutul nostru încetineşte, se aprinde din nou, încetineşte încă o dată.

Ne oprim.

Când o privesc din nou, gâfâim amândoi. Are întipărită pe faţă o expresie de-a dreptul tragică. O sărut uşor pe buze, apoi pe obraz. Mă trag puţin înapoi şi-mi pun fruntea pe a ei, în timp ce ne recăpătăm răsuflarea.

— Ar trebui să plec, îi şoptesc. Să ies din camera asta înainte ca prostia mea să te ucidă.

Mă aprobă, dar când să mă desprind total de ea, mă prinde cu disperare de braţe.

— Ia-mă cu tine!

Îngheţ.

— Te rog, insistă ea, cu ochii plini de lacrimi. Hai să plecăm! Acum, înainte să mă răzgândesc. Vreau să fug de aici şi să nu mă mai întorc niciodată.

La naiba. Chiar îmi spune aşa ceva?

— *Te rog*, Carter, continuă ea disperată. Putem să-l exter-năm pe fratele meu, pentru ca Asa să nu-l poată folosi împotriva mea. Iar în locul în care vom ajunge, o să găsesc o modalitate de a-i asigura îngrijirea de care are nevoie. Hai să plecăm!

Inima mi se dezumflă, împreună cu speranţele ei. Dacă ar şti cât de mult îmi doresc şi eu să facem asta... Încep să clatin din cap, iar ea îşi mută mâinile de pe braţele pe obrajii mei. O lacrimă imensă îi coboară pe obraz.

— Carter, *te rog*. Nu-i eşti dator cu nimic. Poţi să te retragi. Amândoi putem. Chiar acum.

Îmi închid ochii cu putere şi o trag la piept. Buzele mele îi ating tâmpla.

— Nu e aşa de simplu, Sloan.

Dacă ar fi fost după Luke, iar Carter n-ar fi trebuit să existe, am fi fost deja la sute de kilometri. Dar dacă eu o iau de aici în seara asta... dacă aş fugi pur şi simplu şi l-aş abandona pe Ryan în mijlocul aceste anchete... totul ar fi compromis. Asa ar deveni şi mai periculos. Iar eu aş dezamăgi o mulţime de oameni, asta ca să nu mai pomenesc că ar trebui să renunţ la carieră. Nici măcar n-aş avea bani să o întreţin.

— Vreau să te scot de aici, Sloan, îi şoptesc. Doar că nu pot pleca încă. N-am cum să-ţi explic de ce şi nici când o voi putea face, dar îţi jur că o să-ţi spun.

O sărut pe păr, iar ea începe să plângă. Şi, indiferent cât de mult îmi doresc să o strâng în braţe până îi trece supărarea, nu pot să fac aşa ceva. Fiecare secundă pe care o petrec în camera asta împreună cu ea e una în care îi pun viaţa în pericol.

O mai sărut o dată pe gură şi mă desprind de ea. Lasă capul să se sprijine pe perete, iar acum pare cu mult mai tristă decât atunci când am intrat în cameră.

Ea mă ţine încă de încheietura mâinii când încerc să plec. Refuză să-mi dea drumul, aşa că trebuie să-i desprind degetele. Braţul îi cade inert, pe lângă corp. Faptul că trebuie să plec de lângă ea este o adevărată tragedie.

E tragic.

Şi într-un loc ca acesta *te găseşte dragostea... într-o tragedie.*

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

SLOAN

Nu a trecut nici o duminică fără să merg în vizită la fratele meu. Şi chiar dacă am stat în pat după ce a plecat Carter vineri seară, pretinzând că sunt bolnavă, astăzi am ieşit cumva din această amorţeală.

Asa a plecat cu gaşca la cazinou, care se află la aproximativ trei ore de mers cu maşina spre nord. Fratele meu este la o oră de mers cu maşina spre sud. Este trist, dar simt că, cu cât pun mai multă distanţă între mine şi Asa, cu atât mă voi simţi astăzi mai bine. Cu atât mai mult voi putea să respir.

Chiar înainte de a ieşi din dormitor, mă opresc în pragul uşii. Îmi scot inelul şi îl aşez pe comodă. Voi ajunge acasă cu mult înainte ca Asa să se întoarcă, aşa că nu va şti că nu l-am purtat astăzi.

Dar îmi voi simţi mâna cu un milion de kilograme mai uşoară.

Mă opresc în bucătărie să-mi pregătesc o băutură pentru drum. Când mă duc la congelator să iau gheaţă, degetele mi se strâng în jurul mânerului uşii. Ochii îmi cad pe noile cuvinte scrise pe tablă.

Murăturile nu se simt vinovate când oamenii cântă yodlere, așa că de ce nu se împăturesc niciodată cearșafurile marțea?

Nu am idee când a scris Carter asta, dar știu că a făcut-o din dorința de mă simți mai bine, după modul în care a trebuit să plece vineri seara. A scris fiindcă a vrut să mă facă să râd.

Funcționează, pentru că zâmbesc pentru prima dată în două zile atunci când deschid congelatorul.

Îmi umplu paharul cu gheață și suc, apoi mai iau o cutie în plus pentru Stephen. Nu-l lasă să țină băuturi răcoritoare în cameră din cauza restricțiilor legate de sănătatea lui, așa că întotdeauna îi strecor un suc în plus duminica, ca un răsfăț. Cu permisiunea doctorului, bineînțeles. Doar că nu-i spun lui Stephen asta.

Îmi iau poșeta, cheile și băuturile și încep să mă îndrept spre ușă când primesc un mesaj. Aștept să ajung la mașină pentru a-mi scoate telefonul din poșetă.

Carter: Ia-mă de la colțul dintre Standard și Wyatt. Vreau să merg cu tine.

Obrajii mi se înroșesc. Credeam că e cu Asa și cu băieții. Încep să-i răspund, dar vine un alt mesaj.

Carter: Important! Nu-mi răspunde niciodată la mesaje. Și șterge-le pe cele pe care le-ai primit.

Fac ceea ce îmi cere, apoi ies pe alee și mă îndrept spre colțul dintre Standard și Wyatt. Se află doar câteva străzi mai jos și știu că vrea să îl iau de acolo pentru că este mai sigur decât să își lase mașina în preajma casei noastre. Doar că nu-mi dau încă seama de unde știe că mă duc undeva.

Îl caut plină de nerăbdare. La colțul străzii Standard, îl văd chiar acolo unde a spus că va fi, stând singur pe bordură, cu

mâinile băgate în buzunarele din spate ale blugilor. Zâmbește când mă zărește și asta mă doare. Fiindcă mă simt incredibil. Când mă opresc, deschide portiera și se urcă în mașină.

— Ce faci? întreb.

— Merg cu tine în vizită la fratele tău.

— Dar... cum? Cum ai scăpat de cazinou? Și de unde ai știut că plec?

Îmi zâmbește, apoi se apleacă pe scaun și își bagă mâna în părul meu. Își așază tandru buzele peste ale mele și spune:

— Am metodele mele.

Mă sărută și apoi se dă înapoi pe scaun. Își pune și centura de siguranță.

— Dacă crezi că este prea riscant să intru în sanatoriu cu tine, nu mă deranjează să aștept în mașină. Doar că aveam mare nevoie de puțin timp singur cu tine.

Încerc să zâmbesc, dar faptul că îl am atât de aproape îmi amintește de seara de vineri și de cât de jalnică am fost când l-am implorat să fugă cu mine.

Nu judecam limpede. Nu pot pleca pur și simplu, sunt în plin proces de obținere a diplomei de licență. Nu am cum să-l scot pe Stephen de la sanatoriu și să-l târăsc într-o aventură în care eu să-mi caut ceva de lucru. E fericit acolo și i-aș face un deserviciu.

Doar că îmi doresc mult să evadez, iar după sărutul lui Carter, după tot ce m-a făcut să simt acel sărut, m-am emoționat. Și asta m-a făcut să-mi doresc ca el să se fi înșelat și să poată să mă salveze cu adevărat.

Carter se întinde peste scaun pentru a-mi lua mâna.

— Sloan. Îmi promiți ceva?

— Depinde...

— Văd pe chipul tău că te gândești la ceea ce s-a întâmplat vineri seara. Hai să nu vorbim despre Asa astăzi. Sau despre ceea ce știm amândoi că trebuie să facem. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la posibilitatea de a fi prinși sau la cât de nebun sunt că am venit cu tine. Hai să fim doar Sloan și Luke astăzi, bine?

Ridic o sprânceană.

— *Luke?* Cine este Luke? Jucăm un joc de roluri?

Maxilarul i se încleștează și răspunde repede:

— Vreau să zic, Carter. Obișnuiam să-mi folosesc al doilea prenume când eram mai tânăr. Un obicei greu de uitat.

Scutur din cap și râd.

— Te emoționez atât de mult încât nici măcar nu-ți mai amintești cum te cheamă?

Îmi strânge mâna mai tare și zâmbește.

— Nu mai râde de mine. Și să nu-mi mai spui niciodată Luke. Doar bunicul meu îmi spunea așa și ar fi ciudat.

— Bine, dar nu am să te mint. Îmi cam place Luke. Luke.

Se întinde și mă strânge de genunchi.

— Sloan și *Carter*. Hai să fim Sloan și Carter astăzi, mă corectează el din nou.

— Și eu cine sunt? îl tachinez. Sloan sau Carter?

Râde, apoi își desface centura de siguranță și se apleacă pe scaun. Își apasă gura pe urechea mea și își plimbă palma pe coapsa mea. Îmi țin respirația și mă prind de volan când îmi șoptește:

— Tu o să fii Sloan. Eu voi fi Carter. Și în drum spre casă, în după-amiaza asta, vom trage pe dreapta într-un loc liniștit și tu poți fi Sloan pe bancheta din spate *cu* Carter. Sună bine?

Expir cu un semn din cap.

— Uh-huh.

TREIZECI

CARTER

— Când a venit ultima dată Asa aici? o întreb pe Sloan.

Oprește mașina și începe să-și strângă lucrurile.

— Acum doi ani. A fost la sanatoriu doar o singură dată. A spus că locul ăsta îl face să se simtă inconfortabil.

Bineînțeles că așa a zis!

— Și nu o să i se pară nimănui ciudat că intru cu tine?

Sloan clatină din cap.

— Oamenii de aici, angajații sunt atât de obișnuiți să mă vadă singură, încât s-ar mira doar că, în sfârșit, am apărut cu cineva. Dar nu ar fi bănuitori și nici nu ar avea cum să-i spună lui Asa, pentru că nici măcar nu îl cunosc.

Își aruncă cheile și telefonul în geantă și apoi se agață de volan. Se uită fix la parcarea din fața noastră.

— E foarte trist, nu-i așa? Că nu am pe nimeni? *Literalmente,* pe nimeni. Întotdeauna am fost doar eu și Stephen împotriva acestei lumi nenorocite.

Mă întind și îi potrivesc o șuviță de păr pe după ureche. Vreau să-i spun că mă are pe mine. Dar e atât de sinceră acum, încât nu vreau să-i servesc încă o minciună. Nici măcar nu-mi știe numele adevărat și cu cât o mint mai mult în astfel

de momente, cu atât mai greu îi va fi să mă ierte când va afla adevărul.

Ceea ce era cât pe ce să *facă* mai devreme. Jur pe Dumnezeu, câteodată mă întreb cum am ajuns în situația asta. Sunt cel mai prost detectiv sub acoperire care a existat vreodată. Serios, ar trebui să mi se spună Pantera Roz.

Câteodată mă gândesc că poate ar putea accepta adevărul. Că poate ar fi capabilă să mă ajute în vreun fel. Dar asta ar pune-o în pericol mai mult decât o face deja relația ei cu mine.

Poate că, în timp, dacă reușesc să o fac să câștige încrederea lui Ryan, el va înțelege că ar fi bine să o pună la curent cu tot ce se întâmplă. Dar deocamdată, e mai bine să nu știe.

Se uită încă în gol pe fereastră, așa că o trag la mine și o îmbrățișez. Își înfășoară brațele în jurul meu și oftează pe gâtul meu, iar eu constat deodată că îmi doresc ca Asa să moară naibii pe drumul de întoarcere de la cazinou.

La naiba! E un gând urât.

Dar oare el nu vede cât de mult mai bună ar fi viața celor din jurul său dacă el nu ar exista?

Bineînțeles că nu poate. Când ești un narcisist sadic, nu te interesează nimic în afara propriei persoane.

— E atât de bine în brațele tale, spune Sloan.

O strâng și mai tare.

— Cred că nu ai primit destule îmbrățișări în viața ta.

— E posibil, zice ea cu un oftat.

Îmi mențin strânsoarea încă o clipă, până când îmi șoptește pe gât.

— Cincizeci și șase de crabi regali au mâncat șireturi la masa de Paște și apoi au tușit Rainbow Brite prin nări.

Râd și o sărut pe creștet.

— Nu poţi cumpăra unt ilegal cu'o roată de bicicletă sau cu o sfoară.

Îi simt zâmbetul când îmi găseşte gura şi mă sărută. Asta e tot ce mi-am dorit înainte de a coborî din maşină: să zâmbească din nou.

— Ai spus că nu-l place pe Asa, spun în timp ce ne îndreptăm pe hol spre camera lui Stephen. Dar, dacă nu comunică, de unde ştii dacă îi place sau nu de cineva?

Mi-a explicat starea fratelui ei în timp ce mergeam spre camera lui. A enumerat vreo cinci boli cu care a fost diagnosticat, dar nici măcar nu-mi amintesc numele lor, aşa că măcar pot încerca să le înţeleg.

— Avem felul nostru de a comunica, spune ea. Practic, l-am crescut de când era bebeluş, continuă ea în timp ce cotim şi arată spre un hol. Este aici, la capăt.

Încă mai am întrebări, aşa că o trag de mână până când ne oprim.

— Dar tu eşti doar cu câţiva ani mai mare decât el. Cum adică l-ai crescut?

Se uită la mine şi ridică din umeri.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, Carter. Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă.

Nu ştiu dacă am întâlnit vreodată pe cineva ca ea. O sărut, pe de o parte pentru că vreau să primesc cât mai multe sărutări astăzi, iar pe de altă parte pentru că merită mai multă afecţiune decât are în viaţa ei. Afecţiune *dezinteresată.* Nu vreau ca sărutul să dureze mai mult de o secundă sau două, dar nu am reuşit să ne sărutăm aşa. Mă cufund în atingerea ei şi pierd noţiunea timpului.

Până când cineva îşi drege glasul în spatele nostru. Ne despărţim şi vedem o asistentă care încearcă să iasă pe uşa pe

care o blocăm. Sloan își cere scuze și apoi începe să râdă în timp ce ne grăbim pe hol spre camera lui Stephen. Bate la ușă și apoi o împinge. O urmez înăuntru, fiind imediat impresionat de ceea ce văd. Mă așteptam la o imagine dintr-un azil de bătrâni sau dintr-o rezervă de spital, dar am pătruns mai degrabă într-un apartament în miniatură. Există o mică zonă de locuit, lângă una de dormit și o bucătărie. Am observat însă că nu există aragaz sau cuptor cu microunde, ceea ce probabil că înseamnă că trebuie să i se pregătească toate mesele.

Sloan intră în sufragerie pentru a-și saluta fratele, dar eu aștept în antreu, fără să vreau să-i întrerup.

Stephen stă pe canapea și se uită la televizor. Se uită în sus la Sloan și remarc imediat asemănarea lor. Au aceeași culoare a părului, aceeași textură, aceiași ochi.

Doar că fața lui este inexpresivă. Se întoarce la televizor și îmi pare rău pentru Sloan. Singura persoană din această lume pe care o iubește nu are capacitatea de a-și exprima dragostea. Nu e de mirare că pare atât de singură. Este probabil cea mai singuratică persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Stephen, aș vrea să cunoști pe cineva, spune ea, arătând în direcția mea. El e prietenul meu, Carter. Suntem colegi la școală.

Stephen se uită puțin la mine, dar își întoarce repede ochii spre televizor.

Sloan bate ușor cu palma pe canapea, făcându-mi semn să vin și să mă așez lângă ea. Mă apropii și iau loc, privind-o cum interacționează cu el. Începe să scoată lucruri din geantă. Foarfecă de unghii, hârtie, un pix, un suc. Vorbește cu el tot timpul, povestindu-i despre drumul până aici și spunându-i ce părere are despre noul rezident pe care l-a observat alături.

— Vrei gheață? întreabă ea.

Mă uit la Stephen, dar el nu dă semne că și-ar dori așa ceva. Sloan arată cu degetul în zona bucătăriei.

— Carter, vrei să-i pregătești un pahar cu gheață? Și să scoți paiul albastru din sertarul din stânga sus?

Dau din cap și mă duc în bucătărie. Observ că ia un pix și începe să scrie ceva. Îi dă hârtia lui Stephen, iar el se uită instantaneu la ea, după care se apleacă pentru a nota ceva la rândul lui.

Știe să scrie și să citească? Nu mi-a zis!

Când termin cu paharul cu gheață, mă întorc în sufragerie și i-l dau. Ea termină de scris altceva și îi împinge hârtia înapoi lui Stephen, apoi toarnă sucul în pahar. Imediat ce bagă paiul în el, Stephen i-l ia din mână și începe să bea. Îi înapoiază hârtia, iar ea mi-o dă mie. Citesc întâi ce a scris ea.

Cărțile făcute din jeleuri devin foarte lipicioase atunci când porți mănuși de blană.

Am citit ce a scris Stephen în continuare. Scrisul lui nu este la fel de lizibil ca al ei, dar pot să-l înțeleg.

Coșurile cu șopârle de pe capul meu rup bumbacul în două pentru tine.

Mă uit la Sloan și ea îmi aruncă un mic zâmbet. Îmi amintesc prima noastră zi de curs, când am văzut-o făcând asta pentru prima dată. Mi-a spus că era doar un joc cu care se distrează uneori. Cred că la asta se referea. Îl joacă duminica cu Stephen.

— Poate citi orice? o întreb.

Ea clătină din cap.

— Nu prea înţelege. L-am învăţat să citească şi să scrie când eram mai mici, dar nu l-am văzut niciodată să articuleze enunţuri complete în scris. Este însă jocul lui preferat.

Mă uit la el.

— Pot să scriu şi eu ceva, Stephen?

Întind mâna după pix şi el mi-l dă, dar tot fără să se uite la mine. Îl apăs pe hârtie.

Sora ta este uimitoare şi eşti foarte norocos că o ai.

Îi dau lui Sloan hârtia şi ea o citeşte înainte de a i-o transmite lui Stephen. Roşeşte şi mă loveşte uşor în umăr, apoi pasează pixul şi hârtia fratelui ei.

Şi asta facem până umplem zece pagini. Stephen şi Sloan scriu cuvinte la întâmplare, iar eu aştern pe hârtie o grămadă de complimente pentru Sloan.

Sora ta are un păr minunat. Îmi place mai ales când îl ondulează.

Ştiai că sora ta face curăţenie după mai mulţi bărbaţi care nu ştiu să ridice un deget? Şi probabil că nimeni nu i-a mulţumit vreodată. Mulţumesc, Sloan!

Degetul inelar al surorii tale arată frumos şi gol astăzi. Îmi place sora ta. Foarte mult.

După aproximativ o oră, intră o asistentă care ne întrerupe jocul pentru a-l duce pe Stephen la fizioterapie.

— Azi vine asistentul social? întreabă Sloan.

— Duminica, nu. Dar o să-i scriu un bilet după ce terminăm terapia, ca să ştie să vă contacteze mâine.

Sloan îi spune că ar fi grozav şi apoi se îndreaptă spre Stephen pentru a-l îmbrăţişa. Când termină, sincer, nu ştiu ce să fac. Nu vreau să pretind că sunt vreun expert în interacţiunea

cu persoane ca Stephen, dar nici n-aş vrea să fac ceva care să-l dezamăgească.

— Dă mâna? o întreb pe Sloan.

Ea clătină din cap.

— Nu prea lasă pe nimeni în afară de mine să-l atingă, îmi zice ea şi mă prinde de încheietură.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Stephen, îi spun.

Sloan îşi ia poşeta şi începem să ieşim din cameră pentru ca asistenta să poată face ceea ce trebuie să facă pentru a-l pregăti pentru terapie. Când suntem aproape de uşă, simt o bătaie pe umăr. Mă întorc şi îl văd pe Stephen, cu ochii în podea, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie. Îmi dă pixul şi o foaie albă de hârtie. Le iau, neştiind prea bine cum să-i spun că plecăm şi că nu mai putem să ne jucăm.

Mă uit la Sloan ca să văd ce vrea să fac, iar expresia ei mă derutează. Stephen se întoarce în sufragerie, departe de noi. Mă uit în jos la foaia albă de hârtie şi la pix.

— Vrea să mai vii, şopteşte ea, zâmbind şi clătinând din cap. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva, Carter.

Îşi acoperă gura cu mâna şi lasă să iasă un amestec de ceea ce ar putea fi atât râs, dar şi de plâns.

— Te place.

Mă uit la Stephen, dar el e cu spatele la noi. Când îmi întorc atenţia la Sloan, ea se ridică pe vârfuri şi mă sărută, apoi mă conduce afară din cameră. Împăturesc hârtia şi o strecor împreună cu pixul în buzunarul de la spate.

Nu ştiu la ce mă aşteptam de la ziua de azi, dar cu siguranţă nu am anticipat aşa ceva. Mă bucur că am venit, şi nu doar fiindcă am apucat să petrec ceva timp cu Sloan.

TREIZECI ȘI UNU

ASA

Luna trecută ne-am distrat mai bine la cazinou.

Îmi trec mâna prin păr, strângându-mi ceafa. Mi-e foame. Mă uit la Kevin și la Dalton, care sunt absorbiți de o conversație cu o barmaniță care arată mai degrabă ca o fată pe care Jon ar duce-o în spatele clădirii decât ca una cu care să vorbească lucruri interesante.

Singurul motiv pentru care Jon probabil că *nu* i-o trage pe undeva chiar acum este că a luat cu el două japițe din parcarea de camioane de alături. Probabil că pe astea le-a dus la toaleta bărbaților. Ceea ce mă surprinde e că a fost în stare de *asta, în pofida feței sale, care arată ca o plăcintă cu afine.*

Ar fi trebuit să se întoarcă până acum, pentru că sunt destul de sigur că nu poate rezista mai mult de două minute cu o tipă. Erau două. Asta înseamnă doar patru minute, dar nu l-am văzut de mai bine de o oră.

Unde naiba este?

Mă uit în jur și, când nu-l văd în preajmă, îmi încasez jetoanele. Strig peste masă — acoperind soneriile *alea enervante ale aparatelor de joc — și* le spun lui Dalton și lui Kevin

că mă duc să-l caut pe Jon. Dalton dă din cap. Ajung în cealaltă parte a cazinoului fără să-l găsesc. Mă întorc şi trec pe lângă o masă de blackjack, când ochii îmi cad pe un tip care îi mormăie ceva dealerului.

— De fiecare dată când vin în nenorocitul ăsta de cazinou, îi văd pe aceiaşi nenorociţi mizerabili cocoşaţi la mesele astea, dându-vă vouă, nenorociţilor, salariile lor câştigate cu greu, iar voi continuaţi să luaţi. Luaţi, luaţi, luaţi, luaţi.

Dealerul ia jetoanele din faţa tipului. Un bărbat de peste masă spune:

— Şi, de nouă ori din zece, nenorocitul ăla mizerabil eşti tu.

Râd şi mă uit direct la cel care tocmai a vorbit. Mă opresc din râs.

Îmi întoarce privirea fără să mă recunoască.

Tipul care se plânge îşi îndepărtează scaunul de la masă şi se ridică. Arată cu degetul spre cel la care mă holbez şi spune:

— Ai avut noroc, Paul. Asta e tot. Nu va dura.

Îmi strâng pumnii atât de tare, încât îmi rănesc pielea palmelor şi îmi curge sânge.

Nici măcar nu a trebuit să-i aud numele pentru a şti că era el. Un fiu nu-şi uită tatăl.

Indiferent cât de uşor i-a fost acelui tată să-şi uite fiul.

Mă întorc cu spatele la el şi îmi şterg sângele pe blugi. Îmi scot telefonul şi fac o căutare rapidă pe Google. După câteva minute în care am răsfoit rezultatele şi m-am uitat înainte şi înapoi de la el la telefonul meu, găsesc în sfârşit ceea ce caut.

Nenorocitul a fost eliberat condiţionat anul trecut.

Îmi strecor telefonul în buzunar şi mă îndrept spre scaunul liber de vizavi de el. Niciodată nu am fost atât de încordat, dar nu pentru că mi-e frică de ceea ce îmi va mai face. Sunt

încordat pentru că mi-e frică de ceea ce vreau eu *să-i* fac. Pun o miză și încerc să nu dau de înțeles că mă holbez, dar el nu mă bagă în seamă. E concentrat pe dealer.

Abia are niște șuvițe răzlețe pe cap, încât ai putea să-l consideri chel. Îmi trec mâna prin propriul păr. Îl simt la fel de des ca întotdeauna.

Poate că și-a pierdut părul din cauza stresului. Poate că, totuși, chelia nu e ereditară. Doamne, sper să nu fi moștenit nimic de la omul ăsta.

Îmi amintesc că tatăl meu era mult mai înalt. Mult mai lat în umeri. Mult mai intimidant. Sunt un pic dezamăgit.

De fapt, sunt foarte dezamăgit. Întotdeauna l-am urât pe nenorocit, dar amintirile pe care le am despre el mă făceau să cred că era invincibil. De aceea, am sperat că poate am moștenit ceva de la el. Văzând halul în care a ajuns, îmi simt știrbită stima de sine.

— Hei, puștiule, spune el, pocnind din degetele lui osoase. Ai o țigară?

Ochii ni se întâlnesc și el se holbează la mine, încercând să fure o țigară de la singurul lui copil nenorocit, pe care nici măcar nu îl recunoaște. Nici măcar vag.

— Nu fumez, dobitocule!

Chicotește și ridică o mână, cu palma întinsă.

— Stai calm, amice. Ai o zi proastă?

Crede că eu mă comport ca un măgar? Învârt un jeton între degete și mă aplec în față.

— Ai putea spune și așa.

Dă din cap și rămânem în tăcuți pentru următoarea rundă. O tipă mai în vârstă, cu țâțe mai zbârcite decât încheieturile bătrânului meu, se apropie de el și își pune brațul în jurul lui.

— Sunt gata să plec, îl anunță ea.

Îi dă un ghiont cu cotul și o îndepărtează, apoi spune:

— Eu nu sunt. Ți-am spus că te voi găsi când voi termina.

Ea se plânge și mai mult, până când el scoate din buzunar o bancnotă de 20 de dolari și îi spune să se ducă să joace niște sloturi de un penny. După ce pleacă, arăt cu capul în direcția ei.

— E soția ta?

El chicotește din nou.

— Nu. La naiba, nu.

Îmi întorc prima carte. Este un zece de inimă.

— Ai fost vreodată căsătorit? îl întreb.

Își duce mâna la gât și își pocnește vertebrele, dar nu se uită la mine.

— O dată. Nu a durat mult.

Da, știu. Am fost acolo.

— A fost o curvă? îl întreb. De aceea nu mai ești căsătorit cu ea?

El râde și mă privește din nou în ochi.

— Da. Da, așa a fost.

Respir încet, apoi întorc a doua carte. Un as de treflă.

21!

— Eu mă căsătoresc curând, îi spun. Dar nu cu o curvă.

Nu cred că mă înțelege, pentru că își înclină capul și își îngustează puțin ochii. Apoi se apleacă și lovește marginea mesei.

— Dă-mi voie să-ți dau un sfat, fiule.

— Nu-mi spune *fiule.*

Se oprește pentru o secundă și mintea mea reconstituie o străfulgerare a privirii condescendente pe care obișnuia să o arunce. Apoi spune:

— *Toate sunt curve*. Ești tânăr, nu te așeza la casa ta. Bucură-te de viață.

— *Mă* bucur al dracului de viața mea. Mă bucur al naibii de mult de ea.

Dă din cap și apoi murmură:

— Ești cel mai furios ticălos pe care l-am întâlnit vreodată.

Are dreptate. Am dreptate.

Niciodată nu am fost mai furios decât în acest moment.

Vreau să mă urc pe masă și să-i bag cărțile pe gât, în ciuda faptului că am o mână câștigătoare.

Dealerul îmi împinge câștigurile, dar mă ridic și mă îndepărtez înainte de a face vreo prostie într-o clădire plină de camere de supraveghere și de paznici.

— Domnule! strigă dealerul după mine. Nu puteți pleca de la jetoanele dvs.!

— Păstrați nenorocitele de jetoane!

Merg cât de repede pot dintr-un capăt al cazinoului în celălalt. În cele din urmă, îl găsesc pe Jon, flancat de cele două japițe la un joc de *roata norocului*.

— Du-te și găsește-i pe Dalton și pe Kevin. Plecăm.

Mă îndrept spre ieșire și, deîndată ce împing ușile, mă aplec, gâfâind.

Eu nu sunt ca el.

Nu sunt *deloc* ca el.

E jalnic. E slab. E *chel*, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi tremură mâinile.

— Hei! îi zic unui bărbat care tocmai ieșise. Dă-mi și mie una!

Își pune țigara în gură pentru a căuta alta în buzunar. Mi-o întinde, apoi îmi oferă o brichetă. O aprind și murmur mulțumiri, apoi trag un fum lung din ea. Încă pășesc nervos când băieții ajung în sfârșit afară.

Dar nu departe în spatele lor, îl văd și pe el, la braț cu vagaboanda cu țâțe zbârcite. Se îndreaptă spre ieșire.

— Să mergem, spune Jon, după ce ajung cu toții afară.

Scutur din cap și nu-mi iau ochii de la tata.

— Plecăm într-o secundă.

Continui să mă uit la ei în timp ce se îndreaptă spre ieșire. După ce trec de uși și ajung afară, ochii lui dau de mine. Îmi observă țigara din gură.

— Credeam că nu fumezi.

— Păi, nu, spun, suflând fumul spre el. E prima dată...

Din nou, o privire condescendentă. La fel cu cele pe care mi le arunca atunci când eram copil, doar că de data asta nu sunt însoțite de o bătaie.

Din partea lui, cel puțin.

Continuă să meargă, iar când e la vreo doi metri distanță, îi spun:

— Să ai o după-amiază plăcută, Paul Jackson.

Tatăl meu se oprește din mers, așteptând câteva secunde înainte de a se întoarce. Când în sfârșit o face, îl văd. Revelația. Înclină capul și spune:

— Nu ți-am spus niciodată cum mă cheamă.

Ridic din umeri și apoi îmi arunc țigara pe beton, stingând-o cu tocul pantofului.

— Greșeala mea. Cred că ar fi trebuit să-ți spun *tată*.

Nu mai e nicio îndoială că m-a recunoscut, judecând după expresia de pe fața lui.

— Asa?

Face un pas înainte. A doua lui greşeală.

Prima a fost că nu şi-a amintit de mine.

Mă îndrept spre el şi mă năpustesc asupra lui cu ambii pumni. Nenorocitul ăla jalnic cade la pământ înainte ca să apuc să dau o lovitură ca lumea. Simt cum unul dintre băieţi încearcă să mă ia de pe el. Târfa tatei îmi ţipă în ureche, mă zgârie pe faţă, încercând să mă îndepărteze. Îl lovesc din nou. Pentru fiecare an în care m-a lăsat singur. Pentru fiecare dată când a făcut-o curvă pe mama. Pentru fiecare sfat aiurea pe care mi l-a dat. Continui să-l lovesc până când pumnii mi se umplu de sânge şi nu îi mai pot distinge trăsăturile. E atât de mult sânge, încât sunt aproape sigur că am lovit şi betonul, pentru că pumnul mă doare ca naiba.

Când băieţii mă smulg în sfârşit de pe el şi încep să mă târască spre maşină, simt rahatul ud pe faţă. Rahatul despre care tatăl meu mi-a spus că face diferenţa între bărbaţi şi fătălăi.

Da, mă refer la lacrimi. Le simt şi nu le pot opri şi nu m-am simţit niciodată atât de puternic şi atât de slab deopotrivă.

Habar nu am cum am ajuns pe scaunul pasagerului sau cine m-a pus aici, dar bat în bord, lovindu-l atât de tare încât se crapă. Kevin iese din parcare, încercând, cu siguranţă, să scape de pază înainte ca agenţii de securitate să găsească mizeria pe care am lăsat-o la intrarea din faţă.

Jon se întinde în jurul scaunului meu şi încearcă să mă tragă de braţe la spate, dar e mai prost decât credeam dacă el crede că mă poate ţine. Îmi smulg braţele din strânsoarea lui şi încep să lovesc din nou în bord. O să dau până când îmi amorţesc mâinile sau până când rahatul ăsta nu-mi mai iese din ochi.

Nu mă transform în el. Nu mă transform în nenorocitul ăla jalnic de taică-miu.

Nu vreau să mai simt asta.

— Cineva să-mi dea ceva! strig eu.

Mă simt ca şi cum oasele încearcă să-mi iasă prin piele. Mă trag de păr, dau cu pumnul în nenorocitul ăla de geam.

— Nu pot să respir!

Kevin coboară geamul, dar asta nu ajută.

— *Dă-mi* ceva! strig din nou.

Mă întorc şi încerc să-l apuc pe Jon, dar el se dă în spate şi îşi ridică un picior, ca şi cum asta l-ar putea apăra de mine.

— Acum!

— E în portbagaj! strigă Jon. Doamne, Kevin! Trage pe dreapta ca să-l calmăm naibii!

Mă întorc şi dau din nou cu pumnul în bord. Câţiva pumni mai târziu, Jon se întoarce pe bancheta din spate.

— Lasă-mă două secunde, spune el.

E un mincinos nenorocit, pentru că sunt mai mult de zece secunde până când îmi întinde acul. Îi scot capacul cu dinţii şi mi-l înfig în braţ.

Mă las pe spate în scaunul meu.

— Porneşte, îi spun lui Kevin.

Închid ochii şi simt cum maşina începe să se mişte.

Nu sunt deloc ca el.

Şi nu toate sunt curve. Sloan nu este o curvă.

— Ea e heroină, şoptesc.

TREIZECI ŞI DOI

CARTER

— Ce ai vrea să mănânci? o întreb.

Mi-a cerut mie să conduc la întoarcere, aşa că am căutat un restaurant pe ultimii opt kilometri.

— Nu-mi pasă, spune ea. Orice în afară de mâncare grecească.

— Nu-ţi place?

Ea ridică din umeri.

— E în regulă. Doar că nu există un restaurant grecesc până în următorul oraş, iar mie mi-e foame acum. Dacă ai vrea mâncare grecească, ar dura prea mult.

Râd. E adorabilă. Mă întind s-o iau de mână, dar primesc un mesaj. În mod normal, nu aş trimite SMS-uri în timp ce conduc, mai ales cu Sloan în maşină, dar Dalton a spus că mă va avertiza dacă se hotărăsc să se întoarcă mai devreme.

Şi, cu siguranţă, mesajul este de la Dalton.

DALTON: E timpul să te întorci. Asa nu e în formă bună.

La naiba! Oare l-am blestemat mai devreme fiindcă m-am gândit cum ar fi ca el să dispară?

Eu: Aţi avut un accident?

Dalton: Nu. Tocmai l-a bătut măr pe tac-su şi e varză cu creierii. A cedat psihic.

Dalton: Tot divaga despre cum ar fi bine ca Sloan să fie acasă când se întoarce. Nu l-am văzut niciodată aşa, omule.

Şterg mesajele şi apoi îmi pun telefonul înapoi în suportul de pahar. Mă ţin de volan.

— Îmi pare rău, dar nu ne putem opri să mâncăm. Dalton spune că Asa nu e bine şi că se întorc. A cedat psihic.

— Cum? întreabă Sloan.

— Da, ceva legat de tatăl său? Se pare că l-a bătut la cazinou.

Sloan se uită pe fereastră.

— Tatăl lui trăieşte?

Mă uit la ea. Nu ştie că tatăl lui Asa a fost condamnat pentru crimă? Îmi dau seama că era de aşteptat ca el să nu-i fi spus. Nu e ceva ce ai vrea ca prietena ta să afle.

— Nu ştie că eşti cu mine. Nu trebuie să ne întoarcem înaintea lor. Mie mi-e foame, spune ea.

Urăsc faptul că o forţez să se întoarcă acasă deşi ar trebui să stea naibii departe de locul ăla.

— Dalton a spus că este categoric în privinţa ta. Se pare că e într-o stare destul de proastă.

— Asta nu e problema mea, zice ea oftând. Şi, chiar aşa, de ce ştie Dalton că eşti cu mine? Nu am încredere în el. Nici în Jon. Nici în Kevin.

— Nu-ţi face griji. Mi-aş pune oricând viaţa în mâinile lui Dalton.

Mă întind şi îi iau mâna, trăgând-o în poala mea.

— Voi opri în locul în care mi-am parcat maşina şi apoi voi veni mai târziu în seara asta. Cred că ar trebui să existe o oarecare distanţă între momentul în care ajungi tu acasă şi cel în care apar eu.

Ea dă din cap, dar nu mai spune nimic pe drumul spre casă. Amândoi ne temem de inevitabil, adică de întâlnirea faţă în faţă cu un Asa Jackson instabil. E oricum destul de rău şi când e în toane *bune*. *Nici* nu vreau să mă gândesc cum o va trata pe Sloan în seara asta.

Când ajungem la maşina mea, mă uit în jur să mă asigur că nu văd pe nimeni. Am parcat la câţiva kilometri de casa ei şi apoi am mers pe jos restul drumului în această dimineaţă.

Înainte de a coborî din maşină, o trag la mine şi o sărut. Ea îmi răspunde, dar scoate şi un suspin. Trist. Ca şi cum ar fi obosit să-şi tot ia rămas-bun în felul ăsta.

— Cum naiba se poate ca, de fiecare dată când ni se pare că facem un pas înainte, suntem forţaţi să dăm zece înapoi? întreabă ea.

Îi iau o şuviţă de păr de pe frunte.

— Va trebui să începem să facem paşi mai mari înainte.

Îşi forţează un zâmbet, apoi spune:

— Mă doare că nu voi putea să-ţi zic nici măcar o vorbă când vei veni diseară. Sau să te ating.

— Şi pe mine, îi spun, sărutând-o pe frunte. Ar trebui să avem un semn pe care să-l folosim în seara asta. Ceva subtil, pe care doar noi să-l putem observa.

— Cum ar fi?

Ridic mâna şi îmi frec degetul mare pe buza de jos.

— Ăsta e al meu, îi spun.

Își încrețește nasul în timp ce încearcă să se gândească la ceva similar.

— Ai putea să-ți învârtiți o șuviță de păr în jurul degetului, îi sugerez eu. Îmi place când faci asta.

Ea zâmbește.

— Bine. Dacă mă vezi făcând asta înseamnă că îmi doresc să fiu singură cu tine, îmi spune, după care își trage o șuviță de păr și o învârte în jurul degetului.

Mă aplec și o sărut, apoi mă forțez să cobor din mașina ei. Aștept până când pleacă înainte de a-i trimite din nou un mesaj lui Dalton.

Eu: Nu-l lăsa singur cu ea până nu ajung eu acolo. Mi-e frică de ceea ce ar putea face.

Dalton: Am notat. Nu sunt sigur ce se întâmplă cu el. S-a trotilat, a dormit zece minute, iar acum vorbește fără încetare. Continuă să spună că vrea spaghete și că are părul foarte des. Nu are niciun sens. L-a pus chiar și pe Kevin să-și treacă mâna prin părul lui.

La naiba. E deja imprevizibil. Asta nu e bine.

Eu: Anunțați-mă imediat ce vă întoarceți cu toții. Voi aștepta o oră și apoi voi veni și eu.

Dalton: Bună idee. Apropo, a spus că ești LSD. Ce crezi că înseamnă asta? De ce ți-a spus LSD?

Eu: Habar n-am.

Dalton: A spus: „Carter provoacă halucinații și e greu de localizat. E LSD".

Eu: E nebun de legat.

TREIZECI ŞI TREI

SLOAN

Îndată ce intru pe uşa din faţă începe să-mi sune telefonul. Mă uit la ecran şi văd că este Asa. *Grozav.*

Îmi glisez degetul mare pe ecran pentru a răspunde.

— Bună!

— Hei, dragă, spune el, cu un glas care pare că abia s-a trezit, deşi îmi dau seama că e încă în maşină. Eşti acasă?

— Da. Tocmai am intrat pe uşă. Eşti încă la cazinou?

— Nu, spune el. Ne întoarcem.

Aşa am auzit.

— Ne e foame. Vrem paste. Ne faci tu?

— Am o mulţime de teme de făcut. Nu prea mă gândeam să gătesc în seara asta.

El oftează şi spune:

— Da, ei bine, nici eu n-am ştiut că o să poftesc la paste.

— Se pare că avem o dilemă, spun eu pe un ton plat.

— Mie nu mi se pare. Fă nişte nenorocite de paste, Sloan! *Te rog.* Am o zi cam proastă.

Închid ochii şi mă las să cad pe canapea. Va fi o noapte lungă. Ar trebui să mi-o uşurez cât mai mult posibil.

— Bine, o să-ţi fac paste. Vrei şi nişte chiftele lângă?

— Mi-ar plăcea! Vrem chiftele, nu-i aşa, băieţi?

Îi aud pe câţiva dintre tipii din maşină cum îl aprobă.

Îmi ridic picioarele pe braţul canapelei şi pun telefonul pe difuzor, sprijinindu-l pe piept.

— De ce ai o zi proastă?

Se lasă linişte pentru un moment, apoi Asa spune:

— Ţi-am povestit vreodată despre tatăl meu, Sloan?

— Nu.

— Exact, oftează el. Nu e nimic de spus, la naiba.

Isuse! Ce i-a făcut omul acela? Îmi frec degetele de tâmple.

— Când ajungi acasă?

Asa nu-mi răspunde la întrebare. În schimb, spune:

— Carter e cu tine?

Mă aşez imediat pe canapea. Deşi ştiu că e paranoic în privinţa asta, vocea îmi devine puţin mai slabă. Încerc să o ascund când spun:

— Nu, Asa. E cu tine.

— Nu, Sloan. *Nu este.* Îmi spune după o scurtă pauză.

Liniştea devine deplină şi, când mă uit la ecran, îmi dau seama că a închis. Îmi apăs telefonul pe frunte. *Ce ştie?*

O oră mai târziu, intră cu toţii pe uşa din faţă. Încă nu am terminat, pentru că a trebuit să mă duc la magazin să iau nenorocitele de paste. Asa intră în bucătărie, iar eu tresar când mă uit la el. Cămaşa îi e plină de sânge, iar pumnul este o masă sfărâmată de carne. Mă reped imediat la trusa de prim ajutor din cămară.

— Vino aici, îi spun, îndreptându-l spre chiuvetă.

Îi dau cu apă pe mână, încercând să găsesc de unde vine sângele, dar pare să ţâşnească de peste tot. Tot pumnul îi e carne vie. Mi se întoarce stomacul pe dos, dar mă forţez să

termin de curăţat ca să pot să-l bandajez şi să nu mai fiu nevoit să mă uit la rănile lui.

— Ce naiba ai *făcut*, Asa?

El tresare şi îşi priveşte mâna. Apoi ridică din umeri.

— Nu suficient de mult.

Îi pun unguent pe toată mâna şi apoi i-o bandajez, dar asta nu prea ajută. Probabil că are nevoie de copci. Multe copci.

Simt cum mâna i se strânge pe a mea şi îl privesc în ochi.

— Unde naiba ţi-e inelul?

Draci!

— Pe comodă. Nu am vrut să îl murdăresc la bucătărie.

Se ridică în picioare şi mă trage de braţ spre scări. Simt o durere până la gât.

— Asa, opreşte-te!

Nu-mi dă drumul, iar când trecem prin sufragerie Dalton se ridică în picioare.

— Asa, spune el.

Tot nu se opreşte. Trebuie să alerg doar ca să ţin pasul cu el, în timp ce urcă scările câte două deodată. Deschide uşa dormitorului şi îmi ia inelul de pe comodă, trăgându-mi mâna stângă între noi.

— Ţine-ţi nenorocitul de inel pe deget. Ţi l-am cumpărat ca să ştie lumea că nimeni nu se poate da la tine.

Îmi pune mâna pe comodă, o ţine acolo, apoi deschide sertarul de sus.

— Ce faci? întreb, temându-mă de răspuns.

El deschide al doilea sertar şi îl răscoleşte.

— Ceva ce te va ajuta să-ţi aminteşti să nu-l dai niciodată jos, spune el, apucând un tub şi închizând sertarul.

Ochii mei aterizează pe sticla de lipici din mâna lui.

La naiba!

Încerc să-mi trag mâna înapoi, dar el folosește și mai multă forță pentru a-mi ține încheietura. Scoate capacul și începe să-mi împrăștie lipici pe deget, întinzându-l și pe sub inel.

Simt în ochi înțepătura lacrimilor. Nu l-am văzut niciodată așa și nu vreau să forțez lucrurile și mai mult. Mă opresc din luptă și stau cât pot de nemișcată: Numai inima îmi bate de parcă ar vrea să-mi sară din piept. Carter nu este aici, iar eu sunt...

Sincer, sunt prea speriată ca să ripostez, pentru că nu sunt sigură că vreunul dintre cei de jos ar sări în apărarea mea.

Asa aruncă lipiciul pe comodă și îmi ridică mâna, apoi suflă pe ea pentru a usca adezivul. Se holbează la mine în tot timpul în care face asta. Ochii lui sunt negri. Uriași, negri și terifianți.

— Ai terminat? îi șoptesc. Nu vreau să ți se ardă pastele.

Îmi mai suflă pe mână câteva secunde, apoi se apleacă și îmi sărută palma.

— E gata. Acum nu vei mai uita.

E nebun. E complet nebun. Știam că nu e o persoană grozavă, dar nu mi-am imaginat cât de nebun poate fi până acum când l-am privit în ochi.

Asa mă urmează afară din dormitor și coboară scările. Dalton stă la baza scărilor și îi pot vedea îngrijorarea în ochi.

Încă nu am încredere în el.

Mă întorc în bucătărie și mă duc direct la plită. Ridic oala și încep să torn pastele în strecurătoare chiar în momentul în care o mașină oprește pe alee.

Carter.

Termin de strecurat pastele, uitându-mă tot timpul la inel.

Nici măcar nu e așezat bine. Va fi o corvoadă să desprind lipiciul și probabil că îmi va lua zile întregi. Dobitocul ar fi putut măcar să se asigure că l-a lipit drept.

Am grijă să nu mă uit când se deschide ușa de la intrare. Mă întorc la plită și amestec sosul, apoi verific chiftelele. Asa își spală sângele de pe brațe la chiuvetă când Carter intră în bucătărie și deschide frigiderul.

— Ce ai pățit? întreabă el.

Nu reușesc să înțeleg ce spune Asa, fiindcă urechile încă îmi vâjâie, dar Carter râde.

— Ați câștigat vreun jackpot?

Mă întorc și mă îndrept spre chiuvetă, zărindu-l cu coada ochiului pe Carter.

Asa scutură din cap și spune:

— Nici vorbă! Nici măcar jackpotul ăla care te încălecase pe tine vineri seara.

Simt că sângele îmi părăsește complet inima. Nu mă pot uita la Carter acum. Nu pot. Ori Asa mă testează ca să vadă dacă reacționez la această informație, ori Carter nu este deloc cine credeam eu.

— Era beton, adaugă Asa. Bună de tot, omule. Am fost impresionat.

Mă mișc să verific chiftelele, dar numai ca să pot arunca o privire la fața lui Carter. El ia o înghițitură din bere, fără să mă privească în ochi.

— E doar o prietenă, îi spune el.

Trebuie să mă țin de ușa cuptorului cu toată puterea, pentru că simt că sunt pe cale să mă prăbușesc pe podea.

Ce fată? Când? Vineri seara, când Carter a venit în camera mea și m-a sărutat. Cum naiba de nu am știut că venise aici însoțit de cineva?

Mă simt mai proastă în acest moment decât atunci când am început să mă întâlnesc cu Asa.

Cel puţin am ştiut întotdeauna că ăla e un nemernic. Sincer, îl credeam diferit pe Carter.

— Prietenă pe naiba, spune Asa. Îl înghesui aşa pe Dalton în peretele din sufragerie? Pe Jon? De unde vin eu, prietenii nu-şi fac aşa ceva unul altuia.

Sunt nevoită să ocolesc masa din bucătărie în timp ce pregătesc mâncarea, doar pentru a evita ca vreunul dintre ei să îmi vadă lacrimile. Câteva secunde mai târziu, simt cum braţul lui Asa îmi alunecă în jurul taliei. Mă sărută pe gât şi, de-al dracului, mă întorc şi-mi plantez gura pe a lui. Îl urăsc şi aş vrea să îi tai scula pentru ce tocmai mi-a făcut în dormitor, cu inelul, dar sărutul ăsta de acum nu are nicio legătură cu el.

Carter trebuie să simtă ceea ce am simţit eu. O rană imensă în piept.

Nenorocitul naibii. Toţi sunt nişte nenorociţi.

Mă îndepărtez de Asa.

— Îmi este greu să mă concentrez. Ieşiţi din bucătărie ca să pot termina de gătit.

Habar nu am cum reuşesc să vorbesc, pentru că fiecare cuvânt vrea să se transforme în plâns. Arunc toate chiftelele în sos şi, în timp ce torn pastele, Dalton intră în bucătărie.

— Doamne, Asa. Du-te şi fă un duş. O să ne pierdem pofta de mâncare dacă trebuie să ne uităm la tot sângele ăla de pe tine.

Mă folosesc de faptul că i-a distras atenţia ca să mă uit la Carter. Mă priveşte fix, cu ochii plini de îngrijorare. E ca şi cum ar încerca să-mi spună un milion de lucruri deodată. Îşi ridică mâna şi îşi trece degetul mare peste buza de jos.

Nu-mi învârt părul în jurul degetului. În schimb, îmi frec gura cu degetul mijlociu și apoi mă întorc cu fața la Asa. El îmi împinge părul peste umăr.

— Ar trebui să vii să faci duș cu mine. Va fi cam greu să mă spăl cu o singură mână.

— Mai târziu. Trebuie să termin de gătit.

Asa își trece degetele pe brațul meu, făcându-le să alunece pe mână și pe inel. Se întoarce și iese din bucătărie. Dalton îl urmează. Deîndată ce sunt singură cu Carter, el se grăbește să vină spre mine. Se apropie cât de mult se poate fără să dăm de bănuit. Mă prind de tejgheaua din fața mea și nu mă uit la el.

— Nu a fost așa, Sloan. Jur. Trebuie să ai încredere în mine.

Cuvintele îi ies într-o șoaptă grăbită și disperată. Nu mă uit la el când îi spun:

— Te-ai sărutat cu o altă *fată*?

Îmi întorc încet capul și stabilesc un contact vizual și aș jura că e pe punctul de a risca totul doar ca să mă tragă la el. Începe să dea din cap.

— Nu ți-aș face așa ceva. E mai complicat.

De data aceasta, cuvintele lui sunt lente și precise. Mă fac să-mi doresc să am încredere în ceea ce spune, dar toate experiențele mele cu bărbații îmi spun să nu am încredere în nimeni care posedă o sculă.

Se uită în jur ca să se asigure că nu ne vede nimeni. Toți băieții din sufragerie sunt cu spatele la noi, privind la televizor. Carter se apleacă și mă strânge de încheietura mâinii.

— Niciodată nu aș face ceva care să te rănească. Niciodată. Jur pe viața fratelui tău, Sloan.

Și atunci mă enervez cu *adevărat*. Nimeni nu jură pe viața fratelui meu. S-a terminat înainte de a-mi da seama că am

făcut-o. L-am pălmuit atât de tare, încât toţi băieţii din sufragerie s-au întors pe scaune.

Nu-mi vine să cred că tocmai l-am lovit. Nu-mi dau seama cine e mai şocat. Eu, el sau toţi băieţii care se holbează acum la noi. Mă simt mai rănită decât am fost, probabil, vreodată în viaţa mea, dar sunt totuşi suficient de deşteaptă ca să ştiu că trebuie să găsesc un motiv pentru care l-am plesnit, astfel încât să nu pară ceva personal pentru toţi cei care se holbează la noi.

— Nu-ţi băga degetul în sosul de paste, dobitocule! E dezgustător!

Carter îşi dă seama imediat ce fac. Se sileşte să râdă şi îşi freacă obrazul, dar îi pot vedea dezamăgirea în ochi în timp ce se întoarce şi se îndreaptă spre sufragerie. Nu-mi pare rău pentru el. Fratele meu şi cu mine am avut destul ghinion. Ultimele lucruri de care avem nevoie este ca acest Carter să spună minciuni şi să facă promisiuni deşarte în timp ce jură pe viaţa lui Stephen.

Mă întorc şi amestec nenorocitele de paste. Mă opresc să îmi şterg lacrimile cu mâneca bluzei, apoi încep să învârt din nou în oală. Un minut mai târziu apare Dalton. Apucă o lingură şi gustă sosul. Dă din cap şi apoi aruncă lingura în chiuvetă, chiar înainte de a se apleca spre mine.

— Îţi spune adevărul, Sloan.

Se îndepărtează, iar eu nu-mi mai pot controla lacrimile. Nu ştiu ce să cred. În cine să am încredere. Pe cine să fiu supărată, pe cine să iubesc. Mă duc la chiuvetă şi îmi spăl sosul de paste de pe mâini.

Trebuie să plec din casa asta.

Mă îndrept spre uşa din spate şi strig peste umăr.

— Pastele voastre sunt gata, idioţii dracului!

TREIZECI ŞI PATRU

CARTER

Curăţ de resturi ultimele farfurii şi le pun în maşina de spălat vase.

Asa nu a mai coborât să mănânce. Sloan nu s-a mai întors de afară. I-am trimis un mesaj lui Dalton cu câteva minute în urmă şi l-am rugat să urce şi să verifice starea lui Asa înainte de a risca să ies afară şi să vorbesc cu Sloan.

Şterg blatul şi pornesc maşina de spălat vase. Îl aud pe Dalton coborând scările în acelaşi timp în care primesc un mesaj de la el.

> DALTON: E în pat, leşinat şi gol puşcă. Se pare că va mai sta aşa o vreme, dar îţi voi trimite un mesaj când coboară. Să ai telefonul deschis.

Verific de două ori setările de sunet şi vibraţii de pe telefon, apoi îl bag în buzunar. Mă îndrept afară să lămuresc lucrurile cu Sloan. Se află în mijlocul piscinei, plutind pe spate, privind stelele. Nu se uită la mine când aude uşa din spate.

În timp ce mă îndrept spre ea, observ că are bluza şi blugii aruncaţi pe un şezlong.

La naiba.

Înoată în chiloți.

Poate că asta e o chestie normală pentru ea, dar am impresia că pășesc practic pe o mină dacă mă aflu aici în timp ce ea nu este, tehnic vorbind, în costum de baie.

Ajung pe marginea piscinei, dar ea tot nu se uită la mine. Apa îi acoperă cea mai mare parte a feței, dar cu ajutorul luminii din casă, reușesc să văd că are ochii plânși.

E cam aiurea supărarea asta ei fiindcă mă văd cu alte persoane. În același timp, ea doarme în patul altui bărbat.

La naiba, mai devreme l-a *sărutat* doar ca să-mi facă în ciudă.

Dar am înțeles. Și nu o învinovățesc, pentru că știu cât de mult suferă. Cât de mult *o* doare.

Și ăsta e cel mai complicat aspect. Nu e vorba că va trebui să o conving de sentimentele mele. Partea cea mai grea este să știu ce crede acum, când se îndoiește de ele.

Dacă aș putea să-i spun tot adevărul, lucrurile ar fi mult mai simple. Dar asta ar fi o încălcare a eticii meseriei mele. Ar însemna să nu mă supun unui ordin direct de la Ryan. Și, având în vedere și cât de instabil e Asa acum, cu cât știe mai puțin Sloan, cu atât mai bine.

Când Asa a menționat-o pe Tillie în bucătărie, chipul ei și-a pierdut orice culoare. L-aș fi putut ucide chiar atunci, acolo.

Sloan își întinde brațele și lovește cu picioarele, pornind spre mijlocul piscinei.

— A uitat să oprească încălzirea în acest weekend, spune ea încet. E foarte bine. Cred că aș putea sta așa pentru totdeauna.

Vocea ei este cumplit de tristă. Vreau să mă descalț, să mă scufund în apă și să rămân acolo *cu ea* pentru totdeauna. Doar că nu în această piscină sau în această curte.

— Cum o cheamă? întreabă ea privind cerul nopții.

Îmi strâng mâna pe ceafă, întrebându-mă cât de mult ar trebui să spun.

— Tillie.

Râde, dar nu pentru că i se pare amuzant.

— Este prietena ta?

— Este doar o prietenă, Sloan, zic eu oftând. Îmi face mici favoruri, câteodată.

Sloan se scufundă până la fundul piscinei. Când iese la suprafață, mă privește extrem de tăios. Când îi văd ochii îmi dau seama cum au sunat vorbele mele.

— Nu genul *ăla* de favoruri...

Își îndepărtează părul ud de pe frunte și încerc să nu mă uit la nicio altă parte a ei în afară de față, dar e foarte greu.

— Și ce favoare îți făcea vineri seară, de a trebuit să se urce pe tine?

Îi urăsc acest calm exterior fiindcă știu cât e de furioasă pe dinăuntru. Ceea ce înseamnă că e posibil să explodeze în orice moment. Mă simt de parcă aș sta pe marginea unui vulcan.

— Răspunde-mi! Ce favoare ți-a făcut vineri seara? repetă ea.

Ochii ei imploră sinceritate, așa că i-o ofer.

— M-a ajutat să-l conving pe Asa că nu sunt interesat să ți-o trag.

Nu trebuie să mă holbez la pieptul ei ca să-i observ tresărirea. Totuși, încearcă să o ascundă. Se uită la mine pentru o clipă și apoi se scufundă din nou. Înoată până la partea puțin adâncă, apoi se ridică și iese din piscină. Sutienul îi este complet

transparent, chiloţii la fel, ceea ce mă face să fiu paranoic ca naiba. Mi-e teamă că Asa va auzi tocmai din camera lui cât de tare îmi bate inima.

Sloan ocoleşte piscina şi vine în faţa mea. E deja prea aproape, dar se apropie şi mai mult. Atât de mult, încât pot simţi umezeala sutienului ei cum îmi apasă pieptul.

— *Dar eşti*? şopteşte ea. Eşti interesat să mi-o tragi, *Carter*?

Ştiu că nu se comportă normal. N-am priceput de ce a accentuat numele meu, dar mi se pune un nod în gât. Nu-mi dau seama ce a apucat-o, dar simt că e mai mult decât gelozia faţă de Tillie. *Ce face?* Îmi vine să o acopăr cu o pătură şi să îi ascund trupul la fel de mult cum îmi vine să îi acopăr gura cu a mea şi să o sărut. Mă derutează. Repetă.

— Eşti interesat să *mi-o tragi*?

Nu-mi dau seama dacă e supărată pe mine sau dacă mă vrea. Mă lupt cu propriile mâini în timp ce ele alunecă spre şoldurile ei.

— Nu chiar, spun, cu o voce gâjâită. Mai degrabă sunt interesat să fac dragoste cu tine.

Văd cum înghite cu greutate. Îmi doresc atât de mult s-o sărut, dar ar fi cu siguranţă sărutul morţii, pentru că nu m-aş mai putea opri.

Încă nu-mi dau seama dacă e supărată pe mine. Se comportă ca şi cum ar vrea să o ating, să o sărut. Dar se uită la mine ca şi cum ar dori să mă arunce în piscină şi să mă ţină cu capul sub apă.

Îşi înfăşoară degetele în jurul uneia dintre mâinile mele care încă îi apucă şoldul, apoi mi-o conduce până la sân.

Înghit în sec şi mă uit la fereastra dormitorului ei ca să mă asigur că nu suntem urmăriţi.

— Ce faci, Sloan?

Se apleacă puțin și se ridică în vârful picioarelor până când sânii ei ajung lipiți de mine, iar gura ei îmi atinge urechea. Mi s-a aprins o flacără în piept. Închid ochii și o apuc ușor de talie, iar vârful degetelor mele se strecoară sub lenjeria ei, în timp ce o trag mai aproape de mine.

— O să te promoveze dacă bagi mâna în chiloții logodnicei suspectului tău? mă întreabă ea șoptit.

Ochii mi se deschid brusc. Încremenesc. *Știe? Cum de știe?*

Îmi trec cu grijă degetele prin părul ei, trăgându-i capul pe spate ca să mă pot uita în jos la ea, prefăcându-mă că nu i-am înțeles întrebarea.

Zâmbește, dar sentimentul de trădare din ochii ei este mult mai evident acum că vorbele ei m-au scos din transă.

— Știu ce ești, spune ea. Știu ce faci aici. Și așa se explică și de ce ești atât de interesat de mine.

Se îndepărtează făcând un pas înapoi până când mâinile mele nu o mai ating. Are pumnale în loc de ochi. Nu mai e nici un dubiu: e furioasă.

— Să nu îndrăznești să-mi mai vorbești vreodată sau le spun tuturor că ești polițist sub acoperire. *Luke.*

La naiba!

Încearcă să treacă pe lângă mine, dar îi tai calea imediat. Când începe să vorbească din nou, îi acopăr gura cu mâna și mă uit spre ușa din spate. Nimeni nu ne-a văzut încă, dar trebuie să o duc într-un loc mai retras înainte să facă vreun gest care să ne ucidă pe amândoi. Încearcă să-mi îndepărteze mâna, zgâriind-o. Îmi înfășor brațul în jurul ei și o forțez să meargă cu mine spre partea laterală a casei. Se înfurie și mai tare când își dă seama ce fac, așa că începe să se opună din

toate puterile. Nu-mi place deloc să folosesc forța, dar e spre binele ei. Când, în sfârșit, o duc în partea laterală a casei, în spatele copacilor deși, o împing la perete fără să-mi iau mâna de pe gura ei.

— Oprește-te, Sloan, îi spun, privind-o fix în ochi. Ascultă-mă! Taci și lasă-mă să-ți explic! *Te rog.*

Respiră greu, trăgându-mă de mână. Când, în sfârșit, încetează să se mai zbată, pun cealaltă mână pe perete și încep să-i eliberez gura. Icnește de frică în momentul în care îi pun și cealaltă mână lângă cap. Nici măcar nu încerc să o mint. Mai mult decât orice, am nevoie ca ea să înțeleagă adevărul.

— Tot ce ți-am spus, fiecare privire pe care ți-am aruncat-o, fiecare dată când te-am atins... Totul a fost sincer. Nu m-am gândit la caz, Sloan. Nici măcar o dată. Ai înțeles asta?

Ea nu răspunde. Se uită la mine cu aceeași îndoială cu care privește și restul lumii.

Tresar, pentru că urăsc faptul că am pus-o în această situație. Urăsc faptul că se îndoiește de mine, că i-am dat toate motivele din lume să o facă și faptul că nu știu nici măcar un singur lucru nenorocit pe care l-aș putea spune pentru a o face să creadă că ceea ce simt pentru ea nu are nimic de-a face cu un caz oarecare.

O cuprind în brațe și nu încerc să o conving cu mai multe cuvinte. Pur și simplu o îmbrățișez pentru că nu suport să știu că e supărată.

După câteva clipe în care a rămas încremenită în brațele mele, începe încet să se relaxeze. Mâinile ei urcă, îmi prind tricoul și începe să se topească în mine. Își apasă fața pe pieptul meu și începe să plângă, așa că o legăn, ținând-o cât pot de strâns.

Îmi închid pleoapele și îi șoptesc în păr:

— Nu mă interesează nimeni altcineva, Sloan. Nu mă interesează nici cazul, nici limita dintre bine și rău. Tu ești totul pentru mine.

Îmi apăs buzele pe tâmpla ei și nu încerc să mă mai scuz sau să neg că sunt aici sub acoperire. Nu știu cum și-a dat seama, dar în acest moment, nici nu-mi pasă.

— Vreau să știi că, indiferent de motivul pentru care mă aflu aici, acesta nu are nicio legătură cu ceea ce simt pentru tine.

Încă plânge când, în sfârșit, se retrage suficient de mult ca să se uite la mine.

— Zi-mi că nu te folosești de mine ca să ajungi la el.

Sunt surprins că nu aud trosnetul care ar trebui să însoțească sfâșierea inimii mele.

— Sloan, îi șoptesc.

Nu mă pot gândi la nimic altceva mai bun de zis pentru că durerea ei îmi întunecă mintea. Nu simt nimic altceva decât vinovăție. O sărut pe frunte.

Probabil că înțelege ceea ce simt eu acum, pentru că oftează ca și cum ar fi momentan ușurată. Se relaxează suficient de mult în brațele mele pentru a-mi da de înțeles că mă crede. Când buzele noastre se întâlnesc în cele din urmă, e ca și cum m-ar ruga în tăcere să o sărut, să îndepărtez orice îndoială care ar putea reveni.

O sărut și îi insuflu tot adevărul din mine.

N-ar trebui să o facem. Niciunul dintre noi nu alege însă calea responsabilă în acest moment. O lipesc din nou de peretele casei pentru a ne asigura intimitatea, dar nu găsesc puterea de a mă îndepărta de ea. Fiecare secundă care trece este una în care gura mea n-ar trebui să fie pe a ei, dar nu pot opri

ceea ce ni se întâmplă. Nu mă pot gândi decât la cum să iau mai mult de la ea.

O împing în perete, iar ea geme sub presiunea gurii mele. Sunetul acela alungă orice altceva. Durerea, tensiunea, realitatea... Mă las purtat de nevoia de a o avea și, după felul în care mâinile îi alunecă sub tricoul meu, știu că asta i se întâmplă și ei.

Sunt într-o ceață roșie din care nu mă văd ieșind prea curând.

La naiba.

— Doamne, Sloan, șoptesc, dezlipindu-mi gura de a ei pentru putea respira.

O apuc de coapsă și îi ridic piciorul pe mine. Apoi pe celălalt.

— În mașina mea, îi șoptesc, înfășurând-o în jurul meu și întorcându-mă pentru a o duce în acea direcție.

Este destul de întuneric și proprietatea este înconjurată de suficienți copaci încât să nu-mi fac griji că vecinii ne vor vedea în timp ce ne urcăm pe bancheta din spate. Singurul lucru care mă îngrijorează este faptul că logodnicul ei se află în casă și că dacă ne-ar prinde, asta ar însemna...

Acum, nici măcar nu vreau să mă gândesc la așa ceva. Dalton nu mi-a trimis încă niciun mesaj, așa că avem timp.

Închid portiera din spate și mă întind peste scaunul din față, luând un prezervativ din torpedo. Când cad înapoi pe scaun, ea alunecă deasupra mea și își pune mâinile pe pieptul meu.

Pe pieptul meu.

Îi ridic sutienul peste sâni și încep să îi sărut, în timp ce ea mă scapă de blugi. După ce pun prezervativul, o apuc de șolduri și o poziționez deasupra, în timp ce ea își dă chiloții

la o parte. Îmi sprijin capul de scaun ca să-i pot privi fața în timp ce o penetrez. Mă uit în ochii ei și încep să o cobor încet.

Totul devine mult mai liniștit în mașină. Nu-mi iau ochii dintr-ai ei tot timpul cât mă primește în ea. Când, în sfârșit, ajung la capăt, gemem amândoi deodată.

E cel mai plăcut lucru pe care l-am simțit vreodată. Sunt în sfârșit în ea. Este cel mai *vinovat lucru pe care* l-am simțit vreodată — știind în ce pericol o pune lipsa mea de putere de a mă stăpâni.

Se apleacă și își înfășoară brațele în jurul gâtului meu.

— Luke, îmi șoptește pe buze.

Simt că mor.

Mi-a spus Luke.

Gura mea o găsește din nou pe a ei și o sărut așa cum merită să fie sărutată. Cu convingere. Cu respect. Cu sentiment.

Începe să se miște deasupra mea și nu o mai văd decât pe ea. Chiar și după ce îmi închid ochii, ea e tot ce văd.

TREIZECI ȘI CINCI

SLOAN

Nu știam că se poate simți așa.

Realizez că sună ca un clișeu imediat după ce îmi vin în minte cuvintele astea. Dar mâinile, gura lui, felul în care mă atinge — e ca și cum răspunsul meu ar fi motivul pentru care continuă să trăiască. Și chiar acum, singurul lucru la care mă concentrez este felul în care își mișcă mâna pe mine, atingându-mă în locurile potrivite. Mă tem că strigătele mele ar putea să-l trezească nu doar pe Asa, ci întregul cartier. Ca și cum ar simți asta, îmi acoperă gura cu a lui, înăbușindu-mi gemetele în timp ce mă izbesc în el. Îmi tremură picioarele, brațele, tot corpul, în timp ce mă străbate o senzație pe care nu am mai simțit-o niciodată.

— Luke, gem pe buzele lui.

Îmi place numele lui. Îmi place să-l spun cu voce tare. Îmi place când realizez cum adoră când îi strig numele adevărat.

Oricât de slabă aș fi în acest moment, îmi găsesc puterea de a continua să mă mișc până când eu sunt cea care trebuie *să-i* înăbuș sunetele. Gura lui este incredibilă. Are gust de fructe. E dulce.

Nu se compară cu amărăciunea pe care o înghit când îl sărut pe Asa.

Când încetăm amândoi să mai tremurăm, iar eu nu mă mai mişc deasupra lui, se apleacă şi îşi flutură buzele pe umărul meu.

Nu ştiu cum am trecut de la a-l urî în urmă cu două ore, atunci când eram în bucătărie, la a simţi pentru el în acest moment mai mult decât în toate zilele anterioare. Ştiind că el nu este ca Asa... că este total *opus* lui Asa. ... este atât de... *atractiv.*

E bun. E un *tip de treabă.* Chiar există aşa ceva!

Totul a venit ca o revelaţie în timp ce pluteam în piscină. Şi-a spus numele greşit. S-a înscris la un curs de spaniolă care este cu mult sub cunoştinţele lui, doar pentru a mă întâlni întâmplător acolo. A continuat să-mi ceară să am încredere în el, dar nu mi-a spus niciodată *de ce.* A folosit o altă fată ca paravan.

Asta a fost cel mai tare. Mi-am dat seama ce rol joacă înainte ca el chiar să mărturisească.

Când Dalton mi-a şoptit să-l cred pe Carter... sau pe *Luke,* mai degrabă, am priceput că nu ştiu totul. Despre Tillie. Despre Luke, care se săruta cu altcineva când era în aceeaşi casă cu mine. Mi-am spus că dacă va ieşi şi va nega că a fost vreodată cu ea, voi avea dovada că e un mincinos. Că e la fel ca Asa.

Dar îmi spunea adevărul — că se folosea de ea ca să-l amăgească pe Asa — atunci aş fi ştiut că am avut dreptate. Că era doar o parte a misiunii lui.

Doar că nu ştiam ce variantă prefer. Că era exact ca Asa sau că s-a folosit de mine în tot acest timp pentru a *ajunge* la el.

M-am aşteptat ca înţelegerea mea cu privire la motivul pentru care se află aici să fie sfârşitul relaţiei noastre. Am crezut că se va teme pentru slujba lui şi va încerca să ajungă la un fel de înţelegere cu mine pentru a mă face să tac. Pentru că băieţii ca el... cei cu slujbe, care sunt buni, de succes şi serioşi... nu se îndrăgostesc de fete ca mine. Sau cel puţin aşa am fost crescută să cred.

Dar m-am înşelat, pentru că nu s-a temut pentru slujba lui. Singura grijă pe care o avea era pentru mine. Şi să fii principala preocupare a cuiva se simte al naibii de mult ca şi cum ai fi iubit.

Îl cred când spune că nu are ochi decât pentru mine. Pentru că la fel simt şi eu. Şi chiar acum, vreau să mă bucur de fiecare secundă împreună cu el. Braţele lui au rămas înfăşurate în jurul meu şi încercăm să ne tragem sufletul. A fost o prostie. Amândoi ştim asta, dar, în acest moment, aş spune că a meritat din plin.

— Oricât de mult mi-aş dori să rămâi exact unde eşti acum, ar trebui să te întorci înăuntru, spune el, sărutându-mă pe tâmplă.

Ştiu că are dreptate, dar mi-aş dori să nu fie aşa. Casa aceea este ultimul loc în care vreau să fiu după asta. Îmi trec degetele prin părul lui şi pot simţi mirosul proaspăt de şampon.

— Ai făcut duş înainte să vii?

Zâmbeşte; pot vedea asta chiar şi în întuneric.

— Deci ai făcut duş şi aveai prezervative în maşină? Te aşteptai să ţi-o tragi în seara asta? îl tachinez eu.

Îşi lasă capul pe tetieră, iar pe buze i se întinde încet un zâmbet satisfăcut.

— Am făcut duş pentru că îmi place să arăt bine pentru tine. Am un prezervativ în maşină pentru că îmi place să fiu pregătit. Şi stă acolo de şase luni, în caz că eşti curioasă.

Eram, deşi nu aveam dreptul să fiu. El ştie ce se întâmplă noaptea între mine şi Asa. Dacă aş putea să mă opresc, aş face-o, dar, deocamdată, asta nu este o opţiune. Atâta vreme cât sunt în casa lui...

Dar noi nu vorbim despre asta. Despre faptul că sunt încă cu Asa şi despre cum ceea ce s-a întâmplat între mine şi Luke nu a fost corect, oricât de bine ar fi fost. Dar sincer, nu-mi pasă că tocmai l-am înşelat pe Asa. Ar trebui să fiu vinovată, dar nu mă simt deloc aşa.

Karma e o curvă, Asa Jackson.

Luke îşi trece degetul mare peste braţul meu şi îmi împinge în jos breteaua sutienului. Îşi bagă degetul sub ea, frecând-o înainte şi înapoi. Îi urmez maxilarul cu degetele. Are o faţă minunată. Masculin în toate locurile potrivite, dar cu o urmă de feminitate blândă pe buze.

— Cum ţi-ai dat seama? întreabă el.

— Nu am ochi decât pentru tine, Luke. Şi sunt foarte deşteaptă.

— Da, aşa este, zice el aprobând din cap.

Îşi apasă palmele pe spatele meu şi mă trage spre el, dar înainte ca buzele lui să le întâlnească pe ale mele, mă trezesc întinsă pe banchetă, cu el deasupra mea, acoperindu-mi gura cu mâna.

— Linişte, îmi şopteşte, uitându-se prin parbriz.

Inima îmi ajunge în gât. Suntem morţi. Suntem morţi.

Noi. Suntem. Morţi.

Aud o bătaie puternică în geam, dar nu sunt sigură că nu e doar zgomotul făcut de inima mea.

— Deschide naibii portiera!

Închid ochii, dar simt gura lui Luke apăsându-mi urechea.

— E doar Dalton, îmi șoptește el. Stai jos.

Doar Dalton? Spune asta de parcă ar avea încredere în el, așa că dau din cap și mă acopăr cu brațele în timp ce Luke se ridică și deschide. Zboară ceva pe bancheta din spate, iar Luke îl prinde în brațe. Dalton se apleacă și se uită la noi.

— Data viitoare când vă decideți să vă furișați și să faceți sex, asigurați-vă că vă luați și hainele cu voi.

Luke îmi întinde tricoul și blugii pe care Dalton tocmai îi aruncase la el. Îmi trag frenetic bluza peste cap, jenată că am fost atât de neglijenți.

— E treaz? îl întreabă Luke pe Dalton.

Acesta îl privește dur, spunând atât de multe lucruri cu privirea lui, încât nici măcar nu reușesc să înțeleg.

— Nu. Dar trebuie să pleci de aici înainte să ne omori pe amândoi, zice Dalton, după care se întoarce și se uită la mine. Iar tu trebuie să te întorci în casă înainte să fii ucisă de Asa.

Se ridică în picioare și, chiar înainte de a trânti portiera, spune:

— Trebuie să vorbim înainte să pleci, Carter.

În acest moment, îmi dau seama că amândoi sunt complice, fiindcă Dalton îi vorbește lui Luke de parcă ar ști mai multe decât știu eu.

Prietenia lor începe să aibă mai mult sens. Mă chinui să intru în blugi când Luke se întinde să mă ajute. *Chiar ar trebui să-i spun Carter în minte, altfel probabil că voi greși și îi voi spune Luke în preajma lui Asa.*

— O să ai probleme? îl întreb.

Îmi închei nasturii de la blugi, după care îmi îndrept cămașa. El își pune o mână pe ceafă.

— *Întotdeauna* am probleme, Sloan, zice el sărutându-mă fugar pe buze. Cred că sunt bun în ceea ce fac, doar că acum am o problemă cu prioritizarea lucrurilor.

— Personal, cred că prioritățile tale din ultima jumătate de oră au fost corecte.

— Du-te. Ai grijă!

Îl sărut cu putere. Și, când mă îndepărtez de el, de data asta nu mai doare la fel de tare. Pentru că acum am speranță. Poate că are un plan să ne scoată din mizeria asta.

Zâmbesc tot timpul cât sunt la duș, pentru că atunci când am deschis ușa din spate și am intrat într-o bucătărie imaculată, am știut fără îndoială că el făcuse curățenie pentru mine.

Nimeni — absolut nimeni — nu a mișcat până acum vreun deget ca să mă ajute în casa asta. Nu sunt sigură unde am auzit vreodată că ordinea este calea spre inima unei fete, dar, pe baza reacției mele, aș spune că e adevărat. Pentru că aproape am plâns când am auzit mașina de spălat vase.

E foarte trist. O mașină de spălat vase pornită înseamnă mai mult pentru mine decât un inel de logodnă? Privind din exterior, s-ar părea că și prioritățile mele sunt aiurea.

Dar eu le prefer așa.

Asa zace în pat când intru în dormitor. E întins pe toată salteaua, dezbrăcat.

Minunat! Va trebui să încerc să-l trezesc sau să-l rostogolesc pe partea lui de pat, deși este mult prea greu pentru mine.

Mă îndrept spre porțiunea lui, îl apuc de braț și încerc să-l trag pe saltea. Nu se mișcă, dar geme între sforăituri.

Apoi... *vomită.*

Peste tot pe afurisita mea de pilotă.

Închid ochii şi încerc să rămân calmă. Bineînţeles că trebuia să existe ceva care să strice această noapte.

Continuă să vomite printre gemete, umplând camera cu un miros acru. Mă grăbesc să iau coşul de gunoi, apoi mă aplec peste Asa şi îi ridic capul astfel încât să vomite înăuntrul acestuia. Mai icneşte de două ori şi, în sfârşit, după câteva minute de calm, deschide ochii. Privirea terifiantă de mai devreme a dispărut, fiind înlocuită cu o inocenţă copilărească.

— Mulţumesc, iubito, murmură el.

Pun coşul de gunoi înapoi pe podea şi apoi îl mângâi pe cap.

— Asa, vreau să încerci să te ridici în picioare. Trebuie să dau jos pilota de pe pat.

Se rostogoleşte, departe de vomă, şi îşi trage o pernă la piept, adormind din nou, aproape imediat.

— Asa!

Îl scutur, dar a leşinat din nou. Mă ridic în picioare şi mă uit prin cameră, încercând să-mi dau seama cum pot să-l mut fără să fiu nevoită să cobor şi să cer ajutor.

Nu am cum să fac asta de una singură şi nu am de gând să dorm jos, pe canapea. Nu cu Jon aici. Mă rog ca Dalton sau Carter să fie încă prin preajmă, pentru că dacă Jon sau Kevin află că Asa este inconştient o să fiu în pericol.

Spre uşurarea mea, Carter şi Dalton stau la uşă şi se pregătesc să plece când ajung jos.

— Am nevoie de cineva care să mă ajute să-l ridic pe Asa ca să pot schimba pilota. A vomat peste tot.

Jon murmură de pe canapea:

— Mult noroc.

Carter se uită în direcția lui și apoi pornește spre scări. Văd dezaprobarea din ochii lui Dalton, dar începe să-l urmeze și el pe Carter.

Când ajungem cu toții în dormitor, duhoarea este atât de puternică, încât sunt nevoită să-mi acopăr nasul ca să nu mă sufoc.

— Sfinte Sisoe, murmură Dalton.

Se îndreaptă direct spre fereastră și o deschide. Ne uităm cu toții la Asa și îmi este puțin rușine pentru el fiindcă e dezbrăcat. Dar, cunoscându-l pe Asa, nu i-ar păsa. Și chiar dacă n-ar fi așa, nu e vina nimănui altcuiva că se află în situația asta.

Carter se apleacă și încearcă să-l scuture pentru a-l trezi.

— Asa, scoală-te!

Geme, dar tot nu se trezește.

— Ce naiba a luat? întreabă Carter, întorcându-se spre Dalton, dar acesta ridică din umeri.

— Să fiu al naibii dacă știu. L-am văzut mestecând câteva pastile în drum spre cazinou. Heroină pe drumul spre casă.

Carter nici măcar nu ezită când se apleacă și îl prinde pe Asa de sub braț. Îl ridică și apoi se ridică în picioare, îndepărtându-l de pat.

Strâng imediat pilota și o înfășor. Nici măcar nu voi încerca să o spăl pe asta. O așez pe hol și apoi schimb cearșafurile, ca să fiu sigură.

— Pe ce parte doarme? întrebă Carter, ținându-l încă de sub brațe.

Îi arăt jumătatea de pat a lui Asa, și Carter îl târăște până acolo. Dalton îl ajută să-l ridice, iar eu scot o pătură din dulap. Când îl acopăr cu ea, Asa deschide ochii și se uită la mine. Își trece o mână peste față, tresărind.

— Ce-i cu mirosul ăsta? mormăie el.

— Ai vomat pe pat.

— Ai curățat? întreabă el cu o grimasă.

Dau din cap și șoptesc:

— Da, am schimbat cearșafurile. Culcă-te la loc.

El nu închide ochii. În schimb, își ridică mâna și mă trage de o șuviță de păr.

— Ai așa de multă grijă de mine, Sloan.

Îl privesc pentru o secundă — mă uit la această versiune vulnerabilă a lui. Chiar și cu Carter stând în aceeași cameră, simt ceva pentru el.

Nu pot să *nu* simt.

Asa nu este așa fiindcă a avut de ales. Simt că el este așa cum este pentru că nu i s-a arătat niciodată cum să fie altfel.

Pentru asta va avea întotdeauna simpatia mea. Nu va avea niciodată inima mea și probabil că nu va avea nici măcar iertarea mea.

Dar nu mă pot abține să nu-i ofer simpatia mea.

Încep să mă ridic, dar el se întinde și mă prinde de încheietura mâinii, trăgându-mă înapoi. Mă cobor în genunchi lângă pat, iar Asa își înfășoară mâna peste a mea. Are ochii închiși când îmi șoptește:

— Odată, când aveam cinci ani... am vomat în pat. Tatăl meu m-a pus să dorm în el. A spus că așa voi învăța să nu mai fac, continuă el râzând, dar apoi ochii i se strâng și mai tare. Cred că ticălosul s-a înșelat și în privința asta, murmură el.

Of, Doamne!

Îmi duc mâna la inimă și sufăr pentru băiețelul din el.

Mă întorc și mă uit la Carter și la Dalton, care resimt aceeași milă. Când mă întorc spre Asa, acesta se rostogolește

pe burtă, îngropându-și fața în pernă. O apucă în ambii pumni și își apasă fruntea pe ea atât de tare, încât sunt convinsă că încearcă să se sufoce.

— Asa, îi șoptesc, punându-i o mână pe cap ca să-l liniștesc.

Devine un munte de suspine. Are un plâns atât de adânc și de sfâșietor, încât nici măcar nu este însoțit de vreun sunet.

Liniște deplină.

Nu l-am văzut niciodată pe Asa plângând. Nici măcar nu știam că e capabil de lacrimi adevărate.

Mâine nu-și va mai aminti nimic din toate astea. Nu va ști dacă l-am lăsat aici singur sau dacă m-am târât în pat și l-am ținut în brațe. Continui să-l mângâi pe cap, în timp ce mă uit la Carter. Dalton nu mai este în cameră. Am rămas doar noi trei acum.

Carter se îndreaptă spre mine și pot vedea în ochii lui aceeași simpatie. Își ridică mâna și o trece peste obrazul meu, apoi se apleacă și mă sărută pe frunte.

Își ține buzele acolo timp de câteva secunde înainte de a se desprinde și de a se îndrepta spre ușă. Când ajunge în prag, se întoarce și se uită la mine pentru o clipă. Își ridică o mână și își trece încet degetul mare peste buza de jos. Inima mea pleacă spre el, dar eu rămân fixată în podea, consolându-l pe Asa.

Ridic mâna și îmi trag o șuviță de păr, înfășurând-o în jurul degetului. Buzele lui Carter se întind într-o fantomă de zâmbet în timp ce mă mai privește câteva secunde, apoi închide ușa.

Mă urc pe pat, sub pătură, și mă înfășor în jurul lui Asa, liniștindu-i lacrimile până când sunt convinsă că, în sfârșit, a adormit.

Dar chiar înainte de a adormi, îl aud șoptind:

— Ar fi bine să nu mă părăsești niciodată, Sloan.

TREIZECI ŞI ŞASE

ASA

Primul lucru pe care îl văd când deschid frigiderul este un castron cu paste de ieri. *Slavă Domnului.*

— Vezi, tată? şoptesc nimănui. Fata asta e o adevărată mană cerească.

Pun pastele în cuptorul cu microunde şi apoi mă duc la chiuvetă să mă stropesc cu apă pe faţă. Mă simt de parcă aş fi dormit cu capul în nenorocita de toaletă toată noaptea. La naiba, judecând după mirosul din dormitor, probabil că am şi făcut-o.

Mă aplec peste blat, aşteptând ca pastele să se termine de încălzit. Mă uit fix la castron în timp ce se roteşte în cuptorul cu microunde.

Mă întreb dacă l-am omorât.

Mă îndoiesc. A trecut aproape o zi de când am părăsit cazinoul. Dacă ar fi murit, poliţia ar fi fost aici până acum. Şi dacă a trăit, sunt aproape sigur că nu va depune plângere. Ştie că a meritat ceea ce i-am făcut.

Cuptorul cu microunde scoate un clinchet.

Scot pastele, apuc o furculiță, apoi iau o gură. Dar cum înghit, cum caut disperat coșul de gunoi. Am vomat de două ori, mi-am clătit gura și apoi am băgat forțat o altă îmbucătură de paste.

O să mă chinui să îndur acest sevraj nenorocit, pentru că nu vreau să ajung niciodată ca taică-miu.

Iau încă o gură de paste și le înghit împreună cu gustul amar pe care îl am în gură.

Treci peste asta, Asa.

Ușa de la intrare se deschide și pe ea intră Sloan. Mă uit la ceas și observ că abia a trecut de ora două. Nu se întoarce niciodată de la școală atât de devreme. Ori nu mă observă stând în bucătărie, ori e perioada aceea a lunii și e țâfnoasă, pentru că se grăbește direct pe scări și se duce în dormitor.

Nici un minut mai târziu, o aud făcând gălăgie. Lucruri care cad pe podea. Aud pași dintr-o parte în alta a camerei. Mă holbez la tavan, întrebându-mă ce naiba face. Mă doare capul prea tare ca să mă duc să mă uit. Nici nu e nevoie, pentru că, după câteva secunde, coboară în trombă pe scări.

Când dă colțul spre bucătărie, simt cum îmi zvâcnește scula în pantaloni. E furioasă ca naiba și e mai atrăgătoare ca oricând. Îi zâmbesc în timp ce se îndreaptă spre mine.

Înainte ca să apuc să scot vreun cuvânt, ajunge în fața mea. Îmi înfige un deget în piept.

— Unde sunt actele, Asa?

Hârtii?

Despre ce naiba vorbește?

— Despre ce naiba vorbești?

Pieptul i se umflă, iar dacă s-ar apropia doar câțiva centimetri mai mult, aș putea să îi simt sânii.

— Dosarul fratelui meu! spune ea. Unde este, Asa?

Oh. *Acele hârtii.*

Așez cu grijă bolul de paste pe blat, apoi îmi ridic brațele și mi le încrucișez la piept.

— Nu știu despre ce vorbești, Sloan.

Inspiră controlat, expiră cu și mai multă precizie, apoi se rotește. Își pune mâinile în șolduri, încercând să găsească puterea de a-și păstra calmul.

Știam că dacă află ce am făcut, se va enerva. Chiar și așa, nu m-am gândit niciodată prea mult la cum aș putea să mă descurc în situația asta.

— Doi ani, spune ea, strângând din dinți.

Se întoarce și văd că are ochii plini de lacrimi.

La naiba! N-am vrut s-o fac să plângă!

— Timp de doi ani am crezut că tu plătești pentru îngrijirea lui. Mi-ai arătat hârtiile, Asa. Scrisorile trimise de stat. Cotoarele cecurilor, urmează ea plimbându-se înainte și înapoi. Asistenta socială a crezut că sunt idioată azi când am întrebat-o dacă alocația i-ar putea fi reînnoită vreodată. Știi ce mi-a spus, Asa?

Ridic din umeri.

Face un pas înainte, încrucișându-și și ea brațele peste piept.

— Mi-a zis: *Dar alocația nu a fost niciodată anulată, Sloan. Îngrijirea lui Stephen nu a fost niciodată privată.*

Lacrimile îi curg acum pe obraji., Pentru prima dată de când a venit aici, încep să mă simt puțin stânjenit, gândindu-mă că poate am mers prea departe cu minciuna asta. E mai furioasă decât am văzut-o vreodată.

Nu se poate să mă părăsească.

— Sloan, zic eu, după care fac un pas înainte și îmi pun mâinile pe umerii ei. Iubito, ascultă-mă. A trebuit să fac tot posibilul ca să te aduc înapoi. Tu m-ai *părăsit.* Îmi pare rău că ești supărată.

Îmi mut mâinile spre obrajii ei.

— Totuși, nu ar trebui să fii necăjită din cauza asta. A fost nevoie de o mulțime de eforturi și de bani din partea mea. Cred chiar că ar trebui să fii flatată că ești atât de importantă pentru mine.

Mâinile ei urcă spre ale mele și mă împing.

— *Nenorocitule*! strigă ea. Ai falsificat un întreg dosar ca să-ți susții minciunile, Asa! Scrisori lunare de la stat! Cine naiba *face* asta?

Habar n-are câți bani a trebuit să-i plătesc nenorocitului care le trimite, altfel mi-ar fi mulțumit chiar acum. Arată spre mine.

— M-ai prins în capcană. În tot acest timp, m-ai făcut să cred că nu există nicio cale de ieșire.

Îmi înghit furia. Fac un pas înainte. *Chiar am auzit-o bine?*

— Te-am *prins în capcană*?

Își șterge supărată lacrimile și dă din cap, coborând vocea.

— Da, Asa. M-ai prins în capcană. Am fost prizoniera ta în ultimii doi ani, crezând că fratele meu va trebui să se întoarcă la netrebnica de maică-mea. Totul pentru că știai că, dacă nu aș fi avut responsabilitatea asta, te-aș fi părăsit.

Nu vorbește serios. E furioasă. Nu m-ar părăsi niciodată. Da, am mințit-o. Da, am plătit o grămadă de bani ca să pară că beneficiile fratelui ei au fost anulate. Dar a fost o soluție temporară. Oricum s-ar fi târât înapoi la mine în cele din urmă. I-am făcut viața mai ușoară.

— Asta crezi? Că ai fost prizonieră aici? întreb. Nu-ţi dau eu un loc unde să dormi? Nu-ţi dau de mâncare? Nu-ţi dau lucruri frumoase? Nu-ţi permit să mergi la facultate? Nu-mi conduci maşinile? insist eu, înaintând până o lipesc de perete. Să nu îndrăzneşti — în casa *mea* — să insinuezi că nu ai avut toate ocaziile din lume să ieşi pe uşa din faţă şi să te tot duci.

Mă dau din calea ei şi arăt spre sufragerie.

— Pleacă. Dacă nu mă mai iubeşti, *pleacă* naibii!

Ştiu că n-o s-o facă. Ştiu pentru că, dacă ar pleca, ar însemna că s-a folosit de mine şi de banii mei în ultimii doi ani. M-a utilizat drept unic mijloc de a-şi întreţine nenorocitul de frate. Dacă e aşa, asta ar face-o să fie o curvă prin definiţie.

Şi nu mă însor cu o curvă nenorocită.

Sloan aruncă o privire spre uşă şi apoi se uită înapoi la mine. Dă din cap şi jur că zâmbeşte.

— La revedere, Asa. Bucură-te de viaţă!

Porneşte spre uşa din faţă.

— Mă bucur de viaţă, Sloan. Mă bucur al naibii de mult!

O las să ajungă la uşa din faţă înainte de a merge după ea. Nici măcar nu a ajuns pe peluză că deja o apuc de talie cu o mână, iar cu cealaltă îi astup gura. O întorc şi o conduc înapoi în nenorocita de casă pentru care este atât de nerecunoscătoare. O duc direct în dormitor şi deschid uşa cu piciorul. O arunc pe pat, iar ea încearcă să se dea la o parte şi să fugă pe lângă mine.

Ce drăguţ.

O apuc de păr şi o trântesc înapoi pe pat. Ea ţipă, dar o opresc cu un gest. Mă urc deasupra ei, acoperindu-i gura cu o mână şi ţinându-i încheieturile mâinilor în jos cu cealaltă. Nu pot face mare lucru în privinţa picioarelor ei, deoarece face tot

posibilul să se elibereze de sub mine, dar am mai multă putere într-un singur deget decât are ea în tot corpul. Mai degrabă mă gâdilă decât mă rănește.

— Ascultă-mă, iubito, șoptesc, privind-o în jos. Dacă încerci să insinuezi că nu mă iubești, o să mă supăr foarte tare. Pentru că asta ar însemna că te-ai prefăcut cu mine din ziua în care ai intrat din nou pe ușa mea. Asta ar însemna că te-ai prefăcut la fiecare orgasm, la fiecare sărut, la fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus vreodată, doar pentru un cec lunar. Și dacă asta ar fi adevărat, înseamnă că ești curvă, Sloan. Știi ce le fac bărbații ca mine curvelor?

Ochii îi sunt măriți de groază. Să sperăm că asta înseamnă că reușesc să o conving. Nu mai încearcă să plece de sub mine și ăsta e un semn bun.

— Ți-am pus o întrebare, iubito. Știi ce fac bărbații ca mine *curvelor?*

Scutură din cap, iar din ochi i se scurge o lacrimă. Îi simt respirația pe mână; se zbate pentru aer. Îmi cobor gura la urechea ei.

— Te rog, nu mă face să-ți arăt.

Mai stăm așa câteva clipe, în timp ce mă asigur că vorbele mele îi intră în minte. Mă retrag și mă uit în jos la ea. Expresia nu i s-a schimbat, dar acum plânge atât de tare, încât îi curge nasul. Pe mâna mea. O șterg de pat. Apoi, cu mâneca bluzei, îi curăț fața.

Buzele îi tremură. Nu știu de ce nu am observat niciodată cât de frumoasă este atunci când se teme. O sărut ușor, închizând ochii în timp ce buzele ei tremură pe ale mele.

— Mă iubești? îi șoptesc cu grijă. Sau ești o curvă?

O respirație tremurândă îi trece pe buze.

— Te iubesc, şopteşte ea. Îmi pare rău. Eram doar supărată, Asa. Nu-mi place când mă minţi.

Îmi apăs fruntea pe capul ei şi expir. Într-un fel, are dreptate. Probabil că nu ar fi trebuit să o mint niciodată în legătură cu fratele ei. Dar, dacă ar fi fost în locul meu, şi ea ar fi făcut acelaşi lucru.

— Să nu te mai enervezi niciodată aşa cu mine, Sloan.

Mă retrag şi îi dau la o parte un cârlionţ de pe faţă. E transpirat şi mi se lipeşte de mână. Îmi trec degetele prin el, netezindu-l împreună cu restul părului.

— Nu-mi place ce mă face să simt. Ce mă face să vreau să-ţi fac.

— Nici mie nu-mi place, spune ea.

Ochii ei sunt plini de regrete, dar nu mă simt prost. E vina ei că s-a luat de mine aşa cum a făcut-o. Bine că s-a aflat! Devenise plictisitor să continui cu minciuna. Începusem chiar să devin neglijent.

Îi eliberez încheieturile şi îmi duc mâna la faţa ei, trecându-i dosul degetelor peste obraz.

— Ar trebui să ne sărutăm şi să ne împăcăm acum?

Ea dă din cap, iar când îmi lipesc buzele de ale ei, expir uşurat. Pentru că, pentru o fracţiune de secundă, când se îndrepta spre uşa din faţă, am crezut că poate vorbea serios când a vrut să plece. M-am gândit că poate nu voi mai avea ocazia să o gust aşa.

Sunt uşurat că a fost doar o ameninţare aiurea. Nu ştiu ce m-aş face dacă aş afla vreodată că nu mă iubeşte cu adevărat.

Fiindcă ea este singura care o face.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

SLOAN

Închid ochii și las jetul de apă să îmi bată în față.

Ce-a fost în capul meu? De ce am crezut că pot să-l confrunt de una singură? Nici măcar nu l-am avertizat pe Carter despre ce urma să fac. *Asta a fost o prostie.*

Dar, în apărarea mea, e greu să gândești când ești cuprins de o furie oarbă.

După ce am plecat de la medic azi-dimineață, am primit un telefon de la asistentul social. Conduceam spre campus, iar când mi-a dezvăluit că îngrijirea fratelui meu nu era plătită de un privat, mi-am pierdut controlul. *Complet.* Am întors mașina și am mers direct la sanatoriul fratelui meu pentru a mă convinge. Când am plecat, eram mai furioasă decât fusesem vreodată.

Singurul lucru la care mă puteam gândi era cum să-l omor pe Asa. Furia chiar te orbește. Când am intrat în bucătărie ca să-l înfrunt, nu mi-a păsat că îmi poate face rău. Voiam doar să știu dacă era adevărat — dacă îmi trimitea cumva scrisori false. Nu am vrut să cred, pentru că asta ar însemna că e nebun cu acte în regulă. Dar singurul tip de persoană care ar

putea inventa o minciună ca asta și să o țină așa doi ani *trebuie să* fie nebună de legat.

Îmi amintesc ziua în care mi-a adus corespondența după ce ne-am despărțit prima dată. Scrisoarea despre îngrijirea fratelui meu era chiar prima. Nu mi-a venit să cred când am citit-o. Nenorocitul chiar m-a consolat — mi-a spus că dacă voi avea vreodată nevoie de orice, m-ar ajuta într-o clipă. A insistat:

— Asta faci pentru cei pe care îi iubești, Sloan. Îi ajuți.

Atunci, chiar am crezut că mă iubește cu adevărat și că a făcut un gest din suflet. *Acum cred că e mai mult o obsesie. Cred că e schizofrenie.*

Nu aveam unde să mă duc și, din cauza a ceea ce credeam că i se va întâmpla lui Stephen, am fost nevoită să-i cer ajutorul lui Asa. A fost o ultimă soluție. La naiba, chiar am sunat în acea zi la numărul de pe formular pentru a vedea dacă mai aveam și alte opțiuni. Acum îmi dau seama că era un număr fals, al unuia dintre prietenii lui Asa.

Apa fierbinte se contopește cu lacrimile care îmi curg pe obraji. Cum am putut să mă las păcălită atât de mult timp? Toate piesele mozaicului se potrivesc acum. Pricep motivul pentru care mă lăsa să folosesc mașina doar duminica pentru a-l vizita pe Stephen.

Asistentul social nu lucrează duminica. Nu ar fi nicio șansă să mă întâlnesc cu ea și să încep o conversație despre costurile îngrijirii și despre cine le plătește.

Încă nu pot să mă gândesc la asta, deși au trecut câteva ore de când am aflat. Încerc să-mi spun că mi-a luat atât de mult timp să aflu adevărul pentru că nu aveam niciun motiv să cred că el ar fi capabil de așa ceva. Deși aveam *toate* motivele.

Așa e Asa.

Un mincinos. Un trișor. Înjunghie pe la spate. Însceneazză lucruri.

Sunt atât de supărată pe mine însămi, încât îmi frec corpul cu frenezie, vrând să scap de mirosul lui de pe mine. Ajung la gât când se deschide perdeaua de la duș. Oftez și mă mut astfel încât să mă sprijin cu spatele de perete și să mă pot lupta mai bine cu el dacă se va ajunge la asta.

Asa stă în fața mea, complet îmbrăcat acum, în blugi albastru închis și un tricou alb, impecabil. Tatuajele de pe brațele lui par mai strălucitoare — mai periculoase. Dar, după expresia lui, nu pare deloc supărat. Pare confuz.

Și de fapt se uită la fața mea și nu la sâni.

— Nu ți se pare ciudat că nu mai vine nimeni pe-aici? întreabă el.

Se perindă lumea prin casa asta tot timpul, așa că nu am idee cum să-i răspund. Este o întrebare capcană? Gândurile lui devin din ce în ce mai imprevizibile. Iau o gură de aer și mă întorc cu spatele la apă, clătindu-mi balsamul din păr.

— Nu sunt sigură ce vrei să spui, Asa. Ai prieteni în jur tot timpul.

După ce termin să-mi clătesc părul, mă uit la el. Privește în jos, la apa care se învârte în jurul scurgerii.

— Mișunau atât de mulți oameni pe aici, mereu. Acum suntem doar cei care locuim aici și încă unul sau doi, doar dacă nu dau o petrecere.

Pentru că ești imprevizibil și îi sperii, Asa.

— Poate că sunt ocupați, sugerez eu.

Ochii lui se îndreaptă spre ai mei. Sunt încă plini de confuzie. Și puțină dezamăgire. Nu știu prea multe despre droguri

sau despre cum e să-ţi revii după ele, dar paranoia poate fi şi un simptom de sevraj. Sper că da, pentru că, altfel, nu ştiu ce să cred despre această versiune a lui Asa.

— Da, spune el. Poate că sunt doar ocupaţi. Sau nu sunt şi vor doar să mă facă să *cred* că sunt. Pentru că toată lumea se *preface, la* naiba, în jurul meu.

Cuvintele sună dur, dar vocea îi este calmă, încă stăruie urma de confuzie. Mă rog să nu se refere la Carter când spune că toată lumea se preface. Sau la mine. Ceva nu e în regulă cu el astăzi. Niciodată nu mi-a fost mai frică pentru viaţa mea ca atunci când Asa m-a tras înapoi în casă. Sunt tentată să nu-i spun lui Carter ce s-a întâmplat, pentru că ştiu că se va supăra că l-am înfruntat singură.

— Ar trebui să-i recompensăm pe puţinii prieteni loiali care mi-au rămas. Hai să organizăm o cină în seara asta. Vrei să găteşti tu?

Dau afirmativ din cap.

— Pentru câţi oameni?

Nici măcar nu ezită cu răspunsul pe care îl scuipă.

— Eu, tu, Jon, Dalton, Kevin şi Carter. Vreau ca mâncarea să fie gata la ora şapte. O să le trimit un mesaj.

Trage înapoi perdeaua de la duş.

Ce naiba e în neregulă cu el?

Inspir adânc şi iau lufa. Ajunsesem la călcâie când deschide din nou perdeaua. Când mă uit pe chipul lui nu văd decât şoc şi nimic altceva. Îşi deschide gura, o închide, apoi face o pauză de două secunde înainte de:

— Eşti supărată pe mine?

O altă întrebare capcană? *Te urăsc, Asa.* Îi privesc expresia şi apoi răspund cu:

— Nu sunt foarte mulțumită de tine.

Oftează, apoi dă din cap de parcă îmi găsește o scuză. Acum chiar știu că e ceva în neregulă cu el.

— Nu ar fi trebuit să te mint în legătură cu alocația fratelui tău. Uneori cred că aș putea să te tratez mai bine decât o fac.

Îmi înghit nodul din gât.

— Și ce anume te împiedică?

Ochii i se îngustează și își înclină ușor capul, de parcă ar medita profund la întrebarea mea.

— Nu știu cum să fac asta.

Închide perdeaua de la duș. Ușa de la baie se trântește.

Simt că mi se face rău de la stomac. Comportamentul lui mă face să fiu mereu încordată atunci când e în preajma mea. Iar după această conversație ciudată, tensiunea a crescut de zece ori.

Slavă Domnului că îi invită pe toți la noi în seara asta, pentru că nu vreau să rămân singură cu el. Am nevoie de prezența lui Carter.

Mă pregătesc să închid apa când ușa de la baie se redeschide. Câteva secunde mai târziu, perdeaua de duș se deschide de data aceasta din capătul opus. Mâna îmi îngheață pe mâner când îl aud intrând în duș.

Nu, nu, nu. Te rog, nu mă obliga să fac sex cu tine.

Inspir calm, sperând că își așteaptă rândul la duș.

Trec câteva secunde, dar nu-l simt să pășească în spatele meu. Nu spune nimic. Inima îmi bate atât de repede, încât mă ia cu amețeală.

Mă îndrept de spate și mă întorc încet. Tricoul lui alb este ud și încă mai are blugii pe el. Se sprijină de peretele din spate al dușului, desculț, uitându-se în jos.

Aștept o clipă să văd ce vrea. Când nu reușește să se miște sau să vorbească — *continuă să se holbeze în gol* — în sfârșit vorbesc.

— Ce faci, Asa?

Întrebarea mea îl scoate din transă. Ochii lui se îndreaptă spre ai mei. Mă fixează cu privirea aproximativ cinci secunde dureros de lungi, apoi se uită în jurul dușului și se uită înapoi la hainele lui. Își trece mâinile peste ele ca și cum nu ar avea nicio idee de ce sunt ude. Dă din cap și spune:

— Nu știu, la naiba.

Văzându-i reacția simt că mi se taie genunchii. Nici măcar nu închid apa. Ies din duș cât de repede pot și iau un prosop. Nu mă obosesc să mă îmbrac înainte de a deschide ușa ca să alerg spre dormitor. Trebuie doar să stau cât mai departe de el până când ajunge Carter. După aceea, știu că voi fi un pic mai în siguranță.

Deîndată ce ies pe hol, ceva în dreapta mea îmi atrage atenția. Mă uit și îl văd pe Jon pe cale să intre în dormitorul de la capătul holului. Mâna lui este pe ușă și se holbează la mine — ochii lui parcurgându-mi corpul acoperit doar de prosop.

Când văd rânjetul dezgustător care i se întinde pe față, mă îndrept spre ușa dormitorului meu.

— Nici să nu te gândești la asta, *nenorocitule*.

Trântesc ușa dormitorului și mă închid departe de toți nebunii ăștia. Mă duc la telefon și îi trimit un mesaj lui Carter.

EU: Își pierde minţile. Te rog să vii mai devreme.

Trimit mesajul şi aştept ca sunetul duşului să se oprească. Degeaba...

După ce mă îmbrac şi mă pregătesc să plec la magazin, mă hotărăsc să văd ce face. Deschid uşa de la baie şi îl văd că nu mai e în picioare, ci s-a aşezat pe jos. E îmbrăcat şi apa se scurge pe el. Are ochii larg deschişi.

Strâng clanţa uşii şi fac un mic pas înapoi.

— Mă duc la magazin, Asa. Ce vrei să gătesc în seara asta?

Nu-şi mută capul, dar privirea lui se plimbă prin baie şi ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Drob de carne.

Dau din cap.

— Bine. Mai vrei şi altceva dacă tot mă duc acolo?

Se uită fix la mine câteva secunde, apoi zâmbeşte.

— Ia un desert ca să sărbătorim.

Să sărbătorim?

Brusc, simt un nod în gât.

— Bine, spun cu voce slabă. Ce sărbătorim?

Ochii lui se desprind de ai mei şi se pironesc din nou drept înainte.

— O să vezi.

TREIZECI ŞI OPT

CARTER

N-am idee de ce ne-a invitat Asa la cină. Am fost la el acasă aproape în fiecare seară în ultima vreme; seara asta nu ar trebui să fie diferită. Sper că Sloan a exagerat în mesajul ei când a spus că îşi pierde minţile, dar totuşi sunt puţin îngrijorat; dacă are dreptate?

Simt miros de drob de carne înainte de a deschide uşa de la intrare. Când intru şi mă uit în jur, constat că Dalton este singurul care n-a ajuns încă. Jon şi Asa ocupă ambele fotolii, iar Kevin este pe canapea.

Asa stă aplecat, cu coatele pe genunchi, cu telecomanda în mână, trecând prin canalele de ştiri. Când aude uşa închizându-se în spatele meu, se întoarce.

Dau din cap în direcţia lui, iar el se întoarce la televizor.

— Te uiţi la ştiri, Carter?

Privesc spre bucătărie şi o văd pe Sloan ştergând blatul cu o cârpă.

— Uneori, spun eu.

Sloan îşi îndreaptă ochii spre ai mei şi îşi ridică mâna spre păr. Îmi trec degetul mare peste buza de jos. Îşi ridică cealaltă

mână la cap şi îşi răsuceşte trei degete prin păr. Apoi cinci. Apoi toate cele zece. Apoi se preface că îşi smulge părul cu ambele mâini, răsucindu-l în toate direcţiile, transmiţându-mi că e pe cale să o ia razna.

Vreau să-i zâmbesc, dar mă abţin şi intru în living, după care iau loc lângă Kevin.

— De ce ai vrut să ştii dacă mă uit la ştiri? îl întreb pe Asa.

El trece la un alt canal.

— Nu am auzit nimic despre tatăl meu. Mă asigur doar că a supravieţuit şi că nu voi fi arestat pentru crimă.

O spune cu nonşalanţă, ca şi cum asta ar fi foarte posibil. Dau din cap, dar nu reuşesc să-i spun că tatăl lui e bine-mersi. De fapt, nici măcar nu a fost rănit atât de rău. Cei de la cazinou i-au chemat o ambulanţă, dar, în afară de un nas şi o falcă sparte, nu are nicio leziune gravă. Tipul nici măcar nu a vrut să depună plângere. Dalton mi-a spus toate astea după ce a verificat astăzi.

Mi-a mai zis că era dependent, că a fost diagnosticat cu schizofrenie paranoică şi că avea o grămadă de alte probleme. Nu-mi place să accept, dar simt puţină milă pentru Asa. Nu se ştie prin ce a trecut în copilărie cu acel om ca tată. Dar aici se opresc sentimentele mele. Se poate să-ţi pară rău pentru cineva şi totuşi să-ţi doreşti să fie mort.

Ţin pentru mine informaţia despre starea tatălui său. Cred că este bine că Asa e îngrijorat de repercusiuni. Probabil că nu este ceva ce experimentează foarte des.

Asa oftează după ce a trecut de două ori peste toate canalele de ştiri şi nu a găsit nimic. Se ridică în picioare şi aruncă telecomanda spre Jon.

— Aveţi grijă să vă spălaţi pe mâini. Logodnica mea a muncit din greu pentru a găti această cină şi nu vreau ca vreunul dintre voi, nenorociţilor, să se aşeze la masa mea cu mâinile murdare.

Se îndreaptă spre scări şi fuge în dormitorul lui. Mă uit la Kevin, care se holbează la scările goale.

— Se comportă al naibii de ciudat, spune Kevin.

Jon începe să răsfoiască canalele şi întreabă:

— Ce e nou în asta?

Niciunul dintre ei nu se deranjează să meargă la bucătărie să se spele pe mâini, aşa că profit de ocazie pentru a intra singur acolo. Sloan scoate drobul din cuptor când trec pe lângă ea.

— Bună, Sloan, zic cu dezinvoltură.

Se uită la mine, dar nu zâmbeşte. Îmi aruncă o privire din care înţeleg că trebuie să vorbim. Dar nu prea există o cale de a face asta acum. Dau drumul la apă şi ea aduce tava pe blat, lângă mine. Foloseşte un cuţit cu care încearcă să desprindă drobul.

— Am dat-o în bară azi, şopteşte ea.

Reduc presiunea apei pentru a o putea auzi mai bine.

— Am aflat că m-a minţit. Nu a făcut niciodată nicio plată pentru tratamentul fratelui meu. L-am înfruntat. I-am spus că îl părăsesc. S-a enervat foarte tare.

— Sloan, spun eu încet. *De ce naiba ar face aşa ceva?* Eşti bine?

Ea ridică din umeri.

— Acum, da. Dar ceva nu e în regulă cu el, Carter. Sunt speriată. A stat la duş cu hainele pe el timp de o jumătate de oră. Apoi, când m-am întors de la cumpărături m-am uitat pe fereastră şi l-am văzut stând pe un şezlong, uitându-se la

piscină. Apoi a început să se lovească cu palma de frunte. A făcut-o de treizeci și șase de ori. Am numărat.

Isuse Cristoase!

Se uită la mine și nu-mi place să o văd atât de speriată. Ar trebui să o iau acum. Să o apuc de mână, să o trag afară cât timp el e sus și s-o scot de aici.

— Îmi tot spune că are o surpriză pentru mine. Vorbește de parcă această cină ar fi un fel de sărbătoare, șoptește ea. Mi-e frică să aflu ce anume sărbătorim.

Auzim pașii lui Asa deasupra capului și ni se pare că e pe cale să coboare scările.

Sloan apucă tava și o duce la masă.

Ceilalți doi băieți trebuie să-l fi auzit și ei pe Asa coborând scările, pentru că acum sunt la chiuvetă, pregătindu-se să se spele pe mâini, așa cum le-a spus. O ajutăm pe Sloan să aducă restul mâncării la masă, chiar în timp ce Dalton intră pe ușa din față. Este doar 6:55, dar îl vede pe Asa coborând pe scări și își cere scuze că a întârziat.

— Nu ai întârziat, spune Asa. Ai ajuns exact la timp.

Iau loc direct în fața lui Asa. În diagonală față de Sloan. E o liniște ciudată, în timp ce toată lumea trece mâncarea de la unul la altul. După aceea, Asa își ridică furculița în aer și spune:

— Ar trebui să rostim rugăciunea?

Nimeni nu vorbește. Ne uităm cu toții la el, întrebându-ne dacă glumește sau dacă nu cumva cineva trebuie să înceapă să se roage înainte de a intra cu toții în rahat.

Râde zgomotos și spune:

— Tâmpiților!

Își înfige apoi furculița în piureul de cartofi și înghite o îmbucătură. Jon spune:

— Este a doua seară la rând când luăm cina aici. Ce se întâmplă? Așa e să devii animal domestic?

Asa își îngustează ochii în direcția lui Jon, apoi își spală piureul de cartofi din gură luând o înghițitură de bere.

— Unde e Jess?

Jon ridică din umeri.

— Nu am mai văzut-o de câteva zile. Cred că ne-am despărțit.

Asa chicotește, apoi se uită la mine.

— Unde e Tillie?

Îmi trec degetul mare peste buza de jos.

— La lucru. S-ar putea să treacă pe aici mâine-seară.

Asa își linge buzele, luând încă o înghițitură din bere.

— Ar fi frumos, spune el, apoi se uită la Dalton.

— Dar tu de ce nu ai adus niciodată o fată cu tine?

Dalton vorbește cu gura plină.

— Locuiește în Nashville.

Asa dă din cap și întreabă:

— Cum o cheamă?

— Steph. Este cântăreață. Din cauza ei aproape că am întârziat, de fapt. A semnat un contract de înregistrare astăzi și m-a sunat să-mi spună.

Pare mândru când vorbește despre ea. Aproape că mă face să râd, pentru că nu există nicio Steph. A inventat toate prostiile astea acum, pe loc, iar Asa le înghite ca pe un pahar de lapte cald.

— Mișto, spune Asa.

Îl place pe Dalton. Îmi dau seama după felul în care se uită la el — fără nicio bănuială. Nu la fel se uită și la mine.

— E ceva în neregulă cu gura ta nenorocită, Carter?

Mă uit la el și ridic o sprânceană.

— Te tot freci pe buză.

Nici măcar nu mi-am dat seama că nu încetasem s-o fac. Îmi iau mâna de la gură.

— Totul e bine, spun, luând o gură de drob.

După modul în care se comportă în ultima vreme, ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-l provoc. Asa ia și el o gură, apoi își pune mâinile lângă farfurie.

— Deci, spune el. Am o mică surpriză.

Zâmbește, apoi se uită la Sloan. Văd cum își înghite un nod din gât.

— Ce este? întreabă ea precaută.

Asa deschide gura să vorbească, dar este întrerupt de o bătaie puternică în ușa de la intrare. Îi pot vedea iritarea din ochi în timp ce se întoarce să se uite la ușă. Se aude o a doua bătaie puternică.

Își aruncă tacâmurile cu un zgomot puternic pe masă și se uită la noi toți.

— Așteaptă cineva dintre voi companie? În mijlocul cinei?

Nimeni nu vorbește.

Se dă înapoi de la masă și își aruncă șervețelul lângă farfurie. Când se întoarce să intre în dining, Sloan se uită peste masă la mine. Pare speriată, dar și ușurată că marea lui surpriză tocmai a fost întreruptă. Mă întorc spre Dalton și el ridică o sprânceană.

Ne uităm cu toții la Asa în timp ce el privește prin vizor. Se holbează câteva secunde și apoi își apasă fruntea pe ușă.

— *La naiba!*

Se întoarce și se grăbește spre bucătărie, apucând-o pe Sloan de braț și ridicând-o de pe scaun. O ia apoi de umeri și îi spune:

— Du-te în cameră şi încuie uşa. Nu o deschide, orice ar fi!

Îmi dau scaunul înapoi şi mă ridic în picioare. Dalton face la fel. Ne uităm amândoi unul la celălalt şi apoi înapoi la Asa.

— Cine e la uşă? întreabă Jon, împingându-şi şi el scaunul înapoi.

Nu cred că vreunul dintre noi l-a văzut vreodată pe Asa atât de îngrijorat. Aruncă o privire pe scări şi în jurul camerei ca şi cum ar încerca să găsească o cale de scăpare.

— FBI! *Rahat, rahat, rahat!*

Ce?

Mă întorc imediat spre Dalton, dar el dă din cap pentru a-mi da de înţeles că este la fel de nedumerit ca şi mine. Observ, de asemenea, că îţi strânge pumnii.

— La naiba! spune el.

Pentru Asa, sunt sigur că reacţia lui Dalton este de aşteptat. Dar pentru mine, înseamnă altceva. FBI-ul e pe cale să intre peste noi şi să ne strice ancheta.

Mai multe bătăi în uşă.

Asa îşi trece mâinile prin păr.

— La naiba! *La naiba!*

Observ cum aruncă o privire spre uşa din spate. Îl văd deja că încearcă să găsească o cale de scăpare. Fac un pas înainte pentru a-i atrage atenţia.

— Dacă au venit să aresteze pe cineva, au înconjurat deja casa, Asa. S-ar putea să fie aici doar pentru a te interoga în legătură cu tatăl tău. Deschide uşa şi poartă-te normal. Vom sta cu toţii la masă ca şi cum nu am avea nimic de ascuns.

Dalton dă din cap.

— Are dreptate, Asa. Dacă fugim cu toții, vor avea motive să creadă că ascundem ceva.

Asa îl aprobă, dar Jon protestează.

— Mama dracului! Avem rahat peste tot în casa asta. Dacă deschidem ușa, s-a terminat. Pentru noi toți.

Asa are ochii mari în timp ce încearcă să-și dea seama ce să facă. Bătăile se reiau, iar noi ne uităm cu toții la ușa din față.

Pot vedea cum pulsează venele de pe gâtul lui Dalton și știu că se teme că toată munca pe care am depus-o a fost practic în zadar. Întreaga investigație nu va însemna nimic, pentru că acum va fi în mâinile altcuiva.

Am văzut așa ceva de câteva ori — o investigație preluată de o forță cu jurisdicție superioară. Dar Dalton a investit atât de mult în această anchetă, încât îi va fi imposibil să privească pur și simplu cum se năruiește.

— Du-te în camera ta, Sloan, ordonă Asa. Nu trebuie să fii aici când voi deschide ușa.

Sloan se uită la mine cu îngrijorare în ochi. Vrea să știe dacă ar trebui să urmeze ordinele lui Asa — dacă ar trebui să părăsească încăperea.

Mai multe lovituri.

Dau ușor din cap pentru a o anunța pe Sloan că ar trebui să-l asculte pe Asa. Cel puțin nu va sta în calea a ceea ce urmează să se întâmple. Asa traversează camera și se îndreaptă grăbit spre Sloan. Se pune în fața ei.

— De ce naiba te uiți la *el*?, strigă, fluturându-și o mână în direcția mea.

Oh, Doamne! Încep să mă învârt în jurul mesei, dar Dalton mă apucă de braț. Asa o ia de gât pe Sloan și o împinge spre scări.

— Urcă naibii mai repede!

Nu se uită înapoi în timp ce o ia la fugă în sus.

Asa se uită acum la mine. Poate că Dalton nu e fericit că a venit FBI-ul, dar eu mă simt uşurat. Sunt şanse ca Asa să fie arestat. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să supravieţuiesc în seara asta, pentru că privirea pe care mi-o aruncă acum îmi spune contrariul. Ştie. S-a prins după privirea pe care mi-a aruncat-o Sloan că se întâmplă ceva între noi. Dar, confruntat cu bătăile în uşa din faţă şi posibilitatea iminentă de a fi arestat, din fericire, a pus-o pe Sloan în plan secund.

Ne arată cu degetul pe toţi patru.

— Staţi naibii jos, spune el. Mâncaţi. O să deschid uşa aia nenorocită.

Ne aşezăm cu toţii. Asa se grăbeşte spre bucătărie şi deschide un dulap, ajungând până în spatele lui. Scoate un pistol şi îl strecoară în spatele pantalonilor. În timp ce trece pe lângă masă, spune:

— Dacă aflu că vreunul dintre voi, nenorociţilor, este responsabil pentru asta, sunteţi cu *toţii* morţi.

Se întoarce spre uşă şi, chiar înainte de a o deschide, îşi apasă fruntea pe ea ca şi cum ar spune o rugăciune.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Aud o voce care spune:

— Asa Jackson?

Dă afirmativ din cap, dar apoi uşa se deschide şi mai mulţi bărbaţi îl atacă, doborându-l la pământ.

Când Jon vede ce se întâmplă, se îndreaptă spre uşa din spate, chiar în momentul în care aceasta este spartă şi trei bărbaţi se grăbesc să intre. Jon este imediat imobilizat şi aruncat pe podeaua bucătăriei.

Abia în acest moment îmi dau seama că tipii ăştia nu au cum să ştie că eu şi Dalton suntem sub acoperire. Nici măcar nu am o insignă la mine ca să dovedesc asta. Vor crede doar că suntem de partea lui Asa.

Următoarele câteva secunde sunt un haos total.

Mai mulţi bărbaţi apar pe uşă, pistoalele sunt îndreptate spre capetele noastre, ajungem pe burtă, cu feţele lipite de podea, cu mâinile încătuşate la spate.

Sunt întins lângă Dalton şi, înainte ca ei să-l ridice în picioare, îmi şopteşte:

— Stai calm. Aşteaptă să fii singur înainte de a spune ceva.

Dau din cap, dar unul dintre agenţi observă că vorbim, aşa că Dalton este ridicat.

Aud cum i se citesc drepturile lui Asa, în timp ce doi bărbaţi mă ridică de pe podea de braţe. Latră ordine, separându-ne pe toţi în diferite părţi ale casei. Sunt tras într-o cameră, lângă bucătărie.

Nu mă pot gândi decât la Sloan şi la cât de speriată este probabil acum.

Uşa se trânteşte în spatele meu şi sunt aruncat pe un scaun de birou. Rămân singur cu doi bărbaţi. Unul este mai înalt decât mine, cu părul blond închis şi barbă. Celălalt este mai scund, mai corpolent, cu părul şi mustaţa roşcate. Acesta vorbeşte primul. Amândoi îşi scot insignele din buzunarele jachetelor şi mi le arată.

— Sunt agentul Bowers, spune el. El este agentul Thompson. O să vă punem câteva întrebări şi am aprecia cooperarea dumneavoastră.

Dau din cap. Agentul Bowers se apropie de mine şi mă întreabă:

— Locuiți aici?

— Nu.

Dau să le spun ce caut aici și că fac o mare greșeală, dar cel înalt mă întrerupe și mă întreabă:

— Cum te cheamă?

— Carter, îi răspund.

Nu spun încă *Luke*, pentru că încă nu sunt sigur că Asa este arestat. Ultimul lucru de care am nevoie este ca nenorocitul de FBI să-mi distrugă acoperirea.

— *Carter?* repetă agentul Bowers. Ai doar un singur nume? Ca Madonna? Ca Cher? Rânjește el, privindu-mă tăios. Care e numele tău de familie, deșteptule?

Îmi răsucesc mâinile la spate, încercând să ușurez strânsoarea care îmi taie circulația în încheieturi. Pulsul îmi bate cu putere în tâmple, în parte din cauza ultimelor minute și în parte pentru că sunt supărat pe netoții ăștia care sunt pe cale să culeagă laurii după toată munca asta cu ancheta. Sigur, s-ar putea să fie aici pentru a-l aresta pe Asa. Și da, sunt ușurat că Sloan e acum în siguranță. Dar, știind că ultimele luni au fost un rahat și că am pus-o pe Sloan în pericol de mai multe ori, intervenția lor *chiar* mă calcă pe nervi.

Se face liniște și îl aud pe Asa strigând „Du-te dracului!" din altă cameră.

Agentul Thompson lovește cu piciorul în scaun, atrăgându-mi din nou atenția asupra lui.

— Care este numele tău de familie, fiule?

Nu sunt conștienți că eu știu cum trebuie să se desfășoare o investigație corectă, fiindcă nemernicii ăștia au încălcat deja cel puțin trei reguli. Dar FBI-ul, și chiar și poliția, nu sunt

recunoscuți pentru că respectă perfect regulile în situații ca acestea. De aceea, am încredere în foarte puțini oameni.

Deschid gura să le răspund, dar sunt întrerupt de țipătul lui Sloan, care vine de sus. Sar imediat de pe scaun, dar amândoi mă împing la loc.

— Arestați-mă naibii sau dați-mi drumul!

Trebuie să ajung la Sloan. Probabil că e speriată de moarte fiindcă nu știe ce naiba se întâmplă. Trebuie să o văd înainte să-mi pierd mințile, dar ei nu mă lasă să ies din cameră.

— Sunt de partea voastră, le spun, încercând să-mi păstrez vocea calmă, deși îmi vine să țip la ei. Dacă îmi scoateți cătușele, o să vă dovedesc și apoi mă întorc la nenorocita mea de misiune!

Agentul Thompson se uită la mine pentru o clipă, apoi la Bowers, și râde. Arată cu degetul spre mine.

— Ai auzit? râde el. E polițist.

Agentul Bowers hohotește la rândul său și, cu o doză mare de sarcasm, spune:

— Greșeala noastră. Sunteți liber să plecați.

M-aș fi putut lipsi de sarcasm. Știu și că tocmai mi-am compromis acoperirea, dar nu mai rămân nici măcar un minut cu găozarii ăștia. O să-mi fac griji cu Ryan mai târziu.

— Insigna e într-un plic lipit sub scaunul pasagerului din mașina mea, un Charger negru.

Ochii agentului Thompson se îngustează și se uită la mine ca și cum ar putea, în mod evident, să se gândească la ideea că aș putea minți. Se uită la agentul Bowers și îi face semn cu capul spre ușă, spunându-i în tăcere să meargă să verifice.

Încă îl aud pe Asa în altă cameră, strigând la cel care îl interoghează. Acum cere un avocat. Nu cred că asta îl va ajuta în acest moment.

Agentul Thompson nu-mi mai pune întrebări după ce suntem singuri. Profit de ocazie pentru a aduce vorba de Sloan.

— Este o fată într-un dormitor la etaj. Poți să te asiguri că e bine când se întoarce partenerul tău?

Agentul Thompson dă din cap.

— Da, putem face asta. Mai e cineva în casă la care ar trebui să fim atenți?

Clatin din cap. Deja regret că m-am dat de gol; ultimul lucru pe care îl voi face este să le dau indicii despre Ryan. El poate face asta oricând crede de cuviință. Probabil că va aștepta până când îl vor aresta pe Asa.

Nu-mi place că n-am fost noi cei care să-l băgăm după gratii, dar...

Sunt ușurat că în sfârșit se termină. Pentru binele lui Sloan. Ryan e însă probabil furios acum.

O clipă mai târziu, ușa dormitorului se deschide. Mă uit în sus să văd dacă agentul Bowers a găsit insigna. Văd mai întâi plicul deschis, dar deîndată ce observ cine îl ține în mână, ușurarea mea se transformă într-un mare amalgam de confuzie și teamă.

Ce naiba se întâmplă?

Ochii lui Asa se întâlnesc cu ai mei.

Ce naiba?

Se uită în jos la plicul din mâinile sale și îl lovește de două ori de palmă. Apoi se îndreaptă spre agentul Thompson și spune:

— Aș dori să am puțină intimitate cu prietenul meu, vă rog.

Agentul Thompson dă din cap și iese din cameră. Înainte de a dispărea pe hol, Asa arată cu degetul spre jacheta sa albastră, cu cele trei litere mari și galbene inscripționate pe spatele ei.

— Pare atât de *reală, nu-i* așa? spune el, după care se uită înapoi la mine. Le-am cumpărat de la magazinul de costume din centru. Râde și apoi închide ușa. *Actorașii ăștia de doi bani* au fost puțin mai scumpi.

Nu. La naiba. La naiba. Nu!

Am căzut direct în plasă.

Simt un gust amar, de bilă. Sângele mi se scurge din încheieturi în timp ce mă lupt cu tot ce am în mine pentru a scăpa cumva de cătușe. Asa aruncă pe saltea plicul care conține insigna mea, apoi duce o mână la spate și își scoate pistolul din pantaloni. Se așază pe marginea patului, cu gura strânsă de furie.

— Cum ți-a plăcut surpriza mea, *Luke?*

Mă uit direct la el realizând deodată că tocmai am făcut cea mai mare greșeală a carierei mele. Ba nu, a vieții mele.

Și nu mă pot gândi decât la Sloan.

Îmi strâng ochii și tot ce văd este Sloan.

TREIZECI ȘI NOUĂ

ASA

— Ai văzut vreodată filmul *La limita extremă*? îl întreb.

Luke mă privește cu atenție — pieptul i se ridică, nările i se umflă. Îmi place la nebunie.

Nu-mi răspunde. E amuzant că a fost atât de dornic să se laude că e un nenorocit de polițist, dar când vine vorba de mine, abia dacă face un efort să converseze.

— Nu mă refer la noul remake de rahat, Luke. Ci la filmul original cu Keanu Reeves și Patrick Swayze. Oh, dar cum îl cheamă pe tipul ăla din Red Hot Chili Peppers? Cântărețul...

Mă uit la Luke să mă ajute cu numele tipului, dar nu o face. Se mulțumește să privească în jos. Nu știu de ce tot aștept să îmi răspundă. Mă las pe spate pe pat și continui să vorbesc.

— E o parte din film în care Keanu Reeves și echipa lui percheziționează casa unui traficant de droguri. Dar ceea ce nu-și dau seama este că unul dintre tipii care locuiesc acolo este polițist sub acoperire. Din cauza nerăbdării și a lipsei lor de planificare, îi strică toată nenorocita de investigație bietului tip. Luni și luni de muncă grea. Îți amintești partea asta?

Bineînţeles, nu răspunde. Continuă doar să se agite cu cătuşele la spate, încercând să se elibereze.

— Aveam probabil doar zece ani când am văzut filmul pentru prima dată, dar...

Nu m-am putut opri niciodată să mă gândesc la această parte. Am fost obsedat de ea. Mereu mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă echipa lui Keanu s-ar fi *prefăcut* că este FBI. Mă întrebam cum s-ar fi desfăşurat scena dacă nenorocitul ăla sub acoperire ar fi mărturisit, doar ca să afle că Keanu nu era deloc de la FBI. Că doar se prefăcea că să-l expună. Vorbim despre o dublă răsturnare de situaţie.

Carter se uită la uşă ca şi cum ar aştepta pe cineva care să-l salveze. Din păcate pentru el, n-o să fie cazul.

— Oricum, spun eu, ridicându-mă în picioare. M-am gândit că ar merita să încerc. Să văd dacă vreunul dintre voi, nenorociţilor, a fost într-adevăr atât de prost încât să încerce să mă trădeze, iar dacă a fost aşa, poate e şi suficient de prost încât să cadă în capcana dublei întorsături de situaţie. Cred că te simţi *foarte* prost acum.

Îi tremură maxilarul. La fel şi al meu, pentru că habar nu am cum să mă refer la el acum şi asta mă enervează. Carter? Luke? *Mort?*

Da. Mă voi referi la el ca fiind *mort.*

— *Foarte* prost, spun râzând. De ce te-ai grăbit să mărturiseşti? Nu sunt poliţist, dar presupun că a renunţa la acoperire nu e un lucru simplu pentru voi.

Mă plimb prin cameră de câteva ori, încercând să mă gândesc la asta. De ce s-ar grăbi cineva atât de tare să iasă dintr-o asemenea situaţie încât să îşi compromită acoperirea? Probabil că

a fost o chestiune de viață și de moarte. Dacă nu se grăbea să ajungă la cineva, ar fi fost prea târziu.

Mă așez încet înapoi pe pat.

— Asta dacă nu cumva... încep eu, uitându-mă la el. Doar dacă nu cumva ai acționat așa pentru că ești genul de tip care lasă emoțiile să îi conducă acțiunile. Cum le spune ăstora? Sunt destul de sigur că noi doi am avut o conversație despre asta, recent, zic eu, ridicându-mi privirea în tavan și prefăcându-mă că mă gândesc. Oh, da, spun. *Fătălăi.*

Nu râde la gluma mea.

Și asta e bine, pentru că m-ar fi enervat dacă ar fi râs.

Mă uit la ușă și nu-mi amintesc dacă am încuiat-o sau nu. Mă ridic și mă duc să o verific, apoi mă întorc din nou cu fața la Luke.

— Adevărata întrebare este însă *de ce ai* fi atât de emoțional într-un moment ca ăsta? Când ar trebui să încerci din răsputeri să-ți menții acoperirea? Ce gând a pus stăpânire pe mintea ta de ai cedat atât de ușor.

Fac cinci pași spre el, până când nu mai sunt pași de făcut. El menține contactul vizual tot timpul, ridicându-și bărbia.

— Oh, așa este. Erai prea îngrijorat de nenorocita mea de *logodnică* pentru a-ți face treaba cum trebuie!

Îl lovesc puternic cu pistolul în mutră. Capul i se clatină într-o parte. Sunt destul de sigur că lovitura a fost suficient de puternică încât să îi smulgă un dinte sau doi, dar el se comportă ca și cum nu l-ar fi deranjat. Mă privește din nou în ochi, părând ceva mai calm decât înainte de a-l lovi.

Nenorocitule!

Urăsc faptul că încă îmi place această latură a lui. Partea lui liniştită, introspectivă, care nu cedează la frică. Este impresionant.

Păcat că singurul lucru care îl face să cedeze sub presiune este Sloan. Mă întreb de cât timp îi spală creierul? O foloseşte pentru investigaţia lui? Probabil că a întors-o încet împotriva mea din ziua în care s-au întâlnit.

Am crezut că incidentul de la cazinou a fost cel mai rău din viaţa mea. Cea mai mare mânie pe care am trăit-o vreodată, dezlănţuită asupra tatălui meu. Dar m-am înşelat. *Doamne, m-am înşelat.* S-o văd mai devreme pe Sloan cum se uită la el ca să ştie ce să facă... De departe a fost cea mai aprinsă furie care m-a chinuit vreodată.

Vreodată. Şi *niciodată.*

Niciodată nu mi-am dorit să ucid pe cineva aşa cum am vrut să-l omor pe Carter în acel moment. Dar asta mi-ar fi stricat surpriza, aşa că a trebuit să am răbdare.

Ridic încet pistolul, i-l îndrept spre tâmplă şi îmi imaginez cum va fi când voi apăsa în sfârşit pe trăgaci. Îi voi vedea creierii împrăştiindu-se pe podea. Mă întreb cât de mult îl va desfigura. Va mai putea fi recunoscut? Când o să o aduc pe Sloan aici ca să se uite pentru ultima oară la el, oare o să reuşească să-şi dea seama că e el? Sau îi va exploda tot capul?

Mă forţez să îndepărtez pistolul, pentru că, oricât de curios aş fi să văd această scenă, există mai întâi câteva întrebări la care trebuie să primesc răspunsuri.

Mă ghemuiesc în faţa lui şi îmi sprijin braţele pe coapse.

— I-ai tras-o?

Ştiu că este o întrebare retorică, pentru că ar fi stupid să răspundă la ea. Chiar dacă trebuie să accept că astăzi n-a fost cel mai deştept din clasă.

— Unde erai când i-ai tras-o prima dată? În casa mea? În patul meu? Şi-a dat drumul?

Îşi strânge buzele şi apoi le umezeşte. Dar tot nu răspunde. Tăcerea lui chiar începe să devină enervantă. Mă ridic şi mă îndrept spre uşă, verificând de două ori dacă este încuiată. Nici măcar nu sunt sigur de ce vreau să fie aşa; băieţii au casa sub control. Unuia dintre ei i s-a ordonat să urce direct la etaj şi să o supravegheze pe Sloan. Patru dintre ei sunt împărţiţi între Jon şi Kevin, deşi nu-mi fac griji pentru niciunul dintre ei. Sunt prea proşti ca să fie poliţişti, dar îmi place ideea de a-i lăsa să se cace pe ei de frică încă vreo zece minute.

Încă nu sunt sigur în privinţa lui Dalton. Dar e în sufragerie cu două pistoale la tâmplă, aşa că o să mă ocup de el după ce termin cu Carter.

— Vrei să ştii cum a fost prima dată când i-am tras-o eu? îl întreb.

Răspunde în sfârşit. Îşi scutură capul înainte şi înapoi, de două ori, aproape imperceptibil; cred că nici măcar nu-şi dă seama că a făcut-o. Cred că nu vrea cu *adevărat* să ştie.

— Păcat. Eu oricum o să-ţi povestesc.

Mă aşez din nou pe pat, dar de data asta mă trag în spate şi mă sprijin de tăblie. Îmi încrucişez picioarele şi îmi pun arma pe coapsă.

— Avea optsprezece ani, îi spun. Nevinovată. Neatinsă. Biata fată avusese grijă de fratele ei atât de mult timp încât nici măcar nu putuse să fie copil. Să iasă, să se distreze, să

experimenteze cu băieţii. Ai crede că sunt primul tip pe care l-a sărutat vreodată?

Acum se uită în faţă, refuzând să mă privească. Îi pot vedea venele de la gât cum se umflă. Zâmbesc şi devin şi mai detaliat, pentru că îmi place să-l văd cum se schimonoseşte.

— Nu a fost lipsită de experienţă pentru că era timidă, să fie clar de la început! Era neexperimentată pentru că nu se încredea uşor în nimeni. A crescut cu o mamă nenorocită, nici măcar nu şi-a cunoscut tatăl. Aşa că, atunci când am intrat în peisaj, nu ştia ce să creadă. Nu avea foşti cu care să mă compare, aşa că nu trebuia să mă ridic la vreun nivel anume. Nu mă întreceam cu nimeni. Ştiam doar că dacă eram mai bun decât părinţii ei, se va considera binecuvântată. Şi am fost, Carter. Am fost al naibii de bun cu ea.

Din fericire, nu era genul de fată care să vrea să ia lucrurile încet. La prima întâlnire, am sărutat-o înainte de a ajunge la restaurant. Am sprijinit-o de un zid de cărămidă pe o alee şi i-a plăcut atât de mult, încât parcă voia să se înece în saliva mea.

La naiba. Mi se întăreşte scula numai când mă gândesc la asta.

— Mai fusesem la restaurantul respectiv înainte, aşa că ştiam la ce oră din noapte să o duc, ca să nu fie aglomerat. Şi ştiam ce masă perfectă să cer, ca să avem intimitate. Nu şi-a putut lua mâinile de pe mine. A fost ca şi cum aş fi dezlănţuit în ea o nevoie pe care nici măcar nu ştiam că fetele sunt capabile să o simtă. Şi m-a făcut să-mi doresc să o aplec peste masă, să-i ridic rochia şi să i-o trag chiar deasupra aperitivelor.

Nu voi uita niciodată rochia aceea. Era albă, drăguţă, cu bretele subţiri şi flori galbene peste tot. Cred că era de mătase şi nu mă puteam opri să o ating. Purta nişte sandale albe care

îi arătau degetele roz de la picioare, iar la un moment dat, în timpul cinei, și le-a dat jos. Ești un tip care apreciază picioarele fetelor, Luke?

Acum se uită fix la mine. Nu știu sigur de câtă vreme, dar nu mai pare la fel de calm.

Am avut dreptate. Sloan este singurul subiect care îl doboară. Zâmbesc și continuu.

— Pe tot parcursul mesei, am fermecat-o. I-am spus cât de frumoasă e, cât de specială e... Cum ceea ce făcea pentru fratele ei era cel mai emoționant gest la care asistasem vreodată. Și, în tot timpul în care îi spuneam exact ceea ce avea nevoie să audă, mâna mea urca încet pe coapsa ei. La desert, îmi strecurasem deja mâna în chiloții ei. Abia plecase chelnerul când degetul meu a intrat în ea.

Răsuflu adânc, încercând să-mi controlez pulsul. Nici măcar nu mă pot *gândi* la asta fără să mă enervez.

— Va fi dificil să descriu ce s-a întâmplat în continuare, pentru că pur și simplu ar fi trebuit să fii acolo ca să înțelegi cu adevărat. Dar o să încerc.

Mă ridic în capul oaselor și îmi trec pistolul pe obraz.

— Păsărica ei... Sfinte *Sisoe!* Era cea mai caldă, mai umedă și mai îngustă pe care am atins-o vreodată. Îmi venea să mă târăsc pe sub masă și să-mi îngrop gura de ea. Iar Sloan era atât de *receptivă*.

A avut primul ei orgasm chiar în spatele acelui restaurant indian. A fost al naibii de frumos.

Oftez la amintirea asta, apoi râd când îmi dau seama că nici măcar nu am ajuns la partea cea mai bună.

— Trebuia să o am, așa că am dus-o direct la mine acasă. Dar, bineînțeles, după ce ne-am sărutat timp de o jumătate

de oră, m-a rugat să o aştept. A spus că ne *mişcăm prea repede*. Dar trebuia să o am, Luke. Nu puteam să *respir*. Aşa că am făcut ceva ce probabil faci tu cu fetele şi m-am îmbrăţişat cu ea timp de două ore chinuitoare. Am aşteptat până la miezul nopţii şi apoi am început să o sărut, să o ating. S-a trezit cu capul meu între picioarele ei. Nu a durat mult până când m-a implorat să o fac. În prima *noapte*, Luke. Tocmai fusese la prima ei întâlnire oficială. Tocmai se bucurase de primul ei sărut. De primul ei orgasm. Şi apoi, ca un miracol, am început să i-o trag.

Se pare că-i vine să vomite, aşa că vorbesc în continuare.

— A ţipat când s-a întâmplat. Chiar a plâns puţin, probabil pentru că nu am fost prea blând cu ea. *Nu am putut*. Urmele lăsate pe perete de tăblia patului sunt încă acolo. De fapt, s-ar putea să ţi le arăt înainte să te omor.

Mă ridic în picioare şi fac un pas spre el.

— După doi ani, încă mă gândesc la acea noapte. La cum m-am simţit ştiind că sunt primul care intră în ea. Primul care a făcut-o să aibă orgasm. Primul pe care l-a strigat pe nume în momentele acelea. Şi, de fiecare dată când mă uit la ea, o iubesc mai mult, ştiind că vom împărtăşi mereu amintirea acelor momente *sacre*. Că voi fi primul şi ultimul. Că ea nu ar permite niciodată ca un alt bărbat să o sărute. Să o atingă. Să o *strice*.

Cu calm, reduc distanţa dintre mine şi Luke şi mă ghemuiesc din nou în faţa lui.

— Dacă aflu că mi-ai luat toate astea, ea nu va mai avea nicio valoare pentru mine, Luke. Scuză-mă, dar mă duc sus să o recuperez. Cred că noi trei trebuie să avem o discuţie serioasă.

Trimit doi dintre nenorociţi înapoi înăuntru să stea cu ochii pe Luke, în timp ce eu fug să o iau pe Sloan.

PATRUZECI

SLOAN

Primul lucru pe care l-am făcut după ce am fugit sus în dormitor a fost să mă duc la noptieră după telefon. Nu era acolo. M-am uitat pe podea, pe pat, *sub* pat.

Și apoi mi-am amintit că Asa a venit aici chiar înainte de cină.

Ticălosul mi-a ascuns telefonul.

Deîndată ce am auzit strigătele de jos, zgomotele, izbiturile... am fugit să mă ascund în șifonier. Mai puțin de zece secunde mai târziu, cineva a bătut în ușă. Cuvintele „FBI, deschideți!" m-au făcut să mă simt ușurată.

M-am târât afară și am deschis ușa, dar mi-am dat seama imediat că e ceva în neregulă. Agentul m-a împins în dormitor și a trântit ușa, îndreptând un pistol spre mine. Mi-a ordonat să mă așez pe pat și nu mi-a permis să mă mișc sau să vorbesc.

A trecut ceva timp de atunci. Prea mult. Reușesc să disting vocea lui Dalton. Câteodată îl aud pe Jon sau pe Kevin.

Dar nu aud deloc vocea lui Asa. Și nici pe a lui Luke.

Mi se strânge stomacul la ideea că Asa are vreo legătură cu ceea ce se întâmplă. Doar nu ar fi prima dată când pune la cale un asemenea plan diabolic. Devine punctul lui forte.

— Sunt arestată? îl întreb pe agent.

Rămâne în fața ușii, dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Dacă nu sunt arestată, aş vrea să cobor la parter.

El dă din cap că nu.

La naiba cu tipul ăsta!

Mă ridic în picioare și încerc să îl ocolesc, dar mă prinde de braț și mă aruncă înapoi spre pat. Atunci știu sigur că ceva nu e în regulă în toată această situație. Sar înapoi în picioare și încerc din nou să ies.

— Ajutor! țip, sperând să atrag atenția cuiva din casă.

Își pune mâna peste gura mea și mă împinge la perete.

— Îți sugerez să taci din gură și să te așezi înapoi pe pat.

Îl calc pe picior, știind că îmi înrăutățesc situația. Doar că nu mai pot să nu ripostez. Mă împinge atât de tare încât mă izbește cu capul de perete. Tresar și încerc să-mi duc o mână la ceafă, dar mă prinde de încheieturi și mi le împinge în lateral.

— Ești drăcoasă, spune el, zâmbind de parcă asta ar trebui să-l excite.

De unde naiba a apărut tipul ăsta? Din același uter ca și Jon?

— Ajutor! strig din nou.

De data asta dă din cap și spune:

— Nu poți să taci, nu-i așa?

Își apasă buzele pe ale mele și îmi dau seam că *urăsc* bărbații. Îi *urăsc*. Îi *urăsc*!

Am ochii larg deschiși în timp ce încerc să-mi țin buzele lipite împotrivindu-mă limbii lui. Mă uit peste umărul tipului, luptându-mă să mă eliberez de el, când ușa dormitorului se deschide.

Sunt în același timp îngrozită și ușurată să văd că e vorba de Asa.

Ce naiba se întâmplă?

Străbate camera cu privirea până dă cu ochii de noi, de tipul care încă încearcă să-mi bage limba în gură. Acum are și o mână care se plimbă pe bluza mea. Îmi dau seama în ce lume complet nebună trăiesc când mă surprind rugându-mă ca Asa să vină să mă salveze.

Lui Asa nu-i ia nici măcar două secunde pentru a procesa ceea ce vede. Ochii i se încing de furie.

— Ți-am dat o singură treabă, nenorocitule! țipă el, îndreptându-se spre noi.

În momentul în care tipul mă eliberează și începe să se întoarcă, Asa își ridică pistolul și îl apasă în vârful capului tipului.

— *O singură* treabă nenorocită!

Bang!

Nu mai aud nimic din cauza țiuitului din urechi. Simt o usturime în ochiul în care mi-a pătruns un lichid. Îmi acopăr urechile cu mâinile și îmi strâng ochii.

Nu, nu s-a întâmplat așa ceva!

Nu, nu, nu, nu.

Îl aud pe tip căzând la podea și trebuie să fac un pas în lateral pentru a-mi scoate piciorul stâng de sub el.

— Nu, Asa. Nu, nu, nu, nu, repet, cu mâinile încă deasupra urechilor și cu ochii încă închiși.

— Probabil a crezut că ești o curvă, Sloan, spune el, apucându-mă de braț. Poți să-l învinovățești?

Asa mă trage spre el, iar eu mă împiedic de tipul de pe podea. Nu-mi dă drumul la braț în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

Ochii mei sunt încă închişi. Cred că încă ţip, pentru că mă ustură gâtul, dar nu-mi dau seama; îmi aud propriul glas sau ţiuitul din urechi? Deodată, mă simt ridicată în aer şi îmi dau seama că m-a aruncat peste umărul lui.

În timp ce mă poartă pe scări, în mintea mea se derulează ultimele zece secunde.

Nu se poate aşa ceva!

Câteva secunde mai târziu, mă întinde pe un pat. Sunt încă prea speriată ca să deschid ochii. Trec câteva clipe şi simt cum pieptul îmi tânjeşte după aer. Gâfâi printre lacrimi şi aud vocea lui Asa de la câţiva centimetri deasupra mea.

— Sloan, uită-te la mine!

Deschid încet ochii. Este îngenuncheat deasupra mea pe pat, atingându-mi faţa şi netezindu-mi părul pe spate. Are pete de sânge pe faţă şi pe gât.

Mă uit în ochii lui şi văd că aproape nu mai are irişi. Pupilele îi sunt complet dilatate. Două hăuri negre uriaşe mă privesc fix, iar asta îmi provoacă fiori prin tot corpul.

— Sloan, şopteşte el, netezindu-şi în continuare părul.

Încerc să mă uit prin cameră, dar mă apucă de obraz şi mă sileşte să-l privesc pe el.

— Iubito, am veşti foarte proaste.

Nu cred că pot suporta orice ar fi ceea ce urmează să spună. Mi-e teamă că, dacă deschid gura ca să-i răspund, voi vomita.

— Ştiu despre tine şi Luke.

Inima mi se opreşte la acest nume. Mă lupt cu potopul de lacrimi care încearcă să revină. *I-a spus Luke.*

De unde ştie că îl cheamă Luke?

Îmi adun fiecare dram de putere pe care o pot găsi şi o folosesc pentru a face pe proasta.

— Cine e Luke?

Ochii lui îmi parcurg fața. Pupilele i se contractă și apoi se dilată din nou. Pe față i se lățește ușor un zâmbet și apoi își apasă buzele pe fruntea mea.

— Așa mă gândeam și eu, șoptește el, îndepărtându-se de mine. Nu este vina ta, Sloan. El ți-a spălat creierul. A încercat să te întoarcă împotriva mea. Dar nici măcar nu-l cheamă *Carter,* iubito. E Luke. Întreabă-l chiar tu.

Își strecoară mâna sub spatele meu și mă ridică.

Deodată, mă aflu față în față cu cel mai mare coșmar al meu.

Luke stă pe un scaun de birou, cu mâinile încătușate la spate. Agonia de pe fața lui spune multe despre ceea ce crede.

Nu.

Asa mă privește, așteptându-mi reacția. Încerc să o controlez — să-mi ascund frica, durerea pe care resimt în inimă, propria agonie. Dar știind că suntem amândoi în mâinile lui Asa în acest moment, nu prea mai am putere să mă prefac.

Nu reacționa. Nu reacționa. Nu reacționa.

Repet în minte aceste cuvinte, în timp ce Luke îmi spune același lucru cu privirea.

Asta e ceea ce vrea Asa. O reacție. Fac tot ce pot ca să nu-i dau cea pe care o așteaptă. Acum e în picioare, așa că mă uit la el cu cea mai inocentă expresie de care mă simt capabilă.

— Asa, despre ce vorbești? De ce este Carter încătușat?

Se uită fix la mine ca și cum ar fi dezamăgit. Ca și cum se aștepta să accept și să spun că știam că Luke era polițist sub acoperire sau, cel puțin, că mă culc cu el. Zâmbește.

— Tot mă mai crezi prost, Sloan? întreabă el, în timp ce ochii îi alunecă încet spre Luke. Atunci e în regulă dacă fac asta, nu-i așa?

Își ridică pistolul și se îndreaptă spre el cu pași mari, la fel cum a făcut și când l-a împușcat pe tipul de la etaj.

Sar în picioare, îl apuc de braț și strig:

— Nu! Asa, nu!

Nici măcar nu are nevoie să mai recunosc ceva, reacția mea mă dă de gol. Asa nu-l împușcă. În schimb, mâna care îi ține arma se rotește și mă lovește atât de tare, încât zbor înapoi pe pat. Tâmpla începe instantaneu să-mi pulseze. Asa se concentrează asupra mea, din ce în ce mai furios.

Acum e deasupra mea, îmi prinde încheieturile mâinilor și își apasă fruntea pe o parte a capului meu.

— Sloan, nu, spune el, cu vocea încordată. Nu, *nu*, iubito, șoptește el după care se trage înapoi și mă întreabă îndurerat. A fost în tine? L-ai lăsat să *intre în* tine?

Plâng prea tare ca să recunosc. Plâng prea tare ca să neg.

Toată fața i se schimonosește, ca și cum ar crede că acesta este cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată. *Tocmai a împușcat un tip sus, dar e mai supărat că l-am înșelat?*

Îmi întorc capul într-o parte și îmi strâng ochii.

Asta este.

Așa o să mor.

Asa își îngroapă capul între gâtul și umărul meu și murmură:

— Nu-mi amintesc dacă am încuiat ușa.

Când se târăște de pe mine, încerc să procesez ceea ce tocmai a spus, dar a fost atât de ciudat, iar inima îmi bate atât de repede, încât nici nu știu ce să cred. În timp ce se îndreaptă spre ușă, întorc capul și-l văd pe Luke. Mâinile îi sunt încătușate la spate, pe după spătarul scaunului. Se ridică repede, strecurându-și brațele în sus și peste spătarul scaunului,

apoi se aşază din nou, de data aceasta cu braţele direct la spate. Totul se întâmplă atât de repede, încât îmi ia o secundă să-mi dau seama că nu este încătuşat de scaun.

Asa nu şi-a dat seama de asta, altfel nu i-ar întoarce niciodată spatele.

Privirea mea se îndreaptă spre uşa pe care o încuie Asa. Mă uit din nou spre Luke şi el dă din cap, avertizându-mă să rămân calmă. Nu-şi poate duce degetul mare la buză, dar o muşcă uşor. Îmi trag de o şuviţă de păr, exact când Asa îşi sprijină spatele de uşa dormitorului. Îşi sprijină pistolul de obraz şi se uită direct la Luke.

— Eu ţi-am povestit deja cum a fost prima dată *când i-am tras-o*, spune el. Este rândul tău.

PATRUZECI ȘI UNU

ASA

Cu câțiva ani mai devreme

Tata stă la fereastră și îi urmărește pe toți cei care trec prin fața casei.

Se ferește tot timpul. Mi-a spus că sunt unii care, dacă află unde locuim, îl vor împușca. Apoi pe mama, apoi pe mine. Spune că, după ce ne vor face asta, oamenii ăia probabil că nici nu vor anunța poliția. Ne vor lăsa pe toți aici, iar trupurile noastre vor putrezi în casa asta, ca să le mănânce șoarecii și gândacii.

— Asa! strigă el de la fereastră, arătând spre ușa din față. Verifică din nou!

Am mai făcut-o deja de două ori, dar nu mă crede niciodată că este încuiată. De fiecare dată când se uită pe fereastră, îmi spune:

— Mai verifică o dată ușa.

Nu știu de ce în unele zile crede că e urmărit, iar în altele nu-i pasă. Mă ridic de pe canapea și mă târăsc până la ușă. Mă țin picioarele, așa că pot merge până la ușă, dar uneori

mi-e teamă că dacă apar bărbaţii, mă vor împuşca, aşa că aplec când trec prin dreptul ferestrei mari. Verific uşa.

— Este încuiată.

Tata se uită la mine şi zâmbeşte.

— Mulţumesc, fiule.

Nu-mi place când îmi spune *fiule*. O face doar atunci când îi este frică de oamenii care îl vor împuşca pe el, apoi pe mama şi apoi pe mine. Când e speriat, e foarte drăguţ cu mine şi mă pune să-l ajut să facă anumite lucruri, cum ar fi să împingă canapeaua în uşă şi să scoată toate aparatele din priză. L-am ajutat foarte mult astăzi şi îmi tot spune *fiule*. Îmi place mai mult când tace şi stă toată ziua în fotoliul lui.

Mă târăsc înapoi pe canapea, dar înainte de a ajunge să mă aşez, îl simt cum mă strânge de braţ.

— Au venit, Asa! îmi șoptește el. Trebuie să te ascunzi!

Inima îmi bate foarte repede, dar dau din cap.

Tata se teme mult de oamenii ăia, dar ei nu au apărut niciodată. Mă uit pe fereastra mare în timp ce mă trage prin sufragerie, dar nu văd pe nimeni.

Tata mă scoate pe uşa din spate şi mă trage pe scări. Îngenunchează şi mă apucă de umeri.

— Asa, ascunde-te sub casă şi rămâi acolo până vin să te iau.

Clatin din cap.

— Nu vreau. E întuneric şi odată am văzut un scorpion.

— Nu ai de ales! şopteşte el apăsat. Nu ieşi până nu vin eu după tine sau ne vor ucide pe toţi!

Mă împinge spre chepengul care duce sub casă. Cad în genunchi şi mâinile mi se scufundă în noroi. Nu mă uit în

spatele meu. Mă târăsc cât pot de mult ca să nu mă vadă ucigașii.

Îmi trag genunchii la piept și încerc să nu fac zgomot când plâng, ca să nu fiu auzit.

Mi-a fost foarte frig și foame și am plâns până când a răsărit soarele. Dar tata mi-a spus să nu mă mișc, așa că n-am făcut-o. Încă nu m-am mișcat. Sper că n-o să se supere, dar m-am scăpat pe mine când am adormit. N-am mai făcut pipi pe mine de dinainte de ultima mea aniversare. Dacă oamenii aceia nu l-au omorât încă, o să fie foarte supărat pe mine pentru ce s-a întâmplat. Îi aud cum se plimbă prin casă. Nu știu dacă l-au ucis pe tata. Mama era în dormitor, unde stă mai tot timpul. Așa că ar fi putut să o ucidă și pe ea.

Pe mine nu m-au omorât, pentru că am făcut exact ce mi-a spus tata. Am rămas aici și nu mă mișc până nu vine după mine.

Sau până când vor pleca oamenii răi.

Mi-a fost foarte frig și foame și am plâns până când soarele a apus din nou. Dar tot nu m-am mișcat. Tata mi-a spus să nu mă mișc, așa că nu m-am mișcat. Nu-mi mai simt picioarele. Ochii mi se tot închid. Nu-mi mai este atât de sete, pentru că am găsit niște apă care ieșea dintr-o țeavă lângă mine, am pus gura pe ea și am băut puțin.

Cred că bărbații răi i-au ucis pe mama și pe tata, pentru că acum e foarte liniște în casă. Nu am mai auzit pași de când a răsărit soarele, așa că poate au plecat.

Știu că tata mi-a spus să nu mă mișc, dar dacă el ar mai fi în viață, s-ar fi întors să mă ia.

Și nu s-a întors.

Mă târăsc de sub casă. Acum e foarte întuneric afară, ceea ce înseamnă că am stat acolo mai bine de o zi. Nu cred că bărbații i-ar fi ucis pe mama și pe tata și apoi ar fi stat în casa noastră mai mult de o zi întreagă, deci probabil au plecat și pot să intru în casă.

Când încerc să mă ridic în picioare, cad în fund. Mă furnică picioarele și mă dor degetele. Mă târăsc pe scările din spate și atunci îmi dau seama că hainele îmi sunt pline de noroi. Mi-e frică să murdăresc podeaua. Încerc să mă șterg de un preș, dar continui să fac mizerie peste tot.

Apuc mânerul ușii și mă trag în sus. Încă nu-mi simt prea bine picioarele, dar măcar au început să funcționeze. Când deschid ușa și intru în casă, văd cadavrul tatălui meu. Este în fotoliul din sufragerie. Îmi țin respirația. Nu am mai văzut niciodată un cadavru până acum și chiar n-am chef de așa ceva, dar știu că trebuie să mă asigur că e el și nu altcineva. Intru în vârful picioarelor în sufragerie și sunt atât de speriat, încât îmi simt inima în gât.

Când ajung la fotoliu, respir adânc și apoi îl ocolesc pentru a mă uita la el. Sunt puțin surprins să văd că oamenii morți nu arată chiar atât de diferit de cei care sunt încă în viață.

Credeam că va avea sânge pe el, sau că va fi de altă culoare, ca o fantomă. Dar el arată la fel.

Ridic degetul pentru a-i atinge obrazul. Am auzit că oamenii morți sunt mai reci decât cei vii, așa că apăs vârful degetului pe obrazul lui pentru a vedea cum se simte.

Mâna lui îmi înconjoară încheietura și o strânge. Ochii i se deschid și mă sperie atât de tare, încât țip.

Mă privește cu dezgust.

— Unde naiba ai fost, băiete? Ești murdar!

Credeam că a murit.

Nu e mort.

— Sub casă, unde mi-ai spus să mă duc ieri. Ai zis că vii să mă iei.

Mă strânge foarte tare de mână, se apleacă și spune:

— Să nu mă mai trezești niciodată din somn, nenorocitule! Acum du-te la duş, miroşi ca o nenorocită de hazna!

Mă împinge departe de el. Fac un pas înapoi, încă uimit că e în viață.

Am crezut că au venit bărbații răi. Am crezut că l-au ucis.

Mă apucă de ceafă și mă împinge să ies din sufragerie. A spus că va veni să mă ia, dar cred că nici nu mai știa că sunt sub casă.

Simt că ochii încep să mi se încălzească, așa că mă îndepărtez în fugă.

Nu pot să plâng în fața tatălui meu, fiindcă se va supăra foarte tare.

Mă îndrept pe hol spre baie, dar de fapt tot ce vreau să fac este să mănânc ceva. N-am mai fost niciodată atât de flămând. Când trec pe lângă dormitorul în care stă mama cea mai mare parte a zilei, văd că ușa este deschisă. Doarme în patul ei, așa că intru ca să o întreb dacă pot mânca ceva. O scutur și încerc să o trezesc, dar ea doar geme și se răsucește.

— Lasă-mă să dorm, Asa, spune ea.

Nu-mi place cât de mult doarme. Spune că are probleme cu somnul, așa că ia o mulțime de pastile care o ajută să doarmă mai bine. Spune că cele albe sunt pentru noapte, dar uneori le ia și când e zi. Am văzut-o făcând asta.

Are şi câteva galbene, dar despre alea spune că sunt pastilele ei *speciale*. Cică le păstrează pentru zilele în care vrea să evadeze din propria minte.

Mă uit la flacon şi mă întreb dacă ar observa dacă i-aş fura una dintre cele galbene. Pentru că şi eu vreau să evadez. Nu vreau ca mintea mea să mai fie în casa asta.

Îi iau flaconul cu pastile galbene şi încerc să îl deschid. Nu pot. Nu mă pricep prea bine nici la citit, pentru că sunt doar în clasa întâi, dar în cele din urmă îmi dau seama că pe capac scrie că trebuie să apăs în jos şi apoi să-l răsucesc pentru a-l deschide.

Când fac asta, reuşesc să deschid flaconul. Mă uit la mama, dar ea este încă întoarsă pe partea cealaltă. Mă grăbesc şi iau una dintre pastilele ei galbene, o pun în gură şi o mestec. Mi se încreţeşte faţa pentru că este cel mai scârbos lucru pe care l-am mâncat vreodată. E foarte amară şi îmi usucă gura. Beau un pahar din apa mamei.

Sper că are dreptate. Sper ca această pastilă să mă ducă în altă parte, pentru că m-am săturat să fiu în această familie.

Pun capacul la loc şi mă furişez afară din camera mamei. Până când ajung la baie să fac un duş, picioarele mele se simt deja ca şi cum nu ar fi din nou ale mele.

La fel şi braţele. Simt că plutesc.

Mă uit în oglindă după ce dau drumul la apa de la duş, pentru că am impresia că îmi creşte părul. Totuşi, nu pare mai lung. Arată la fel. *Dar simt cum creşte.*

Degetele încep să mă furnice, la fel ca şi picioarele. Simt că sunt pe punctul de a cădea, aşa că mă grăbesc şi mă aşez în cadă. Am uitat să mă dezbrac, dar nu-i nimic, pentru că

hainele mele sunt oricum foarte murdare. Cred că şi ele au nevoie de apă.

Mă întreb cât timp am stat sub casă. Probabil că am lipsit o zi de la şcoală. Nu-mi place prea mult acolo, dar aş fi vrut să mă duc azi ca să văd ce pachet i-a pregătit lui Brady mama lui.

Brady stă lângă mine la masă şi are câte o caserolă în fiecare zi. Odată, mama lui i-a dat o bucată de prăjitură cu nucă de cocos. Lui nu-i place, aşa că mi-a spus că pot să o iau eu. A fost atât de bună. M-am dus acasă şi i-am zis mamei cât de minunată a fost, dar ea încă nu mi-a cumpărat prăjitură cu nucă de cocos. Uneori, mama lui Brady scrie bileţele şi le pune în caserolă. El ni le citeşte pe toate şi râde pentru că i se pare că sunt nişte prostii. Totuşi, eu nu râd niciodată. Nu cred că bileţelele sunt prostii.

Odată am văzut unul dintre bileţelele pe care le-a aruncat la gunoi şi l-am luat. Pe el scria:

„Dragă Brady,
Te iubesc!
Să ai o zi bună la şcoală!"

Am rupt partea de sus a biletului pe care era scris numele lui Brady şi l-am păstrat. Mă prefăceam că mama mea l-a scris pentru mine şi uneori îl citeam. Dar asta a fost cu mult timp în urmă şi, destul de recent, am pierdut biletul. De aceea am vrut să mă duc la şcoală astăzi. Dacă Brady avea un alt bilet de la mama lui, voiam să-l fur şi să mă prefac că era din nou pentru mine.

Mă întreb cum m-aş simţi dacă cineva mi-ar spune aceste cuvinte.

Te iubesc!

Nimeni nu mi-a zis asta vreodată.

Mă simt ameţit. Am senzaţia că sufletul meu pluteşte pe tavan şi îmi privesc corpul, aşezat în cadă. Mă întreb dacă acesta e motivul pentru care mamei mele îi plac pastilele galbene. Oare şi pe ea o fac să se simtă ca şi cum părţile importante îi plutesc în aer, undeva unde nu poate ajunge nimeni?

Închid ochii şi şoptesc *Te iubesc*, în timp ce plutesc în aer. Într-o zi voi găsi pe cineva şi îl voi face să mă placă suficient de mult încât să vrea să-mi spună acele cuvinte. Vreau să fie o fată. O fată *drăguţă*. Una despre care tatăl meu să nu creadă că e o curvă.

Asta ar fi frumos. Poate că mă va iubi suficient de mult încât să-mi facă prăjitură cu nucă de cocos. Chiar îmi place.

Dacă voi găsi vreodată o fată care să-mi spună aceste cuvinte şi să-mi facă prăjitură cu nucă de cocos, o voi ţine lângă mine. Nu o voi arunca, aşa cum face Brady cu biletele de la mama lui.

O voi păstra pentru totdeauna şi nu o voi lăsa niciodată să mă părăsească. O voi face să-mi spună că mă iubeşte în fiecare zi.

Te iubesc, Asa, îmi va zice ea. Nu te voi părăsi niciodată.

În prezent

N-am mai ucis pe nimeni până acum câteva minute, când l-am împuşcat pe tipul de sus pentru că a încercat să ia ceea ce nu era al lui.

Încă nu sunt sigur cum mă simt.

Probabil că ar trebui să mă îngrijorez, pentru că o crimă are repercusiuni. De asemenea, ar trebui să fiu supărat, pentru că imediat ce l-am împuşcat pe tip am adus-o pe Sloan în

această cameră, restul nenorociţilor pe care i-am angajat au zburat ca potârnichile.

Cred că le e frică să nu-i împuşc şi pe ei.

Presupun că sunt puţin îngrijorat de repercusiuni şi de toate rahaturile astea. În mod normal, când se trage cu o armă, cineva cheamă poliţia. Ceea ce înseamnă că probabil sunt în drum spre noi chiar acum, din cauza vreunui vecin.

Şi mă refer la poliţiştii *adevăraţi*. Nu la cei precum prostanul care stă în faţa mea chiar acum.

Sunt dezamăgit că nu se întâmplă aşa cum am plănuit. Eu împuşc *un singur* tip în legitimă apărare şi restul renunţă la îndatoririle lor şi se cară? Asta înseamnă că Jon, Kevin şi Dalton nu mai sunt reţinuţi de ei. Deci cel puţin unul dintre ei este pe cale să bată la uşa asta, întrebându-se de ce naiba le-am întins o capcană.

Ceea ce înseamnă... că *sunt într-un fel de încurcătură acum.* Rămân fără opţiuni. Cred că singura variantă care mi-a mai rămas este să-l împuşc pe Luke în faţa lui îngâmfată şi s-o scot pe Sloan de aici cât mai pot. Sigur, o să fie puţin traumatizată. Dar am putea merge la terapie sau ceva de genul ăsta când ne vom linişti din nou. O să aibă nevoie de asta, la cât de bine a fost spălată pe creier.

E cam trist că am rămas doar cu o singură opţiune şi că am doar un minut sau cam aşa ceva pentru a o duce la capăt, pentru că voiam neapărat să-l aud pe Luke spunându-mi cum a fost când s-a culcat cu Sloan.

Nu pentru că m-ar fi excitat. *Nu sunt morbid.*

Am vrut să o aud, pentru că am nevoie de context. Vreau să ştiu ce i-a spus ca s-o facă să se lase păcălită, dacă a trebuit să o convingă, aşa cum am făcut-o eu, dacă geme la fel ca

atunci e cu mine. Vreau să știu în ce poziție i-o trage. A fost deasupra? Ea? El era în spatele ei?

Vreau doar să știu, ca să mă asigur că nu repet nimic din ceea ce a făcut sau a zis el când voi face dragoste cu ea în viitor. Trebuie să mă asigur că nu voi mai folosi niciodată aceleași poziții ca *el*.

Dar acum nu mai am timp, pentru că deja bate cineva la ușă și Luke încă nu a deschis gura.

— Asa!

E Dalton.

Încă nu sunt sigur ce să cred despre el. Chiar îmi place. E cocaină, și toată lumea adoră cocaina. Dar cocaina este și unul dintre cele mai contrafăcute droguri care există. Sunt o grămadă de impostori, de traficanți care vând aspirină zdrobită la colț de stradă unor dependenți pe jumătate morți, care nici măcar nu pot face diferența.

Dalton s-ar putea să nu *fie* nici măcar cocaină. Probabil că e un flacon de *Advil*, zdrobit și turnat într-o pungă.

— Asa, deschide ușa! strigă Dalton.

Mă duc și mă asigur că ușa este încuiată.

— Unde a plecat toată lumea? îi strig lui Dalton. E liniște!

— Deschide ușa ca să putem vorbi.

A ajuns chiar de cealaltă parte a ușii. Râd și mă repet.

— Unde *e* toată lumea, Dalton? Unde sunt Jon și Kevin?

— Au plecat. S-au speriat și s-au cărat.

Bineînțeles că da. Cei mai buni prieteni pe viață. *Nenorociții.*

Mă uit la Sloan. Stă la capul patului, cu genunchii strânși la piept. Mă privește cu ochi mari.

Şi Luke mă urmăreşte. Nu contează unde stau sau ce fac, ochii lui sunt mereu pe mine. Aşa a fost din ziua în care l-am cunoscut. Din ziua în care *Dalton* mi-a făcut cunoştinţă cu el.

Îmi înclin capul până când gura îmi este aproape paralelă cu marginea uşii.

— De ce eşti încă aici, Dalton? Aştepţi să-ţi sosească întăririle?

De data aceasta, nu mai răspunde atât de repede. După o pauză, îmi zice:

— Sunt aici pentru că prietenul meu e înăuntru. Dacă îi dai drumul, vom pleca.

Nu-mi vine să cred că am căzut în capcana asta. Luni de zile am trăit practic cu nenorociţii ăştia şi tot ce au venit să facă a fost să mă distrugă.

Mă simt ca în copilărie din nou.

Cel puţin Sloan mă iubeşte.

Cel puţin.

Mă uit la ea.

— Îţi aminteşti când eram la duş mai devreme şi m-ai întrebat dacă vreau ceva de la magazin?

Ea dă din cap, dar cu greu.

— Ţi-am spus că vreau un desert. Ai luat ceva?

Ea dă din nou din cap.

— Preferata ta, şopteşte. Prăjitură cu nucă de cocos.

Vezi? Mă iubeşte, la naiba.

— Dalton, spun cerându-i să fie atent.

Probabil că ar trebui să mă mut. E chiar de cealaltă parte a uşii. Nu m-ar mira ca nenorocitul ăla să mă împuşte prin uşă.

Mă sprijin de perete şi mă aplec ca să mă asigur că am încuiat.

— Fă-mi o favoare, vrei? Adu-ne prăjitura cu nucă de cocos.

Din nou, Dalton ezită un moment înainte de a răspunde.

— Vreți *prăjitură*? întreabă el nedumirit. *Prăjitură?*

De ce i se pare atât de ridicol?

— Da, vreau prăjitură! Adu-ne nenorocita aia de prăjitură cu nucă de cocos, dobitocule!

Aud pașii lui Dalton care se estompează în timp ce intră în bucătărie. Luke se holbează la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Ai vreo problemă?

El clătină din cap și deschide gura să vorbească. În cele din urmă.

— Există medicamente care te pot ajuta, Asa.

Medicamente?

— Despre ce naiba vorbești?

Luke se uită la Sloan și apoi la mine. Urăsc când o privește. Mă face să vreau să-i smulg ochii și să-i înghit ca pe pastilele galbene ale mamei mele.

— Ai verificat încuietoarea de la ușă de cincisprezece ori în ultimele cinci minute, spune el. Acesta nu este un comportament normal. Dar poate fi controlat. La fel cum și comportamentul tatălui tău ar fi putut fi controlat.

Aici mi-a sărit capsa.

— Ia mai zi ceva despre tatăl meu, Luke! Te *provoc*.

Ochii lui se întâlnesc cu pistolul care e îndreptat acum direct spre el, dar, dintr-un motiv oarecare, tot nu tace dracului din gură.

— Știai că a fost diagnosticat cu schizofrenie paranoidă când avea doar 27 de ani? Am citit asta în dosarul său. Nu și-a luat niciodată medicamentele, Asa, nici măcar o dată. Lucrurile

care se întâmplă în capul tău... se pot opri. Totul se poate încheia. Nu trebuie să fii ca el.

Traversez camera și îi pun pistolul la tâmplă.

— Eu *nu sunt* ca el! *Nu* sunt *deloc* ca el!

Înainte să apăs pe trăgaci, Dalton bate la ușă.

— Cum să-ți dau prăjitura? întreabă el.

La naiba. Bună întrebare.

Pornesc spre ușă cu gândul la cu câtă plăcere voi mânânca prăjitura cu nucă de cocos, dar momentul este distrus când aud sirenele. Sunetul este îndepărtat — poate patru sau cinci străzi mai încolo.

Încă mai am timp. Dacă ar fi o fereastră în dormitorul ăsta, aș putea s-o iau pe Sloan, să-l împușc pe Luke, să ies pe acolo și să ajung la mașină până să urce poliția.

Dar nenorocitul de Dalton îmi stă în cale.

Dacă e la ușă cu prăjitura în mână, înseamnă că probabil se află chiar... cam... *acolo*.

Țintesc și trag, dar imediat după aceea simt o lovitură în spate. Cad în față, genunchii îmi lovesc podeaua, iar arma îmi zboară din mâini.

Mă uit în spate și îl văd pe Luke, care își face vânt pe scaun ca să mă lovească cu piciorul în față. Mă rostogolesc într-o parte și îl lovesc la rândul meu, dezechilibrându-l. Aterizează pe spate. Încearcă imediat să-și tragă picioarele printre brațele legate, ca să le aibă în față și nu în spate.

Mă ridic și mă întind după armă, dar Sloan sare de pe pat și se năpustește pe podea. Mâinile noastre ajung la pistol în același timp, dar ale mele sunt mai experimentate și știu de unde să o apuce pentru a o prinde mai bine. Degetele ei bâjbâie în jurul mâinilor mele, până când își dă seama că am

prins zdravăn arma. O împing departe de mine, înapoi în colţul ei nenorocit.

Se loveşte de perete şi se îndepărtează cât de mult poate. Până când reuşesc să îndrept arma spre Luke, nenorocitul a ajuns cumva cu mâinile în faţă. Dă să se ridice în picioare, aşa că iau iniţiativa şi apăs pe nenorocitul de trăgaci. Mă uit cum carnea coapsei lui explodează în bucăţi mici.

La naiba, se pare că a durut. E în genunchi.

Se izbeşte cu spatele de perete. E desfigurat de durere şi încearcă să-şi apese mâinile pe rană. Dalton bate cu putere acum în uşă.

— Asa, deschide naibii uşa sau o deschid cu un foc de armă! Trei... doi... doi...

— Dacă deschizi uşa aia, sunt amândoi morţi! strig înainte ca el să apuce să-şi termine numărătoarea.

Mă uit la Sloan şi o văd ghemuită la perete, cu mâinile la urechi, cu lacrimi în ochi. Se uită la Luke, de parcă mai are puţin şi îi sar minţile. Trebuie să o scot de aici înainte s-o ia razna. Dar sirenele sunt mai aproape acum. Mai mult ca sigur că se aud de pe strada noastră.

La naiba.

Gândeşte-te, Asa. Gândeşte.

Îmi lovesc pistolul în frunte de trei ori. Nu pot s-o pierd. Nu pot. Dacă voi fi arestat, nu voi mai putea s-o protejez. Nu voi putea să o ating. Va cădea în capcana minciunilor altcuiva. Poate chiar şi a lui *Luke* din nou.

E singura persoană care m-a iubit vreodată. Nu o pot pierde. Nu pot.

Mă târăsc până la ea şi încerc s-o apuc de mâini, dar se tot îndepărtează de mine. Trebuie să-i îndrept nenorocita de

armă spre cap doar ca să o fac să stea nemişcată. Îmi apăs fruntea pe tâmpla ei.

— Spune-mi că mă iubeşti, Sloan.

Tremură atât de tare, încât nici măcar nu poate vorbi.

— *Te rog*, iubito. Am nevoie să te aud cum spui asta.

Încearcă de trei ori să articuleze cuvintele, dar se bâlbâie mereu. Buzele îi tremură mai tare decât am văzut vreodată. În cele din urmă, reuşeşte să rostească ceva.

— Lasă-l pe Luke să plece şi o voi spune.

Îmi strâng mâna în jurul armei. O bag pe cealaltă în părul ei şi o strâng. Încearcă să *negocieze* pentru el?

Respir adânc, pe nas. Maxilarul îmi este prea strâns pentru a lăsa aerul să intre prin gură. Când mă liniştesc suficient de mult pentru a vorbi, strâng din dinţi şi şoptesc:

— Mă iubeşti, nu-i aşa? Nu-l iubeşti pe el. *Mă* iubeşti pe *mine*.

Mă retrag şi îi văd ochii împietriţi. Îşi ridică bărbia şi spune:

— Îţi voi răspunde după ce îi dai drumul. Are nevoie de un doctor, Asa.

Un doctor? Nu are nevoie de un *doctor*. Are nevoie de un nenorocit de miracol.

— De fapt, nu e nevoie să zici nimic, îi spun. Am senzaţia că, dacă îl omor, voi putea să îmi dau seama şi singur, judecând după reacţia ta.

Ochii i se măresc şi începe imediat să scuture din cap.

— Nu ştiu, spune ea. Te rog, nu-l omorî, asta va înrăutăţi lucrurile pentru tine. *Te* iubesc, Asa. Te rog, nu mai ucide pe nimeni. .

Mă holbez la ea. E greu să găsesc vreo picătură de adevăr în ochii ei, pentru că tot ce văd este îngrijorarea pe care o are pentru Luke.

— Nu-ți face griji, Sloan. Probabil că poartă o vestă antiglonț.

Îmi întorc capul și ridic pistolul, țintind spre pieptul lui Luke. Trag un foc de armă. Întregul său corp zboară la perete. Își duce mâinile la piept, iar sângele începe să-i curgă printre degete. Imediat cade fără vlagă.

— Oh. Greșeala mea. M-am înșelat.

Sloan țipă. Îi strigă *numele*, strigă *nu*, strigă *ce ai făcut*, îi strigă *numele* din nou, strigă, *strigă, strigă, strigă, strigă.*

Țipă. Are *lacrimi în ochi*. Pentru *el.*

O apuc de braț și o ridic, aruncând-o înapoi pe pat. Mă așez pe ea în timp ce își acoperă capul și țipă și mai tare, lacrimile inundându-i fața.

— De ce naiba *țipi*, Sloan? *DE CE?!*

Aud vocea tatălui meu repetând *curvă, curvă, curvă*. Îmi plesnesc fruntea ca să-l opresc.

Oprește-te, oprește-te, oprește-te.

Nu-l iubește pe el. Mă iubește pe *mine*. Pentru totdeauna.

— Nu-l iubești, Sloan, spun, cu fața contorsionată de durere. *Nu-l iubești*, te-a spălat pe creier.

Îi apuc obrajii și îmi apăs buzele pe ale ei. Ea încearcă să se îndepărteze de mine, încearcă să se lupte cu mine.

— Ba da! strigă ea. Îl iubesc pe el, te urăsc pe tine, îl iubesc pe el, te *urăsc pe tine*!

O să regrete asta. Mai mult decât i-a părut rău vreodată de orice altceva. În toată viața ei inutilă. Dacă acum crede că e tristă văzându-l pe nenorocitul ăla murind, așteaptă să *mă* vadă pe *mine* murind. Pentru că fiecare nenorocit rămas în

casa asta va fi mort, inclusiv eu, înainte să ajung la închisoare pentru că l-am omorât pe acest rahat.

Abia îl cunoaşte pe ăsta. Pe mă iubeşte de *doi ani!* Moartea mea ar *devasta-o.* Va plânge atât de tare, încât nu va avea destul aer să spună că urăşte pe cineva.

Curvă, curvă, curvă, curvă.

Îmi plesnesc din nou mâna de frunte. Acum nu mai ţipă. Doar plânge necontrolat.

— O să regreţi asta, Sloan. Crezi că suferi tare acum? Abia moartea mea te va cufunda în agonie. *Asta. Te. Va. Ucide!*

Îşi scutură capul înainte şi înapoi, plângând.

— E *prea târziu* să mă omori, Asa. M-ai ucis cu mult timp în urmă.

Delirează.

E al naibii de nebună.

Râd, ştiind cât de mult o va supăra acest lucru. Râd, ştiind cât de mult va regreta ce mi-a spus. Mi-aş dori să pot fi aici să văd când îşi va da seama în sfârşit cât de mult însemn pentru ea. Cât de multe am făcut pentru ea. Cum va fi viaţa ei fără mine.

Îmi pun gura pe buzele ei tremurânde.

Îmi apăs pistolul pe tâmplă şi...

PATRUZECI ȘI DOI

LUKE

Știi cum *se simte* când mori, *nu?*

Nu, *nu* știi, pentru că nu are nimeni cum să-ți zică. Oamenii care mor nu sunt pe aici ca să poată să ne povestească ce-au simțit când s-a întâmplat. Oamenii în viață nu au murit niciodată, așa că nu pot descrie moartea.

Dar eu pot. Așa că lăsați-mă să vă povestesc.

Există un moment — o fracțiune de secundă chiar înainte de a închide ochii pentru ultima oară — în care poți simți că îmbrățișezi moartea.

Îți poți simți bătăile inimii cum încep să încetinească, gata să se oprească.

Poți simți cum creierul se oprește, iar sinapsele se blochează ca niște întrerupătoare.

Simți cum ți se închid ochii — indiferent cât de tare încerci să-i ții deschiși. Și îți dai seama și că, indiferent la ce te uiți, acela este ultimul lucru pe care îl vei vedea vreodată.

O văd pe Sloan. Doar pe ea. Țipă.

Îl văd pe Asa cum o ia în brațe și o aruncă pe pat. O văd cum încearcă să se lupte cu el.

O văd renunțând.

De aceea refuz să închid ochii.

Mă uit în jos, la sângele care îmi curge din piept — viața care se scurge din mine și ajunge pe podea. Am comis destule erori, care au făcut-o pe Sloan să ajungă în situația în care se află acum. Refuz să mor fără să corectez câteva dintre ele.

E nevoie să mobilizez toată energia care mi-a mai rămas — îmi întind brațele până când reușesc să ajung la pistolul de la gleznă. Am mâinile pline de sânge, așa că mă chinui să îl apuc, dar în cele din urmă reușesc. Poate că nu sunt cel mai bun în profesia mea în multe domenii, dar am o țintă extraordinară.

Chiar când ridic arma, Asa își îndreaptă pistolul spre tâmplă.

În nici un caz nu scapă așa ușor.

Refuz să închid ochii în timp ce îmi înfășor degetul în jurul trăgaciului și apăs, privind cum glonțul îi străpunge încheietura mâinii, trimițându-i arma la câțiva metri, în cealaltă parte a camerei.

Refuz să închid ochii când aud sunetele a încă trei împușcături, de data aceasta venite din direcția ușii de la dormitor.

Refuz să închid ochii în timp ce îl văd pe Ryan cum deschide ușa cu piciorul și se grăbește să intre, urmat de alți câțiva bărbați.

Refuz să închid ochii până când Asa nu ajunge pe podea — la câțiva metri de Sloan — încătușat.

Refuz să-mi închid ochii până când nu îi întâlnesc pe cei ai lui Sloan.

S-a dat jos din pat, a traversat camera, iar acum e în genunchi, apăsându-și mâinile pe pieptul meu, făcând tot ce poate pentru a împiedica restul vieții să se scurgă din mine.

Nici măcar nu mai am destulă energie ca să-i spun că e prea târziu.

Închid ochii pentru ultima oară. Dar e în regulă, pentru că ea e tot ce văd. Ea este ultimul lucru pe care îl voi vedea vreodată.

PATRUZECI ȘI TREI

SLOAN

Sentimentul nu e ceva nou pentru mine. Am mai trăit experiența de a trece prin moartea cuiva pe care l-am iubit. Oribilă, sfâșietoare, capabilă să mutileze un suflet.

A fost cu o lună înainte de a împlini 13 ani.

Aveam doi frați gemeni, Stephen și Drew. Încă de la început am devenit practic îngrijitorul lor. Ambii aveau o mulțime de probleme medicale, dar mama obișnuia să plece la orice oră din noapte, indiferent de nevoile lor. Avea și perioade în care putea fi mama care ar fi trebuit să fie. Îi ducea la medic pentru rețetele de care aveau nevoie, pentru a convinge serviciul de asistență socială că este o mamă decentă. Dar apoi îi lăsa doar în grija mea, în timp ce ea ieșea la petreceri sau făcea orice făcea până la primele ore ale dimineții.

În noaptea în care a murit Drew, frații mei erau în grija mea. Nu-mi amintesc toate detaliile, pentru că încerc să nu mă gândesc prea mult la ele, dar știu că l-am auzit căzând în dormitor. Avea frecvent crize, iar eu știam că mai mult ca sigur asta se întâmpla, așa că am fugit în camera lui să văd ce face.

Când am deschis ușa, l-am văzut pe podea, cu corpul zguduit de convulsii. Am căzut în genunchi și l-am ținut cât am putut de nemișcat, dar, după ce împlinise zece ani, mi-a fost din ce în ce mai greu să îl ajut, deoarece și el și Stephen erau deja mai corpolenți decât mine. Am făcut tot ce am putut, ținându-l de cap până când s-a terminat.

Am observat sângele abia după ce criza s-a oprit complet. Era peste tot pe mâinile mele și pe haine. Am intrat în panică abia atunci când am văzut tăietura de pe o parte a capului său. Era sânge peste tot.

Se lovise de balamaua ușii. Nu aveam telefon, așa că am fost nevoită să îl las singur în cameră în timp ce am fugit la casa unui vecin și am sunat la salvare.

Când m-am întors, nu mai respira. De fapt, nu sunt sigură că a mai respirat după ce l-am părăsit. În acel moment, nu știam că murise din cauza loviturii la cap, dar acum îmi dau seama că probabil murise înainte ca eu să apuc să chem salvarea.

M-am schimbat după acea noapte. Înainte de acel moment, încă mai aveam o mică speranță pentru viața mea. Crezusem că nimeni nu poate fi blestemat să aibă părinți atât de îngrozitori, pentru ca mai apoi să aibă o adolescență și o maturitate la fel de urâte. Până în acel moment, mă gândisem că viața tuturor are un echilibru între bine și rău și că singura diferență între destinele oamenilor era repartiția diferită a perioadelor cu noroc și a celor cu ghinion. Aveam speranța că tot nenorocul meu fusese concentrat la începutul vieții mele și că lucrurile nu vor face decât să devină mai ușoare.

Dar acea noapte mi-a schimbat modul de gândire.

Drew ar fi putut cădea oriunde în dormitor, în afară de locul unde a căzut. De fapt, medicul a spus că zona în care

s-a rănit era atât de nefericită, încât ar fi putut cădea cu doar șase centimetri în stânga sau în dreapta și ar fi fost bine, n-ar fi murit.

Șase centimetri. Asta e tot ce-l despărțise pe Drew de viață.

Lovitura la tâmplă l-a ucis aproape instantaneu.

Am fost obsedată de cei șase centimetri timp de luni de zile. Mult timp după ce mama nu s-a mai prefăcut că-i plânge moartea.

Am fost obsedată de acest lucru, pentru că știam că, dacă ar fi căzut șase centimetri la stânga sau la dreapta, supraviețuirea lui ar fi fost numită miracol.

Dar ceea ce i s-a întâmplat lui Drew a fost exact opusul unui miracol. A fost un accident tragic.

Un accident tragic care m-a făcut să-mi pierd cu totul credința în miracole. Până la vârsta de treisprezece ani, orice lucru etichetat drept *miracol* mă enerva la culme.

Acesta este unul dintre principalele motive pentru care nu sunt prea prezentă pe social-media. Cantitatea de „minuni" văzute în newsfeed-ul meu de pe Facebook m-ar face să îmi iasă ochii din cap. Atât de mulți oameni „vindecați" de cancer, datorită rugăciunilor tuturor prietenilor lor de pe Facebook. *Este benign! Aleluia! Dumnezeu este atât de bun cu mine!*

Au fost multe momente în care am vrut să trec prin ecranul laptopului meu și să-i apuc pe acei oameni de umeri și să strig: „Hei! Treziți-vă! *Nu sunteți deloc speciali!*

O mulțime de oameni mor de cancer. Unde a fost miracolul *lor*? Nu s-au rugat suficient prietenii de pe Facebook? De ce nu a funcționat chimioterapia? Pentru că nu au postat suficiente cereri de rugăciune publică pe rețelele de socializare?

De ce nu au avut parte de propriul miracol? Se gândește Dumnezeu mai puțin la ei decât la cei cărora le cruță viața?

Nu.

Uneori, cancerul este vindecat... alteori nu. Uneori oamenii se lovesc la cap și mor; de cele mai multe ori, supraviețuiesc. Și ori de câte ori auziți de persoane că înving soarta... exact asta fac cu toții: înving soarta.

Lumea nu se gândește că, pentru a „învinge soarta", trebuie existe o mulțime de morți tragice pentru ca această supraviețuire să fie considerată „ieșită din comun".

Poate că moartea lui Drew m-a îndepărtat de credința în miracole, dar în mintea mea, ori supraviețuiești, ori nu.

Uneori, călătoria unui om de la prima respirație și până la moarte nu are nimic de-a face cu miracolele, cu cât de mult se roagă, cu coincidențele sau cu intervenția divină.

Uneori, călătoria unei persoane de la prima respirație până la moarte nu face întotdeauna parte dintr-un plan general. Uneori, singurul lucru care te separă de ultima suflare de moarte sunt doar șase centimetri.

De aceea, când doctorul a intrat în sala de așteptare pentru a mă pune la curent cu starea lui Luke, a trebuit să mă așez pe scaun când a spus: *Dacă glonțul ar fi lovit la doar șase centimetri la stânga sau la dreapta, Luke ar fi murit pe loc. Acum tot ce putem face este să ne rugăm pentru un miracol.*

Am omis să-i spun medicului că nu cred în miracole. Luke ori va supraviețui... *ori nu.*

— Ar trebui să te duci să-ți iei o cafea, spune Ryan. Să-ți dezmorțești picioarele.

Luke a ieşit din operaţie acum opt ore. A pierdut mult sânge şi a trebuit să facă transfuzie, iar de atunci am refuzat să mă despart de el.

Am clătinat din cap.

— Nu plec până nu se trezeşte.

Ryan oftează, dar ştie că nu are cum să mă convingă să renunţ. Se îndreaptă spre uşă.

— Atunci îţi aduc eu o cafea.

Îl privesc cum iese din salon. A stat în acest spital la fel de mult ca mine, chiar dacă ştiu că probabil ar trebui să se ocupe de nişte lucruri legate de serviciu. Să scrie rapoarte despre ce s-a întâmplat aseară. Să *ia* declaraţii. Să se ocupe de o crimă, de o arestare, de o tentativă de crimă.

Nu i-am văzut scoţându-l pe Asa din dormitor aseară, pentru că eram prea îngrijorată pentru Luke ca să-mi pese ce i s-a întâmplat. Dar l-am putut auzi. În tot timpul în care mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui Luke, aşteptând sosirea paramedicilor, Asa era în spatele meu şi striga:

— Lasă-l să *moară*, Sloan! El nu te iubeşte! Eu te iubesc! *Eu te iubesc!*

Nu m-am întors, nu i-am dat atenţie. Am continuat să încerc să-l ajut pe Luke în timp ce îl scoteau pe Asa din dormitor. Ultimul lucru pe care l-am auzit spunând a fost:

— E *prăjitura mea* nenorocită! Lasă-mă să-mi mănânc nenorocita mea de *prăjitură* cu nucă de cocos!

Nu ştiu ce se va întâmpla în continuare cu Asa. Sunt sigură că va fi un fel de proces, dar nu vreau să depun mărturie. Mi-e teamă că, dacă o fac, va scăpa mai uşor decât ar trebui. Pentru că ar trebui să fiu sinceră. Ar trebui să le spun despre toate lucrurile pe care le-am remarcat în comportamentul lui, în

special despre schimbările dramatice din ultimele săptămâni. Este evident pentru toţi cei care îl cunosc că are simptome de schizofrenie — aceeaşi boală ereditară pe care a avut-o şi tatăl lui. Şi, dacă este aşa, cel mai probabil va fi condamnat la detenţie într-un sanatoriu de înaltă securitate, nu la închisoare. Chiar dacă vreau ca el să primească ajutor pentru orice se întâmplă cu el, vreau, de asemenea, să plătească pentru fiecare lucru pe care l-a făcut vreodată. Pentru totdeauna. Într-o închisoare. Unde va putrezi alături de oameni care sunt probabil de două ori mai răi decât ar putea el visa vreodată să fie.

Unii ar putea numi asta amărăciune. Eu o numesc doar karma.

Mă prind de braţele scaunului şi spun ca pentru mine:

— Am terminat-o să-mi fac griji pentru tine, Asa Jackson.

Şi asta fac. Mi-a ocupat deja mult prea mult din viaţă şi acum vreau doar să mă concentrez pe viitor. La Stephen. *La Luke.*

E conectat la tuburi, fire şi perfuzii, dar reuşesc să găsesc o porţiune din patul lui în care pot să încap dacă mă ghemuiesc cum trebuie. Mă trag lângă el şi îl îmbrăţişez cât pot. Îmi aşez capul pe umărul lui şi închid ochii.

Câteva minute mai târziu, mă trezeşte vocea lui Ryan.

— Cafeaua.

Deschid ochii şi îl văd pe scaunul de lângă pat, întinzându-mi un pahar de cafea. Este probabil a cincea ceaşcă pe care o beau de când Luke a ieşit din operaţie, dar sunt destul de sigură că mai pot încă un milion, dacă mai durează.

Ryan se aşază pe scaun şi ia o înghiţitură din cafea, apoi o apucă cu ambele mâini şi se apleacă spre mine.

— Ţi-a spus vreodată cum ne-am cunoscut? mă întreabă el.

Dau din cap că nu. Văd un zâmbet nostalgic cum începe să-i joace pe buze.

— Am fost repartizați împreună într-un caz cu ceva timp în urmă. A compromis acoperirea în a doua noapte, spune Ryan, clătinând din cap. Eram atât de supărat pe el, dar știam de ce a făcut-o. Nu pot să intru în toate detaliile, dar dacă nu s-ar fi dat de gol când a făcut-o, un copil și-ar fi pierdut viața. Luke nu ar fi putut trăi cu el însuși dacă s-ar fi întâmplat asta. Am știut încă din acel moment că nu era deloc dotat sufletește pentru asemenea misiuni. Dar, oricât de supărat am fost pe el, l-am respectat pentru ceea ce a făcut. I-a păsat mai mult de viața unui copil pe care nici măcar nu-l cunoștea decât de propria carieră. Și ăsta nu e un defect, Sloan. E o trăsătură de caracter. Sunt destul de sigur că se numește compasiune, spune el făcând cu ochiul.

Povestea lui Ryan mă face să zâmbesc pentru prima dată după o veșnicie.

— Ăsta e cel mai sexy lucru la el, îi șoptesc. Compasiunea.

Ryan ridică din umeri.

— Nu știu... are și un fund grozav.

Râd. N-a avut cum să mă impresioneze cu chestia asta. Luke era așezat când l-am întâlnit.

Îmi pun cafeaua pe noptieră, apoi mă aplec și îi dau lui Luke un pupic pe gură. Mă asigur că-l sărut de fiecare dată când am ocazia, fiindcă e posibil ca astfel de lucruri să nu se mai întâmple.

Când îmi desprind buzele de ale lui și încep să-mi odihnesc capul pe pernă, aud un murmur venit din gâtul lui. Ryan sare de pe scaun în același moment în care eu îmi ridic capul înapoi.

— S-a auzit ceva, nu? întreabă Ryan, cu vocea plină de neîncredere.

— Cred că da, şoptesc eu.

Ryan îşi flutură braţul spre Luke.

— Sărută-l din nou! Cred că asta l-a trezit!

Da. Îl sărut din nou uşor pe buze şi de data asta aud clar. Cu siguranţă se trezeşte.

Ne uităm amândoi la el pentru o clipă, în timp ce pleoapele i se deschid şi apoi se închid de mai multe ori.

— Luke? Mă auzi? întreabă Ryan.

Îşi forţează în sfârşit ochii să se deschidă, dar nu se uită direct la Ryan. În schimb, privirea lui se deplasează dureros prin cameră până când ajunge la mine şi mă vede ghemuită lângă el. Se holbează o clipă, apoi, cu o voce slabă, şopteşte:

— Cataramele multicolore văd spiriduşi când ceaţa picură ca şi cum ar fi fierbinte.

Simt imediat lacrimi în ochi şi trebuie să-mi înăbuş plânsul.

— Doamne, spune Ryan. Nu are niciun sens. Asta nu e bine. Mă duc să chem doctorul.

Fuge din cameră înainte ca eu să-i pot spune că...

Luke este perfect în regulă.

Îmi ridic mâna spre faţa lui şi îi ating buzele. Îi şoptesc:

— Baghetele deprimate zăbovesc pe terenul de joacă mâncând boluri de cereale până când melcii se ofilesc.

Vocea îmi tremură de uşurare, de fericire, de recunoştinţă. Buzele mele se întâlnesc cu ale lui şi, chiar dacă ştiu că nu-i face bine şi că probabil suferă foarte mult, îl îmbrăţişez pe unde pot şi îl sărut în toate locurile pe care le pot atinge pe faţă şi pe gât. Mă înfăşor în jurul lui, având grijă să-mi ţin

brațele și mâinile departe de răni. Stau liniștită alături de el, în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

— Sloan, spune, cu vocea gravă. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce am stricat totul. M-ai salvat?

Râd și mă ridic într-un cot.

— Nu chiar, spun încet. Ai tras în arma din mâna lui Asa și apoi am alergat la tine și am apăsat pe rana ta până când au ajuns paramedicii. Aș spune că a fost o salvare reciprocă.

Încearcă să forțeze un zâmbet.

— Ți-am spus că nu mă pricep prea bine la meseria mea, spune el.

Zâmbesc în semn de deplin acord.

— Nu e prea târziu să renunți, să știi. Ai putea să te întorci la școală și să devii profesor de spaniolă.

Se zguduie de râs.

— Nu e o idee rea, Sloan.

Încearcă să se aplece într-o parte ca să mă sărute, dar asta îl epuizează. Rămâne la doar șase centimetri distanță.

Doar șase centimetri între moarte și viață.

Când străbat acest spațiu și îl sărut, știu că închid un capitol. Un capitol cu adevărat întunecat pe care îl aștept de mai bine de doi ani să se termine.

Iar acest sărut este doar începutul unei povești cu totul noi. Una în care miracolele nu sunt chiar atât de improbabile.

PATRUZECI ŞI PATRU

ASA

Mă ridic şi deschid ochii. Nu că aş fi dormit. Nimeni nu poate aţipi în locul ăsta nenorocit. Îmi strâng pumnii, întrebându-mă de ce mi-am dat seama abia acum.

A spus *Carter*, nu *harder*!

— Curva! Târfa naibii!

PATRUZECI ŞI CINCI

SLOAN

Bat uşor la uşa salonului, dar nu răspunde nimeni. Când o împing şi arunc o privire înăuntru, Luke doarme. Volumul televizorului este dat aproape la minim. Arunc o privire spre canapea. Ryan stă întins pe o parte, cu o şapcă de baseball pe ochi. Şi el doarme.

Țin uşa în timp ce se închide, nu vreau să îi trezesc pe niciunul dintre ei, dar Ryan mă aude şi se ridică în fund. Își întinde brațele deasupra capului şi cască, apoi se ridică de tot şi vine lângă noi.

— Hei, spune el. Rămâi tu?

— Toată noaptea, şoptesc. Du-te şi te odihneşte.

Se uită din nou la Luke şi spune:

— A trecut doctorul pe aici mai devreme. A spus că ar putea pleca acasă mâine, dar va avea nevoie de cineva care să stea cu el pentru o vreme. Are nevoie de repaus la pat. M-aş oferi eu, dar sunt sigur că ar prefera s-o faci tu.

Îmi pun poşeta pe canapea.

— E în regulă. Pot să stau eu, dacă este de acord.

— Sunt perfect de acord, spune Luke din patul lui.

Mă uit în direcţia lui, iar el îmi zâmbeşte leneş. Ryan râde şi spune:

— O să vin mâine-dimineaţă, după întâlnirea cu Young.

Luke dă din cap şi apoi îmi face semn.

— Vino aici!

Mă îndrept spre el în timp ce Ryan părăseşte camera. La fel ca de fiecare dată când îl vizitez, se dă la o parte şi îmi face loc să mă întind lângă el. Îmi înfăşor piciorul peste al lui şi braţul peste piept, sprijinindu-mi capul pe umărul său.

— Ce mai face fratele tău? întreabă el.

— Bine, îi spun. Foarte bine. Va trebui să mergi cu mine în curând, dacă eşti pregătit pentru asta. Se tot uita la uşă de parcă urma să apari, aşa că ştiu că a fost dezamăgit că nu erai cu mine.

Simt râsul uşor în pieptul lui Luke.

— Am încercat să mă furişez şi să merg cu tine astăzi, dar cineva este prea protector.

Clatin din cap.

— Ai fost împuşcat în piept, Luke. Aproape că ai murit. Nu-mi asum niciun risc, zic eu, după care îmi ridic capul de pe umărul lui. Că tot veni vorba de riscuri, ce a spus mai exact doctorul despre externarea ta de mâine? Odihnă la pat? Fără activităţi obositoare?

Îşi trece o mână prin părul meu şi îmi zâmbeşte.

— Şi dacă ţi-aş spune că mi-a zis să stau în pat dar să am activităţi intense?

— Aş zice că eşti mincinos.

— Între patru şi şase săptămâni, spune el cu o grimasă. Cică inima mea trebuie să o lase mai moale. Ştii cât de dificil va fi asta cu tine prin preajmă?

Îmi trec degetele pe pieptul lui, simţind bandajele de sub cămaşa de spital.

— Patru-şase săptămâni nu înseamnă nimic când avem o veşnicie.

— Uşor de spus pentru tine. Bărbaţii se gândesc la sex la fiecare şapte secunde, râde el încetişor.

— E un mit, îi spun. Am învăţat la biologie că, de fapt, o fac doar de treizeci şi patru de ori pe zi.

Luke se uită la mine câteva secunde liniştit, apoi spune:

— Asta înseamnă încă de aproape o mie de ori în următoarele patru săptămâni, în care va trebui să mă abţin.

Scutur din cap zâmbind.

— Voi încerca să-ţi uşurez situaţia, atunci. Nu voi face duş, nu mă voi spăla pe cap şi nu mă voi machia în următoarea lună.

— N-o să ajute, spune el. S-ar putea chiar să înrăutăţească situaţia.

Îmi cobor capul şi îmi apăs buzele pe gâtul lui.

— Dacă îţi este prea greu, putem angaja o asistentă care să aibă grijă de tine în locul meu, îl tachinez.

Luke îşi strânge braţul în jurul meu.

— Nimeni va avea grijă de mine în afară de tine, şopteşte el.

După sunetul vocii lui, îmi dau seama că analgezicele au început să-şi facă efectul, aşa că nu-i răspund. Stăm acolo o vreme, până când sunt aproape sigură că a adormit. Dar apoi mă întreabă:

— Sloan? Unde stai acum?

Aşteptam această întrebare. E în spital de două săptămâni şi, de fiecare dată când aduce în discuţie această situaţie, îi

spun că vom vorbi despre ea mai târziu. Am sentimentul că acum nu mă va mai lăsa să fentez subiectul.

— La un hotel.

El înțepenește instantaneu și mă ia ușor de bărbie pentru a-mi ridica fața spre a lui.

— Îți bați joc de mine?

— E în regulă, Luke. Voi găsi un apartament în curând.

— Care hotel?

— Cel de pe Stratton.

Maxilarul i se încordează.

— Azi pleci! Nu ar trebui să stai acolo singură, nu e un cartier sigur.

Încearcă să se ridice, dar nu se mișcă mai mult de câțiva centimetri.

— De ce nu mi-ai spus?

— Aproape că ai murit, Luke. Ultimul lucru de care ai nevoie acum este să te stresezi cu situația mea mai mult decât ai făcut-o deja.

Își lasă capul înapoi pe pernă, trecându-și mâinile peste față. Se uită în ochii mei.

— O să stai cu mine. Oricum, am nevoie de ajutor. Nu are rost să plătești o cameră de hotel.

— Nu mă mut cu tine. Voi veni să am grijă de tine cât timp ai nevoie, dar abia ne-am cunoscut. E prea mult, prea devreme.

Își coboară bărbia și se uită fix la mine, dur.

— O să stai cu mine, Sloan. Nu-ți cer să o faci permanent. Până mă recuperez și până o să-ți găsești un apartament.

E într-adevăr un loc înfricoșător, dar nu mi-am putut permite altceva. După ce a fost arestat Asa, mi-am luat economiile

şi câteva haine şi nu am mai pus piciorul înapoi în casa aia. Aprob din cap.

— Două săptămâni, cel mult. Apoi voi avea propria locuinţă.

El oftează, uşurat că nu mă cert. Dar, sincer, habar nu am cum îmi voi putea permite un apartament în două săptămâni. Va trebui să-mi găsesc o slujbă şi o maşină. Astăzi, a trebuit să o împrumut pe a lui Luke ca să-l vizitez pe Stephen. Am mai luat-o şi ca să ajung la cursuri, dar nu pot continua să fac asta.

Simt mâna lui Luke alunecându-mi prin păr şi înfăşurându-mi-se în jurul cefei. Când ochii ni se întâlnesc, văd la el o blândeţe care nu era acolo cu câteva secunde în urmă.

— Nu te mai gândi la asta, spune el încet. Nu mai eşti singură. Bine?

Dau drumul unui oftat.

— Bine, şoptesc.

Este pentru prima dată în viaţa mea când simt că poverile mele nu sunt numai ale mele. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să-mi aducă mai multă uşurare decât stres. Până la Luke.

Dragostea nu ar trebui să se simtă ca o greutate în plus. Ar trebui să te facă să te simţi uşor ca aerul.

Asa a îngreunat totul. Luke mă face să mă simt ca şi cum aş pluti.

Cred că asta e diferenţa dintre a fi iubit corect sau greşit. Ori eşti legat ca de o ancoră... ori simţi că zbori.

***

— Mai ai nevoie de ceva? îl întreb.

Este prima dată când vin la el acasă şi sunt şocată să văd că este foarte normală. Apartamentul se află într-un cartier situat

la aproximativ o oră şi ceva de locul unde stăteam cu Asa. E şi mai aproape de sanatoriul fratelui meu.

Luke spune că l-a închiriat. Nu ştie niciodată unde îl va duce slujba, aşa că nu a fost încă pregătit să-şi asume o ipotecă.

— Sunt bine, spune Luke. Nu-ţi mai face griji. Te anunţ dacă am nevoie de ceva, bine?

Dau din cap. Mă uit prin dormitor, neştiind prea bine ce ar trebui să fac. Probabil că vrea să doarmă puţin, deoarece tocmai a fost externat din spital. Mă simt ciudat să nu mă aflu în casa mea.

— Vrei să vii lângă mine şi să ne uităm la un film? întreabă el, ridicând pătura.

— Sună minunat.

Mă strecor în pat şi mă ghemuiesc lângă el, aşa cum făceam în fiecare zi la spital. El porneşte televizorul şi începe să schimbe canalele. După vreun minut, spune:

— Mulţumesc, Sloan!

— Pentru ce?

Privirea lui se plimbă pe faţa mea.

— Pentru tot, şopteşte el. Pentru că ai avut grijă de mine. Pentru că ai fost atât de puternică, în ciuda a tot ce ai păţit.

Ştiu că doctorul a spus să se liniştească atât fizic, cât şi emoţional, dar mă îndoiesc că era conştient că Luke poate spune lucruri atât de seducătoare. Îmi lipesc buzele de ale lui, pentru că mă simt al naibii de bine când mi se mulţumeşte. Şi când sunt complimentată. La naiba, simplul fapt că se poartă cineva frumos cu mine este atât de nou, încât mă face să mă topesc de fiecare dată.

Mâna lui se lipeşte de ceafa mea şi mă sărută mai tare.

Asta nu e bine. Luke are dreptate. Mai avem patru săptămâni de recuperare, iar ei se aşteaptă să ne abţinem? Isuse Cristoase! Suntem terminaţi.

Ne salvează o bătaie puternică în uşă.

— Mă duc eu, zice el, trăgând pătura, dar eu o potrivesc la loc.

— Nu, nu o vei face. Tu stai aici. Eu mă duc să deschid uşa.

Mă apucă de mână în timp ce mă dau jos din pat.

— Uită-te mai întâi prin vizor, spune el. Dacă e Ryan, se va scărpina la gât ca să-ţi spună că e sigur să deschizi uşa. Dacă nu se scarpină la gât, pleci de acolo.

Fac o pauză, întrebându-mă de ce au nevoie de asemenea semne secrete. Totuşi, nu îl întreb. Îmi va trebui ceva timp să mă obişnuiesc cu rahatul ăsta de comportament sub acoperire şi sper că Luke a vorbit serios când a spus că îşi va schimba profesia.

Mă uit pe vizor. Ryan se scarpină la gât. Dar mai este cineva cu el. O fată.

— E o fată cu el! şoptesc în timp ce mă întorc în dormitor.

— Păr lung şi blond? întreabă el, iar eu dau din cap.

— E în regulă, e Tillie.

Tillie. *Grozav!*

Mă întorc în sufragerie şi introduc parola de acces la alarmă, apoi deschid uşa.

— Bună, spune Ryan, intrând urmat de Tillie.

Îmi zâmbeşte, dar deja mă simt intimidată de ea. Este cu câţiva centimetri mai înaltă decât mine, îmbrăcată în pantaloni negri eleganţi şi cu o bluză albă cu guler. Are doi nasturi de sus descheiaţi, ceea ce lasă la vedere un colier împletit de

argint strălucitor. Nu am mai văzut niciodată un lucru simplu care să arate atât de bine.

— Tillie, ea este Sloan. Sloan, Tillie.

Întinde mâna şi aproape că mă doare, atât de tare mă strânge. Nu mă pot abţine să mă gândesc la faptul că s-a sărutat cu Luke. Deşi ştiu că a fost doar pentru misiune, mi se strânge stomacul. Totuşi, nu las asta să mă deranjeze prea tare. Trebuie să fiu înţelegătoare.

Ca şi cum mi-ar citi gândurile, îmi spune:

— Îmi pare rău că m-am sărutat cu Luke. A fost necesar, dar nu se va mai întâmpla niciodată. Crede-mă. M-am simţit aproape la fel de rău ca atunci când a trebuit să-l pup pe ăsta, ca să ne dăm mari, spune ea, arătând spre Ryan, care își dă ochii peste cap.

— Tillie, Tillie, Tillie. A trecut mai bine de un an şi încă nu te poţi opri să te gândești la limba mea în gura ta.

Ea dă din cap.

— Coşmarurile sunt greu de depăşit.

Râd. Îmi place instantaneu de ea. Închid uşa în urma mea şi arăt spre dormitor.

— Este în camera lui, le spun amândurora.

Ryan aruncă o privire şi apoi se întoarce la mine. Expresia lui are ceva care mă îngrijorează, dar încearcă să o ascundă cu un zâmbet forţat.

— Te superi dacă vorbim singuri cu Luke? întreabă el.

Mă uit înainte şi înapoi între el şi Tillie.

— Are vreo legătură cu Asa?

O văd pe Tillie cum se uită scurt în direcţia lui Ryan, ochii ei dezvăluind că Asa este exact subiectul despre ceea ce intenţionează să discute cu Luke.

— Vreau să ştiu, le spun. Dacă nu mă lăsaţi să intru ca să aud ce aveţi să-i spuneţi, voi trage cu urechea la uşă.

Ryan nu râde. Buzele i se strâng şi doar dă din cap.

— Am înţeles, spune el.

Se întorc amândoi să intre în dormitorul lui Luke şi sunt nevoită să trag adânc aer în piept.

Sunt îngrijorată.

PATRUZECI ȘI ȘASE

LUKE

Îi văd pe Tillie și pe Ryan intrând în dormitor, dar ochii îmi sunt ațintiți asupra lui Sloan. A rămas în sufragerie cu ochii închiși, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Ce i-ai spus? îl întreb pe Ryan.

Chiar în momentul ăsta, Sloan expiră, deschide ochii, se ridică în picioare și se îndreaptă spre dormitor. Ryan clatină din cap.

— Nimic. Insistă însă să fie aici pentru ceea ce urmează să-ți zicem.

Sloan se află acum în dormitor, sprijinită de ușă, urmărind cum Ryan și Tillie se îndreaptă spre canapea. Ultimul lucru pe care îl vreau este ca ea să fie implicată în caz. Dacă ar fi după mine, nu ar mai trebui să audă niciodată numele lui Asa. Dar știu că ne așteaptă un drum lung și multe audieri la tribunal. Posibil chiar și depoziții. Așa că, până când Asa nu va fi condamnat și închis definitiv, știu că nu voi putea să o protejez de toate astea. În schimb, i-am făcut semn să vină și să se așeze lângă mine pe pat.

Așa e mai bine. Stăm amândoi sprijiniți de căpătâiul patului și mă uit la Ryan.

— Ce anume vrei să-mi spui?

Dă din cap și se apleacă, împreunându-și mâinile.

— Nici măcar nu știu de unde să încep, zice el, iar ochii lui se întâlnesc cu ai mei. M-am întâlnit cu Young astăzi.

— Și?

— Nu a fost bine, spune Ryan. Nici măcar nu știu cum să îndulcesc asta, așa că o să vă explic într-un mod pe care îl veți înțelege amândoi.

Mâna lui Sloan se așază pe a mea și deja o simt cum tremură. O strâng ușor ca să o liniștesc. Ryan tinde să dramatizeze situațiile; mi-aș dori ca Sloan să știe asta, ca să nu fie atât de îngrijorată.

— Asa pretinde că l-a împușcat pe tipul din dormitor în legitimă apărare.

Sloan pufnește sonor.

— Nu a fost legitimă apărare! spune ea. Am fost acolo!

Ryan dă ușor din cap.

— Nu în apărarea *lui*, spune el. El susține că te *proteja pe tine.* Că te-a auzit țipând după ajutor, iar când a intrat în camera lui, tipul te ataca și ținea o armă în mână. Spune că nu a avut altă soluție decât să-l oprească înainte să te ucidă.

Sloan clatină din cap.

— Nu a fost... se uită la mine. Luke, nu trebuia să-l ucidă.

Știam eu că Asa o să facă asta. Îmi pun brațul pe după umărul lui Sloan și apoi îmi reorientez atenția asupra lui Ryan.

— Ce înseamnă asta mai exact? întreb. Când se va ajunge la proces, apărarea lui nu va rezista în fața mărturiei lui Sloan.

Ryan suflă repede.

— Asta sperăm, spune el. Dacă se ajunge la proces.

— *Dacă?* întreabă Sloan, exprimând exact gândul meu.

De data asta ne răspunde Tillie.

— Chestia e că... începe ea. Este un caz solid de legitimă apărare. Tipul ținea în mână o armă neautorizată. Sloan striga după ajutor. El o ataca. Chiar și cu mărturia ei, apărarea lui Asa rezistă. Iar arma pe care a folosit-o era legală, înregistrată pe numele lui. Spre deosebire de cea a victimei. De asemenea, Asa pretinde că nu știe cine sunt bărbații care au intrat în casă. Iar poliția nu a localizat niciunul dintre oamenii care au fugit. Doar victima, despre care, deocamdată, nu putem dovedi că are vreo legătură cu Asa.

Îmi trec mâinile pe față. Aud cum Sloan își accelerează respirația pe măsură ce începe să realizeze ce ne spun Ryan și Tillie.

— Dar cum rămâne cu noi trei? îl întreb pe Ryan. Este cuvântul nostru împotriva cuvântului lui. Știm că el a orchestrat toată treaba asta. A recunoscut cu voce tare.

Ryan dă din cap.

— A recunoscut în fața ta, Luke, spune el. Eu nu l-am auzit niciodată spunând-o, așa că nu voi putea depune mărturie împotriva lui. Nu am fost în camera cu voi doi. Și... începe el, după care face o pauză.

Tillie se apleacă în față și spune:

— Și mai zice că voi doi ați înscenat totul.

Mă îndrept în pat.

— Îți bați joc de mine? Ce instanță o să creadă rahatul ăsta?

Este ridicol. Ăștia doi spun prostii absurde și o supără pe Sloan. N-ar fi trebuit să-l las pe Ryan să-mi vorbească despre asta în fața ei.

— Pare într-adevăr o nebunie, spune Ryan. Știm cu toții cât de vinovat este. Dar pentru o instanță... cum crezi că va interpreta faptul că logodnica lui Asa se culca în cunoștință de cauză cu polițistul sub acoperire care încerca să îl aresteze? Ce va crede un juriu când va fi vorba de cuvântul logodnicei lui Asa și al polițistului sub acoperire împotriva cuvântului lui?

Mâna lui Sloan alunecă de pe a mea și își acoperă fața. Pieptul începe să mă doară.

— Dar tu știai că o investighez, Ryan. Dacă aș fi realizat că asta pune în pericol cazul...

Eram pe punctul de a spune că nu aș fi făcut-o, dar mi-am închis gura. Pentru că *aș* fi făcut-o. Am *făcut-o*. Am urmărit-o, indiferent de consecințe, iar acum asta ne pune într-o mare încurcătură.

— În funcție de judecător, spune Tillie, s-ar putea să respingă acuzația înainte de a se ajunge la proces. Majoritatea cazurilor de legitimă apărare sunt declarate omucidere justificată dacă există un martor care să confirme povestea acuzatului.

— Dar nu există nimeni! spun eu.

Atât Ryan, cât și Tillie se uită la Sloan. Ryan dă din cap spre ea.

— Povestea ei se va corobora cel mai probabil cu declarația lui.

— Cum? spune Sloan, uimită.

Ryan se ridică în picioare și ocolește patul, sprijinindu-se de peretele cel mai apropiat de Sloan.

— Victima te ataca? întreabă el, iar Sloan dă afirmativ din cap.

— Avea o armă?

Sloan dă din nou din cap.

— Se dădea drept ofițer FBI?

Încă o încuviințare.

— Ai strigat după ajutor?

De data aceasta nu mai dă din cap. O lacrimă îi curge pe obraz.

— De două ori, șoptește ea.

— Și cum te-ai simțit când Asa a intrat în cameră? întreabă Ryan. Un juriu îți va pune aceste întrebări sub jurământ.

Din piept i se desprinde un hohot de plâns.

— Ușurată, șoptește ea printre lacrimi. Înspăimântată. Și ușurată.

Ryan dă din cap.

— Este suficient pentru a-i susține afirmațiile, Sloan. Te-a salvat de un atacator. Asta nu înseamnă crimă în ochii unui juriu, indiferent cât de rău știm cu toții că este Asa. Fiindcă nu vor judeca tot ceea ce este el, ci doar acea acțiune.

— Dar... Sloan își șterge lacrimile din ochi. Nu trebuia să îl împuște. Putea să-l oprească fără să-l omoare.

Ryan aprobă din cap.

— Știu că ar fi putut. Cu toții știm. Dar juriul nu-l cunoaște pe Asa așa ca noi. Și te vor pune să depui mărturie și te vor sfâșia, Sloan. Îl vor face pe Asa să pară victima, pentru că tu ești logodnica lui, cea care avea cu bună știință o aventură cu polițistul sub acoperire care se pregătea să-l aresteze. Asta îi va asigura compasiune din partea juriului, iar mărturia ta împotriva lui Asa își va pierde orice credibilitate.

Sloan se ridică în picioare, ştergându-şi din nou ochii.

— Dar cum rămâne cu cazul *tău* împotriva lui Asa? Asta nu susţine afirmaţiile mele? Nu are nicio legătură cu posibila acuzaţie de crimă?

Ochii lui Ryan se întâlnesc cu ai mei. Expiră lung şi apoi se întoarce spre canapea.

— Asta este un alt motiv pentru care suntem aici, spune el. Young nu vrea să avanseze cu nicio acuzaţie în ancheta noastră. Niciunul dintre rapoartele noastre nu e complet, pentru că ancheta noastră era încă în desfăşurare. Young se teme că, dacă îl inculpăm în mod oficial şi se ajunge la proces, departamentul va fi făcut praf în presă. Nu dă bine că unul dintre poliţiştii noştri a fost implicat într-o aventură cu logodnica subiectului nostru principal. Faptul că am fost descoperiţi de agenţi falşi... Se tem că şansele ca Asa să fie condamnat pentru ceva sunt mult mai mici decât cele ca noi să distrugem reputaţia departamentului. Young vrea să închidem cazul şi să nu facem niciun act de acuzare. Spune că nu merită riscul.

— Dumnezeule, oftează Sloan, luând loc pe pat, după care îşi lasă coatele pe genunchi şi îşi ţine capul în mâini. Este numai vina mea, şopteşte ea.

Mă întind şi îi trag mâna spre a mea.

— Sloan, nu e vina ta, ci a mea. Eu eram la serviciu.

Îmi ridic privirea spre Ryan.

— Cum rămâne cu faptul că a încercat să mă ucidă? M-a împuşcat în piept şi asta nu a fost autoapărare. Va fi acuzat de asta, nu?

Văd cum Ryan îşi înghite un nod din gât.

— Cred că îţi baţi joc de mine, şoptesc, lăsându-mi capul pe tăblia patului.

— Şi în acest caz invocă autoapărarea, spune Ryan. V-aţi împuşcat unul pe celălalt. Sloan a fost singurul martor din încăpere. Eu nu pot depune mărturie decât despre ceea ce am auzit din afara uşii.

— Aproape m-a omorât, Ryan!

Colegii mei se uită unul la celălalt. Tillie îşi drege glasul şi apoi spune:

— Chestia e, Luke... având în vedere nenorocirile din toată ziua aceea, dacă procurorul îl acuză de ceva, sunt şanse ca şi tu să fii acuzat de acelaşi lucru. Şi veţi merge amândoi la proces.

— Voi fi acuzat? De ce naiba voi fi acuzat?

— Depinde de judecător. Agresiune ... tentativă de omor. Dar dacă departamentul nu vine cu acest caz în tribunal,.. va părea că tu şi Asa aţi avut o confruntare într-un dormitor. Rezultatul unui triunghi amoros care a mers prost.

O aud pe Sloan plângând.

Nici măcar nu pot să articulez o altă întrebare; mintea mea zboară în toate direcţiile.

— Deci îmi spui că nu numai că nenorocitul ăsta bolnav are o şansă să scape cu tot ce a făcut... ci că o să mă confrunt cu acuzaţii?

Ryan dă din cap, încet.

— Asta dacă nu cumva... vom ajunge la un fel de înţelegere. Avocaţii lui fac presiuni în acest sens. Vor ca noi să fim de acord să renunţăm la acuzaţii în schimbul unor informaţii despre Jon şi Kevin şi alte câteva persoane implicate în anchetă. Aşa cum am spus, Luke, totul depinde de judecător. Şi de procurorul districtual, bineînţeles. Asta e un lucru bun, pentru că el te place. Nu-l văd făcând presiuni pentru nimic în ceea ce priveşte acuzaţiile împotriva ta, dar dacă vom insistă să-l

inculpăm pe Asa, avocații lui vor insistă să fii și tu adus în fața judecătorului. Trebuie să te gândești bine la asta.

Nici nu-mi vine să cred ce aud.

— Dar tot ceea ce a făcut? întreabă Sloan. De câte ori m-a violat? Nu pot să depun plângere împotriva lui pentru asta?

Tillie dă din cap.

— Te-a violat?

Sloan se uită la mine, apoi se întoarce la Tillie. Ea ridică din umeri.

— Nici măcar nu știu, spune ea încet. Au fost câteva momente în care am... am fost îngrozită că mă va răni, așa că... l-am lăsat.

Tillie se ridică și se îndreptă spre pat, așezându-se lângă Sloan.

— I-ai spus vreodată *nu*? L-ai rugat vreodată să se oprească și el a refuzat?

Sloan cade pe gânduri, apoi clatină din cap.

— Mi-a fost prea frică să spun nu.

Tillie înclină capul în semn de compasiune și îi strânge mâna.

— Va trebui să depui mărturie în instanță, spune ea. Sunt sigură că el va pretinde că nu știa că nu voiai să faci sex cu el. Mă îndoiesc că Asa ar recunoaște vreodată că a greșit, dar dacă asta e calea pe care vrei să o urmezi, te vom sprijini.

— Apreciez asta, dar... știm cu toții că ar fi o pierdere de timp, fără dovezi.

Capul lui Sloan îi cade înapoi în mâini. Apoi se apleacă spre mine și se prăbușește pe pieptul meu. O cuprind cu brațele și îmi apăs buzele de capul ei, simțind cât de înfrântă este.

— Îmi pare rău, spune Tillie. Sunt mai multe aspecte care ar fi trebuit tratate diferit pentru a pregăti un caz solid împotriva lui. Iar asta ne împiedică să îl inculpăm pe Asa, așa cum ne-am dori.

— Te referi la cele pe care le-am încurcat eu, îi spun.

Ryan se ridică.

— Nu fi atât de dur cu tine, Luke. Eu am încurajat câteva dintre aceste greșeli. Uneori, cazurile sunt simple. Uneori obținem tot ce ne trebuie înainte de încheierea unei anchete. Din păcate, acesta nu este unul dintre ele. Cazul a fost încurcat de la început până la sfârșit și nu avem prea multe elemente cu care să putem lucra în acest moment.

— Cum rămâne cu percheziția?

— Nu au găsit nimic în casa lui după ce Jon și Kevin au golit-o de tot ce ne-ar permite să formulăm acuzații. Tot ce au găsit au fost niște bani pe care nu îi poate justifica și niște pastile, pentru care avea însă rețetă. Nu e suficient pentru a ne lega de el, mai ales având în vedere felul în care ripostează Asa și avocații lui. Uneori nu merită să luptăm.

O simt pe Sloan cum se încordează. Se ridică și se uită fix la Ryan.

— Nu merită să te lupți? întreabă ea. A omorât un om! Și l-ar fi ucis pe Luke dacă nu ar fi fost șase nenorociți de centimetri în plus! Iar acum spui că probabil va fi eliberat? Va fi capabil să ajungă la mine? Să-l găsească pe Luke? Pentru că el nu renunță, Ryan! Nu va renunța până când Luke nu va fi mort și tu știi asta!

— Sloan, spun, trăgând-o înapoi spre mine. Oprește-te. Încă nu știm că nu va fi condamnat pentru nimic.

Plânge la pieptul meu şi o ţin în braţe în timp ce Ryan o priveşte, cu regretul şi compasiunea evidente în expresia lui.

— Îmi pare rău, Sloan, spune el. Chiar îmi pare rău.

Se uită la mine şi ochii lui îmi spun acelaşi lucru. Dau din cap, lăsându-l să ştie că înţeleg. Nu este vina lui. Nu e vina nimănui. Doar a mea.

Ryan şi Tillie se îndreaptă amândoi spre uşă. O trag pe Sloan la mine şi o strâng în braţe, încercând să-i liniştesc temerile. Dar tot corpul ei este cuprins de tremurături. Până în acest moment, n-am realizat niciodată cât de speriată a fost de Asa.

— Va fi bine, Sloan. Nu ești singură de data asta. Sunt aici şi nu-l voi lăsa să-ţi facă rău. Îţi jur.

O ţin în braţe până când adoarme.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

ASA

— Aveţi întrebări? vrea să ştie avocatul meu.

Îl cheamă Paul. La fel ca pe taică-miu. Aproape că l-am refuzat când am aflat asta, dar are cea mai bună reputaţie din tot statul. Nu-i voi reproşa că are acelaşi nume cu persoana care e pe locul doi în lista celor pe care îi urăsc.

Pe primul loc e Luke.

— Nu, spun eu. Intrăm în sala de judecată, eu pledez pentru autoapărare, iar judecătorul decide dacă se ajunge sau nu la proces.

Paul dă din cap.

— Bine.

Mă ridic în picioare, iar cătuşele mi se înfig în încheieturi. Urăsc faptul că Sloan mă va vedea cu ele. E puţin emasculant şi nu-mi place ca ea să mă vadă altfel decât de obicei. Măcar m-au lăsat să port costum şi nu trebuie să apar în salopeta aia portocalie ridicolă. Nu e culoarea mea. Pe de altă parte, acest costum este preferatul lui Sloan.

— Hai s-o facem, îi spun lui Paul. E floare la ureche.

Paul dă repede din cap şi se ridică. Realizez că nu e încântat de doza mea de încredere. Nu i-a plăcut din momentul în care ne-am cunoscut. De asemenea, nu sunt sigur că *mă place*, dar mă doare-n cot de ce crede despre mine. Atâta timp cât mă absolvă de aceste acuzaţii, va fi persoana mea favorită din lume.

Ei bine... *al doilea* favorit. Până acum, Sloan este încă pe primul loc.

Sigur, a făcut o grămadă de rahaturi ca să mă enerveze, dar ştiu că totul a fost din cauza lui Luke şi a minciunilor pe care i le-a băgat în cap. Sunt sigur că de-acum a petrecut destul timp cu el şi departe de mine ca să-şi vină în fire. Îl urmez pe Paul afară din cameră, flancat rapid de patru gardieni. Doi în faţa şi doi în spatele meu. Un al cincilea deschide uşa sălii de judecată şi, imediat ce intru, o caut cu privirea.

Îl văd pe el, în schimb. Nenorocitul ăla încrezut, aşezat în rândul doi, lângă nenorocitul ăla de Dalton. Sau Ryan. Cum naiba îl cheamă.

Totuşi, Sloan nu stă lângă el. S-a aşezat singură în colţul îndepărtat, pe rândul din spate. Îi zâmbesc, dar ea îşi întoarce privirea imediat ce ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

Pot exista două motive pentru care nu stă cu Luke: ori şi-a dat seama de minciunile lui şi nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu el, ori au fost sfătuiţi să nu stea împreună în sala de judecată, din cauza micii lor indiscreţii.

Voi alege prima variantă.

Mă aşez la locul meu, dar îmi ţin ochii pe Sloan. Ca să pot face asta, şed întors pe scaun şi nu cu faţa spre locul unde va sta judecătorul. Dar asta e în regulă. Nu-mi întorc privirea de la ea până când nu mă priveşte din nou în ochi.

— Ridicați-vă pentru onorabilul judecător Isaac, spune un gardian.

Mă scol în picioare, dar nu mă opresc din a mă holba la Sloan. Aud cum se deschid ușile și sunet de pași, dar nu am de gând să-l privesc pe omul ăla până când ea nu se uită la fața mea. Poartă o rochie nouă. Una neagră. Arată de parcă ar merge la o nenorocită de înmormântare. Are părul strâns într-un coc la spate. Pare sofisticată. Sexy ca naiba. Penisul îmi zvâcnește în pantaloni și mi-aș dori să cer o pauză la baie și să o duc pe un hol, să-i ridic rochia în jurul taliei și să-mi apăs fața între picioarele ei.

— Puteți lua loc.

Mă așez.

La naiba, e cald aici.

Îl aud pe judecător cum începe să vorbească, iar Paul îmi strecoară o bucată de hârtie. Mă uit la ea suficient de mult timp pentru a o citi.

Din respect, trebuie să vă întoarceți cu fața spre judecător.

Râd în sinea mea și iau stiloul.

Dă-l naibii pe judecător și du-te naibii și tu, Paul, scriu. Îi dau biletul înapoi și îmi întorc privirea spre Sloan.

Acum se uită la mine. Ochii ei sunt fixați în ochii mei. Își strânge buzele foarte tare, de parcă ar fi nervoasă. Îmi place asta. Da, chiar îmi place. Simte ceva în timp ce se uită la mine și îmi dau seama că nu se gândește deloc la Luke acum.

— Te iubesc, îi zic din vârful buzelor.

Ochii lui Sloan se îndreaptă spre gura mea, iar eu îi zâmbesc. Apoi, nenorocitul dracului — *ratatul naibii, prostul dracului să-l ia* — se ridică de unde stă și se îndreaptă spre fundul sălii de judecată, chiar spre locul unde e ea. Merge pe culoar

până când se plantează chiar lângă ea. Își înfășoară brațul în jurul logodnicei mele, iar ea își strânge ochii și-și îngroapă fața în umărul lui, de parcă ar fi ușurată că el s-a mutat lângă ea. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui — *ratatul dracului, spălător de creiere cu față de rahat* — iar el se apleacă în față, ascunzând-o pe Sloan de ochii mei. Se holbează la mine, dur, ca și cum m-ar amenința să mă întorc.

Vreau să-l omor. Timp de câteva secunde, încerc să mă gândesc la moduri în care aș putea face asta.

Fur arma paznicului și-l împușc.

Mă ridic și mă duc să-i rup gâtul.

Iau stiloul de pe masă și i-l înfig direct în arteră.

Dar mă abțin, pentru că sunt destul de sigur că decizia de azi îmi va fi favorabilă și că voi fi eliberat pe cauțiune până la următoarea audiere.

Uciderea lui mai poate aștepta.

Trebuie să fie planificată cu mai multă precizie și, de preferință, într-un loc în care să nu fie de față un judecător.

Mă hotărăsc să mă întorc. Nu pentru că Luke mă amenință să fac asta cu privirea aia nenorocită — ci pentru că trebuie să îl conving pe judecător că ia decizia corectă atunci când respinge acest caz.

Încerc să urmăresc cum ambii avocați se ridică în picioare și vorbesc. Încerc să urmăresc cum judecătorul le răspunde fiecăruia dintre ei. Zâmbesc atunci când judecătorul se uită la mine. Dar, în interior, sângele îmi fierbe. Știind că Luke este acolo, stând lângă ea, ținând-o în brațe. Asta înseamnă că probabil a fost cu el azi-noapte, în timp ce eu a trebuit să mi-o trag cu mâna mea, singur, în celulă. Înseamnă, de asemenea, că probabil a fost în ea. Degetele lui, scula lui, limba

lui nenorocită. Gustând și luând ce e al meu. Ceea ce trebuia să fie *doar* al meu.

Pulsul mi-o ia razna când judecătorul bate cu ciocanul.

— Această ședință de judecată se suspendă.

Inspir încet pe nas. Eliberez aerul privind spre Paul.

— Ce naiba s-a întâmplat?

El face o față care îmi sugerează să vorbesc mai încet. Ochii mei se îndreaptă spre fundul sălii fiindcă aud suspinele lui Sloan. Luke o ajută să se ridice în picioare, dar brațele ei sunt în jurul lui și plânge. Plânge.

E supărată. Asta nu poate fi o veste bună pentru mine. E supărată pentru mine.

— Se va ajunge la proces? îl întreb pe Paul. Ai spus că nu se va ajunge la un nenorocit de proces!

Paul clătină din capul lui mic.

— Judecătorul a decis să nu se ajungă la proces, spune Paul. Ceea ce înseamnă că ideea de autoapărare a fost confirmată. Va trebui să te întorci în celula ta, dar numai până când voi putea să te scot pe cauțiune pentru celelalte acuzații care îți sunt aduse. S-ar putea să dureze patru sau cinci ore, dar voi veni să te iau după ce se plătește cauțiunea.

Mă uit înapoi la Sloan, urmărind cum Luke o ajută să iasă din sala de judecată. *Atunci de ce plânge? Dacă acuzațiile împotriva mea au fost respinse, de ce plânge?*

— Cât timp crezi că îi ia cuiva să-și revină după ce i s-a spălat complet creierul?

Paul se uită la mine.

— Despre ce vorbești, Asa?

— De exemplu, de câtă terapie crezi că are nevoie o persoană pentru a trece peste faptul că i s-a spălat creierul? Câteva săptămâni? Câteva luni? Mai mult de un an?

Paul se uită la mine o clipă și apoi dă din cap.

— Ne vedem peste câteva ore, Asa.

El se ridică, așa că mă ridic și eu. Aceiași patru gardieni mă escortează afară din sala de judecată.

Probabil că ar trebui să fiu extaziat că acest caz a fost respins. Următorul ar trebui să fie și mai ușor, pentru că Paul spune că departamentul lui Luke nu depune plângere. Așa că, atâta timp cât mă înțeleg cu ei, mă supun unui tratament psihiatric și le dau informațiile pe care le vor despre Jon și Kevin, mai mult ca sigur nu voi fi acuzat că l-am împușcat pe Luke în piept.

Asta spune multe despre sistemul nostru judiciar. Am încercat să ucid un tip cu sânge rece și sunt liber pentru că am turnat și am invocat o boală mintală?

Iubesc SUA.

Totuși, aproape că am impresia că toate eforturile mele au fost în zadar. Din momentul în care am început să am suspiciuni că lui Sloan îi spală cineva creierul, am pus la cale această schemă elaborată și nu mi se recunoaște meritul. A trebuit să neg că am avut ceva de-a face cu falsul raid, ceea ce a fost foarte greu pentru ego-ul meu. Sunt al naibii de mândru de planul meu și vreau să mă laud în fața lumii că el a reușit fără cusur.

Ca să nu mai vorbim de rahatul cu schizofrenia. *Faci duș cu hainele pe tine, verifici de câteva ori încuietoarea unei uși și oamenii cred că îți pierzi mințile.* A trebuit să mă prefac că am moștenit-o, totuși. Mă cunosc și știam că, dacă aș fi aflat că

suspiciunile mele erau adevărate și că Sloan se culca cu altcineva, mai mult ca sigur mi-aș fi pierdut mințile și l-aș fi omorât pe tip. Dar nu e în regulă să omor pe cineva din postura de adult perfect sănătos mental. Trebuia să am un plan de rezervă ca să nu putrezesc în nenorocita de închisoare, așa cum a făcut tatăl meu aproape toată viața. De aceea m-am prefăcut că sunt nebun. Am căutat pe Google câteva simptome din *DSM* și i-am convins pe toți cei din jurul meu că îmi pierd mințile.

Acum am „schizofrenia" pe care să mă pot baza dacă voi avea vreodată nevoie de ea. Ceea ce probabil că se va întâmpla în cele din urmă, pentru că Luke încă respiră.

Când mă întorc în celulă, cad pe pat în timp ce gratiile se închid în spatele meu. Nu mă pot abține să zâmbesc.

Toată treaba asta se dovedește a fi atât de frumoasă! Lui Sloan îi va lua ceva timp să-și revină, dar știu că o va face. Mai ales după ce Luke va ieși definitiv din peisaj. Va trebui să mă consolez cumva cu faptul că el a intrat în ea. Dar pot să-l scot din ea. Va trebui să i-o trag de o grămadă de ori și din orice poziție până când nu mă voi mai gândi la el când mă uit la ea.

— De ce naiba ești așa de fericit? spune cineva.

Întorc capul și mă uit la colegul meu. Nu-mi amintesc numele lui. Mi-a pus cam un milion de întrebări de când am fost aruncat în această celulă cu el, dar este prima dată când îi răspund cu adevărat.

— Sunt pe cale să devin un om liber, îi spun, privind spre tavan cu un zâmbet al naibii de mare pe față. Ceea ce înseamnă că, în sfârșit, o să mă căsătoresc cu logodnica mea. Într-o nuntă adevărată. La care vom mânca un tort de nucă de cocos cu trei etaje.

Nu mă pot abține să râd, doar gândindu-mă la asta.

Vin după tine, Sloan. Fie că tu crezi, că vrei sau nu. Ai promis că mă vei iubi.

Pentru totdeauna.

Şi o vei face.

PATRUZECI ŞI OPT

SLOAN

Duc ceaşca de cafea la gură. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât valurile mici și negre se lovesc periculos de pereții ceștii. Mă uit la ceasul de pe peretele îndepărtat. *Trei dimineața.*

Au trecut două zile de când cazul a fost respins. A fost eliberat pe cauțiune în acea după-amiază. Luke şi cu mine am fost trimiși într-o locuință secretă din oraş pentru protecție până la următoarea audiere.

Este un apartament drăguţ, dar când sunt prea speriată să ies sau chiar să mă uit pe fereastră, îl simt mai mult ca pe o închisoare. Luke m-a asigurat de nenumărate ori că Asa nu are cum să ne găsească aici. Dar ceea ce probabil că nu înțelege el este că, chiar dacă Asa ar fi în închisoare pentru tot restul vieții, eu tot mă voi uita constant peste umăr. Chiar dacă el n-ar putea să ne facă rău mie sau lui Luke, sunt convinsă că ar putea angaja pe altcineva să o facă.

Întorc capul când aud uşa dormitorului deschizându-se. Luke iese frecându-se la ochi. Are pantaloni de trening negri care îi atârnă pe şolduri şi nu poartă tricou. E plin de bandaje pe piept. E desculţ, şi îşi târâie spre mine picioarele, pe

podeaua de lemn masiv. Ajunge la spătarul canapelei, iar eu îmi înclin capul pe spate și mă uit la el. Se apleacă și mă sărută pe frunte cu capul în jos.

— Ești bine?

— Nu pot să dorm. Din nou, zic eu ridicând din umeri.

Se uită înțelegător la mine și ridică o mână, îndepărtându-mi părul de pe frunte.

— Sloan, spune el liniștit, aici nu trebuie să-ți faci griji. Nu ne poate găsi. Suntem în siguranță până la următorul termen din proces, te asigur.

Dau din nou din cap, dar cuvintele lui nu mă liniștesc. Nu voi avea niciodată încredere în Asa, indiferent cât de sigură ar trebui să mă simt.

Trece pe lângă canapea și se așază, trăgându-mă în poala lui. Își înfășoară mâinile în jurul taliei mele și spune:

— Ce pot să fac ca să te ajut să dormi?

Zâmbesc. Îmi plac metodele lui de distragere a atenției.

— Au trecut doar două săptămâni de când ai fost externat. Mai ai încă două.

Mâinile lui îmi cuprind fundul pe sub tricoul supradimensionat pe care îl port. Își strecoară degetele sub marginile chiloților mei, trimițându-mi fiori și forțându-l pe Asa să-mi iasă din cap pentru câteva secunde.

— Nu mă gândeam la sex cu tine, spune el. Mă gândeam mai mult la ce aș putea face *pentru* tine.

Una dintre mâinile lui alunecă în sus, pe burtă și apoi spre sân. Degetul lui mare îmi atinge sfârcul în același timp în care limba lui alunecă pe buzele mele. Mă sărută, adânc, apoi se retrage chiar când simt că mă ia amețeala.

— Voi fi atent, spune el. Mâinile și gura mea vor face toată treaba, dar mă voi asigura că restul corpului meu va sta cuminte. Bine?

Știu că ar trebui să îi cer să fie cuminte, ca să se recupereze, dar de fiecare dată când mă atinge, mă liniștește. Îmi mai ia din încordare.

Am nevoie de asta.

— Bine, șoptesc.

Zâmbește în timp ce-mi scoate tricoul. Apoi mă împinge până când spatele meu ajunge lipit de spătar. Se urcă deasupra mea. Buzele lui cutreieră pe gura mea, pe gât, pe sâni. Respirația mi se înfierbântă, timp ce mâna își croiește drum în chiloții mei. Deschid ochii, exact când degetele lui alunecă în mine. Gem, luptându-mă să-mi țin ochii deschiși, fiindcă lui îi place contactul vizual.

Și mie îmi place. E ceva nou pentru mine.

Cu Asa țineam tot timpul ochii bine închiși pentru că nu voiam să mă uit la el.

Cu Luke, mi-e teamă că voi pierde ceva. Nu vreau să ratez felul în care se uită la mine, felul în care răspunde la gemetele mele. Îmi place contactul vizual.

Contact vizual care nu trebuie să-l păstrăm decât două minute, pentru că atâta îmi ia până să ating zenitul. De îndată ce încep să tremur sub el, îmi revendică gura și o acoperă cu a lui, înghițindu-și propriul nume, care se scurge de pe buzele mele. Mă sărută până când se termină și apoi coboară făcându-mă să simt umflătura din pantalonii lui de trening și asta creează o altă nevoie în mine.

— Cred că mă simt mai bine, spune el.

Vocea îi sună grav — dornică — şi ar fi atât de uşor să-i dau pantalonii jos şi să-l las să intre în mine, să mă umple. Dar m-aş simţi groaznic dacă ar păţi ceva rău pentru că am fost prea nerăbdători. S-ar putea ca inima lui să nu fie încă suficient de puternică pentru asta.

— Ce-ar fi să facem un compromis. Încă o săptămână şi apoi o luăm foarte încet.

Luke geme cu gura lipită de gâtul meu, dar se trage înapoi.

— Încă o săptămână, este el de acord.

Se trage într-o parte şi mă aşază în poala lui. Sunt cu faţa la el, cu mâinile pe pieptul lui. Trasez cu degetele conturul bandajului lui.

— Mă întreb cum va arăta cicatricea, şoptesc.

Mâna lui se întâlneşte cu părul meu şi îşi trece degetele prin el, pe spate, pe braţul meu.

— Nu ştiu. Sper doar că o să vrei s-o săruţi.

— Nu-ţi face griji, zic eu, deîndată ce te faci bine, îţi va fi greu să mă ţii departe de tine. Îmi place prea mult corpul tău. Aşa sunt eu, superficială. Probabil chiar mai superficială decât tine, îl tachinez.

Dă din cap cu un zâmbet.

— Primul lucru care m-a atras la tine a fost fundul tău.

— Credeam că a fost saliva de pe bărbie când m-ai trezit în prima zi de curs.

— Da, mă aprobă el cu un gest. Ai dreptate. Cu siguranţă a fost de la salivă.

Râd. Îmi place că este capabil să mă facă să râd într-un moment ca acesta. Buzele noastre se întâlnesc şi ne sărutăm timp de minute bune. Până când încep să simt din nou umflătura din pantalonii lui. Mă simt îngrozitor că trebuie să

îndure aşa ceva, dar în niciun caz nu-i permit să nu-i asculte pe medici. Am nevoie ca el să fie cât mai sănătos şi cât mai *curând* posibil. Îl îndepărtez şi încerc să schimb subiectul spre ceva care să-l ajute să-şi revină. Mă orientez spre familia lui. În cele din urmă, în spital, mi-a povestit despre ea. Îmi place când vorbeşte despre familia lui, pentru că spune numai lucruri pozitive. Nu mă pot abţine să mă întreb cum este să ai o mamă care să te susţină în tot ceea ce vrei să faci.

— Crezi că o vei vedea pe mama ta în curând? îl întreb.

Urăsc faptul că trebuie să stăm ascunşi, pentru că asta înseamnă că nu o poate vedea până la următorul termen, după care Asa va fi, sper eu, în spatele gratiilor. Bineînțeles, există o șansă ca el să fie din nou liber. Dar noi nu vorbim despre această posibilitate.

— O s-o vedem când se va termina totul. O să te placă. De dragul meu.

Zâmbesc, întrebându-mă cum va fi să o întâlnesc în sfârșit. Încep să mă gândesc la singura mea rudă — Stephen — și apoi surâsul mi se stinge.

Luke observă, pentru că îşi trece dosul degetelor peste obrazul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Încerc să nu-l îngrijorez.

— Mă gândeam la Stephen. Sper că este în siguranţă în timpul procesului. Nu-mi place că nu-l pot vizita.

Mâna lui Luke o găseşte pe a mea şi degetele ni se împletesc.

— Este în siguranţă, Sloan. Are pază 24 de ore din 24. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el, m-am asigurat de asta.

Urăsc că Asa ne-a pus în această situaţie. Una în care nici măcar nu-mi pot vedea fratele. Luke nu-şi poate vizita mama.

Nu avem cum să părăsim acest apartament. Trebuie să fim însă în siguranță pentru toți cei pe care îi iubim.

Nu este corect.

Îl urăsc pe Asa Jackson. Urăsc faptul că l-am întâlnit.

— Vreau să plătească pentru tot ce a făcut vreodată, Luke, zic eu, conștientă că nu pot să-l privesc în ochi când sunt plină de atâta ură. Vreau să sufere în cel mai rău mod cu putință. Și asta mă face să mă simt o persoană îngrozitoare.

Buzele lui moi și delicate se întâlnesc cu fruntea mea.

— Merită să meargă la închisoare pentru tot restul vieții lui, Sloan. Nu ar trebui să te simți vinovată pentru că vrei asta.

— Nu, nu-mi doresc genul ăsta de răzbunare. Închisoarea nu l-ar afecta așa cum i-ar afecta pe alții. Vreau să sufere cu *adevărat*. Să știe că nu-i întorc sentimentele nebune și obsesive în niciun fel. Vreau să vadă cât de mult te iubesc doar ca să-l doară la fel de mult cum i-a făcut să sufere pe toți ceilalți din viața lui. Vreau ca să fie forțat să accepte că te iubesc și că te-aș alege pe tine în locul lui. Asta l-ar ustura până în măduva oaselor.

Ochii lui Luke strălucesc contemplativ în timp ce se uită fix la mine.

— Dacă asta face din tine o persoană rea, atunci amândoi suntem răi. Pentru că și eu aș da orice pentru ca el să sufere în felul ăsta.

Cuvintele lui mă fac să zâmbesc, chiar dacă mă simt prost că vreau să mă răzbun. Cred că atunci când se depășește o limită, răzbunarea devine singurul lucru care te-ar putea ajuta să mergi mai departe. Asta nu e sănătos. Știu asta și sunt sigură că și Luke o știe. Realizez diferența dintre bine și rău, dar asta nu schimbă felul în care mă simt.

Mă înghesui în el, dar de îndată ce o fac, înghețăm amândoi. Dinspre ușa din față vine un zgomot.

Bătaie.

Lovituri puternice răsună sinistru în ușa apartamentului. Simt imediat cum se instalează teroarea.

Luke este în picioare. Nici măcar nu știu când a sărit de pe canapea. Îmi aruncă tricoul. Străbate sufrageria și își ia pistolul de pe masă.

Mai multe bătăi în ușă.

Îmi face semn să mă ridic și să vin să stau lângă el. Îl ascult.

— Cine știe că suntem aici? îl întreb.

— Doar Ryan, spune el, mergând spre ușa din față.

Îl urmez. Se apleacă și se uită pe vizor. Se retrage și se lipește cu spatele de peretele de lângă ușă.

— E Ryan.

— Slavă Domnului, șoptesc.

Luke nu se mișcă. Mă privește fix.

— Ce s-a întâmplat?

Luke respiră repede.

— Nu se scarpină la gât.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

LUKE

Sloan se îngrijorează. Cunoaşte semnul nostru când totul este OK. Şi îşi dă seama că acum nu suntem în siguranţă.

Mă uit din nou pe vizor, sperând că doar am ratat semnalul. Dar el tot nu se scarpină la gât. Şi este ora patru dimineaţa. De ce ar fi aici?

— Deschide uşa, Luke, spune Ryan. Ştiu că eşti înăuntru.

Ryan se uită direct în vizor. Dar îl cunosc suficient de bine ca să ştiu că speră să nu îl ascult.

Dacă Asa e în spatele acestei afaceri, de ce l-ar fi condus Ryan aici?

Mă uit din nou pe vizor şi îl văd pe Ryan uitându-se în stânga lui, ca şi cum ar asculta pe cineva care îi dă ordine. Ryan inspiră, apoi se holbează din nou la uşă.

— A luat-o pe Tillie. Dacă nu deschizi, îi va pune să o ucidă. El este singurul care ştie unde este.

— La naiba, şoptesc, lăsându-mi capul pe perete. La naiba.

Nu pot să cred că Ryan o pune pe Sloan în situaţia asta şi că l-a adus aici. Trebuie să fie altceva în toată povestea asta. Ryan şi-ar pune propria viaţă în pericol înainte de a o risca

pe a altcuiva. Mă uit la Sloan și îi văd lacrimile cum curg pe obraji. Ochii ei sunt mari de frică. Mă uit din nou pe vizor, exact când Asa intră în cadru, îndreptând un pistol spre capul lui Ryan.

— Nu uita să-i zici și pe cine altcineva mai am, spune Asa, suficient de tare ca să-l aud prin ușă.

Ryan închide ochii îndurerat.

— Luke, spune el. O mașină e parcată în fața casei unde stă soră-mea mai mică. Îmi pare rău, Luke. Îmi pare foarte rău.

Închid ochii. Sora mai mică a lui Ryan este singura ființă pe care ar proteja-o mai mult decât pe oricine pe lumea asta. Acum are sens. Iar faptul că Asa a fost suficient de inteligent să pună la cale așa ceva mă face să mă tem pentru viața lui Sloan. Îmi iau telefonul ca să sun la secție.

— Dacă suni la poliție și pui să fiu arestat, sunt toți morți, spune Asa. Tillie. Sora lui Ryan. Și Ryan. Băieții mei au ordine stricte. Îți dau trei secunde să deschizi ușa asta.

Sloan plânge tare acum, dând din cap, implorându-mă să nu deschid. Fac doi pași până când mă aflu chiar în fața ei. Îmi trec degetul mare peste buza de jos și îi șoptesc:

— Îmi pare atât de rău, Sloan.

Apoi o apuc de braț, o trag la mine și îi pun pistolul la tâmplă. Deschid ușa. Asa se uită mai întâi la Sloan. Apoi ochii lui întâlnesc pistolul.

— Ticălosule, spune el.

Ne împinge pe amândoi în sufragerie, în timp ce intră ținând pistolul la tâmpla lui Ryan.

— Se pare că suntem într-un impas.

Ridic din umeri.

— Nu chiar. Eu mă pot lipsi de ceea ce vrei să-mi iei, dar tu ai nevoie de ea.

Sloan tremură foarte tare şi simt că îmi vine să mor fiindcă îi fac asta. Dar şi ea ştie că e singurul instrument de negociere pe care îl avem la dispoziţie. El nu ar vrea să o vadă moartă, aşa că sper că îşi dă seama că asta e singura noastră cale de ieşire.

Este un risc, dar nu mai avem opţiuni.

Ochii lui Asa sunt aţintiţi greu asupra mea.

— Dă-i drumul, Luke. Îl voi elibera pe Ryan. Sloan şi cu mine vom pleca, iar lucrurile pot reveni la normal.

Nu o voi împinge niciodată în braţele lui Asa. Chiar dacă va trebui să mă omoare mai întâi.

— Asa, spun, îndepărtând-o de el. Îţi aminteşti ultima dată când am fost închişi într-o cameră împreună? Erai foarte curios în legătură cu detaliile primei mele experienţe cu Sloan.

El înghite greu.

— Mai eşti interesat să afli despre asta?

Asa îşi îndreaptă pistolul într-un gest ameninţător, împingându-l sub bărbia lui Ryan, forţându-l să ţină capul în sus.

La fel procedez şi eu cu Sloan. Asta o face să plângă şi mai tare. Apoi continuu, sperând să-l scot din zona de confort.

— Prima dată când am sărutat-o a fost în dormitorul tău, spun. Chiar lângă pat.

— Taci naibii din gura aia spurcată, Luke! ţipă el. O să-i zbor creierii prin tot apartamentul.

— Dacă faci asta, vei vedea exact cum arată Sloan pe dinăuntru.

Face o grimasă oribilă. I-am dibuit punctul sensibil.

— Crezi că-mi pasă dacă moare? întreb. Mai sunt un milion de fete ca ea, Asa. Nu înseamnă nimic pentru mine. Mi-a dat acces la tine şi doar de asta mi-a păsat vreodată.

Asa îşi coboară capul până când ochii i se îngustează în direcţia mea.

— Şi eu ar trebui să te cred? Ştiu că vrei să o ţii doar pentru tine, altfel nu ai fi aici cu ea. Acum spune-mi ce vrei ca să mi-o dai mie. În viaţă.

— Nu pot face asta încă. Ai dreptate, nu vreau să renunţ la ea. Am reuşit să i-o trag doar o singură dată. Îmi datorează o partidă bună de sex. Sau două.

Asa îşi pocneşte vertebrele gâtului. Văd cum îşi îndreaptă atenţia mai mult spre mine şi mai puţin spre Ryan. L-am aţâţat, sperând ca vorbele mele să-l facă să-şi piardă de tot concentrarea.

— Vrei să ştii cum a fost prima dată când i-am tras-o sau nu? e ultima şansă.

Asa scutură din cap.

— Ceea ce aş vrea este să mi-o dai pe Sloan, ca să ne putem continua vieţile.

— Erai leşinat în patul tău de sus.

Simt lacrimile lui Sloan şi inima mea regretă fiecare secundă în care o pun să treacă prin asta, dar nu am altă soluţie.

— Tocmai aflase că lucram sub acoperire. Eram îngrijorat că o să-ţi spună, dar m-am înşelat. În loc să fugă la etaj ca să te salveze, ea mi s-a oferit pe bancheta din spate a maşinii mele.

Sângele i se scurge de pe faţă. Îmi forţez un zâmbet.

— I-a plăcut la nebunie, Asa. I-a plăcut să ştie că eram acolo ca să te arunc la închisoare.

O împing pe Sloan înainte cu un pas, apropiindu-mă puțin mai mult de Asa, răsucind cuțitul în rană.

— Cum te face asta să te simți? Cum e să știi că s-a excitat la gândul că eram polițist sub acoperire și construiam un caz împotriva ta?

Lui Asa i se dilată nările. Se holbează la Sloan, cu ură în ochi.

— E adevărat, iubito?

Sloan are dreptate. Ea este singurul lucru care îl poate doborî. *Sper că își va aminti asta în următoarele câteva secunde.* Frica o face să respire neregulat, dar apoi, în cele din urmă, șoptește:

— Este adevărat. Și a fost cel mai *bun orgasm din viața mea.*

O fracțiune de secundă pot vedea cum cuvintele ei îi frâng inima. Îi sparg sufletul în cioburi mici. Sprâncenele i se depărtează și expiră sonor, refuzând să creadă cuvintele ei.

Acea fracțiune de secundă este tot ce-mi trebuie ca să îndrept arma în direcția lui. Apăs pe trăgaci, iar glonțul îi sfârtecă brațul în care ținea arma. În aceeași secundă, Ryan se eliberează și apucă pistolul lui Asa, împușcându-l o dată în fiecare picior pentru a se asigura că este imobilizat.

Sloan e lipită de mine, unul dintre brațele mele o ține strâns, în timp ce celălalt este îndreptat direct spre capul lui Asa. Degetul meu este în jurul trăgaciului și am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-l împușc. Să-i curm viața lui nenorocită și inutilă pentru totdeauna.

Ryan o poate citi pe fața mea.

— Nu o face, Luke.

Asa cade la podea, iar Ryan se aruncă deasupra lui, încătușându-i brațele la spate.

— Unde e Tillie? îl întreabă grăbit.

Asa îl privește în ochi. Are trei răni de glonț — niciuna dintre ele nu-i pune neapărat viața în pericol — dar privește solemn, ca și cum nici măcar nu ar simți durerea fizică.

— Să-mi trag una dacă știu.

Ryan îi trântește țeava armei peste față. Sângele sare până pe perete. Îi ia telefonul din buzunar și îi spune:

— O să-i suni! Chiar acum! O să le eliberezi pe Tillie și pe sora mea, nenorocitule!

Asa se uită fix la el, râzând.

— Treaba cu soră-ta a fost la ghici, spune el. Am găsit-o pe internet. I-am căutat adresa. Nici măcar nu am oameni la ea acasă, prostule. Poza pe care ți-am arătat-o a fost făcută aseară.

Ryan se uită lung la el. Își scoate telefonul și formează un număr.

— Ești bine? Tillie, ești bine? Asta nu e o glumă! Unde ești?

Ryan închide ochii și, într-o fracțiune de secundă, îi mai trage o lovitură în cap cu patul pistolului.

— Nenorocitul dracului!

Închide telefonul și își sună sora.

— Bună, spune el. Trimit poliția la tine acasă. Nu te speria, vreau doar să mă asigur că ești bine.

Când închide telefonul, spune:

— Îmi pare rău, Luke. Nu aveam de unde să știu dacă minte sau nu. Nu puteam să-mi asum niciun risc.

— Aș fi făcut același lucru.

Ryan se asigură că l-a legat pe Asa de șemineu, cu cătușele, și apoi se îndreaptă spre ușă.

— O să sun la secție și o să-i pun să-l ridice pe nenorocitul ăsta. Ține arma îndreptată spre el până vin să-l ia.

Deîndată ce ușa se închide, o trag pe Sloan la mine, strângând-o, îmbrățișând-o cu toată căldura de care mă simt în stare. Urăsc faptul că a trebuit să treacă prin toate astea doar pentru a ajunge în acest punct. Probabil că îmi simte scuzele din felul în care o țin în brațe, pentru că mă sărută pe gât și spune:

— Este în regulă. Ai făcut doar ceea ce era necesar.

— Pleacă de lângă ea, mormăie Asa.

Este încătușat, cu blugii acoperiți de sângele care îi curge din picioare. Dar tot nu pare să-i pese că a fost împușcat de trei ori. Se holbează la Sloan, cu furie în ochi. O strâng mai tare în brațe, ca să se simtă în siguranță. Nu mă gândesc decât la ea și la cât de ușurat sunt că nenorocitul ăsta acum chiar va ajunge la închisoare.

Se va simți mai în siguranță, dar nu și răzbunată.

CINCIZECI

ASA

Labagiu idiot! Își ține mâinile pe ea. Simt de parcă cineva mi-a sfârtecat pe interior stomacul cu o macetă. De fiecare dată când o atinge, simt gust de vomă.

— Ia-ți mâinile de pe ea, îi cer.

Ochii lui Sloan se întâlnesc cu ai mei. Se îndreaptă cu dezinvoltură spre ușă și o încuie, apoi se întoarce la Luke și își apasă spatele pe pieptul lui. Îi trage brațele în jurul taliei.

— Nu vreau să-și ia mâinile de pe mine, spune ea.

Abia pot să mai respir. Se comportă de parcă l-ar *iubi cu* adevărat. Niciodată nu mi-a displăcut ceva atât de mult. Simt că, dacă ar trebui să merg la biserică doar ca să cred într-un iad în care va putrezi Luke, n-aș lipsi de la nicio slujbă.

Se uită fix în ochii mei în timp ce îi mai apasă un sărut pe creștet. Simt că mă înec.

— Sloan, spun, cu o voce disperată. Iubito, *oprește-te*. Nu-l mai lăsa să te atingă așa, fiindcă nu-ți place.

Îmi trag atât de tare de încheieturi, încercând să rup cătușele, încât încep să sângerez.

Își lasă capul pe spate până când se sprijină pe umărul lui Luke, dar se uită în continuare la mine.

— Te urăsc.

Clatin din cap.

— Oprește-te, Sloan. Nu vorbi așa cu mine, iubito. Nu vorbești serios.

— Când mă gândesc la prima dată când am fost cu tine, îmi vine să vărs. Mă arde naibii gâtul de fiecare dată când mă gândesc cum mi-ai luat ceva atât de special. M-ai tratat ca și cum aș fi fost proprietatea ta și ai făcut ce-ai vrut cu mine.

Luke e de vină. A spălat-o pe creier ca să creadă că nu mă iubește.

Simt ceva pe față. Ceva umed. Lacrimi. Îl voi ucide atât de încet până când mă va implora să-i iau viața.

— Te urăsc, Asa. Te urăsc atât de mult! Când făceai sex cu mine, plângeam. Când veneai în pat noaptea, mă rugam să nu pui mâna pe mine. Când mă sărutai, mă întrebam dacă nu cumva moartea are un gust mai bun decât tine.

Îi strânge mâna lui Luke ca și cum i-ar mulțumi în tăcere. Sau poate îi spune în tăcere că îl iubește. *Ce i-a făcut?* Se uită peste umăr la el, căutând alinare.

Nu pot să respir.

Mă doare pieptul.

Își înfășoară brațele în jurul gâtului lui.

— Te iubesc, îl minte ea.

Mă dau cu capul de șemineul din spatele meu imediat ce o aud spunând aceste cuvinte cuiva care nu sunt eu.

— Și eu, iubito.

Mă lovesc din nou la cap pentru a doua oară. A treia oară.

— Te voi iubi pentru totdeauna, Luke. *Doar pe* tine, îi spune ea, smulgându-mi inima din piept.

Vreau să mor.

Vreau să mor.

— Omoară-mă, șoptesc. Omoară-mă naibii.

Aud sirene. *Fir-ar să fie!* Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să trăiesc cu aceste viziuni într-o nenorocită de închisoare.

— Târfă nenorocită, murmur, apoi țip. Târfă nenorocită! Omoară-mă!

Sloan își mai apăsă încă o dată buzele pe cele ale lui Luke, apoi se întoarce și se îndreaptă spre mine. Se apleacă în fața mea. M-aș întinde și aș strangula-o, dar sunt destul de sigur că am pierdut prea mult sânge ca să-mi mai pot ridica mâinile acum.

— N-o să te omoare nimeni, Asa. Pentru tot restul vieții tale, de fiecare dată când închizi ochii în celula aia de închisoare, vreau să-ți imaginezi existența mea cu Luke. Cum fac dragoste cu Luke. Cum mă căsătoresc cu Luke. Cum o să am copii cu Luke.

Se apleacă mai aproape până când ajung să simt mirosul lui pe ea. Șoptește când se uită fix în ochii mei și spune:

— Și în fiecare an, pe 20 aprilie, frumoasa mea familie îți va sărbători ziua de naștere cu un tort mare, imens și delicios de nucă de cocos, nenorocitule!

Luke descuie ușa, cu câteva secunde înainte ca aceasta să fie împinsă. Armele sunt scoase. Arată spre mine.

Dar tot ce văd este Sloan.

Târfa zâmbește, și asta e tot ce văd.

CINCIZECI ȘI UNU

LUKE

Deschid ușa apartamentului nostru și aștept ca Sloan să termine cu toate încuietorile.

Toate cele cinci.

Urăsc faptul că trebuie să fim paranoici: o sun din oră în oră doar ca să văd ce face, deși știu că are o mașină de supraveghere 24 de ore din 24, 7 zile din 7, parcată chiar vizavi. Nu-mi place nici că noi suntem cei care suntem obligați să ne ascundem, chiar dacă Asa este monitorizat și se află în arest la domiciliu până la un proces, care, fără îndoială, îl va pune în spatele gratiilor pentru o vreme.

Nu știu cum au afectat-o ultimele două luni pe Sloan. Am încercat să o conving să meargă la un terapeut, dar ea insistă că e bine. Sau spune că *va fi*, odată ce Asa ajunge în spatele gratiilor.

Nu există nicio posibilitate de îndepărtare a unei brățări electronice fixate pe gleznă fără ca aceasta să alerteze poliția, iar asta e o altă măsură de siguranță. Dacă Asa face vreo prostie și decide să iasă din casă, vom ști în 90 de secunde. Dar nu

de el îmi fac griji, ci de toţi oamenii pe care îi are de partea lui şi care pot face treaba în locul lui.

Sistemul judiciar din această ţară este distrus, ca să spunem aşa. Totul e ca şi cum Sloan este cea pedepsită, pur şi simplu pentru că oameni ca Asa sunt consideraţi nevinovaţi până la proba contrarie în faţa unei instanţe de judecată. Îi tot spun că suntem norocoşi că a fost arestat la domiciliu. Judecătorul i-ar fi putut permite să plătească cauţiunea şi să se plimbe liber până la proces.

Ceva totuşi s-a rezolvat — este închis în casă.

Până acum câteva zile a fost cât de cât în regulă, pentru că îl ştiam pe Asa în spital. A stat o lună. Dar acum că ştim că este vindecat şi că a ajuns acasă, că poate avea vizitatori liberi să vină şi să plece după bunul plac, nu ne mai simţim la fel de în siguranţă. Am montat ieri cele patru încuietori suplimentare pentru o şi mai multă protecţie.

Acum suntem la două ore distanţă de el şi nimeni din afara celor din departament nu ştie unde stăm. Fac mai mult de o oră până acasă, în fiecare zi, pentru că ocolesc pe drumuri secundare, ca să mă asigur că nu sunt urmărit. Este epuizant. Dar voi face tot ce este nevoie pentru a o ţine în siguranţă, mai puţin să mă duc direct acasă la Asa şi să-i trag un glonţ în frunte.

Aud zăvoarele descuindu-se şi, imediat ce uşa începe să se dechidă, mă strecor înăuntru şi o închid. Sloan zâmbeşte şi se ridică pe vârfuri pentru a mă săruta. O cuprind de talie şi o sărut înapoi în timp ce o învârt ca să pot ajunge la zăvoare şi le încui. Încerc să nu îi atrag atenţia asupra acestui lucru, pentru că grijile mele nu fac decât să le amplifice pe ale ei.

Se retrage în timp ce închid ultimul zăvor. Văd îngrijorarea în ochii ei, dar hotărăsc să redirecționez discuția.

— Miroase bine, spun, aruncând o privire în bucătărie. Ce gătești?

Sloan gătește incredibil. Mai bine decât propria mamă, dar nu mă grăbesc să-i spun asta maică-mii.

Ea zâmbește și mă apucă de mână, trăgându-mă spre bucătărie.

— Nu sunt sigură, ca să fiu sinceră, spune ea. Teoretic e o supă, dar am aruncat în oală tot ce mi s-a părut bun.

Ridică încet capacul și bagă o lingură în lichid, pe care mi-o apropie apoi de buze.

— Gustă!

Sorb din lingură.

— Sfinte Sisoe! E delicioasă.

Zâmbește și pune capacul la loc pe oală.

— Vreau să mai fiarbă puțin, așa că nu poți mânca încă.

Îmi scot cheile și telefonul mobil din buzunar și le arunc pe o masă. Apoi mă întind spre Sloan și o apuc, ridicând-o în brațe.

— Pot să aștept cu mâncarea, spun în timp ce o duc în dormitor și o arunc în pat. Ai avut o zi bună? o întreb, sărutând-o pe gât.

— Mi-a venit o idee. S-ar putea să fie o prostie, totuși. Nu știu.

Mă rostogolesc pe o parte și mă uit la ea.

— Ce anume?

Îi pun mâna pe burtă și îi ridic bluza, ca să-i pot atinge pielea. Nu mă pot sătura de ea. Nu-mi amintesc niciun moment din viața mea în care să fi fost cu o fată pe care să nu

mă pot abţine să nu o ating. Chiar şi când stăm întinşi aici şi purtăm o simplă conversaţie, fie îi trasez modele pe abdomen, fie o mângâi pe braţe, fie îi ating buzele cu degetele. Pare să-i placă pentru că şi ea simte la fel, ceea ce, cu *siguranţă* nu mă deranjează.

— Ştii că pot găti aproape orice?

Dau din cap. Chiar poate.

— M-am gândit să adun câteva dintre cele mai bune reţete ale mele şi să fac o carte de bucate.

— Sloan, asta e o idee grozavă.

— Dar există atât de multe cărţi de bucate care inundă piaţa! Aş vrea ceva care să iasă în evidenţă. M-am gândit să pun în valoare faptul că am învăţat să gătesc atât de bine când am fost practic forţată de Asa să-i fac de mâncare în fiecare seară. Vreau ca titlul să fie ceva deopotrivă tragic şi amuzant, cum ar fi: *Reţete pe care am învăţat să le gătesc în timp ce locuiam cu fostul meu iubit nemernic şi autoritar.* Şi apoi aş putea dona jumătate din încasări victimelor violenţei domestice.

Sincer, nu ştiu ce să cred. O parte din mine vrea să râdă, pentru că are dreptate, un astfel de titlu ar fi atrăgător într-un mod ciudat. Dar o parte din mine se strâmbă la gândul că Asa este motivul pentru care găteşte atât de bine. Pentru că el a fost dominator, iar ea nu a avut de ales. Îmi aminteşte de prima dată când am scos-o în oraş la prânz, iar ea s-a purtat de parcă nu mai fusese niciodată la restaurant.

— Crezi că e o prostie, întreabă ea, lăsându-se pe pernă.

Clatin din cap.

— Sloan, nu. Nu vreau. Este un titlu atrăgător. I-ar face pe oameni să se uite de două ori, asta e sigur. Urăsc doar că este atât de... *precis.* Mi s-ar părea amuzant dacă ar fi o glumă,

dar nu este. Chiar de aceea gătești atât de bine și îl urăsc pe nenorocitul ăla pentru asta.

Ea se străduiește să zâmbească.

— Datorită ție, viața mea nu mai e așa...

Trebuie să îi reamintesc mereu că nu eu am salvat-o.

— Mulțumită *ție*...

Zâmbește din nou, dar din momentul în care am intrat pe ușă, am senzația că e preocupată de ceva. E deranjată de ceva și nu știu ce anume. Ar putea fi doar stresul de a fi închisă în casă toată ziua.

— Ești bine, Sloan?

Așteaptă o secundă prea mult ca să dea din cap, ceea ce îmi dă de înțeles că nu.

— Ce este?

Se așază pe pat și începe să se foiască.

— Sunt bine, Luke. Trebuie să amestec în supă.

O apuc de braț pentru a o opri. Ea rămâne la piciorul patului, dar nu se întoarce să se uite la mine.

— Sloan.

Oftează cumva din tot corpul. Îi eliberez brațul și vin lângă ea.

— Asa nu poate să iasă din casă, dacă asta te preocupă. Vom ști dacă o face. Ca să nu mai vorbim de paza de afară. Ești în siguranță.

Dă din cap, lăsându-mă să înțeleg că nu de asta e supărată. Nu plânge, dar îmi dau seama după micul tremur al buzelor că este pe cale să o facă.

— E ceva legat de fratele tău? Vom merge să-l vedem în acest weekend. O să cer o escortă pentru a ne asigura că suntem în siguranță, iar el are pază în fața camerei.

Îi trag o șuviță de păr după ureche, fiindcă vreau să știe că sunt cu ea. E în siguranță. La fel și fratele ei.

Își coboară și mai mult capul și se strânge singură în brațe.

— Cred că sunt însărcinată.

Nu a vrut să stea în baie în timp ce așteptăm cele două minute pentru rezultate. Stau aici, uitându-mă la test. Așteptând.

De îndată ce mi-a spus că ar putea fi însărcinată, am simțit că am dezamăgit-o. Ca și cum tot ce-am făcut pentru a o proteja a fost în zadar. Stătea acolo cu lacrimile curgându-i pe obraji, cu capul plecat și vocea șoptită, iar eu nu puteam spune nimic care să-i alunge teama. Nu puteam să-i spun să nu-și facă griji, pentru că asta este cu siguranță ceva pentru care să se îngrijoreze. Putem face calculele. A fost atât cu Asa, cât și cu mine în ultimele două luni. Șansele să fie al meu sunt mai mici decât șansele să fie al lui, așa că dacă i-aș spune să nu-și facă griji, aș minți.

Ea a zis că ia anticoncepționale, așa că nu știe cum s-a întâmplat, dar a fost cu Asa. Nu m-aș mira ca el să fi umblat cumva la pastilele ei, sperând să o lase însărcinată pentru a avea încă o modalitate de a o lega de el. E destul de nebun ca să facă așa ceva.

Ultimul lucru de care are nevoie acum este stresul de a purta în ea o parte din acel bărbat. Ceva ce o va lega de el pentru tot restul vieții. Ultimul lucru de care are nevoie acum este stresul de a avea grijă de un copil, indiferent *al cui* este. Următoarele câteva luni sunt cruciale pentru siguranța ei. Va fi închisă în acest apartament, așteptând procesul. Ca să nu mai vorbim de faptul că, odată ce va începe procesul —

dacă este însărcinată — va trebui să depună mărturie la bară aproape de momentul în care ar trebui să nască.

Inspir încet în timp ce mă uit la test. Nu e de tipul acela care arată linii. Afișează de fapt cuvintele „nu ești însărcinată" sau „ ești însărcinată".

M-am dus la magazin imediat ce mi-a spus. NU avem nevoie de incertitudini. Cu cât știe mai repede, cu atât poate decide mai eficient ce vrea să facă.

Aștept, cu mâinile răscolindu-mi părul și picioarele plimbându-se prin baia mică. Sunt cu fața în cealaltă direcție când sună cronometrul de pe telefon, indicând că timpul de așteptare a luat sfârșit.

Încerc să mă calmez, dar când mă întorc și văd cuvântul însărcinată, strâng pumnul, pregătit să dau în perete. În ușă. În orice. În schimb, lovesc aerul și înjur în sinea mea, pentru că știu că va trebui să ies din baie și să-i frâng inima.

Nu știu dacă pot să o fac.

Mă gândesc să mai stau aici câteva minute, până când îmi pot alunga furia. Dar știu că mă așteaptă, speriată și probabil chiar mai neliniștită decât mine. Deschid ușa, dar ea nu este în dormitor. Intru în sufragerie și o văd în bucătărie, amestecând din nou supa. Fierbe la foc mic de mai bine de o oră, așa că știu că își caută doar de treabă. Mă aude, dar nu se întoarce să se uite la mine. Intru în bucătărie, dar continuă să mă ignore. Amestecă supa, așteptând ca să-i dau vestea.

Nu pot. Deschid gura de trei ori, dar nu găsesc cuvintele potrivite. Mă strâng ceafă și o privesc o clipă, așteptând să se uite la mine. Când refuză să ridice privirea, mă apropii de ea. O îmbrățișez din spate și o trag la pieptul meu. Se liniștește și se agață de mine. Simt cum începe să se zguduie din cauza

unui plâns mut. Tăcerea mea îi confirmă temerile. Tot ce pot să fac este să o strâng mai tare în brațe și să o sărut pe creștet.

— Te iubesc, Sloan, îi șoptesc.

Se întoarce și își apasă fața pe pieptul meu în timp ce plânge.

Închid ochii și o strâng mai tare.

Nu așa ar trebui să fie. *Nu* așa ar trebui să se simtă o fată când află că va fi mamă. Și sunt parțial responsabil pentru tristețea ei.

Știu că vom avea timp să vorbim despre asta mai târziu. Vom trece în revistă toate opțiunile, iar acum mă concentrez doar asupra ei, pentru că nici măcar nu-mi pot imagina cât de greu îi este.

— Îmi pare atât de rău, Luke.

O strâng mai tare în brațe, nedumerit de ce vrea s-o iert.

— De ce spui asta? Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

Își ridică capul, scuturându-l, uitându-se la mine.

— Tu nu trebuie să duci o asemenea povară. Te străduiești atât de mult pentru a ne ține în siguranță, iar eu acum am distrus totul.

Se îndepărtează de mine, ia lingura și începe să amestece din nou în oală.

— Nu am de gând să te fac să treci prin asta, spune ea. Nu am de gând să te fac să mă privești cum port în brațe un copil despre care nici măcar nu știi dacă este al tău. Nu e corect față de tine.

Lasă lingura jos și ia un șervețel, tamponându-se sub ochi. Se întoarce și se uită la mine, cu o expresie plină de rușine.

— Îmi pare rău. Pot... înghite în sec, ca și cum îi e greu să vorbească în continuare. Pot să sun mâine și să văd ce trebuie să fac pentru a obține... pentru a face un avort.

Mă holbez la ea, încercând să pricep tot ce-mi spune. Își cere scuze *de la mine*?

Crede că *eu sunt* cel care va fi stresat de asta?

Fac un pas înainte și îmi strecor mâinile prin părul ei, ridicându-i privirea spre a mea. O altă lacrimă începe să i se rostogolească pe obraz, așa că o șterg cu degetul mare.

— Dacă ar exista o modalitate prin care am putea afla că acest copil este al meu, ai vrea să-l păstrezi?

Ea tresare, apoi ridică din umeri. Și apoi dă din cap.

— Bineînțeles că aș face-o, Luke. Momentul când s-a întâmplat e de tot rahatul, dar nu e vina copilului.

Oricât de mult mi-aș dori s-o strâng tare la piept, continui să-i țin fața în mâini.

— Și dacă ai ști chiar acum cu certitudine că acest copil este al lui Asa, ai vrea să-l păstrezi?

Trece o clipă și nu răspunde. Dar apoi scutură din cap.

— Nu ți-aș face asta, Luke. Nu ar fi corect față de tine.

— Nu te întreb despre *mine*, spun, cu voce fermă. *Te întreb pe tine.* Dacă ai ști că este copilul lui Asa, ai vrea să-l păstrezi?

O altă lacrimă cade, dar pe asta o las să i se rostogolească pe obraz.

— Este un copil, Luke, spune ea încet. E un copil nevinovat. Dar, așa cum am spus, nu ți-aș face asta.

O trag la mine, o sărut pe tâmplă și o țin acolo o clipă. Când găsesc cuvintele pe care vreau să i le spun, mă retrag și o forțez să se uite din nou la mine.

— Sunt îndrăgostit de tine, Sloan. *Nebunește* îndrăgostit de tine. Și acest copil care crește în tine este *jumătate din tine*. Știi cât de norocos m-aș simți dacă mi-ai permite să iubesc

ceva care este o parte din tine? îi spun în timp ce îmi cobor palma pe burta ei. Acest copil este al meu, Sloan. Este al tău. Este al nostru. Şi dacă decizia ta este să-l creştem, atunci al naibii să fiu dacă nu voi deveni cel mai bun tată care a păşit vreodată pe pământul ăsta nenorocit. Îţi promit!

Ea îşi duce imediat mâinile la faţă şi începe să plângă. Plânge mai tare decât am văzut-o vreodată. O duc în dormitorul nostru, unde o întind din nou pe pat. O trag la piept şi aştept ca lacrimile să i se potolească. După câteva minute, în cameră este din nou linişte.

Acum stă cu capul pe pieptul meu.

— Luke? Eşti cel mai bun om care poate exista. Şi te iubesc atât, *atât de* mult.

O sărut. De două ori. Apoi îmi cobor faţa pe burta ei, îi ridic bluza şi îmi pun buzele pe pielea ei. Şi zâmbesc, pentru că îmi oferă ceva ce nici măcar nu ştiam că îmi doresc. Ba chiar constat că, indiferent cât de mult aş vrea ca acest copil să fie al meu şi nu al lui Asa, de dragul lui Sloan, chiar nu contează. Nu va conta, pentru că face parte din singura persoană pe care o iubesc mai mult decât orice altceva. Cât de norocos sunt!

Mă apropii din nou de ea şi o sărut pe obraz. Nu mai plânge. Îi dau părul de pe frunte.

— Sloan? Ştiai că stâlpii de beton se dizolvă în gogoşi de fiecare dată când un ceas cade de pe capul unei broaşte ţestoase?

Râde tare, iar zâmbetul ei este imens.

— Ei bine, o victorie nu este o victorie dacă sufrageria goală se umple de şosete murdare atunci când s-a stricat prăjitura de fructe pentru Crăciun.

Copilul nostru va avea cei mai ciudaţi doi părinţi din lume.

CINCIZECI ȘI DOI

ASA

Recent, a apărut la știri un caz despre un tip care a violat o fată. A primit câteva luni de închisoare pentru că era alb, sau pentru că a câștigat niște medalii, sau o combinație de rahat din motivele astea două.

Întreaga națiune a luat-o razna. Toți condamnă sentința blândă pe care a primit-o. Chestia asta a inundat știrile timp de săptămâni întregi. Nu cunosc toate detaliile, dar nu e ca și cum tipul ar fi fost un violator în serie. Sunt destul de sigur că a greșit doar o dată sau de două ori, dar toată lumea s-a purtat ca și cum ar fi fost Hitler. Nu că tâmpitul ăla nu ar fi meritat orice pedeapsă cu închisoarea pe care a primit-o sau una chiar mai mare. Nu-i iau apărarea nenorocitului. Sunt doar un pic iritat că eu nu am apărut nici măcar o secundă la știrile naționale. Am *omorât* un tip și nici măcar nu am fost acuzat. Am condus cea mai mare rețea de droguri din campus de când s-a *inventat* facultatea și nu am fost acuzat. Chiar și după ce l-am amenințat pe Ryan cu arma, judecătorul m-a eliberat în arest la domiciliu până la proces.

Arest la domiciliu. Șase luni întregi de tihnă.

Este o glumă. Întreaga națiune și nenorociții de ipocriți rasiști care o conduc sunt o glumă, iar cei ca mine ajung să beneficieze de pe urma ei. Mi-ar fi rușine de această țară dacă nu aș iubi-o atât de mult pentru lipsa ei de severitate.

Și dacă tot suntem la subiectul tipilor albi care fac sex non-consensual cu gagici fără să pățească nimic... Sunt destul de sigur că nici măcar nu am suficiente degete la ambele mâini pentru a număra de câte ori am fost în interiorul unei fete fără permisiunea ei. La naiba, nu pot nici măcar să număr de câte ori am fost în Jess fără ca ea să mă vrea acolo. Cu toată sinceritatea, ăsta e unul dintre singurele motive pentru care m-am deranjat cu ea. Mi-a plăcut cât de mult mă ura. Doar că nu înțeleg de ce pot scăpa cu tot rahatul ăsta și nimeni nu face mare tam-tam despre asta. Arăt mai bine decât majoritatea tipilor care sunt mediatizați la nivel național. De asemenea, nu sunt un fătălău... ceea ce majoritatea dintre ei par să fie. De ce toți urâții și fătălăii au parte de toată mass-media?

Oare din cauză că ai mei au fost săraci?

Probabil că asta e. Am crescut ca un orfan fiindcă am avut părinți de rahat. Cei din presă știu că oamenii nu sunt interesați de povești ca a mea, pur și simplu pentru că nu am părinți privilegiați și bogați alături de mine, care să mă susțină.

Așa se pare. Am și eu o șansă la notorietate, iar părinții mei încă îmi strică totul.

Paul, nenorocitul meu de avocat, zice că e bine că presa n-a preluat cazul meu. Cică jurnaliștii se apucă de vorbit rahat, îl întorc pe toate părțile cum vor ei, iar judecătorul se simte obligat să dea o sentință mai dură. *Ca să dea un exemplu.* Are sens, cred, dar nu sunt sigur că Paul își dă seama ce

efect am asupra oamenilor. Sunt al naibii de carismatic. Presa m-ar adora. Şi apoi Sloan ar fi obligată să urmărească povestea pentru că ar fi pe toate canalele de ştiri de fiecare dată când ar deschide televizorul.

La naiba, am făcut-o din nou. Am lăsat să îmi intre în cap gânduri despre ea. Am încercat să-l ascult pe psihiatrul meu... şi să nu mă mai gândesc la ea. De fiecare dată când o fac, mă simt ca un boşorog obez, cu colesterolul ridicat la cer, care moare de atac de cord. Îmi duc mâna la inimă şi cad în genunchi.

Simt că mă sufoc, doar gândindu-mă la ce mi-a făcut.

Sloan a mea.

Eu sunt vinovat. Ar fi trebuit să ştiu să nu iubesc ceva atât de mult. Dar nu m-am putut abţine. Era ca şi cum ar fi fost făcută pentru mine. Era ca şi cum ar fi apărut pe acest pământ pentru a compensa tot rahatul pe care l-am îndurat în copilărie. Pentru o vreme, am crezut că ea era scuza pe care o prezintă Dumnezeu pentru mine. Ca şi cum ar fi împins-o direct din ceruri, spunând: „Poftim, Asa. Am creat această rază de lumină pentru a compensa tot întunericul aruncat asupra ta de către părinţii tăi. Ea este cadoul meu pentru tine, copile. Cu ea, durerea ta va dispărea".

Şi aşa a fost. Timp de mai bine de doi ani am avut partea mea de rai, ori de câte ori am vrut. Sloan era ca Eva înainte să o corupă nenorocitul de şarpe. Era dulce şi inocentă. Neatinsă. Micul meu înger coborât pe pământ.

Până la Luke.

Luke este Satana pentru Eva mea. Şarpele. O ispiteşte cu mărul lui, o bagă în păcat. O corupe.

Când mă gândesc la Sloan — la ceea ce se întâmplă în fiecare secundă din fiecare zi — o am în minte pe cea de dinainte de Luke. La Sloan pe care am iubit-o. La Sloan care se aprindea ca un pom de Crăciun ori de câte ori îi acordam cea mai mică atenţie. La Sloan care îmi făcea prăjitură cu nucă de cocos şi paste cu chiftele doar pentru că ştia că mă va face să zâmbesc. La Sloan care dormea în patul meu în fiecare noapte, aşteptând să vin să o trezesc şi să fac dragoste cu ea. La Sloan care îşi arăta dragostea pentru mine având grijă de casă, aşa cum fac femeile bune. Femeile care nu sunt curve. Îmi plăcea la nebunie s-o privesc cum face curat. Nu se plângea niciodată de porcii de invitaţi care nu ne respectau locuinţa. Făcea curat după ei, pentru că ştia cât de mult îmi place o casă îngrijită.

Mi-e dor de ea. Mi-e dor de cât de mult mă iubea. Mi-e dor de vremurile când era inocentă. Îngerul meu... îngerul meu... scuza venită de la însuşi Dumnezeu.

Dar acum... după ce s-a îndrăgostit de şarpele ăla nenorocit... o vreau moartă. De fapt, pe amândoi. Dacă dispare, nu trebuie să mă gândesc că nu mai e aceeaşi persoană de care m-am îndrăgostit. Dacă moare, nu mai trebuie să aud în minte gemetele pe care le scoate când i-o trage Luke. Dacă e moartă, pot să trec peste ura pe care o am faţă de această versiune *post-Luke* a lui Sloan care a pervertit toate părţile din ea pe care le-am iubit cândva.

M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă îl omor pe Luke. Odată ieşit el din peisaj, ea se poate transforma înapoi în Sloan, cea veche, despre care ştiu că este încă acolo? Uneori mă gândesc să-i dau o ultimă şansă. Poate că dacă l-aş ucide pe Luke mai întâi şi i-aş da timp să se readapteze la viaţa cu mine, aş putea învăţa să o iubesc aşa cum o iubeam înainte.

Este o iluzie. El a intrat în ea. Nu doar în corp, ci şi în minte. A făcut-o să creadă că e mai bun decât mine, că îi poate oferi mai mult. Nu sunt sigur că vreau s-o iert pentru că a fost atât de proastă.

Strălucirea ei a dispărut. A devenit o jucărie plictisitoare.

Mare păcat.

Nu va dura mult, totuşi. Am descoperit unde sunt. Acum trebuie să văd cum pot ajunge la ei.

Mă întind pe spate pe canapea şi închid ochii. Îmi strecor mâinile în boxeri, întrebându-mă când voi înceta să mă mai gândesc la Sloan doar ca să mă descarc. Chiar dacă o urăsc atât de mult, gândul la ea e singurul care mi-o scoală.

Mă gândesc la Sloan de dinainte de Luke. La prima noapte în care am sărutat-o pe aleea aceea. La faptul că buzele mele au fost primele care le-au atins pe ale ei. La cât de proaspătă şi inocentă era. Cât de fascinată era de mine. Cum mă privea de parcă nu se mai sătura. Ca şi cum aş fi fost Dumnezeu însuşi.

Mi-e dor de Sloan de care m-am îndrăgostit.

Tocmai când mi se scoală bine, cineva îmi bate la uşă.

— La naiba.

Gem şi îmi scot mâinile din pantaloni. E cel mai prost moment cu putinţă. Mă ridic în picioare, întrebându-mă dacă greutatea brăţării de la gleznă va înceta vreodată să mi se pară străină. Mai am puţin şi o iau razna. Abia aştept să-mi pun în aplicare planul genial.

Mă uit prin vizor şi apoi descui uşa, pentru a-l lăsa pe Anthony să intre. El ştie deja că nu trebuie să spună prea multe cu voce tare. Nu sunt prost, ştiu că nenorociţii ăia probabil mi-au pus microfoane în casă.

— Salut, omule, spun, apucând rucsacul de la el.

— Salut, răspunde el, aruncând o privire în jur ca un tembel paranoic. Am găsit prăjitura aia cu nucă de cocos pe care o căutai.

Prăjitura cu nucă de cocos este un cod pentru calculator. *Brutărie* este cuvântul folosit pentru Sloan.

Refuz să folosesc oricare dintre cele două computere care au mai rămas în casa mea. Când procurorul încearcă să construiască un caz împotriva cuiva, nu lasă pur și simplu calculatoarele în casă. Le confiscă. Faptul că ale mele sunt încă aici dovedește că ei vor să știe ce caut.

Doar ca să-i enervez, am petrecut o oră bună în fiecare zi folosind calculatorul pentru a căuta lucruri de genul: *Cum să-ți găsești mântuirea prin Isus Cristos.* Dau chiar și click pe podcasturi bisericești și le las să ruleze pentru ca ei să creadă că mă schimb în bine. La naiba, am mers atât de departe încât mi-am creat un cont de Pinterest. Așa este. *Asa Jackson are un cont pe Pinterest.* Am marcat rețete și citate motivaționale timp de trei ore la rând doar pentru a-i încurca.

Ce lume ridicolă!

Iau loc la masa din living și deschid rucsacul. Mi-a luat o lună să găsesc în sfârșit un tip despre care știu că nu mă va turna. Am prea multe informații despre el. Ar merge la închisoare pe viață dacă m-ar trăda. În plus, Anthony e destul de disperat după bani, încât probabil că ar fi de acord să-i și ucidă pe Sloan și pe Luke pentru o sumă mai mică decât cea pe care o dau pe laptop. Singura problemă cu Anthony este că i-a luat o grămadă de timp să ajungă în sfârșit să-i găsească. A identificat cumva un tip care i-a dat adresa lor. Nu am pus prea multe întrebări pentru că, cu cât știu mai puține despre metodele lui, cu atât mai bine. Dar sunt aproape sigur că

există un nenorocit corupt în departamentul lui Luke care a trădat pentru chiar mai puţini bani decât îmi cere Anthony.

Asta e chestia cu oamenii. Cu *toţii* vom face lucruri josnice pentru bani.

— Ai găsit brutăria? îl întreb.

El dă din cap. La naiba. A găsit afurisita de brutărie.

— M-am dus şi am verificat eu însumi, zice zâmbind. Ai avut dreptate. E drăguţă.

Ignor faptul că sunt pe cale să vărs pentru că îmi spune că a văzut-o pe Sloan şi mă concentrez pe aluzia lui faptul că e sexy. *Cine se crede nenorocitul ăsta?*

— Ce e atât de special la brutăria asta? întreabă el, lăsându-se pe spate în scaun.

Vrea să ştie de ce am dat zece mii de dolari pentru un computer şi pentru adresa ei. I-am mai promis şi alte cinci mii dacă reuşeşte să facă rost de nişte imagini ale camerelor de supraveghere, care să dovedească faptul că ea chiar locuieşte la adresa respectivă.

— Brutăria aia e unică, îi spun în timp ce scot laptopul din geantă.

Anthony a scris toate instrucţiunile pentru a accesa internetul şi imaginile camerelor de supraveghere. În geantă se află un modem Wi-Fi înregistrat pe numele lui, astfel încât să nu pot fi urmărit în niciun fel.

— Ai luat şi nişte brioşe de la brutărie? îl întreb. *Brioşe* este un cod pentru imagini de pe camerele de supraveghere.

Parcă am fi doi fătălăi cu toată această discuţie despre produse de patiserie, motiv pentru care schimb codurile de fiecare dată când vine la mine. Săptămâna trecută a fost vorba de emisiuni TV. El zâmbeşte din nou.

— Da, sunt în geantă, spune el, scoţând mai multe foi de hârtie din rucsac. Desfăşoară una şi arată spre o adresa de e-mail şi o parolă, anunţându-mă că acolo pot găsi toate înregistrările.

Inima îmi bate cu putere şi încerc să mă calmez, dar simt că sunt în pragul unui infarct.

Vreau ca Anthony să plece, ca să pot să descarc imaginile. Trebuie să o văd. Au trecut trei luni... Trebuie să o văd.

Mă ridic în picioare şi merg pe hol să iau banii pe care i-i datorez. Îi arunc pe masă şi îi arăt uşa, anunţându-l că nu mai am nevoie de el astăzi. Îşi strecoară plicul în buzunarul de la spate.

— Mai ai nevoie de ceva? Pot să mă întorc mâine.

Clatin din cap.

— Nu. Te anunţ când rămân fără prăjituri.

Zâmbeşte şi se îndreaptă spre ieşire.

Configurez Wi-Fi-ul şi mă conectez la cont. Împreună cu e-mailul apare un mesaj care face legătura cu Dropbox. Mesajul este de la Anthony.

Am înregistrat ieri aproximativ opt ore de filmare, dar am redus-o la secvenţele în care apar cei doi. Am obţinut câteva minute în care tipul pleacă şi se întoarce. La jumătatea filmării, o vei vedea pe ea cum duce gunoiul. La final, sunt amândoi. O să înregistrez mai multe săptămâna asta. Dacă vrei, putem să le punem pe un flux live pe care îl poţi accesa de pe acest computer. Durează două secunde. Doar anunţă-mă.

Îi trimit un e-mail înainte de a descărca filmarea.

Bineînțeles că vreau să văd live. De ce naiba îmi spui asta abia acum?

Apăs pe „trimite" și apoi pe „download". Durează aproape cinci minute nenorocite pentru a descărca videoclipul din Dropbox. După ce e gata, mă ridic și încui ușa din față. Nu vreau nicio întrerupere.

De asemenea, îmi pregătesc ceva de băut pentru că am gura uscată. Îmi vine să vomit, doar gândindu-mă că o văd pentru prima dată în trei luni.

Mă așez din nou la masă și apăs „play". Videoclipul are o durată de treisprezece minute. Trei minute sunt în care Anthony își focalizează camera pe ușa din față a apartamentului lor. Unghiul este înalt, ca și cum ar filma de la etajul doi al complexului de apartamente.

Știam că oriunde s-ar fi mutat, Luke ar fi fost foarte bănuitor și precaut. Probabil că a angajat personal pe cineva care să se asigure că nimeni nu-i supraveghează apartamentul cât timp el nu e acolo. L-am pus pe Anthony să închirieze un apartament gol din complex, cu vedere spre ușa lor din față, doar ca să poată filma bine fără să fie expus într-o mașină parcată.

La trei minute și treizeci și unu de secunde, ușa de la intrare în apartamentul lor se deschide. Luke iese afară, uitându-se în stânga, apoi în dreapta. Îmi place că e bănuitor și că, de fiecare dată când deschide ușa, se gândește la mine. Se întreabă dacă nu cumva sunt acolo, gata să mă răzbun.

Filmarea se întrerupe și apoi revine.

Atunci o văd. Ușa din față începe să se deschidă.

Îi zăresc brațul în timp ce aruncă un sac de gunoi pe jos, lângă ușa de la intrare. Abia îi văd părul în timp ce trântește

din nou ușa. Părea că încearcă să se ascundă. Ca și cum se temea că este urmărită. Îi e frică singură.

Nenorocitul de *Luke* o lasă acolo probabil timp de câteva ore pe zi. Nu-mi pasă dacă el trebuie să muncească pentru a-şi plăti facturile. Dacă aş fi fost eu cu Sloan, aş fi găsit o cale să o protejez. Dacă aş şti că o amenință cineva n-aş scăpa-o din ochi.

Ăsta e primul meu indiciu că nu o iubeşte aşa ca mine. Aşa cum am *făcut-o* eu.

Nu o mai iubesc. Sau o mai iubesc?

La naiba.

Am derulat clipul de nu mai puţin de douăzeci de ori, urmărind braţul ei în timp ce aruncă gunoiul. Îi privesc părul legănându-se pe umăr când trântește ușa.

La naiba. Aşa e. Încă o iubesc.

O iubesc şi mă omoară faptul că e singură în acel apartament, prea speriată ca să deschidă de tot uşa. Nenorocitul ăla o lasă pe Sloan a mea singură şi speriată, în timp ce eu sunt închis în casa asta de rahat şi nu pot ajunge la ea, din cauza lui.

— Te văd, iubito, șoptesc către ecranul computerului. Nu-ţi fie frică.

După alte câteva reluări, în cele din urmă las videoclipul să continue. Acesta sare la un moment aflat la câteva ore mai târziu. Maşina lui Luke opreşte în faţa complexului. Se dă jos şi deschide portbagajul. Începe să scoată cumpărăturile.

Ce drăguț. Nenorocitul face aprovizionare pentru mica lui familie falsă.

Merge la uşă şi foloseşte cheia pentru a o descuia. Încearcă să o împingă, dar este încă blocată din interior.

Isteață fată. Să nu ai niciodată încredere într-o singură încuietoare.

Sloan deschide ușa pentru a-l lăsa să intre. Luke dispare înăuntru în timp ce ea merge — nu, *practic sare* — spre mașină. Zâmbește. Se întinde în portbagaj pentru a lua niște cumpărături când Luke se întoarce, ridicând mâinile. Se pare că îi spune să se oprească, că va lua el totul. Arată cu degetul spre ea, spre burta ei, și spune ceva care o face să râdă. Ea își apasă mâinile pe burtă și atunci observ.

Văd clar, la naiba. Opresc filmul.

Mă uit la mâinile ei, apăsate pe burtă. La zâmbetul de pe fața ei în timp ce-și privește mâinile. Abia se observă sub bluză. Abia.

— Nenorocitule.

Paralizez. Socotesc zilele, lunile, încercând să dau un sens acestei situații.

— Nenorocitule.

Nu știu prea multe despre sarcină. Singura dată când am lăsat însărcinată o fată, am forțat-o să facă avort pentru că nu era Sloan. Dar un lucru știu sigur... e nevoie de cel puțin câteva luni pentru ca o femeie să înceapă să arate că e gravidă.

Cu câteva luni în urmă... eram *eu* cel care intra în ea. *Eu* eram cel care făcea dragoste cu ea noaptea.

Luke a avut-o o *dată* în acest timp.

Am avut-o zilnic.

— Nenorocitul, spun din nou, zâmbind.

Nu mă pot abține. Toată fața îmi crapă într-un zâmbet imens. Mă ridic de pe scaun și simt nevoia să iau un moment de pauză pentru a respira. Să-mi recapăt echilibrul. Pentru prima dată în viața mea, simt că aș putea să leșin.

— Sfinte Sisoe, zic, uitându-mă la Sloan a mea. Voi fi tată.

Mă așez din nou și îmi trec mâinile prin păr. Mă uit la ecran atât de mult timp, încât mi se împăienjenește privirea.

Plâng?

Mă șterg la ochi și, într-adevăr, simt lacrimi pe mâini.

Nu mă pot opri din zâmbit. Fac zoom pe burta ei și apoi ridic mâna spre ecran. Îmi așez degetele peste mâinile ei.

„Tati te iubește, îi șoptesc copilului nostru. Tati vine după tine."

Sper că va fi deștept ca mine. Nu sunt sigur dacă am moștenit inteligența de la mama sau de la tata, pentru că, dacă mă întrebați pe mine, amândoi erau niște ignoranți care au reușit cumva să facă un singur lucru bine în toți anii lor pe acest pământ: să mă conceapă pe mine.

Nu mi-am cunoscut bunicii, dar uneori îmi place să-mi imaginez că bunicul meu patern, *odihnească-se în pace*, semăna mult cu mine. Se spune că lucrurile sar peste o generație, așa că probabil semăn mult cu el. Probabil că mă comport la fel ca el. Și, ca și mine, probabil că e dezamăgit ca naiba că fiul său — *tatăl* meu — s-a dovedit a fi un nenorocit.

Cu toate acestea, mai mult ca sigur se mândrește cu mine și probabil că este unul dintre puținii oameni, vii sau morți, care apreciază ce *geniu* sunt.

Permiteți-mi să vă explic.

Monitoare de gleznă. Sunt imposibil de învins. Dacă le tai, ești prins imediat. Senzorii cu fibră optică din interiorul lor vor trimite un semnal imediat ce se umblă la ele, iar poliția va apărea la ușa ta în câteva secunde.

Nu poți lăsa pur și simplu bateria să se descarce, fiindcă va fi anunțată poliția. Nu ai cum să le scoți, deoarece picioarele

nu se îndoaie aşa cum o fac încheieturile mâinilor, iar Dumnezeu nu a luat în considerare monitoarele de gleznă atunci când a proiectat scheletul uman, *nenorocitul de egoist.* Nu poţi părăsi perimetrul în care eşti ţintuit, fiindcă poliţia află imediat. La naiba, nu poţi nici măcar să te îmbeţi. Majoritatea monitoarelor de gleznă sunt prevăzute cu senzori care testează periodic nivelul de alcool din piele. Nu că aş fi supărat de asta. Niciodată nu am fost unul care să aibă nevoie de alcool. Îmi place, dar mă pot lipsi de el. Cu excepţia cazului în care nu eşti un tocilar mai deştept decât tocilarii care au inventat nenorocitul de monitor de gleznă, nu există absolut nicio modalitate de a le păcăli fără ca poliţia să intervină imediat.

Ceea ce e nasol, pentru că, ştiindu-l pe Luke, a aranjat totul astfel încât să fie notificat de îndată ce monitorul meu indică faptul că am plecat de acasă sau că a fost manipulat în vreun fel. Nu am cum să ajung de aici până la ei fără să fiu depistat din timp. Şi da, aş putea să trimit pe cineva la ei acasă şi să facă treaba în locul meu, dar de ce să ratez toată distracţia? De ce să renunţ la plăcerea de a vedea cum se opreşte un glonţ în inima lui Luke, în timp ce stau în faţa lui, mirosind praful de puşcă? Ce sens are totul dacă Sloan nu realizează ce alegere jalnică a făcut, dacă nu sunt eu cel care îi gustă lacrimile când mă imploră să am milă de ea?

E bine că mă pricep la planificare. Pregătesc totul. Analizez toate scenariile posibile şi găsesc soluţii pentru a le evita înainte ca evenimentele să aibă loc. Pentru că sunt un geniu nenorocit. La *fel ca bunicul.*

Îmi amintesc că, atunci când eram copil, a fost un moment în care am crezut că voi muri. Mă furişasem în dormitorul mamei mele şi îi furasem nişte pastile. La naiba, eram atât

de mic încât nici măcar nu ştiam să citesc. Habar n-aveam ce luam, ştiam doar că vreau să simt ce simţea ea. Eram însă curios ce sentiment iubea mai mult decât pe propriul copil.

M-am trezit la câteva ore după ce le luasem, iar gleznele îmi deveniseră ca nişte nenorocite de mingi de baseball. Ambele picioare erau umflate. Atunci am crezut că era din cauză că eram pe moarte şi că tot sângele mi se se adunase în picioare. Dar acum ştiu că era din cauza medicamentelor. Antidepresivele, analgezicele, substanţele blocante ale canalelor de calciu. Toate acestea provoacă edeme severe, exact chestiunea cu care mă confruntam şi eu când eram copil. Doar că nu mi-am dat seama atunci.

Fătălăul de Paul mi-a spus că există o șansă să fiu arestat la domiciliu în așteptarea procesului. Majoritatea inculpaților în situaţia mea ar fi primit un fel de cauțiune pentru a se putea plimba liberi, dar, având în vedere cazierul meu, era aproape sigur că voi fi închis în casă până la pronunțarea unui verdict la proces. Acesta este unul dintre puținele lucruri pentru care îi sunt recunoscător fătălăului de Paul. Pentru că m-a avertizat. Mi-a dat o săptămână bună să obțin şi să consum cât mai multe pastile pentru a garanta câțiva centimetri în plus pe fiecare gleznă. Nu a fost greu de făcut, din moment ce eram deja în spital, din cauza celor doi nenorociți care au crezut că ar fi o idee bună să mă împuşte. Nenorociţii. De când mi s-a atașat dispozitivul de monitorizare, a trebuit să ţin pasul cu medicamentele doar pentru ca să mă prezint bine la vizitele ofiţerului de probaţiune. Nenorocitul nu s-a întrebat de ce gleznele şi genunchii mei sunt de mărimea unor trunchiuri de copac. Îl cheamă Stewart.

Cine naiba se mai numește Stewart?

Crede că așa sunt eu, că am „oase mari". Mă bucur de prostia lui cu fiecare vizită. De asemenea, îmi cam place tipul, pentru că îi pare rău pentru mine. Crede că sunt un tânăr de treabă pentru că râd la glumele lui penibile și îi vorbesc despre Isus. Stewart îl *iubește* pe Isus. L-am pus pe Anthony să-mi aducă chiar și un crucifix. Înainte de vizita lui Stewart din această dimineață, l-am agățat pe peretele din living, deasupra televizorului cu ecran plat unde mă uit ore întregi la filme porno. Ironic, nu? Când l-a văzut pe Isus pe cruce, m-a întrebat despre asta. I-am spus că a aparținut bunicului meu, care a fost predicator baptist și că, atunci când îl văd, știu că el mă privește de sus.

Este o minciună, bineînțeles. Mă îndoiesc că bunicul meu a pus vreodată piciorul într-o biserică. Și dacă chiar avea un crucifix, probabil că îl folosea ca să bată oamenii cu el.

Totuși, lui Stewart i-a plăcut. A spus că are unul aproape identic, dar nu la fel de mare. De asemenea, mi-a verificat monitorul de gleznă și mi-a zis că totul arată bine și că ne vom vedea din nou peste o săptămână. I-am dat o felie de prăjitură cu nucă de cocos înainte de a pleca.

Acum stau aici, uitându-mă la flaconul de hidroclorotiazidă din mâinile mele. Trebuie să fiu atent, pentru că dacă iau prea mult, s-ar putea să-mi scadă tensiunea arterială ca dracu. Dar trebuie să iau suficient cât să scap de umflături, ca să pot apoi să-mi scot monitorul să îl strecor pe încheietura lui Anthony.

Aici intervine geniul meu. Dacă o persoană ar putea să scoată un dispozitiv de monitorizare a gleznei fără a modifica fibra optică, șansele ca acesta să detecteze acest lucru sunt minime sau chiar inexistente. Monitoarele de gleznă sunt

verificate periodic pe parcursul zilei. Așa că schimbarea de la piciorul meu la încheietura lui Anthony va trece complet neobservată, atâta timp cât echipamentul nu este falsificat. Au crezut că monitoarele de gleznă sunt infailibile pentru că nu alunecă de la gleznele oamenilor de inteligență medie.

De geniile ca mine ar fi trebuit să se preocupe mai mult. Acum trebuie doar să pot avea suficientă încredere în Anthony că nu va bea alcool și nu va ieși din casă. Apoi îmi voi pune din nou dispozitivul de monitorizare la gleznă și va părea că nu am ieșit din casă. Între timp, încă mai am de făcut planuri. Deschid flaconul și scot patru pastile. Pornesc laptopul și încep să caut ginecologi, cărora le dau telefoane timp de două ore la rând. Până când îmi dau seama în sfârșit care este cel la care merge Sloan, am făcut deja pipi de patru ori. Monitorul de gleznă începe să se simtă slăbit. Mă gândeam că asta va dura câteva zile, dar cred că se poate întâmpla de fapt cât de curând. Mâine-dimineață.

Persoana care răspunde la telefon mă pune în așteptare în timp ce caută în dosar ceea ce presupun că este un acord de confidențialitate.

— Domnule? întreabă ea, ca să vadă dacă mai sunt la telefon.

— Aici, îi spun.

— Cum ați spus că vă numiți?

— Luke, îi spun. Eu sunt tatăl.

Ha! Râd în sinea mea gândindu-mă la toate glumele despre Războiul Stelelor pe care le-a îndurat bietul nenorocit în copilărie.

— Puteți confirma adresa și data nașterii? întreabă ea.

Pot. Pentru că le cunosc. Pentru că sunt un *geniu.* Odată confirmată „identitatea” mea, ea spune:

— Şi ce doriţi să ştiţi?

— Data preconizată a naşterii. Fac un filmuleţ pentru familia noastră şi nu vreau să o întreb pe Sloan, fiindcă se va supăra că am uitat. Aşa că sper că puteţi să-mi transmiteţi informaţia asta ca să mă scăpaţi de o belea.

Femeia râde. Îi place că sunt un bărbat atât de iubitor şi *de grijuliu, încântat de naşterea copilului meu.*

— Se pare că a fost conceput în martie. Data naşterii va fi... în ziua de Crăciun! Nu ştiu cum ai putut uita asta, omule, spune ea râzând.

Şi eu râd.

— Aşa este. Chiar de Crăciun. Micul nostru miracol. Mulţumesc că aţi verificat.

— Nicio problemă!

Închid telefonul şi mă uit la un calendar. Sloan încă locuia cu mine în martie.

Dar şi Luke a fost prin preajmă în perioada aceea. *Foarte mult.*

Nu sunt sigur când a început spălarea creierului sau când i s-a oferit. Întregul meu corp înţepeneşte la acest gând. Nu-mi vine să cred că i-a tras-o. *Lui Sloan a mea.*

Nu-mi vine să cred că l-a *lăsat.* Habar n-am dacă măcar au folosit prezervativ. Mă ridic în picioare, plin de furie. Ridic scaunul pe care tocmai stăteam şi îl arunc în cealaltă parte a camerei, văzându-l cum se izbeşte de uşă. Fug şi iau crucifixul de pe perete. Îl lovesc de televizor şi sparg ecranul.

E o senzaţie plăcută. Sloan a fost cu mine când am cumpărat televizorul ăla. Mă uit după altceva să sparg. O oglindă. Alerg spre ea şi trântesc crucifixul de trei ori până când toată sticla se răspândeşte pe podea.

Îmi iau crucifixul pe hol şi mă duc la baie. Mă privesc în oglindă, întrebându-mă dacă acel copil din ea este al meu. Doar ideea că e posibil ca el să arate cândva ca Luke mă face să urlu.

Dau cu crucifixul în oglindă şi o lovesc de mai multe ori.

Curvă nenorocită.

Urc la etaj şi fac acelaşi lucru cu oglinda de acolo.

Nici măcar nu vreau copilul ăsta nenorocit. E în ea din martie şi nu se ştie de câte ori a fost Luke pe acolo de atunci. Chiar dacă *e* copilul meu, el l-a *murdărit* deja.

Când Sloan îmi va creşte copilul în ea, Luke nu va mai fi prin preajmă ca să-l mai murdărească.

Mă plimb prin fiecare cameră, găsind mai multe lucruri pe care le poate distruge micul meu Isus pe cruce. Lămpile? Da. Vase? Zdrobite. Isus răstignitul e în plină acţiune.

Curvă nenorocită. Copil nenorocit. Nenorocitul de *Luke.*

Toate lucrurile frumoase pe care le-am avut în viaţa mea au fost distruse de acest om. Imperiul meu. Iubirea vieţii mele. Potenţialul meu copil. Tot ce a însemnat vreodată ceva pentru mine a devenit lipsit de orice valoare din cauza lui,

Când mă întorc în bucătărie, deschid flaconul şi mai înghit o pastilă. Cu cât mai repede reuşesc să scot acest monitor de gleznă, cu atât mai curând pot distruge ceea ce corupe el încet-încet.

Voi fi tată când voi fi pregătit pentru asta şi voi fi părintele unui copil care nu va avea de-a face cu mizeria asta de situaţie.

Ceea ce creşte acum în Sloan nu e făcut din dragoste. Chiar dacă e al meu, nu a fost conceput în mod imaculat. A permis unui alt bărbat să o corupă în timp ce eu făceam dragoste cu ea noaptea. Dacă aş fi ştiut asta, scula mea nu ar fi fost

niciodată în ea. I-aş fi pus capăt vieţii înainte ca ea să ia toate deciziile stupide pe care le-a luat. Acum trebuie doar să opresc asta. Mă uit la laptop. Pe ecran zăboveşte imaginea în care şi-a pus mâinile pe burtă, iar ea zâmbeşte acestei abominaţii. Trag un scaun şi mă aşez să-mi schimb screensaver-ul. Găsesc o poză cu Sloan de pe vremea când era dulce. Mă uit la ea, întrebându-mă cum a lăsat să se întâmple asta. Cum de mai are îndrăzneala să zâmbească atâta timp cât nici măcar nu ştie al cui este copilul care creşte în ea?

— Curvă nenorocită.

Mă uit în jos la crucifixul din mână.

— Isuse, vrei să mergi cu mine mâine într-o mică excursie cu maşina? Cunosc o fată care trebuie să se pocăiască.

CINCIZECI ŞI TREI

SLOAN

În ultimele două săptămâni, am gătit și fotografiat 27 de feluri de mâncare. Poate că încerc să nu mă gândesc la faptul că nu pot părăsi apartamentul, dar trebuie să recunosc că această idee de carte de bucate a pus complet stăpânire pe mintea mea.

Asta când nu mă gândesc la sarcină, desigur.

Nu ştiu ce m-aş face fără Luke. O parte din mine crede că e prea bun ca să fie adevărat. Că bărbaţii ca el nu există în realitate şi că totul este un fel de iluzie. Trăiesc cu teama constantă că el a ajuns în viaţa mea doar pentru ca eu să trebuiască mai târziu să îndur durerea de a-l vedea dispărând. Urăsc aceste gânduri şi încerc să le alung, dar le am. În mod constant. Mă tem că-l voi pierde mai mult decât mă tem de moarte.

Dar în fiecare după-amiază, când Luke vine acasă, mă ia în braţe şi mă întreabă cum „ne descurcăm", simt că afirmă că acest copil este al lui. Nu contează cine este responsabil biologic pentru concepţie, Luke îl iubeşte pur şi simplu pentru că este în mine. Asta este suficient pentru el. Şi, cumva, mă face

să cred că trebuie să fie de ajuns și pentru mine. Când mă aflu în prezența lui Luke, am un sentiment de stimă de sine. Dar conștientizez și toate lucrurile pe care mi le-a luat Asa.

Nu știu dacă sunt la fel de bun la iertat cum pare să fie Luke. El nu m-a făcut să mă simt rușinată, nici măcar o secundă. Și continuă să-mi spună cât de norocos este el, deși știu că lucrurile sunt pe dos. Mereu îmi alungă gândurile atunci când încep să mă îngrijorez că Asa va afla despre sarcină sau când îmi fac griji în legătură cu procesul care se apropie. Dar când el nu este aici, ca acum, singurul lucru care îmi poate da o altă ocupație în afara grijilor este această carte de bucate.

Fac lasagna în seara asta. Nu mă limitez la un anumit tip de mâncare. Voi include toate alimentele care îmi plac. Am inclus chiar și unele dintre preferatele lui Asa, cum ar fi afurisita lui de prăjitură cu nucă de cocos. Simt o oarecare satisfacție la gândul că rețetele lui preferate sunt într-o carte de bucate care contravine la tot ce este el ca persoană. E ca un fel de răzbunare. Pentru fiecare doi dolari pe care îi face această carte de bucate, unul va ajuta femeile care au suferit de pe urma unor bărbați ca Asa. Așa că da, includ prăjitura lui stupidă de cocos și pastele cu chiftele și chiar și shake-ul lui cretin de proteine, pe care mă trezea la orice oră din noapte ca să i-l fac. Oricât de mult urăsc toate momentele în care mi-a cerut să gătesc pentru el, acum știu că va ieși și ceva bun din asta. Această carte de bucate este ca un deget mijlociu ridicat pentru Asa Jackson.

E o idee bună. Cred că o să pun o mănușă mică pe toate paginile. Un emoji drăguț cu degetul mijlociu ridicat.

Când termin de așezat foile de lasagna și sosul, ridic tava pentru a mai face o poză. Fac câteva, după care o pun în cuptor.

— Ce miroase atât de bine?

Mă prind de blat la auzul vocii lui. Chiar în spatele meu.

Nu.

Nu, nu, nu.

Nu este posibil. Uşa este încă încuiată. Toate ferestrele sunt închise din interior.

Visez, visez, visez, visez, visez.

Simt cum mă cufund încet pe podeaua bucătăriei, în timp ce corpul începe să mă lase. Intru în şoc. Simt asta, simt, *nu, nu, nu, nu.*

Sunt pe podea. Îmi trec mâinile prin păr şi îmi frec tâmplele. Îmi tremură palmele. Încerc să acopăr sunetul vocii lui. Dacă nu o aud, înseamnă că nu e acolo. El nu e acolo. *Nu este.*

— Isuse, Sloan, se aude vocea, mai aproape de data asta. Credeam că vei fi un pic mai încântată să mă revezi.

Îmi strâng ochii, dar îl aud cum se ridică pe blat, lângă mine. Deschid ochii şi îi văd picioarele legănându-se aproape de podea. Nu are niciun monitor de gleznă. Vrea ca eu să văd asta. Ştiu cum îi funcţionează mintea nebună.

Cum se poate aşa ceva?

Unde este telefonul?

Mă simt rău. Mă silesc să respir ca să nu leşin de frică.

— Lasagna, nu-i aşa? zice el aruncând ceva pe blat. Niciodată nu mi-a plăcut lasagna ta. Pui prea mult sos de roşii.

Acum plâng. Mă îndepărtez de el, nereuşind să găsesc puterea de a mă ridica în picioare. Continui să mă târăsc, ştiind că nu voi ajunge nicăieri, dar sperând că voi reuşi cumva.

— Unde te duci, iubito? întreabă el.

Încerc să mă smulg de pe podea, dar deîndată ce mă ridic pe jumătate, el sare de pe blat şi mă ia în braţe pe la spate.

— Hai să stăm puţin de vorbă, spune el, ridicându-mă fără efort.

Strig de frică, dar îmi pune imediat o mână pe gură.

— O să fie nevoie să faci linişte în timp ce discutăm, spune el, purtându-mă prin sufragerie şi ducându-mă în dormitor.

Încă nu m-am uitat la el.

Nu o voi face.

Refuz să-l privesc.

Luke. Te rog, Luke. Vino acasă, vino acasă, vino acasă, vino acasă.

Asa mă aruncă pe pat şi încep imediat să mă târăsc departe de el, dar mă prinde de gleznă și mă trage înapoi. Mă trezesc pe burtă.

Încerc să îi dau mâna jos. Mă agăţ de o pătură, de o pernă, de tot ce pot atinge, dar nu prea reușesc să mă apăr de el. În ceea ce pare a fi o mişcare filmată cu încetinitorul, mă răstoarnă pe spate şi îmi apasă mâinile cu genunchii, în timp ce mă încalecă. Se așază deasupra mea, punându-mi presiune pe burtă, şi atunci îmi dau seama că ştie. Nu mai pot ascunde că sunt însărcinată.

De aceea se află aici.

Îi simt degetele apăsându-mi pleoapele, forțându-le să se deschidă. Când îi văd faţa, zâmbește.

— Bună, frumoaso, spune el. Este nepoliticos să nu stabilești contactul vizual cu cineva care încearcă să aibă o conversație serioasă cu tine.

E nebun de legat. Şi nu pot face nimic ca să mă protejez.

Nu pot face nimic pentru a-mi proteja copilul.

În ciuda faptului că m-a ţintuit de pat şi sunt complet în voia lui, încă mai am gânduri lucide care îmi trec prin cap.

Chiar acum, în această secundă, mă întreb cum de viaţa mea poate însemna atât de mult pentru mine. Cum de gândul morţii mă umple de atâta teamă, când cu doar câteva luni în urmă, sincer, nu mi-ar fi păsat. Obişnuiam să mă rog ca Asa să mă omoare şi să mă scutească de durerea pe care o resimţeam zi de zi. Asta era însă atunci când credeam că nu am pentru ce să trăiesc.

Acum am pentru ce să trăiesc. Totul.

Lacrimile mi se scurg din ochi şi îmi udă părul. Se uită la ele cum alunecă pe obrajii mei şi apoi se apleacă, apropiindu-şi faţa de a mea. Îşi mută gura la tâmpla mea şi simt cum îmi soarbe lacrimile. Când se retrage, nu mai zâmbeşte.

— Credeam că vor avea alt gust, șoptește el.

Am început să plâng. Pulsul meu a devenit atât de rapid, încât acum este o bătaie constantă. Sau poate că s-a oprit cu totul. Închid din nou ochii.

— Termină cu asta, Asa, șoptesc. Te rog.

O parte din presiunea de pe vintrea mea scade, ca şi cum s-ar fi repoziţionat. Apoi îl simt cum îmi ridică tricoul și îmi apasă o mână pe burtă.

— Felicitări, spune el. Este al meu?

Îmi ţin ochii închişi şi refuz să-i răspund. Își plimbă mâna pe pielea mea timp de câteva secunde. Îl simt cum se apropie din nou de urechea mea.

— Te întrebi cum *naiba* am ajuns în apartamentul tău?

Am fost curioasă, dar acum sunt preocupată cum să fac să-l scot de aici.

— Îţi aminteşti azi-dimineaţă când bunul tău prieten, Luke, l-a lăsat pe omul de la întreţinere să intre să schimbe filtrul de la aerul condiţionat?

Tipul de la întreţinere? Ce? Nu, nu e posibil. Luke i-a cerut actele. I-a verificat identitatea cu managerul. Îi cunoaştem pe toţi cei care lucrează pe această proprietate, iar acel om munceşte aici de peste doi ani.

— Mi-a făcut o mică favoare şi a descuiat fereastra în timp ce Luke era cu spatele. Ştii cât mi-a cerut? Două mii de dolari. Nu am pus întrebări. Ştia că eşti aici, ştia că eşti însărcinată şi ştia că am plănuit ceva groaznic, pentru că altfel de ce i-aş fi plătit atâţia bani ca să deschidă o fereastră? Nu i-a *păsat*, Sloan. Două mii era tot ce avea nevoie şi apoi a plecat, fără să pună întrebări.

Mi-e rău.

Rău.

Oamenii sunt răi.

Dacă tipul acela ar fi ştiut de ce este capabil Asa, nu ar fi făcut asta niciodată. Nu ar fi deschis fereastra. Probabil a crezut că vrea să fure un televizor.

Sunt şi mai amărâtă acum, dezamăgită, că oamenii nu mai au o minimă morală.

— Amicul tău care face de pază în faţă nici măcar nu m-a văzut, pentru că, din păcate, Luke nu crede că meriţi să fii supravegheată din toate direcţiile. Chiar crede că sunt atât de prost încât să intru pe uşa din faţă?

Cu cât vorbeşte mai mult, cu atât aud mai puţin. Cumva, frica mă amorţeşte. Nu-mi mai simt corpul. Nu-l mai simt pe Asa deasupra mea. Nu-mi mai aud vocea când spun „nu" iar şi iar.

Încet-încet nu mai simt nimic, fie şi numai fiindcă vreau să mă protejez.

CINCIZECI ȘI PATRU

ASA

— S-a simțit diferit.

Încă gâfâi, recuperându-mă după acel moment neplanificat dintre noi. Mă prăbușesc peste ea.

Era mai bine atunci când știam că sunt singurul care a intrat vreodată în ea. Când mă gândesc că Luke a avut și el parte de așa ceva, îmi vine să-i pun mâinile în jurul gâtului și să storc ambele vieți din ea. Probabil că aș fi făcut-o dacă s-ar fi împotrivit, dar nu a fost cazul. Îi este dor de mine. Orice altă femeie din lume ar fi făcut tot ce ar fi putut ca să se lupte cu mine, dar nu și Sloan. Știe că ăsta e locul ei. Sub mine.

Mă întind lângă ea și mă sprijin pe un cot. Are încă ochii închiși.

Urăsc faptul că e la fel de frumoasă ca atunci când era inocentă. Același păr negru și strălucitor, suficient de lung încât să-i acopere sânii. Aceleași buze dulci și moi care îmi aparțineau doar mie și corpului meu. Îmi târăsc degetul pe burta ei, peste umflătura mică. Am oftat când m-am uitat în jos la ea. Mi-e al naibii de dor de ea. O urăsc atât de mult, dar îmi lipsește.

— Uită-te la mine, Sloan.

O face, încet. Își deschide ochii plini de lacrimi și își înclină capul doar cât să mă privească în ochi.

— Mi-e dor de tine, iubito.

Îmi trec mâna peste burta ei, în timp ce îi vorbesc. Încerc să par dulce. Poate că dacă își amintește cât de bine ne era împreună, putem reveni cumva la asta.

— Știi cât de pustie a devenit casa noastră, Sloan? *Urăsc* asta.

Închide din nou ochii. Apăs un sărut moale pe buzele ei.

— Credeam că am trecut peste relație cu tine, spun, gândindu-mă la ziua de ieri, la episodul furios în care l-am implicat și pe Isus pe cruce. Te-am urât, Sloan. Dar nu-mi place s-o fac, iubito.

Ea inspiră prelung, iar gura mea este atât de aproape de a ei, încât îmi fură o parte din aer. Îi dau mai mult. O sărut, umplându-i gura cu limba mea. Ea refuză să răspundă la fel.

— Sloan, șoptesc, mișcându-mi buzele peste ale ei. Iubito, vreau să mă săruți și tu. Vreau să știu dacă mai însemn ceva pentru tine.

Rămân răbdător, atingând-o, privind-o. În cele din urmă, deschide ochii.

Și atunci își amintește. Își ridică fruntea, despărțindu-și buzele pentru mine. Își amintește cât de mult am făcut pentru ea. Își amintește cât de mult am iubit-o. Cât de *mult* am iubit-o. Când limba ei alunecă pe a mea, îmi vine să plâng.

— Iubito, mi-ai lipsit atât de mult, îi spun.

Dar apoi tac, pentru că mă sărută așa cum mă săruta înainte de a fi coruptă. Așa cum m-a sărutat în prima seară pe alee, când buzele mele au fost primele care au simțit gustul ei.

Acum se mişcă, îşi ridică braţele, îşi freacă mâinile de gâtul meu. Aveam atâta nevoie de asta. A meritat riscul de a îndepărta monitorul. *Atât de mult* a meritat. Ştiu că am venit aici cu alte intenţii, dar asta pentru că eram furios. Luke mă face să simt atât de multă ură, încât m-a făcut să confund ceea ce simt pentru el cu ceea ce simt pentru Sloan. M-a făcut să cred că e rea...

Este o victimă.

Este pur şi simplu victima lui Luke şi avea nevoie de mine să-i reamintesc cât de diferit se simte când o țin eu în braţe. Avea nevoie să fiu înăuntrul ei pentru a-și da seama că a fost spălată pe creier ca să mă uite. Dar ea îşi aminteşte acum.

— Asa, șoptește ea, pronunţându-mi numele cu dorință. Asa, îmi pare rău.

Mă retrag, şocat că pot spune ceva deşi am nevoie de ea atât de mult încât nici măcar nu pot respira.

— E în regulă, spun, îndepărtându-i părul de pe faţă. E în regulă. O să trecem peste asta. El te-a făcut să mă urăşti şi, pentru o clipă, m-a făcut şi pe mine să simt acelaşi lucru. Dar noi nu suntem aşa, Sloan. Tu nu mă urăşti.

Ea clătină din cap.

— Nu, Asa. Nu te urăsc.

Îi pot vedea în ochi regretul. Îl simt în cuvintele ei și în lacrimile care încă îi curg pe obraji. Îşi forţează un zâmbet, dar îi este greu, pentru că totul este atât de intens. Să mă reîntâlnesc cu ea în felul acesta, să simt cât de mult îmi lipseşte... Este cel mai puternic sentiment pe care l-am avut vreodată. Aproape că reuşeşte să compenseze suferinţele din ultimele luni.

Acesta este raiul. *Acestea* sunt scuzele lui Dumnezeu.

— Te iert, şoptesc.

Nu sunt sigur dacă o iert pe Sloan sau dacă îl iert pe Dumnezeu. Poate că îi iert pe amândoi, pentru că sentimentul pe care îl am acum merită toată iertarea din lume. Împăcarea cu ea mă face să mă simt atât de bine, încât aş putea chiar să mă gândesc să-l iert şi pe Luke.

Bine, asta nu e adevărat. Nu-l voi ierta niciodată pe nenorocitul ăla. Dar o să-mi fac griji pentru el mai târziu. Acum, sunt preocupat de dragostea vieţii mele.

— Să nu mă mai părăseşti, Sloan, îi spun, ţinând-o lipită de mine.

Nici măcar nu pot descrie ce trăiesc. Credeam că o iubesc şi înainte, dar nu se compară cu acest moment, cu intensitatea dragostei care îmi curge prin vene. Inima mea bate pentru ea. De fapt, Sloan este motivul pentru care încă mai bate, şi nu sunt sigur că am realizat în trecut asta în măsura în care îmi dau seama acum.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, la naiba. Dacă îţi încalci promisiunea, nu ştiu dacă voi mai putea fi la fel de iertător.

Poate că mă simt atât de diferit pentru că acum iubesc mai mult decât pe Sloan.

Îmi place ce creşte în ea. E şi copilul nostru, ceea ce înseamnă că există mult mai mult din ea de iubit. Este ea şi apoi micuţa bucăţică de rai pe care am creat-o împreună, care creşte în corpul ei. Şi *la naiba cu* Luke. El nu ar fi capabil să creeze o viaţă care se naşte în *ziua de* Crăciun.

Ştiu că am conceput acest copil cu ea, pentru că nu m-aş fi simţit aşa dacă ar fi fost copilul lui. Acest sentiment este de la Dumnezeu, care mă face să ştiu că o parte din mine a ajuns

în interiorul lui Sloan și că trebuie să fac tot ce pot pentru a-i proteja pe amândoi de Luke.

Mă mut până când îmi pot apăsa obrazul pe burta lui Sloan. Îmi așez palma pe pielea ei și îmi strâng ochii, dar lacrimile continuă să curgă. Nu-mi vine să cred că plâng. *Ce naiba?* Faptul că îți dai seama că ești tată te transformă instantaneu din bărbat în fătălău?

O strâng și îmi sărut copilul. Iar și iar. Burta ei este atât de frumoasă și știu că viața pe care am creat-o împreună va fi frumoasă, la fel ca Sloan. Își trece mâna prin părul meu.

— Vei fi tătic, Asa.

Cuvintele pe care tocmai le-a rostit mi s-au întipărit în suflet. Râd și continui să plâng dracului, iar apoi sunt din nou deasupra ei, sărutând-o. Nu mă pot sătura de ea.

— Ești atât de frumoasă, iubito. Ești atât de frumoasă. Dacă aș fi știut cât de frumoasă te face sarcina, aș fi umblat la anticoncepționalele tale mult mai devreme decât am făcut-o.

O simt cum îngheață pentru o secundă și mă face să râd. Mă retrag și o privesc de sus, dar ea îmi întoarce o jumătate de zâmbet.

— Ce? spune ea.

Vocea îi tremură puțin. Râd și o sărut din nou.

— Nu poți fi supărată pe mine, Sloan, îi zic, mângâind-o din nou pe burtă. Am făcut-o pentru noi. Ca să nu mă părăsești.

Dintr-un motiv oarecare, ea izbucnește în plâns. Dar și eu la fel. Toate lacrimile sunt bune.

— Am trecut prin iadul ăsta nenorocit, dar uită-te la noi. O să avem un copil, îi șoptesc, lăsându-mi buzele lipite de ale ei. Nu mă vei părăsi din nou, Sloan. Nu cu copilul meu în tine. Nu-i așa?

Ea clătină imediat din cap.

— Nu o voi face, Asa. Îți promit. Nu te voi părăsi niciodată.

— Mai spune o dată.

— Nu te voi părăsi niciodată.

— Din nou!

— Îți jur. Nu te voi părăsi niciodată.

CINCIZECI ŞI CINCI

SLOAN

A fost un moment. O fracţiune de secundă, aproape prea rapidă pentru a fi observată. Chiar atunci când Asa s-a uitat la mine, implorându-mă să îl sărut şi eu. Un moment de disperare. *Am profitat de el.*

Îi spun ceea ce are nevoie să audă. Îl ating aşa cum are nevoie să fie atins. Fac zgomotele pe care m-am antrenat să le fac pentru el. Îi spun minciunile pe care m-am pregătit să i le spun.

De doi ani mă prefac că-l iubesc. *Ce mai contează încă o zi?* O să mă lupt cu Asa cu singura armă mai puternică decât el. *O să mă lupt cu el cu armele iubirii.*

Repet cuvintele încă o dată.

— Îţi promit că nu te voi părăsi niciodată, Asa.

Aceste vorbe par să-l liniştească, dar nu vreau ca el să se simtă suficient de confortabil în acest dormitor încât să creadă că mă poate forţa din nou. Trebuie să-i distrag atenţia cu o conversaţie, aşa că întreb:

— Şi acum?

Îi mângâi fața cu degetele pe care am reușit cumva să le conving să nu mai tremure.

— Cum ieșim din încurcătura asta? Nu pot să te pierd din nou.

Mă apucă de mână și o sărută.

— Ne îmbrăcăm și ieșim pe ușa din față, Sloan. Simplu ca bună ziua. Și apoi mergem undeva... oriunde. Plecăm departe de aici.

Dau din cap, gândindu-mă la ceea ce tocmai a spus.

Asa e un idiot, dar cumva, e și unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Întotdeauna a trebuit să încerc să fiu cu un pas înaintea lui. Nu s-a schimbat. Fiecare mișcare pe care o va face de acum încolo este un test. Îi disec cuvintele și îl aprob.

Știe că nu putem ieși pe ușa din față fiindcă acolo e echipajul de supraveghere. De aceea a intrat pe fereastră. Îmi testează loialitatea. Clatin din cap.

— Asa, nu poți pleca pe ușa din față, spun, forțându-mă să par îngrijorată pentru el. Luke m-a pus sub supraveghere. Dacă omul de acolo mă vede cu tine, îl va suna imediat.

Asa zâmbește.

A fost un test.

Se apleacă în față și mă sărută pe frunte.

— Vom ieși pe fereastră, atunci.

— Trebuie să-mi strâng niște lucruri.

Dau să mă ridic, dar el mă trage înapoi în jos.

— O să-ți fac eu bagajele, spune el. Nu te da jos din patul ăsta nenorocit.

Se ridică în picioare și se uită prin cameră. Îi pot vedea venele din gât bombându-i-se în timp ce observă toate lucrurile lui Luke. Încerc să-i distrag atenția de la propria furie.

— Este o geantă pe raftul de sus.

Îi arăt spre dulap și îi văd ochii cum scanează distanța de la pat până în living. Se îndreaptă spre dulap și trântește ușa dormitorului când trece pe lângă ea. E felul lui de a-mi spune că ar fi bine să nu încerc să fug.

Îmi analizez poziția de pe pat și îmi dau seama că arăt de parcă aș fi gata să sar în orice clipă. Nu sunt suficient de convingătoare. Mă întind pe spate și încerc să par relaxată. Când se întoarce, se uită la mine cu atenție și zâmbește. Îi place că nu am încercat să fug. Își lasă garda jos.

— Atât de frumoasă ești, iubire, spune el, aruncând geanta pe pat. Ce vrei să împachetez?

Se uită prin cameră. Ochii îi cad pe comodă — pe poza cu mine și Luke. Am printat-o cu o săptămână în urmă, iar el a înrămat-o. Asa înghite cu greutate.

— Scuză-mă o clipă, spune el, îndreptându-se spre ușa dormitorului.

— Unde te duci?

— L-am lăsat *pe Isus crucificat* lângă fereastră. Am nevoie de El.

Ce naiba? S-a întors înainte ca eu să pot procesa ce a spus și ține ceva în mână.

— Ăla e un crucifix?

Ce naiba?

Zâmbește. Apoi își ridică crucifixul deasupra capului cu ambele mâini și lovește sălbatic poza înrămată de pe comodă. Tresar la prima lovitură, dar el lovește rama din nou și din

nou, până când o transformă în aşchii. Sunt *absolut* îngrozită. Dar mă forţez să râd. Nu ştiu cum de reuşesc.

Fiecare parte din mine vrea să ţipe de groază acum, dar ştiu că e ultimul lucru pe care trebuie să-l fac. Joc un rol, iar acel personaj trebuie să râdă pentru Asa, pentru ca el să ştie că fotografia aceea nu înseamnă nimic pentru mine.

Se uită la mine şi se bucură de zâmbetul de pe faţa mea, aşa că îi arăt spre noptieră.

— Este una şi acolo.

Privirea îi cade pe cealaltă poză înrămată şi zboară prin cameră. Loveşte folosind crucifixul de parcă ar fi o bâtă, dărâmând tabloul de pe noptieră şi izbindu-l direct în perete. Chiar dacă ştiam ce va urma, tot am tresărit. Mă îngrozesc de câtă ură îi poartă lui Luke.

M-am rugat neîncetat ca Luke să se întoarcă acasă, în mod miraculos, mai devreme. Dar acum nu mai vreau s-o facă, pentru că nu sunt sigură că există cineva care să poată rezista monstrului în care s-a transformat Asa. E complet iraţional. Are vedenii. E periculos. Şi aş prefera să-l scot pe Asa din acest apartament şi să fiu nevoită să-l însoţesc decât să-l am aici când se va întoarce Luke acasă.

Asa se uită prin cameră. Când nu vede nimic altceva care să-l facă să se răzbune, aruncă crucifixul pe pat.

— Când se întoarce Luke acasă?

Oare ştie când ajunge Luke acasă.

Aş putea să mint şi să spun că poate veni din moment în moment, dar dacă Asa a aflat cumva adresa noastră, atunci mai mult ca sigur ne cunoaşte deja fiecare mişcare. Ştie că Luke ajunge acasă la şase în fiecare seară.

— La şase, îi spun eu.

El dă din cap. Îşi scoate telefonul din buzunar şi verifică ora.

— Va fi o aşteptare lungă, spune el. Ce vrei să faci în următoarele câteva ore?

Stai... ce?

— Îl aşteptăm?

Se lasă jos pe pat lângă mine.

— Bineînţeles că da, Sloan. Nu am venit până aici ca să-mi iau înapoi logodnica fără să mă răzbun pe ticălosul care mi-a furat-o.

Spune toate acestea cu un zâmbet pe faţă. Încă o dată, îmi înghit frica.

— Am putea mânca lasagna. Dacă nu o scot din cuptor în următoarele două minute, va fi necomestibilă.

Asa se apleacă asupra mea și îmi apasă un sărut pe gură, făcând un pocnet puternic când se retrage.

— Al naibii de genial, iubito. Mor de foame.

Îmi dă drumul la mâini şi intră în baie. Lasă ușa deschisă şi mă urmăreşte tot timpul cât stă deasupra toaletei. Îmi pun hainele la loc, încercând să-mi opresc mâinile să nu-mi tremure prea vizibil. Trage apa la toaletă şi se întoarce în dormitor, spre living.

— Glumeam mai devreme, spune el. Nu-ţi urăsc lasagna. Îmi pare foarte rău că am spus asta; eram foarte supărat pe tine.

— Ştiu, iubitule. Cu toţii spunem lucruri pe care nu le gândim când suntem supăraţi.

Mă duc în bucătărie. Lasagna a stat în cuptor mult mai mult decât aş fi vrut, dar nu cred că s-a ars încă. Doar că nu

va arăta foarte bine pentru cartea de bucate. Râd de îndată ce îmi vine acest gând.

Serios? Viața mea e în pericol și eu mă gândesc la o carte de bucate?

Intru în bucătărie, dar Asa nu rămâne departe în urma mea. Sunt sigură că e pe urmele mele, pentru că nu e convins că nu voi încerca să iau un cuțit. E deștept, pentru că, dacă nu ar fi fost la un pas în urma mea, m-aș fi dus neapărat după unul. Apuc cutiile goale de ingrediente împrăștiate pe blat și le arunc spre coșul de gunoi, dar imediat ce o fac, văd că nu am pus niciun sac înăuntru.

Asta pentru că am scos gunoiul din coș.

Mă uit la sacul de gunoi, legat în partea de sus, așezat lângă coșul de gunoi gol.

Pulsul începe să mi se accelereze și fac tot ce pot să maschez asta.

Am uitat de gunoiul ăla nenorocit!

Calmează-te, calmează-te, calmează-te, calmează-te.

Iau o mănușă de bucătărie și trag ușa cuptorului. Așez tava cu lasagna deasupra aragazului. Asa se întinde peste umărul meu și deschide un dulap pentru a lua câteva farfurii. Mă sărută în acest timp în vârful capului. Apucă o spatulă și taie în lasagna, refuzând să introducă un cuțit în ecuație. În tot acest timp, eu mă holbez la coșul de gunoi gol.

Nu am dus gunoiul.

CINCIZECI ŞI ŞASE

LUKE

Mă uit din nou la telefon.

— Nu mă asculţi, spune Ryan, atrăgându-mi din nou atenţia asupra lui.

— Ba da.

Îmi aşez telefonul pe masă, cu faţa în sus. Mă holbez la el şi mă prefac că-l ascult, dar are dreptate. Nu mă pot concentra.

— Ce naiba, Luke? întreabă el pocnind din degete. Ce e în neregulă cu tine?

— Nimic, doar că...

Nici măcar nu vreau s-o spun cu voce tare, pentru că voi părea idiot. Măsurile pe care Sloan şi cu mine le-am luat doar pentru ca ea să se simtă în siguranţă sunt ridicole, chiar şi după standardele mele.

— A întârziat cinci minute.

Ryan se lăsă pe spate în scaun şi ia o înghiţitură din băutură. Suntem la o pizzerie aflată la câţiva kilometri de locuinţa mea, discutând ca de obicei despre cazul lui Asa. Va fi judecat în câteva luni, şi să fiu al naibii dacă nu facem tot ce ne stă în putinţă pentru a face totul cât mai simplu posibil. Cu cât e

mai vinovat, cu atât va sta mai mult la închisoare și va fi mai bine pentru Sloan.

— Cinci minute? întreabă Ryan.

— Da, după ora 12:00. Șase, acum.

Mă uit la telefon. Este ora 12:06 și Sloan nu a dus încă gunoiul. Ryan se apleacă spre mine.

— Te rog să-mi explici, fiindcă începi să mă enervezi cu cât de *puțin prezent* ai fost în conversația noastră.

— Tipul ăla care supraveghează casa pe timpul zilei... Thomas... el întotdeauna mi-a trimis un mesaj la prânz să mă anunțe că Sloan a dus gunoiul. Îl pune în fața ușii în fiecare zi la amiază, ca să știu că totul este în regulă.

Ridic telefonul și încep să-i trimit un mesaj lui Thomas.

— De ce nu o suni să vezi ce face? întreabă Ryan, ca și cum acesta ar fi cea mai evidentă acțiune.

— E o protecție suplimentară. Dacă se întâmplă ceva și e cineva cu ea, ar putea să o forțeze să răspundă și să pretindă că totul este în regulă. Facem și alte lucruri în afară de apelurile telefonice ca să fim siguri.

Ryan se uită fix la mine o clipă după ce am apăsat butonul de trimitere a mesajului. Știu că el crede că sunt prea bănuitor, dar cu siguranță nu mă poate învinovăți.

Asa este al naibii de nebun și de imprevizibil. Nu sunt sigur că ar putea fi cineva vreodată în siguranță când vine vorba de el.

— Asa este de fapt destul de deștept, spune Ryan.

— Știu, îl aprob, pregătindu-mă să formez numărul lui Sloan. A fost ideea ei. Și până acum, nu a ratat nicio zi. A pus gunoiul afară ca un ceas.

Duc telefonul la ureche și aștept să sune. Niciodată nu s-a întâmplat să nu răspundă.

Aştept.

Nu răspunde. Chiar când intră în căsuţa vocală, primesc un mesaj de la tipul de la supraveghere.

Thomas: Încă aştept. Gunoiul nu a fost scos încă.

Simt că-mi cade inima pe podea. Ryan înţelege. Se ridică în picioare în acelaşi timp cu mine.

— O să chem întăriri, spune el, aruncând banii pe masă.

Ies pe uşă înainte să pot răspunde. Sunt în maşină. Mă încurc în trafic, claxonez şi fac tot ce pot ca să ajung acolo.

Patru minute.

Patru nenorocite de minute chinuitoare.

Atât timp îmi va lua să ajung.

Formez un număr şi apăs butonul de apelare de pe telefon.

— Da? spune el.

— A aruncat gunoiul? întreb, încercând zadarnic să rămân calm.

— Nu încă, omule.

Bat cu pumnul în volan. A intrat cineva pe uşa din faţă astăzi?

Îmi strig cuvintele, oricât de mult aş încerca să rămân calm.

— Nu. Nu de când ai plecat tu azi-dimineaţă.

— Du-te prin spate! Verifică ferestrele!

El nu spune nimic.

— Acum! Verifică geamurile în timp ce vorbesc cu tine la telefon!

Îşi drege glasul.

— M-ai angajat pentru supraveghere. Nici măcar nu sunt înarmat, omule. Nici vorbă să mă duc acolo dacă eşti aşa de îngrijorat.

Strâng mai tare telefonul în mână şi ţip la el.

— Băi, tu îți bați *joc de mine*?

Convorbirea se întrerupe. *Nenorocitul naibii!* Apăs accelerația și trec pe roșu. Acum sunt la două străzi distanță. Aproape că străbătusem intersecția când întregul meu corp se zdruncină din cauza impactului. Zărisem un camion, apoi nu l-am mai văzut. Airbagul se declanșează. Mașina începe să se învârtă. Știu că totul se întâmplă mai repede decât ar putea înțelege oricine ar fi martor, dar pentru mine accidentul se petrece cu încetinitorul.

Se prelungește la nesfârșit.

Sângele îmi intră deja în ochi când mașina se oprește din învârtit. Aud claxoane și strigăte. Mă întind după centura de siguranță, dar nu-mi pot mișca brațul drept. Este rupt, așa că o desfac cu stângul. Îmi apăs umărul în ușa din partea șoferului și o deschid. Îmi șterg sângele de pe frunte.

— Domnule! strigă un bărbat din spatele meu. Domnule, trebuie să rămâneți în mașină!

Cineva mă apucă de umăr și încearcă să mă oprească.

— Dă-te de pe mine! îi strig.

Încerc să-mi recapăt orientarea suficient de mult timp pentru a vedea în ce direcție trebuie să merg. Zăresc magazinul din dreapta mea. O iau la stânga și mă împing în mulțimea care începe să se adune la locul impactului. Oamenii strigă la mine să mă opresc din alergat.

Două străzi. Pot face distanța asta în mai puțin de un minut.

În tot timpul în care fug spre apartament, caut scuze pentru care ea ar putea să nu răspundă la telefon. Mă rog să mă înșel, să nu exagerez. Dar o cunosc pe Sloan. Ceva nu e în regulă. Nu mi-ar fi ignorat apelurile.

Nu se poate să nu fi scos gunoiul afară fix la ora 12.

Ceva nu este în regulă.

Când ajung în sfârşit la complex, sunt pe jos, aşa că senzorul de pe nenorocita de poartă nu se deschide pentru mine. Mă uit în jur şi văd o uşă pe care să intru, dar e încuiată. Mă dau înapoi câţiva metri şi apoi sprintez spre poartă şi mă urc pe ea, trăgându-mă cumva cu braţul meu bun. Nu aterizez în picioare, ci pe umărul drept, deja lovit şi durerea mă străbate ca un fulger. Îmi taie respiraţia. Sunt nevoit să stau o secundă până când pot inspira din nou. Apoi mă ridic. Îl văd pe Thomas, tipul de la supraveghere. Stă în faţa maşinii.

Când mă vede, cască ochii, apoi îşi ridică mâinile în sus.

— Îmi pare rău, omule, voiam să mă duc să văd ce face.

Se dă înapoi şi nu mă pot abţine. Îl lovesc direct în gât cu mâna mea bună. Continui să merg în timp ce el cade lat pe portiera maşinii.

— Nenorocitul naibii! ţip peste umăr.

Sprintez spre apartament şi trec direct pe lângă uşa de la intrare, ocolesc partea laterală a clădirii, până la peretele pe care se aliniază ferestrele sufrageriei şi ale dormitorului nostru. Alerg până la geamul din sufragerie şi abia reuşesc să nu urlu când văd încuietoarea de pe partea interioară a ferestrei.

E descuiată.

Ştiu imediat cum s-a întâmplat. Tipul de la întreţinere. Este vina mea. Ar fi trebuit să fiu cu un pas înaintea lui Asa. Nu mă gândesc la asta acum. Mă sprijin cu spatele de peretele de lângă fereastră şi încerc să ascult.

Mă aplec spre partea mea şi îmi scot pistolul. Închid ochii şi trag aer în piept.

Aud voci.

Glasul lui Sloan. Îmi vine să urlu când constat că am ajuns prea târziu. Mă îndrept spre fereastră și încerc să trag cu ochiul înăuntru. Abia dacă pot vedea ceva din cauza perdelelor.

La naiba.

Pulsul îmi bate cu putere. Aud sirenele în depărtare și habar nu am dacă vin aici pentru că le-a chemat Ryan sau dacă se duc la accidentul pe care tocmai l-am provocat în intersecție. Oricum ar fi, dacă nu fac ceva în următoarele cinci secunde, oricine se află în acest apartament le va auzi. Și va fi forțat să ia măsuri.

Mă las în genunchi și țin pistolul în mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă deschid fereastra. Arunc o privire înăuntru și o văd pe Sloan. Și mai e cineva, cu spatele la fereastră. Râde.

Realizez instantaneu că e el. E acolo cu Sloan. Încă nu i-a făcut rău. Ea stă în bucătărie. Dacă aude sirenele, o va răni. Va intra în panică și va face ceva stupid. Nu știu de ce e atât de calm, dar nu mă surprinde. Sloan e deșteaptă ca naiba.

Ridic fereastra cu încă un centimetru. Timp de o jumătate de secundă, Sloan mă privește în ochi.

O jumătate de secundă. O privire.

Îi cade furculița pe jos și știu că o face intenționat. În momentul acela spune: „Rahat!" Se apleacă să o ia de jos. Ridic geamul puțin mai sus, în timp ce Asa se dă înapoi în scaunul de bar. Pornește spre ea, probabil ca să se asigure că nu încearcă nimic. Ridic pistolul, abia reușind să apuc trăgaciul cu mâna dreaptă.

Îi ia furculița și o aruncă în chiuvetă, apoi îi întinde una nouă. Imediat după ce o apucă, Sloan se aruncă pe podea și strigă:

— Acum!

Înainte ca Asa să înțeleagă ce se întâmplă, apăs pe trăgaci.

Nici măcar nu aştept să văd unde îl loveşte. Împing fereastra în sus şi urc înăuntru, alergând prin living până când ajung la ea. Se târăşte pe lângă bar, spre mine.

— Din nou! strigă ea disperată. Împuşcă-l din nou!

Asa stă întins pe podea, cu mâna pe gât. Sângele îi curge printre degete şi i se revarsă pe braţ. Pieptul i se ridică şi coboară, în timp ce se chinuie să respire. Îndrept arma spre el. Are ochii mari şi se uită în jur, căutând-o pe Sloan.

Acum stă în spatele meu şi mă apucă strâns de cămaşă, complet împietrită. Ochii lui aterizează pe ea.

— Curvă nenorocită, reuşeşte să murmure. Am minţit. Îţi urăsc nenorocita de lasagna.

Apăs pe trăgaci.

Sloan ţipă şi îşi îngroapă faţa în spatele meu.

Mă întorc şi o trag lângă mine. Plânge, ţinându-se de mine cu toată puterea pe care o are.

Nu mai pot sta în picioare.

Mă prind de bar şi coborâm amândoi până la podea. O trag în poala mea, iar ea se ghemuieşte pe mine. Încerc să ignor durerea din braţ. Îmi presez faţa în părul ei şi inspir.

— Eşti bine?

Plânge, dar reuşeşte să dea din cap.

— Eşti rănită?

Încerc să o inspectez, dar pare în regulă. Îmi pun mâna pe burta ei, închid ochii şi expir.

— Îmi pare atât de rău, Sloan. Îmi pare atât de rău.

Mă simt de parcă aş fi dezamăgit-o. Am făcut tot ce am putut s-o protejez, dar el a ajuns cumva la ea.

Își înfășoară strâns brațele în jurul gâtului meu și o simt cum își scutură capul.

— Mulțumesc, șoptește ea strângându-mă cât de tare poate. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, Luke.

Sirenele se aud acum de afară. Cineva bate la ușă.

Ryan se urcă pe fereastră și evaluează situația, apoi se îndreaptă spre ușa din față și o descuie. Intră mai mulți ofițeri în uniformă, strigându-și ordine unii altora. Unul dintre ei încearcă să ni se adreseze mie și lui Sloan, dar Ryan îl dă la o parte.

— Lasă-i un minut. La naiba!

Așa fac. Ne dau chiar mai multe minute.

O țin în brațe până când intră medicii. O țin în brațe în timp ce ei îi verifică pulsul lui Asa. Încă o țin în brațe când unul dintre ei anunță ora decesului. Și suntem încă așa când Ryan alunecă pe podea lângă noi.

— Ți-am văzut mașina, spune el, referindu-se la epavă. Ești bine?

— A fost cineva rănit? îl întreb.

— Doar tu, se pare.

Sloan se retrage și se uită la mine cu atenție pentru prima dată și vede că sunt rănit.

— Doamne, Luke. Să-l ajute cineva!

Se târăște de pe genunchii mei și un medic vine în grabă. Se uită la capul meu pentru o secundă.

— Trebuie să te ducem la spital.

Ryan îl ajută pe medic să mă ridice de pe podea. Îi iau mâna lui Sloan când trec pe lângă ea și i-o cuprind în palme. Acum e în fața mea, eu mergând cu spatele în timp ce se uită la mine.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Doar o mică tamponare, o informez eu, după care îi fac cu ochiul. Nu te poți îneca în apă minerală dacă vasul de croazieră este plin de tacos cu somon.

Sloan zâmbește și mă strânge de mână.

Ryan geme și se uită la unul dintre medici.

— Trebuie să-l verificați bine la cap. Așa a făcut și ultima dată când a fost accidentat. A început să zică lucruri care nu aveau niciun sens.

M-au pus în spatele ambulanței, dar eu încă o țineam de mână pe Sloan, așa că ea s-a urcat și s-a așezat lângă mine. Văd îngrijorare în ochii ei, dar văd și un sentiment de ușurare care nu a fost niciodată prezent la ea. O strâng de mână.

— S-a terminat, Sloan. Nu-ți mai poate face rău.

EPILOG

Au trecut şapte luni de la moartea lui Asa, dar Sloan încă nu vorbeşte despre ce s-a întâmplat în ultimele ore în care a fost blocată în acel apartament cu el. Oricât de mult aş spera să se deschidă şi să-mi povestească într-o zi, deocamdată nu o forţez. Ştiu de ce era capabil Asa şi nici nu-mi place să mă gândesc la ce ar fi putut să îndure. Merge la terapie şi se pare că o ajută, aşa că asta e tot ce pot să-i cer. Vreau doar ca ea să continue să facă tot ce poate pentru a trece peste această situaţie, în ritmul care crede ea.

M-au externat din spital în ziua în care a fost înmormântat Asa. Sloan şi cu mine eram la apartament în acea dimineaţă, împachetând câteva lucruri, când Ryan m-a sunat să mă anunţe. I-am transmis informaţia lui Sloan, dar ştiam că nu ar fi vrut să participe la înmormântarea lui Asa după toate prin câte o făcuse să treacă.

Mai târziu în acea dimineaţă, Sloan mi-a spus că vrea să meargă. Bineînţeles, am încercat să o conving să renunţe. Am fost chiar puţin supărat că e gata să se expună la aşa ceva, dar a trebuit să-mi amintesc că ea îl cunoştea mai bine decât oricine.

Chiar dacă era îngrozită de el, ea era una dintre puţinele persoane care însemna ceva pentru el. Oricât de incapabil ar fi fost el să arate lucrul ăsta.

Când am ajuns, am constatat că eram singurii participanţi.

Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi fost pentru el. Să nu ai familie, iar apropiaţii pe *care îi ai* să nu-ţi fie prieteni adevăraţi. Nici măcar nu a avut pe cineva care să se ocupe de înmormântare, aşa că a fost o una extrem de modestă. Nu a participat nimeni din partea lui Asa. Doar un preot de la casa funerară, eu, Sloan şi un alt angajat de la pompe funebre. Nici măcar nu sunt sigur că s-ar fi rostit o rugăciune dacă nu am fi fost noi prezenţi.

Nu vreau să spun că asta m-a ajutat să îl înţeleg mai bine, pentru că doar el e vinovat că nu a venit nimeni la înmormântarea lui. Deşi mi-a părut rău pentru el în acel moment. A făcut însă rău tuturor celor care i-au ieşit în cale de-a lungul vieţii şi nu ar putea da vina pe nimeni pentru asta.

Sloan nu a plâns în timpul înmormântării, care a durat vreo zece minute. Predicatorul a rostit o rugăciune, apoi ne-a întrebat dacă vreunul dintre noi vrea să spună ceva. Eu am clătinat din cap, pentru că, sincer, eram acolo doar de dragul lui Sloan. Dar ea a dat din cap. A stat lângă mine, cu mâna în mâna mea, şi s-a uitat în jos la sicriu. A expirat cu grijă înainte de a vorbi.

— Asa... a spus ea, aveai mult potenţial. Dar ţi-ai petrecut fiecare zi din viaţă aşteptând ca lumea să te răsplătească pentru câţiva ani de rahat pe care i-ai avut când erai copil. Aici ai greşit. Lumea nu ne datorează nimic. Noi luăm ceea ce ni se dă şi profităm la maximum. Dar tu ai luat ceea ce ţi s-a dat,

ţi-ai bătut joc de darul ăsta şi apoi te-ai aşteptat să primeşti şi mai mult.

Nu era nicio floare, aşa că s-a aplecat şi a cules o păpădie, pe care a aşezat-o deasupra sicriului. Apoi, într-o şoaptă liniştită, a spus:

— Fiecare copil merită dragoste, Asa. Îmi pare rău că nu ai fost niciodată iubit. Din cauza asta, te iert. Amândoi te iertăm.

A rămas tăcută câteva minute. Nu sunt sigur dacă spunea o rugăciune pentru el sau dacă îşi lua rămas-bun în tăcere, dar am aşteptat răbdător până când a terminat. M-a apucat de mână, apoi s-a întors şi am plecat împreună.

În acel moment, am fost fericit că am decis să participăm. Cred că ea avea nevoie să fie acolo mai mult decât credeam eu.

De atunci, de acum șapte luni, m-am gândit mult la acel moment. Am crezut că am înţeles ce a spus la înmormântarea lui Asa. Dar chiar acum, stând deasupra pătuţului fiului meu şi privindu-l în timp ce doarme liniştit, cred că tocmai am priceput cuvintele ei:

Te iert. Amândoi te iertăm.

La momentul respectiv, am crezut că se referea la *noi* doi. La ea şi la mine. Că amândoi l-am iertat pe Asa pentru tot ce ne-a făcut. Dar nu mai sunt atât de sigur că se referea la mine acum, când mă gândesc la asta. Cred că vorbea în numele fiului nostru.

Îi spunea lui Asa că îl iartă, pentru că eu cred că a ştiut tot timpul că el este cel mai probabil tatăl biologic al fiului nostru. Probabil ăsta e motivul pentru care a vrut să meargă la înmormântare. Nu avea nevoie de acest rămas-bun pentru ea însăşi, ci pentru copilul pe care Asa nu-l va cunoaşte niciodată.

Am vorbit doar o singură dată despre faptul că fiul nostru, Dalton, s-ar putea să nu fie al meu din punct de vedere biologic. A fost la două săptămâni după ce s-a născut. Sloan a cumpărat un test de paternitate pentru că se temea că mă va deranja faptul că nu ştiam dacă Dalton este al meu. Sloan se temea că asta mă va măcina şi nu voia să fie cea care stă între mine şi adevăr.

Acel test de paternitate a rămas în dulapul din baie din acea zi. Nu l-am deschis încă. Ea nu a întrebat despre el. Şi chiar acum, uitându-mă la băieţelul meu în timp ce doarme, simt că ştiu deja răspunsul.

Nu contează cine este tatăl acestui copil, pentru că Sloan este mama lui.

Îmi aduc aminte momentul în care Asa mi-a făcut cunoştinţă cu Sloan. Stătea în bucătăria ei, legănându-se înainte şi înapoi, spălând vase. Credea că e singură şi era absolut hipnotizantă. Pe chipul ei se citea o linişte pe care aveam să aflu curând că era foarte rară.

Văd aceeaşi linişte la Dalton atunci când doarme. Seamănă cu ea: acelaşi păr şi aceiaşi ochi. Şi are spiritul ei. Asta e tot ce contează pentru mine. Mi-aş dori ca ea să fie convinsă la rândul ei. Mi-aş dori să ştie că, indiferent dacă rezultatele testelor vor dovedi că acest copil este biologic o parte din mine sau o parte din Asa, nu se schimbă nimic. Nu-l iubesc fiindcă am vreo responsabilitate biologică. Îl iubesc pe acest copil pentru că sunt om şi nu mă pot abţine. Îl iubesc pentru că Sloan a ajutat la crearea lui. Îl iubesc pentru că sunt tatăl lui.

Ajung lângă pătuţ şi îmi trec mâna pe creştetul lui.

— Ce faci?

Mă întorc şi o văd pe Sloan cum se sprijină de uşă. Capul este sprijinit de toc şi îmi zâmbeşte.

Trag pătura lui Dalton puţin mai sus, apoi mă întorc şi mă îndrept spre Sloan. O apuc de mână şi închid uşa de la camera copilului până la jumătate. Sloan îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mă urmează în dormitorul nostru. Mă duc la baie.

Ea este încă în spatele meu, apucându-mă de mână, când deschid dulapul şi scot testul de paternitate. Văd teamă în ochii ei. O sărut pentru a-i şterge frica, apoi iau testul de paternitate — încă în ambalaj — şi îl arunc în coşul de gunoi.

Are lacrimi în ochi şi, oricât de mult ar încerca să îl ascundă, un zâmbet îi răsare pe faţă. O îmbrăţişez şi timp de câteva secunde ne privim în tăcere unul pe celălalt. Ea se uită în sus la mine, iar eu mă uit în jos la ea şi, în acest moment, amândoi ştim tot ce trebuie să ştim.

Nu contează cum au apărut membrii familiei mele. Ceea ce contează este că aceasta este familia mea. Noi suntem o familie. Eu, ea şi fiul nostru.

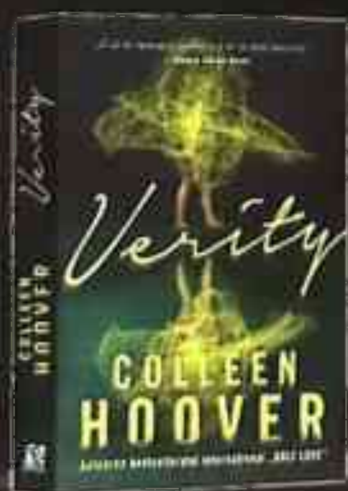
Cel mai întunecat thriller romantic al lui Colleen Hoover, de la *Verity* încoace.

Sloan trece și prin iad pentru cei pe care-i iubește.
Și exact asta face în fiecare zi. Asociindu-se cu Asa Jackson,
un traficant de droguri notoriu, dar plin de carismă,
Sloan a găsit în sfârșit o salvare, chiar dacă astfel
își compromite valorile morale. Înainte să-l cunoască pe Asa,
era foarte strâmtorată și nu știa cum să plătească
pentru îngrijirile medicale de care are nevoie fratele ei.
Însă, îndată ce ea începe să depindă financiar și emoțional
de Asa, traficantul dezvoltă o obsesie tulburătoare față de Sloan.
Una care devine tot mai periculoasă, pe zi ce trece.

Carter, un agent federal sub acoperire, intră în scenă și,
spre uimirea lui Sloan, între cei doi apare o atracție instantanee.
Sloan știe că, dacă Asa află despre Carter,
îl va ucide. În plus, traficantul a fost întotdeauna cu un pas
înaintea tuturor celor din viața lui, inclusiv înaintea lui Sloan.
Nimeni nu i-a stat vreodată în cale.

Nimeni... cu excepția lui Carter.

Împreună, Sloan și Carter trebuie să găsească o cale de scăpare, până nu e prea târziu...





Ficțiune contemporană pentru tineri. + 18 ani



ISBN: 978-606-9713-61-7

Cover design: Murphy Rae Fennell